

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

KATHERINE CENTER

A Novel

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The Love Haters

KATHERINE CENTER

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için

[buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:** us.macmillanusa.com/piracy.

Gordon Center için, dünya şampiyonu Gezegendeki En Büyük Koca.

Her zaman her şeyi daha iyi yaptığınız için teşekkür ederim.

Bir

Cuma günü paydos saatiydi ama Cole Hutcheson'ın umurunda değildi.

Aslında o sırada kimsenin pek umurunda değildi. Çünkü hepimiz işten çıkarılmak üzereydik.

Ya da birçoğumuz .

İşte o zaman Cole masamın kenarına tüneyerek odama geldi ve Key West'te birkaç hafta geçirip ABD Sahil Güvenlik kurtarma yüzücüsü hakkında bir video çekmek isteyip istemediğimi sordu.

Cevabım tabii ki "Tabii ki" oldu.

Kurtarma yüzücüsünün ne olduğunu biliyor muydum? Key West'in yerini haritada bulabilir miydim? Size ABD Sahil Güvenliği hakkında *bir* şey söyleyebilir miydim - *sahili korumakla* ilgili bir şey olması dışında? Okyanusu sever miydim?

Hepsi hayır.

Ama önemli değildi.

Bu sektörde işler böyleydi: orta seviye video prodüksiyonunun kıyasıya dünyası.

Hepimizin "Sullivan" diye hitap ettiği uzun boylu, uzun ayaklı bir kadın olan şirket müdürü önümüzdeki ay departmanın üçte birini işten çıkarmayı planladığında da durum böyleydi. Büyük olasılıkla en yeni çalışanları. Buna ben de dahilim.

Bu bir e-posta gönderdi. *Dengeleme, yeniden dengeleme ve talep seviyelerine uyum sağlama* gibi jargonlarla dolu bir e-postaydı ve ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Göz gezdirdim, açıkçası. Ve işime geri döndüm. Birkaç dakikalığına.

Ofis genelindeki panik izdihamına kadar.

Sahil Güvenlik projesine zaten evet diyecektim. Ama sanırım Sullivan'ın e-postası *daha hızlı* evet dememi sağladı.

Kabul eder etmez, Cole -işteki amirim- bana tüm detayları verdiÇoğunlukla boş olan ofisimizde hızlıca. Sorun değildi. Bana bir iyilik yapıyordu. Bu benim değerimi ortaya koyabilecek türden bir görevdi.

Bugünden itibaren buna başlamam gerekiyordu.

Önemli şeyleri not almak için bir defter aldım. "Key West'te bir Sahil Güvenlik hava istasyonu," dedi Cole.

"*Su* istasyonu olması gerekmiyor mu?" Dedim, yarı şaka.

Cole beni görmezden geldi. "İşe alım videosu çekmek için. Helikopterdeki bir kurtarma yüzücüsünü çekmek istiyorlar-"

"*Helikopterdeki bir yüzücü mü?*" Sözümlü kestim.

Cole şimdi ciddi olup olmadığımı karar verememiş gibi gözlerini kısarak bana bakıyordu.

Sonra bir karar verdi. "Pekâlâ," dedi ve ayağa kalkmaya başladı. "Belki de bu sana göre değildir."

"Bekle!" O geri çekilene kadar ellerimi *Stay* gibi uzatarak "Bekle!" dedim.

Ama Cole beni inceliyordu. "Sahil Güvenlik hakkında şey biliyor musun? Hiç mi?"

Durumun riskleri düşük değildi. Eğer yalan söyleyebilseydim, yalan söyledim. "Pek sayılmaz," dedim.

Cole başını sallayarak, "Bu iş için uygun değilsin," dedi. "Bunun için *mükemmel* olacağım," diye karşılık verdim. Blöf yapıyordum elbette. "Ordu hakkında hiçbir şey bilmemem beni en iyi seçim yapıyor."

Cole kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak beklemeye başladı ve her ne saçmalık sunacaksam ona karşı gardını aldı.

"Bu bir promosyon, değil mi?" Hızlı düşünerek devam ettim. "Bu da hedef kitlemizin benim gibi hiçbir şey bilmeyen *insanlar* olacağı anlamına geliyor. Yapabilirim

Ben öğrenirken onlara da öğretin! Yeni bir bakış açısına sahip olacağım. Başkalarının göremeyeceği şeyleri göreceğim."

Dürüst olmak gerekirse, işin ne olduğundan bile emin değildim. Ama her neyse, ona ihtiyacım vardı.

Daha doğrusu: *Kovulmamam* gerekiyordu.

Cole içini çekti ve sonra bu konuşmayı geçici olarak sürdürmeye gerçek zamanlı karar vermiş gibi göründü. Yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşur gibi bir ses tonuyla Cole, "Sahil Güvenlik, yüzücülerinin insanları tehlikeli sulardan kurtarabilmesi için helikopterleri büyük okyanusun üzerinde uçuruyor" dedi.

Aklıma yeni bir görüntü geldi. Helikopterlerden okyanusa atlayan kurtarma görevlilerinin görüntülerini kesinlikle görmüştüm. "Bu Sahil Güvenlik mi?" diye sordum. "Paletli adamlar mı?"

Cole gözlerini öyle yavaş kırptı ki alaycı olduğu anlaşıldı. "Evet ama onlara palet deme."

Paletler için başka bir kelime bulmaya çalıştım.

"Onlar *yüzgeç*," dedi Cole. Sonra bir kafa daha salladı. "Bu başkasına gitmeli."

"Hayır, hayır!" Dedim ki. "Ben ."

"Eğer bir daha *palet* lafını duyarsam, kovulursun." Sonra ekledi, "Bunu neredeyse Jaden'a veriyordum."

Cole çoğu şeyi benden iki ay daha uzun süredir burada olan Jaden'a verdi. "Sen neden vermedin?"

Cole omuz silkti. "Yüzme bilmiyor."

Tamam, kimseye söyleme: *Ben de yüzme bilmiyordum*.

"Yüzmemek bir anlaşma bozucu mu?" Ben sordum.

"Yani, evet," dedi Cole. "Bu işin yarısı suda geçecek." "Suyun içinde mi?"

"İçinde, üstünde, yanında."

"değil ama, değil mi? Tüplü dalış gibi bir değil, değil mi?"

Cole bir an için düşündü. "Hayır. Bu adamlar yüzücü, dalgıç değil."

"Yani suyun üzerinde, suyun *içinde* değil."

"İşler korkunç bir şekilde ters gitmediği sürece."

Sormamalıydım. Ama . "*Korkunç derecede yanlış mı?*"

Cole omuz silkti. "Helikopter okyanusa düşebilir." "Böyle bir şey olur mu?"

"Bu . Daha önce de oldu."

Oh, Tanrım. Nefes aldım.

"Ve eğer böyle bir şey olursa," diye devam etti Cole, "nasıl yüzüleceğini bilmeniz gerekir. Çünkü helikopterler yüzeye çıkar çıkmaz baş aşağı dönerler."

Belki de bunu başkasına vermeli.

Ama başımı salladım, gayet sakın bir şekilde. Sonra, *bana tekrar hatırlat* tonunda sordum: "Neden dönüyorlar?"

Cole gözlerini kırptırdı. Belli ki herkesin bunu zaten bildiğini sanıyordu. "Şu tepedeki büyük döner bıçakları biliyor musun?"

Ona bir bakış attım. "Evet."

"Onların hemen altında motor var." Başımı salladım.

"Yani helikopterler üstten ağırdır," diye devam etti.

"Yani sadece göbekten mi yuvarlanıyorlar?" diye sordum.

"Sadece kaza yaparlarsa."

"Ama kaza yapmıyorlar, değil mi?"

Cole omuz silkti. "Bazen yaparlar. Bu olduğunda, olur. Mürettebat bunun için eğitim almalı. Bir simülatöre bağlanırlar... ve sonra dışarı çıkma alıştırmaları yaparlar. Ve bu proje için kimi gönderirsek gönderelim bu eğitimi almak zorunda."

Bekle, ne?

"Özür dilerim," dedim. "Bu videoyu çeken her kimse, *su altında bir helikopterin içinde ters dönmek* zorunda mı?"

"Bir simülatörde," dedi Cole. "Sigorta bunu gerektiriyor." Poker suratıma geçtim. "Güzel."

Daha fazla soru sormamaya karar verdim.

"Her neyse," diye devam etti Cole, yeniden odaklanarak. "Sadece suyla aran iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Evet." Kesinlikle başımı salladım. Bu yalan değildi, değil mi? Yani, kimin *suyla arası iyi değil ki?*

"Harika," dedi Cole. "Çünkü burada sana yardım etmeye çalışıyorum." Öyle mi? "Öyle mi?"

"Evet," dedi sabırsızlıkla. "Jaden yok ama Dylan'gidebilirdim. Ya da Arjun'la. Ya da Mila." İşe yeni alınan diğer kişiler de artık gözden çıkarılmıştı.

"Neden ben o zaman?" Radarına girmiş olmama şaşırarak sordum.

"Çünkü Sullivan şirketin yüzde ellisini işten çıkarmak üzere." "Yüzde elli mi?" "Elli mi?" dedim. "Ben otuz üç diye duymuştum."

"Elli. Ortalık kan gölüne dönecek. Her şeyi yeniden yapılandırıyor. Danışmanlar tuttu. Boşandığını duydun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Onu pilates eğitmeniyle aldattığını duydun mu?" Oof. Bu çok sertti. Başımı salladım.

"Ve avukatlarla bir tür sinsilik yaparak paralarının çoğunu alıp kaçtı."

Şimdi Sullivan'ı korumak için kaşlarımı çatmıştım. Hiç konuşmadığım

için.

"Ben de bunu söylüyorum. Yakacak öfkesi var. Ve o her zerresini bu şirketi bir kâr makinesine dönüştürmeye kanalize ediyor. Bu da sizin gibi insanlardan kurtulmak anlamına geliyor."

"Benim gibi insanlar mı?"

"Ama kalmanı istiyorum. Çünkü tüm yetenekli insanları kovarsa, bu benim hayatımı daha da zorlaştırır. Ve hayatımın daha da zorlaşmasına ihtiyacım yok."

"Benim yetenekli insanlardan biri olduğumu mu düşünüyorsun?" "Öyle düşünüyorum."

Cole omuz silkti.

Bu benim için yeni bir şeydi. "Ne zamandan beri?"

"Geçen gecedен beri. Bana rüyalarından bahsettiğinden beri." Oh, Tanrım. Bunu ben mi yapmıştım?

Geçmiş düşündüm. Bir şirket yemeği yemiştik. İçkiyi biraz fazla kaçırmış olabilirim. Cole ve ben eve giden araçtaki son iki kişiydik ve tamam, dürüst olmak gerekirse...

Son zamanlarda yaşadığım uzun hayal kırıklıkları listem için biraz ağlamaklı oldum. Ve-ugh, evet-muhtemelen birkaç şeyi fazla paylaştım.

Kahretsin, Katie! Azarladım. *İnsanlara rüyalarından bahsetme!*

"Bunun için üzgünüm," dedim yüzümü buruşturarak.

"Garip bir şekilde sevimliydi," dedi Cole. "Normalde kıdemsiz çalışanları pek fark etmem. Ne zamandır buradasın? Altı aydır mı?"

O kadar da küçük değildim. "On iki."

Başını salladı. "Gözyaşları dikkatimi çekti. Bana terk edilmekten de bahsettin ve ben de terk edilmişim."

Paylaşıyor muydu? Benden dertleşmemi mi istiyordu? Bağ kurmak üzere miydik?

Ama sonra devam etti. "Öyle görünüyordun ki... *acınası* için daha güzel bir kelime var mı?"

"Acınası mı?" Ben teklif ettim.

"Aynen öyle. Acınası. Burnunu Kleenex gibi bluzunun içine doğru sümküdüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Şimdi yaptım.

"Bana 'Hayatta Bir Gün' projen için hazırladığın videolardan da söz etmiştin," diye devam etti Cole. "Eve gittim ve bir tanesini izledim. Ve şaşırtıcı derecede iyiydi."

Bu konuşma pinpon oyunu gibiydi. "?"

"Sinematografiniz çok güçlü. Kamera açılarınız beklenmedik. Ve röportaj yaptığınız kişilerden harika duygular alıyorsunuz."

Bu benim uzmanlık alanımdı, iyi ya da kötü: insanları Ağla.

Bu cesaretlendirmenin ne kadar iyi hissettireceğini fark etmemiştim. Oluyordu. Cole kendine aşırı güvenen, biraz narsist biri olabilirdi ve ofiste en sevdiğim kişi değildi. Ama işinde iyiydi.

Ve bir şeyde iyi olan bir kişi sizin de aynı şeyde iyi olduğunuzu söylediğinde... bu güzel bir şey. Cole Hutcheson başıma ne kadar bela açacak olursa olsun, itiraf etmeliyim ki

Profesyonel güçlerimi bu şekilde açıkça kabul etmesi ilham vericiydi.

Çünkü gerçekten terk edilmişim.

Ve işimi gerçekten seviyordum.

Ve gerçekten kovulmak istemiyordum.

"Bu yüzden mi bana yardım ediyorsun?" diye sordum.

Cole parmaklarıyla saydı. "Sana yardım ediyorum çünkü: Bir, artık işlerini gördüm ve iyiler. İki, eğer kovulursan, bu benim hayatımı daha da zorlaştırır. Ve üç: bu iş senin konuna uyuyor."

Benim konum.

Oh, Tanrım. Ona bundan da bahsetmiş miydim?

Hafta içi bir kurumsal video şirketinde çalışıyordum. Kurumsal videoların ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Bir TV reklamı ile bir belgeselin bebek sahibi olması gibi bir şeydir ama TV reklamı tüm baskın genlere sahiptir. Kurumsal videoların ayırt edici özellikleri arasında markalaşma, pazarlama ve müşteri memnuniyeti yer alır. Ayrıca, bolca neşeli, telifsiz müzik.

Bunda yanlış bir şey yok.

Hoş iş arkadaşlarıyla güzel bir binada eğlenceli bir işti. Sağlık sigortam ve maaşım vardı - en azından şimdilik. Şikayetim yok.

Ama. Kiralık yaratıcı işler yapmakla ilgili olan şey, tam olarak kendi vizyonunuzu takip etmiyor olmanızdır. Başkasının vizyonu olduğunu düşündüğünüz vizyonunuzu takip ediyorsunuz.

Ki bu aynı şey değil.

Bu yüzden hafta sonları kendi işimi yapıyordum. Bir tutku projesi.

Çiçeği burnunda YouTube kanalım için altı dakikalık sevimli mini belgeseller yaptım.

Ve mini belgeseller kahramanlar hakkındaydı. Benim konum buydu.

Yanan arabalardan çocukları çıkaran, soygunları engelleyen ya da akıntıya kapılan insanların profillerini çıkardım. Onları sabah, öğle ve gece evlerinde filme aldım ve anlatmalarını istedim.

Bana yaptıkları kahramanca şeyin hikayesini, neden ve nasıl yaptıklarını, onları değiştirip değiştirmediğini ve ne anlama geldiğini anlattılar.

"Hayatta bir gün." Hepsi bu. Bir zamanlar olağanüstü bir şey yapmaya karar vermiş sıradan bir insanın küçük bir portresi.

Bu fikir, *insanlığın* beni *hayal kırıklığına uğrattığı* bir dönemde aklıma gelmişti. Böyle hikayeler duymaya gerçekten ihtiyacım olduğu bir zamandı: nezaket, kahramanlık ve fedakarlık. *İyilik* yapan insanlar.

Bu şekilde çalıştım: Her bir denekle tam yirmi dört saat geçirdim ve sabah kahve içmekten çorap giymeye, kediye beslemekten işe arabayla gitmeye kadar o günün her yönünü filme aldım. Bunların hepsi B-roll'du, yani kameraman dilinde dolgu görüntülerdi ama ben bunları dolgu olarak kullanmadım. Bütün bir çerçeve olarak kullandım. Oradayken, yaptıkları kahramanca şeyin hikayesini baştan sona en ince ayrıntısına kadar öğrenmek için deneklerle röportaj yaptım. Bu bir sanattır: Doğru soruları sormak. Kahraman olmanın nasıl bir şey olduğuna dair gerçek hikayeyi öğrenmek.

Röportajları filme aldım ama sonra sadece sesleri kullandım. Kahraman insanlar altı dakika boyunca kendi hikayelerini anlattılar; ilginç olması için ekranda bir sürü B-roll yanıp söndü.

Sadece söyleyeceğim. Videolar güzeldi. Fark edilmemiş ama havalı.

İşte bir değişiklik. Şimdiye kadar sadece kadınlara yer verdim. Tam olarak feminist nedenlerle değil ama bu insanlarla gerçekten tam bir gün geçirdiğim, hatta evlerinde uyuduğum için. Kontratta bunu kabul etmek zorundaydılar. *Her şeyi* filme aldığım tam bir gün. Bu şekilde inanılmaz çekimler yapabiliyordunuz: insanlar saçlarını ağır çekimde fönlüyor, gün doğarken mekik çekiyor ya da ilk fincan kahveden yükselen buhar. Çatalda kıvrılan makarna eriştelerinden, hasta ebeveynlerle yapılan telefon görüşmelerinden, evcil hayvanlarla kucaklaşmalardan bahsetmiyorum bile. İç çekmeler, kaş çatmalar, gülmeler. Gözyaşları.

Kişisel şeyler. Gerçek şeyler.

Gerçek şu ki, durup dururken rastgele bir adama evinde tek başıma kalıp kalamayacağımı sormayacaktım.

Bir kahraman bile değil.

Belki zengin ve başarılı olduğumda ve yanımda bir ekip getirebildiğimde seriye birkaç erkek ekleyebilirdim. Ya da bir koruma. Ama o zamana kadar, sadece bayanlar.

Ama sonra Cole dedi ki, "İşte bu yüzden size bunu veriyorum. Bu tanıtım için profilini çıkardığımız adam gerçek bir kahraman. Bu yüzden Florida'ya gidip resmi videoyu çekmelisin ama gitmişken onunla bir de 'Hayatta Bir Gün' çek."

Ah. Az önce evet deyip sonra çözmekle ilgili ne demiştim?

Peki, tamam. Bu adamın *erkek olması* sorunluydu. Ama bunu kendime saklamak için yeterince fırsatın gelip geçtiğini görmüştüm.

"O ne tür bir kahraman?" Ben sordum.

"Kesinlikle haberlerde gördünüz. Birkaç yıl önce her yerdeydi. Uçurumdan düşen bir golden retriever'ı kurtarmıştı."

Ayağa kalktım. "Jennifer Aniston'ın köpeği mi?" "Evet."

"O videoyu biliyorum," dedim. "O video her yerdeydi!"

"Değil mi? Biliyorum. Görüntüler çok dramatik olduğu için zaten her yerde olacaktı-"

Şimdi başımı sallıyordum. "telin üzerinde sahile indirildi ve sonra o küçük çıkıntıya kadar tırmandı-"

"Yüz feet-"

"Ve köpek o kadar acı çekiyordu ki, kapışyordu-"

"Ve kendini güvende hissedene kadar 'Heart and Soul' şarkısını tekrar tekrar mırıldandı."

I başını salladı. As kahramanlar gitti, Bu bir oldu güzel birinci sınıf. "Atel yaptığı küçük patiyi hatırlıyor musun?" Ben söyledim.

Cole başıyla onayladı. "Sonra köpeği bir kurtarma sepetine koydu ve onunla birlikte tırmanıp kaldırma işlemini gerçekleştirdi."

Sanırım Cole da birkaç kez görmüştü.

"Adı ?" Hafızamın bir ucundaymış gibi sordum.

"Medya ona Puppy Love lakabını taktı."

"Tom bir şey," dedim düşünerek.

Ama şimdi Cole başını bana doğru eğdi. "Bir dakika. Onca kez izledin ve *Sahil Güvenlik olduğunu hiç fark etmedin* mi?"

Evetten daha saygın bir cevap düşünmeye çalıştım. "Onun tür kurtarıcı olduğunu biliyordum?"

Cole başını salladı. "İşte bu yüzden tanıtım videolarına ihtiyaçları var."

Ellerimi salladım. "Bakın, ben *askeri detaylara* odaklanmamıştım. Ben iç açıcı ... -lığa odaklanmıştım."

Şaşırtıcı bir şekilde Cole bunu kabul etti. "Çok iç açıcıydı," dedi, belki biraz fazla iç açıcıydı gibi bir tonda.

"O video ne olursa olsun çok büyük olurdu," dedim. "Ama bir de Jennifer Aniston'ı ekleyince? Adamın köpeği kadının kollarına bıraktığı ve *kadının ağladığı o an*?"

Hepimizin bu değil miydi? Gerçek bir şey? Cole, "Bu harika bir televizyon," diye onayladı.

Hoş bir uyum anı.

Sonra dedim , "Peki profilini çıkarmamızı istedikleri yüzücü o mu?"

"Bu bir tesadüf değil. *Çünkü* bu o. Sonuçta bu bir işe alım videosu."

"Ama..." Geçmişini düşündüm. "O adam röportaj yapmayı reddetmemiş miydi?" "Doğru."

"Fikrini ne değiştirdi?"

Cole başını eğdi, "Alo?" der gibi. "*Amiri* fikrini değiştirdi."

"Onun 'Ben bir kahraman değilim. Ben sadece işimi yapıyordum.'"

"Bu kesinlikle onun söyleyeceği bir şey," dedi Cole. Sonra da sanki onu tanıyormuş gibi, "Gerçi genelde pek bir şey söylemez," diye ekledi.

Daha fazlasını bekledim.

Ama Cole şöyle devam etti: "Onu YouTube dizinizde oynatmak harika bir fırsat olur. Kariyer kurtaran bir yakalama gibi. Eğer bu adam

'Day in the Life' seninle olsaydı, interneti ele geçirirdi. Kolay sokakta olurdun."

Yani, muhtemelen hayır. Belgesel film yapımcıları hiçbir zaman kolay lokma olmadılar. Ken Burns olmadıkları sürece. Bu, peşinden gidebileceğiniz en düşük rütbeli film yapım tutkusuydu. Hollywood'un cazibesi yoktu. Ne para ne de şöhret. Sadece anlatılması gerektiğini düşündüğünüz hikayeleri sessizce anlatmaya ve sonra da dünyayı dinlemeye ikna etmeye çalışırdınız.

Artı: kimsenin önemsemediği belirsiz konuları *e/e* almak *filmi izlediler* mi? Hiç kolay değil.

Ama Cole haklıydı. Bu adamı zaten herkes seviyordu. Hepimiz onu umutsuzca merak ediyorduk ya da o zamanlar ediyorduk ve merakımız hâlâ tatmin edilmemişti.

Ünlü olmak istememesi onu daha da ünlü yapmıştı.

Onun hakkında altı dakikalık bir belgesel kesinlikle ilgi çekecektir.

İlgi çekmekten kastım *milyonlarca izlenme*.

Kariyerimi kurtarır mı?

Zararı olmaz.

"Neden yine bana yardım ediyorsun?" Cole'a sordum.

"*Bana* yardım etmiş olursun," dedi. "Çünkü aslında bu projeyi yapması gereken kişi benim."

"Tanıtımı *senin mi* yapman gerekiyor?"

Cole başını salladı. "Kahramanın kendisi beni istedi. Ve Dallas'taki rastgele şirketimizin bu iş için işe alınması için üstleriyle görüştü."

"Peki neden yapmıyorsun?"

"Yapmak istemiyorum."

Sesi neden bu kadar acı geliyordu?

"O adam seni neden istesin ki?" Ben sordum. "Ve sen neden bu büyük fırsatı istemedin? Ve hazır konu açılmışken, Jennifer Aniston'ın Puppy Love, diğer herkesle her şeyi tamamen reddetmişken, neden benim onunla bir 'Hayatta Bir Gün' yapmama izin verdi?"

Cole Şimdi başını sallıyordu. "Güzel sorular," dedi. Sonra bir sonraki Şeyi yazmam gerekiyormuŐ gibi defterime dokundu ve "Ve her birinin cevabı aynı" dedi.

Kalemimi hazırladım.

Ama sonra Cole sonunda söylemeden önce beni sonsuza kadar bekletti:

"Çünkü o adam... benim kardeşim."

Orta düzey bir ticari video şirketinde orta düzey bir prodüksiyon editörü **olan COLE HUTCHESON**'un, bir kahramanın ve internet sansasyonunun kardeşi olabileceği düşünülebilir **miydi?**

Umm, *hayır*.

Cole, *yıldız gücü* diyebileceğiniz bir şeye sahip değildi.

Aslında, pek fark etmediğiniz insanlardan biriydi. Sizi aktif olarak rahatsız etmedikçe - örneğin bir toplantıda sözünüzü kesmedikçe ya da sanki onun sekreteriymişsiniz gibi teknik olarak onun işi olan bir şeyi yapmanızı istemedikçe (ki kesinlikle değildiniz) - o sadece bir tür ... oradaydı.

Cole'un Puppy Love'ın kardeşi olduğu fikri mi? Akıllara zarar.

Yine de, ben kimdim ki şikayet edeyim?

Kendimden biraz daha üstün olan iş arkadaşım kovulmamam için bana yardım etmek istediğinde, ona hayır diyecek durumda değildim. Kardeşiyle bir sorunu varsa bu benim suçum muydu?

Ama bil bakalım şikayet neydi?

Kardeşi çok müthişti.

Bu adam dünyanın en havalı lakabına sahipti: Hutch. Ve işler o andan itibaren yokuş aşağı gitti.

"O tam bir baş belası," diye açıkladı Cole, bana hepsini yazdırarak. "Ahlaki olarak dürüst ve fiziksel olarak durdurulamaz. Günde iki yüz şınav çekiyor. Suyun altında nefesini uzun süre tutabiliyor.

Üç dakika. Hiç çürüğü olmadı. İnsandan çok bir makine gibi. Bütün gün etrafta dolaşıp iyi işler yapıyor."

"Yani o.. çok mu sevimli?"

"O sevillebilirliğin tam tersi! O mükemmel."

"Bunların zıtlık olduğundan emin değilim."

"O her zaman çok ciddi. Ve konuşkan biri değildir. Hiç konuşmaz. Hiç eğlenmez. Ana hobisi kaşlarını çatmaktır."

"*Hobisi* kaşlarını çatmak mı?"

"İç hayatı yok," diye devam etti Cole. "Sadece dış görünüşü var, içi yok."

"Herkesin bir iç hayatı vardır," diye karşı çıktım.

"Hutch değil," dedi Cole, sanki *bana güveniyormuş* gibi. "O sadece spor yapıyor, su içiyor, sağlıklı besleniyor ve gün boyu insanları kurtarıyor. Asla içki içmez. Bir bira bile içmez. Ve bir yıldır kimseyle çıkmadı."

"Yani?" Dedim. Bu . "Onu görene kadar bekle."

"Ne?"

Cole omuz silkti. "Yakışıklı, tamam mı? Bu kadar yakışıklı bir adam aşktan nefret etmediği sürece bekâr kalmaz."

"Sence aşktan *nefret* mi ediyor?"

"Sadece söylüyorum," dedi Cole. "Onun yaşam tercihleri kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor."

Hah. "Bir yıldır kimseyle çıkmadım. Aşktan nefret mi ediyorum?" "Bilmiyorum," dedi Cole. "Sen ediyor musun?"

İyi bir soruydu. Belki de.

Bir yıl oldu. Ben söyleyene kadar fark etmemiştim: Bir yıldır bekardım.

Ama I yapmamıştı. düşündüm I *Aşktan nefret ederdim*. Ben olsam düşündüm I oldu sadece iyileşiyor.

Aşktan nefret , değil mi? Buna izin var mıydı ki?

Ama aslında.. aşk benim için ne yapmıştı ki? Beni hüsrana uğratmak, yormak, yanıltmak ve hayal kırıklığına uğratmaktan başka? O sadece bir

zaman ve enerji kaybı mı? Belki de çok saftım. Çok fazla Disney filmi izledim. Çok fazla doksanların romantik komedilerinden etkilendim.

Belki de biraz daha seçici davranmalıyım.

"Aşktan nefret ettiğimi sanmıyorum," dedim sonunda Cole'a.
"Ama bu aslında kötü bir fikir değil."

★ ★ ★

KİŞİSEL OLARAK bir yıl önce nişanım, şu anda çok ünlü olan Lucas Banks tarafından terk edilmişim. Yıllardır gayet iyi ve başarısız bir müzisyen olan Lucas Banks, bana evlenme teklif ettiği gece TikTok videolarından biri patlayana kadar.

Gerçekten de yüzük parmağımdayken, telefonu o sabah paylaştığı bir şarkının 100.000 kez görüntülendiğine dair bildirimlerle çınlamaya başlamıştı. İnsanlar paylaşıyordu. Ve düet yapıyorlardı - enstrümanlar ve armoniler ekleyerek. Başta sadece sıradan insanlardı ama sonra aniden Noah Kahan da katıldı ve akşam yemeği bitmeden bir milyondan fazla izlenmişti. *İzlenme sayısı*. Bir günde.

Başta ben de herkes kadar heyecanlıyım. Lucas ve ben o şık restoranda kapanış saatine kadar oturduk, telefonunun başında kamburlaştık, rakamların yükselişini izlerken ve gerçek zamanlı olarak *büyük bir başarı elde etmesine* tanık yepyeni nişanlılığımızı tamamen unuttuk - şaşkınlık içinde tekrar göz göze *geldik, bu olabilir mi?*

Ardından, Lucas'a yetenek koçları ulaştı ve ajanslardan sponsorluk teklifleri aldı ve tüm hayatı değişti.

Haftalar içinde.

TikTok'ta büyük başarı elde eden bazı kişilerin sadece bir şarkısı var - ya da dürüst olmak gerekirse, bir şarkının sadece on yedi saniyesi. Bazıları nasıl şarkı söyleyeceklerini bile bilmiyor, hatta hiç kayıt stüdyosuna bile girmemişler. Bir menajerin milyonlarca hayranı olan ve zamanı bile tutamayan bir adamı anlattığı bir makale okudum. Onunla sözleşme imzalamak için New Jersey'e kadar uçmuş... ve sonra eli boş dönmüş.

Ama Lucas gerçek biriydi. Ortaokuldan beri şarkı yazıyordu, piyano, gitar ve mızıkla çalışıyordu ve hemen ardından yayınlayabileceği bir sürü şarkısı vardı.

diğerini. Büyük şansı geldiğinde, iki eliyle birden yakaladı.

Onun adına mutluydum. *Sevindim*.

Ama bu *onunla birlikte* çıkabileceğim bir yolculuk değildi. O Kuzey Teksas Üniversitesi'nde tam zamanlı olarak çalışıyordum, ilerleme departmanında, bağış toplama videoları hazırlıyordum. Standart kırk saatlik çalışma haftamı aniden terk edemez, ve bir roadie gibi yola çıkamazdım. Yetişkin biriydim.

Lucas tek başına yollara düştü, kulüplerde çalmaya ve daha fazla video çekmeye başladı, sonra Jonas Brothers'ın turnesine davet edildi sonra... sürekli ortadan kayboldu. Onu telefonumda gerçek hayattan daha çok görüyordum.

Belki de beni aldatması kaçınılmazdı. Herkes bunun olacağını gördü mü?

Düğünü hiç yapmamış olmamız muhtemelen iyi bir şey. Çılgınlık başladığında, takvimle oturmaya zaman ayıramadı. Asla bir tarih belirlemedik ve ben de ona baskı yapmadım. Kendime bunu gerçekleştirmek için koca bir ömrümüz olduğunu söyleyip durdum.

Ancak daha sonra Lucas'ın yeni evli Lili Ventura ile öpüşürken fotoğraflandığı internet skandalı ortaya çıktı ve fotoğraflar dedikodu sitelerinde yer almaya başladı.

Ortaya çıkmaktan kastım, *avalanmak*.

Bu arada benim asla fark etmeyeceğim siteler. Ama sonra insanlar bana Lucas'ın elinin Lili Ventura'nın kışında olduğu, **LUCAS'IN BİR İLİŞKİSİ Mİ VAR??? ve NASIL CESARET EDER OMG!!!** gibi yorumlarla daire içine alınmış, işaretlenmiş ekran görüntülerini mesaj **atmaya** başladı.

Dürüst olmak gerekirse, Lili Ventura internet yargılamasının en ağır yükünü çekti.

Lucas bir şekilde pas geçti.

Ama benden değil.

Fotoğraflara kafayı taktım, *A Beautiful Mind* tarzı. Nasıl takılmayayım ki?

Lucas'ın kolu Grammy'deki kırmızı halıda Lili Ventura'nın omzuna ipek gibi mi dolanmıştı? El ele mi tutuşuyorlardı?

girişteki kalabalık fotoğrafı? Grammy sonrası partide çekilen fotoğrafta da arkasına geçti mi?

FBI analisti değildim ama ... hepsine evet.

Her şeyin gece, ona Los Angeles'tan mesaj attım:

Hey. Beni Lili Ventura ile mi ?

Benim dışımda kimseyi şaşırtmadı ama cevap vermedi.

Ertesi gün sesi kısık bir şekilde aradı ve "Eve gittiğimde konuşalım" dedi.

Ama gerçekten konuşmamıza gerek yoktu.

Sesinden anlayabiliyordum. Ve internetteki beş yüz fotoğraftan.

Kuzenim Beanie, "Şimdi bilmek daha iyi," ısrar etmişti ve muhtemelen haklıydı.

Görünüşe bakılırsa bu tam bir yıl önceydi ve ben de şu anki *gelişme* projemin *içindeydim*. Lucas'ı evden , yeni yatak takımları almış ve tığ işi yapmaya başlamıştım. Gece geç saatlerde kendimi geliştirme dürtüsüyle bir mutfak makasıyla kendi perçemimi kesmiştim. Bir fritöz satın aldım, bir sesli kitap bağımlılığı geliştirdim ve bir üniversite için tanıtım videoları yapmaktan ... tanıtım videoları yapan başka bir işe kadar günlük işlerimi değiştirdim. Bizi işe alan herkes için.

Ben iyiydim.

Dürüst olmak gerekirse rahatlamıştım. Hiçbir zaman şöhrete komşu olmak için yaratılmamıştım. İyi yanları da vardı. Ayrılmak, Lucas bana gitarını çalarken bir daha asla sessizce oturup mest olmuş gibi davranmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Ya da akşam yemeğinde üç saat boyunca menajeriyle yaptığı konuşmayı dinlemek zorunda kalmayacaktım. Ya da -en iyisi- bir daha asla ödül törenine gitmek zorunda kalmayacaktım.

Ödül törenleri en kötüsüydü.

Özellikle de benim için. Çünkü bir ödül töreninde değerli olan her şeyin tam tersiydim. Ünlü değildim, zengin değildim, göz kamaştırıcı derecede güzel değildim, hatta özellikle yetenekli bile değildim.

Nihayetinde sahip olduğum tek şey Lucas'la olan bağlantımdı. Bu da beni korumak için yeterli değildi.

Bunu Lucas'ın ünlü olduğu ilk yıl Billboard Müzik Ödülleri'nde zor yoldan öğrendim. Onunla çok gurur duyuyordum ve bu kadar göz alıcı bir şey yapma ihtimali beni tatlı bir şekilde sersemletmişti. Alışverişe çıktım ve şahsen muhteşem olduğunu düşündüğüm vintage tarzı, çiçek desenli bir elbise buldum. Saçımı yaptırdım ve tırnaklarımı boyattım. *Baldırlarımı nemlendirdim.*

Balodaki Sindirella gibi hissetmeyi bekliyordum. Ve tahmin edin ne oldu? Hissettim. İlk başta.

Ta ki internetin elbisemden nefret ettiğine dair mesajlar almaya başlayana kadar.

Lucas Banks Billboard Ödülleri'ne neden annesini getirdi ve Lucas Banks'in yanındaki rüküş kadın kim ve Lucas Banks Bayan Doubtfire ile mi çıkıyor gibi sorularla *daha gösteri bitmeden* her yerde **Lucas'ın yanında** fotoğraflarım **çıkma**ya başladı.

Pardon, birinin beni Lucas'ın *annesini* sandığı sahneyi kaçırdın mı?

Yirmi altı yaşındaydım. Ve o benden dört yaş büyüktü!

Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu yorumların hiçbirisi doğru değildi. Bayan Doubtfire'a benzemedim ve benzemiyorum.

Şimdi neye benzediğimi merak *ediyorsun*.

Uzun bir süre boyunca bu soruyu yanıtlamak benim için zor oldu. Bilmiyorum. Sadece hoş görünüyordum.

Sıradan ama arkadaş canlısı, tehditkâr olmayan en iyi arkadaşınız gibi. Beş beş. Yaka uzunluğunda kahverengi saçlar. Kollar, bacaklar, göğüsler, her zamanki gibi. Benimle ilgili en dikkat çekici şey, bir irisimde açık olan bulanık küçük bir pasta parçası bölümü olan sıradan ela gözlerim olmasıydı. Ve o kadar da dikkat çekici değildi. Artık hiç fark *etmiyordum* bile. Bildiğim kadarıyla Lucas da hiç fark etmemişti.

Bu da büyük ihtimalle bir şanstı. İhtiyacım olan son şey benim hakkımda "Turta Gözler" gibi bir şarkı olmasıydı.

Mesele şu ki, benimle ilgili en sıra dışı şey, ancak gerçekten ama gerçekten baktığınızda görebileceğiniz bir şeydi.

Ve hiçbirimiz öyle değildik. Ben de dahil.

Sanırım estetik ameliyat geçiren kadınların öncesi ve sonrası fotoğraflarına benziyordum, "Neden kendine bunu yaptı? Önceden gayet iyiydi."

"Önceden iyi olan" bendim.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Ta ki tüm internet aynı fikirde olmayana kadar.

O gece uyuyana kadar ağladım mı? Ve bir daha evden çıkmayacağımı mı ilan ettim? Sonra ertesi gün uyandım ve hemen "açlık diyeti" olarak tanımlayabileceğiniz bir diyetle başlayarak rüküşlüğüme gidermeye mi karar verdim?

İnanamazsın.

1940'larda savaşa karşı vicdani retçiler üzerinde yapılan açlık deneylerini hiç duydunuz mu? Adamlar o kadar az kalori alıyorlardı ki akıllarını kaybediyorlardı.

-Ve içlerinden biri yanlışlıkla kendi parmaklarından bazılarını mı kesmiş?

Karar rejim buydu.

Aslında bu konuda bir belgesel izlemiştim. Bu çalışmalarda erkeklerle günde 1.500 kalorinin biraz üzerinde veriyorlardı.

Ben de kendi limitimi bin olarak belirledim.

O adamlar *çıldırıdıysa*, ben *de daha fazla çıldıracaktım*.

Bu da o an için bir güç gibi geldi.

İki hedefim vardı: (1) sıfır beden ya da daha küçük olmak ve (2) kalçalarımın üst kısımlarının bir daha asla birbirine değmesine izin vermemek.

Düşündüğünüzde çok tuhaf bir fikirdi: kendime zarar vererek dünyaya zarar verebileceğimi düşünmek.

Ama o sırada bulabildiğimin en iyisi buydu.

Hızlıca ileri saracağım ve size sıfır bedene ulaştığımı söyleyeceğim - neredeyse - ve kalçalarımın birbirine değmesini engelledim - ve bunun için gereken tek şey takıntılı bir adanmışlık ve diğer her şeyi dışlayan tekil bir odaklanmaydı.

Bir daha asla baskılı kumaş da giymedim. O ödül töreninden itibaren her gün mutlaka siyah kot pantolon ve siyah tişört giydim.

Siyah çorap ve iç çamaşırı da.

İşte bu kadar. Tam bir yıl boyunca bu şekilde yaşadım: huysuz, aç, yemediğim tüm yiyeceklere takıntılı ve göz önünde saklanarak.

Eskiden -sık sık- günde birkaç kez- yüzümü bir piliç çevirmeye sokup yemek yiyerek geri çıkmayı hayal ederdim.

Hayatım boyunca tuttuğum günlükler hep şiirler, çizimler, okuduğum kitaplarla ilgili düşünceler ve benim için anlamı olan insanlar ve yerlerle ilgili anılarla doluydu. Ama o yıl boyunca? Kalori listesinden başka bir şey değildi. Tipik bir giriş:

2	sade kahve
10	kereviz sapı
80	elma
284	kemiksiz derisiz tavuk göğsü
70	fincan yağsız süzme yoğurt
86	yapışmaz tavada sebzeli omlet
0	72 oz. su
34	fincan lahana, buharda pişirilmiş
182	somon fileto (vahşi yakalanmış)
94	fincan buharda pişmiş brokoli
160	½ avokado dilimleri
1,002	TOPLAM (<i>Daha iyisini yap!</i>)

Günüm hakkında söylemek zorunda olduğum her şey tam anlamıyla buydu. Bu liste iç dünyamın 3 boyutlu bir resmiydi. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum: bu yürek parçalayıcı bir liste olurdu. Toplamda binin üzerindeki her şey *felaketli*.

O sade kahveyi içmemeliydim.

Her neyse, bunlardan yüzlerce biriktirdim. Günlüklerim bu hale geldi. Tıpkı kırklı yıllarda açlık araştırmasının doğruladığı gibi: Açlıktan ölerken tek şey bu oluyor.

Çok sıkıcı biri olmuş olmalıyım. Gerçekten.

Bazen, gecenin çok geç saatlerinde, Lucas'ın aldatmasının nedeninin kısmen de olsa bu olup olmadığını merak ederdim; sonra kendimi duygusal omuzlarımdan sarsar ve çoğunlukla inanmaya kararlı bir şeyi kendime tekrar hatırlatırdım: Bu asla *aldatanın* suçu değildi. Her zaman aldatanın suçuymuştu.

Belki de sıkıcı olmaya başlamıştım. Ama hiçbir şey Lucas'ı *Lili Ventura'ya çakmaya* zorlamadı.

Bu arada artık ayrılmışlardı.

Daha da önemlisi, tahmin et Lucas'ı dairemizden kovduktan sonra ne yaptım?

Bir galon çikolata parçacıklı kurabiye hamurlu dondurma yedim. Yarım litre değil. *Bir galon*.

Bitirdiğimde erimiş bir çorbaydı, ama oraya ulaştım.

Sonra bir hafta boyunca dondurmadan başka bir şey yemedim. Ve sonra... Beden pozitifliği üzerine bir sürü kitap aldım ve hepsini okudum, Lucas'ı ve onunla ilişkili herkesi takipten çıkardım, kalçalarıma birbirlerini yeniden sevgiyle okşamaları için izin verdim... ve bedenimle dengesiz bir ateşkes ilan ettim.

Tam bir iyileşme yolculuğu. Bir yıl içinde çok uzun bir yol kat etmiştim. Kendimle ve kalçalarımla gurur duyuyordum.

Ama dürüst olmak gerekirse hâlâ .

Teoride beden-pozitif olmak başka bir şeydi, bunu gerçekte yapmak ise bambaşka bir şey.

Hâlâ her gün siyah kot pantolon ve tişört giyiyordum. Hala dünyanın kenarlarında saklanıyor, grup fotoğraflarında diğer insanların arkasına saklanıyor, aynalardan kaçınıyordum.

Düşüncelerimi değiştirdim, davranışlarımı değiştirdim ve kendime istediğim her şeyi yeme izni verdim. Hatta -bu dahiyane bir fikir olabilir- kullanılmış bir kitapçının 1 dolarlık arabasında eski püskü sanat kitapları buldum, hepsini satın aldım ve onları kendimi kabul günlüğü yapmak için kullandım. Bu bir gece projesi haline geldi - eski ustalar tarafından çıplak (hayranlıkla, öyle görünüyordu) resmedilmiş tombul, selülit yüklü Barok kadınlarının resimlerini kesmek

Rubens, Titian ve Botticelli'yi hayranlıkla çizim defterine yapıştırıyor.

Fikir, fotoşoplanmamış kadın görüntülerine dikkat etmektir. Kendimi çağımızın güzellik standartlarından kurtarmak. Kalçalarımın bir barış anlaşması yapmak. "Güzel" kelimesini, şu anki açlıktan ölmeyen, kalçalarımın dokunan benliğini bu kategoriye sokacak kadar geniş bir şekilde yeniden tanımlamak. Bedenimde olduğu gibi evimde olmak

-Her ne .

Uzun bir sipariş.

Ama artık kendime karşı gerçekten daha nazıktım.

Sadece bu ilerlemeyi test etmemiştim.

Kendimi bu şekilde aç bırakmak ne kadar zor olsa da, aşırı basitleştirilmiş düşüncemde belli bir rahatlık vardı. Dünyanın tüm kaosunu -en azından teoride- kontrol edebileceğim basit bir ölçüye indirgemiştim. Günde bin kalorinin altında kaldığım sürece güvendedim. Başımın kötü bir şey gelemezdi.

Lucas, Lili Ventura ve tüm internet "Hodri *meşdan*, kabul edildi" demişti.

Nişanlılığın sizi tüm dünyanın gözü önünde bir pop yıldızıyla aldattığı o anlara ne diyorlar? *Kişisel gelişim için fırsatlar mı?*

Büyümüşüm, lanet olsun. Gerçek ve mecazi anlamda. Mümkün olan tüm iyi, kötü ve korkunç şekillerde.

İşte bu yüzden o gece, mesai sonrası ofisimizde, Key West'te, kalifiye olmadığım bir işte, öz kardeşinin kendisinin *fazla mükemmel* olduğunu düşündüğü bir adamla, sayısı tam olarak belli olmayan bir hafta geçireceğimi taahhüt ettikten sonra... Cole Hutcheson beşlik çakmak için elini kaldırıp "Bikini almayı da unutma!" dediğinde.

Gözyaşlarına boğuldum.

Kuzenim Beanie, FaceTime'da ona bundan bahsettiğimde **"SEN "** dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Ben yaptım."

Kişisel alışveriş uzmanı olan Beanie, bir yıl önce Lili Ventura skandalı patlak vermeden bir hafta önce Teksas'tan New York'a taşınmıştı.

O zamandan beri de her gün FaceTim'leşiyoruz.

Telefonunuz bardak tutucusundayken işe giderken ve sonra yine telefonunuz yolcu koltuğundayken eve dönerken sohbet ettiğiniz türden görüntülü görüşmeler. Sonra evde çamaşır yıkarken sepete koyduğunuz, akşam yemeği hazırlarken meyve tabağındaki bir salkım muzun üzerinde dengelediğiniz ve duş alırken lavabonun kenarına dayadığınız. Gerçek sevdiklerinizle yaptığınız, kimsenin iyi görünmeye bile çalışmadığı ve çoğunlukla tavan vantilatörünü, bir cebin içini ya da burun deliğinin bir kısmını gördüğünüz türden görüntülü görüşmeler.

Şu anda Key West'e gitmek üzere valizimi hazırlıyordum ve Beanie - Paris'e yaptığı süper yoğun bir iş seyahatinden yeni dönmüştü- tüm gelişmeleri takip ediyordu. Ben toplanırken onu bavulumun cebine sıkıştırmıştım, o da bavulunu açarken beni şifonyerinin üzerinde dinlendiriyordu.

"Senin deli olduğunu mu düşündü?" diye sordu, *bikini* kelimesine ağlamamla ilgili olarak.

"Ona alerji olduğunu söyledim,"

dedim. "Bunu yuttu mu?"

"Her halükarda pek umursadığını

sanmıyorum." "Belki de gerçekten alerjiydi."

"Peki neye alerjim olabilir?" "Um, *mayolara*. Belli ki!"

Yeterince doğru. Ortaokuldan beri mayo giymemiştim. Tanıdık bir korku hissettim. "Ayrıca ben yüzme bilmiyorum."

"Bu yeni bir şey değil."

Tabii ki değildi. Beanie benim hakkımda, benim kendim hakkında bildiğimden daha çok şey biliyordu. Aynı mahallede birlikte büyümüştük. Babalarımız kardeşti ve annem bizi terk edip taşındıktan sonra - ben on bir yaşındayken - çocukluğumun geri kalanını Beanie ile yaşamaya ve annesini benim de annem olmaya ikna etmeye çalışarak geçirdim.

Beanie benim kuzenim, kız kardeşim ve ömür boyu en iyi arkadaşımdı.

Elbette tüm hayatım boyunca "yüzmeye gittik". Teksas'ta yazlar çok sıcak olduğu için mümkün olduğunca mahalle havuzuna, plaja ve çim fıskiyelerine gitmezdik. Ancak "ıslanmak ve etrafa su sıçratmak" yüzmekle aynı şey değildir.

Annem gittikten sonraki yaz, tüm kuzenlerimin yüzme dersi alması gerekirken, ben gitmeyi reddetmiştim; bunun bir nedeni de erkek kuzenlerimin sık sık gözyaşlarına için benimle alay etmeleriydi.

Ertesi yaz babam bir kadınla çıkmaya başlamıştı.

Angela, -altını çizmek istiyorum- *bazı iyi niteliklere* sahipti, ama aynı zamanda karnımı emmemi tekrar söyleyerek ergenlik dönemimde bana rehberlik etmek istedi.

Beanie de bunu biliyordu. Ve o Angela'nın takımı *değildi*.

Angela'nın kendince iyi niyetli olduğunu düşünüyorum.

Onu mazur görmüyorum. Ama niyeti önemli değil. Beni incitmeye çalışmıyordu. Yardım etmeye çalışıyordu. Sadece Beanie'nin her zaman söylediği gibi, onun yardım etme şekli "fevkalade berbattı".

Bir kadının en önemli şeyin *küçüklük* olduğunu düşünüyordu.

Babamla evlendikten sonraki altı ay içinde Angela beni diyete soktu. On iki yaşındaydım. O yıllardan kalma fotoğraflara bakınca

Diğer sıradan çocuklara ne kadar benzediğime hep şaşıırırdım.

Ama sanırım Angela benim sıra dışı olmamı istedi.

Bana başarılı bir kadın olmanın kurallarını kendi anladığı şekliyle öğretmeye çalışıyordu. Ve kadınların bu kuralları kendileri için yazabilecekleri hiç aklına gelmemiştir.

Merak etmeyin, direnmek için elimden geleni yaptım. Cheetos'u yatağımın altındaki gizli bir zulaya sakladım. Beanie ile Stop-N-Go'da buluşup bisikletlerimizle Fudgsicles yedik. Tüm bunları kişisel gelişim dergileriyle işledim.

Ama gerçek şu ki: O kadın hayatıma girdikten sonra mayoları sonsuza dek terk ettim.

Yani *tüm* güvensizliklerimi Lucas Banks'in ayaklarına yıkamazdım. Bazıları Angela'dan kaynaklanıyordu. Bazıları da kızlara karşı korkunç derecede acımasız olan bir dünyada kız olmaktan kaynaklanıyordu. Aramızda yara almadan kurtulan var mı?

Artık gerçekten iyiydim. Çoğu zaman. Kıyafetlerimi üzerimde tutabildiğim sürece.

Beanie beni tekrar suya sokmayı kişisel görevi haline getirmişti. "Eskiden böyle şeyleri hiç umursamazdın!" derdi. "Plajda hep su sıçratırdık!"

"Bu emmeyi önceydi."

Beanie yeni görevimin yüzme kısmını düşündü ve aynen aktarıyorum: "Üvey anne kaynaklı travmanı atlatman için muhteşem bir fırsat."

"*Glorious* biraz ağır kaçıyor," dedim.

"Hem beden imajı şeytanlarınla yüzleşebilir hem de yeni bir beceri öğrenebilirsin," dedi Beanie, bu fikirden fazlasıyla neşeliydi. "Patronuna yüzemediğini söylemedin, değil mi?"

"O benim patronum değil. Sadece işteki amirim."

"Ama ona söyledin mi?"

". İş almak için yalan söyledim."

"*Gerçeği atladınız*, ki bu aynı şey değildir."

"Her iki durumda da, önümüzdeki haftaların çoğunu suyun 'üzerinde ya da yakınında' geçireceğim."

"Bunun hangi kısmı seni rahatsız ediyor?"

"Hepsi. Bana güvenlik eğitimi verecekler. Suyun içinde!"

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Beanie.

"Ama bana mayo giydireceklerini düşünmüyor musun?"

"Tabii ki hayır," dedi Beanie. Ama sonra, sanki ikimizin de daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı varmış gibi ekledi, "Muhtemelen sana bir uçuş kıyafeti giydirirler. Ya da başka bir şey."

"Bir de boğulma sorunu var."

Beanie bana başını salladı. "*Kurtarma yüzücüleriyle* birlikte olacaksın," dedi. "Denesen bile boğulamazsın."

"İzle beni."

Beanie telefona doğru eğilip bana baktı.

"Onlarla birlikte bir helikopterde uçacağım," dedim o zaman, ne kadar vasıfsız olduğum gerçeği zihnimde çiçek açıyordu. "Okyanusun üzerinde. *Haftalarca*." Sonra bunun başka bir yolu olmadığını fark ederek iç çektim. "Cole'u geri arayıp itiraf etmeliyim."

Beanie dehşete kapıldı. "Kesinlikle hayır. Az önce bu kurtarma yüzücülerinin *işleri için* günde doksan dakika çalıştıklarını söylediniz. Bu dünyada bir ay boyunca askerlerle oynamaya ihtiyacı olan biri varsa o da -ve sadece matematiğe dayanarak, sanırım hepimiz hemfikir *olabiliriz-bilimsel* olarak seksi olan sensin."

Hayır der gibi başımı salladım. "Oynaşmıyoruz," dedim. "Sadece çalışıyorum."

"Sen öyle diyorsan," dedi Beanie.

Ekledim: "Ayrıca. Profilini çıkardığım yüzücü aşktan nefret ediyor."

Beanie durakladı. "Aşktan nefret mi ediyor?"

Başımı salladım. "O bir aşk ." "Bu

ne anlama geliyor?"

"Kuralları var ama kalbi yok! Sadece eylem var, tepki yok! Bedeni var, ruhu yok."

Beanie telefondan bana baktı. "Kimin umurunda?"

"O insan bile değil! Bir yıldır kimseyle çıkmadı." "Sen de bir yıldır kimseyle ıkmadın."

"İyileşme sürecindeyim!"

"Sesler gibi o ihtiyaçlar bazı şirket," Bere dedi, olarak Eğer

Şirket aynı anda on farklı şey ifade ediyordu.

"Benden değil, o yapmaz!"

Ama şimdi aklına bir fikir gelmiş gibi sallıyordu. "Aşktan nefret edenle yatmalısın."

"Aman Tanrım!"

Ama Beanie ikiye . "Evet. Bu her şeyin ilacı." "Aşktan nefret ediyor!"

"Sen de aşktan biraz nefret ." "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, belki de bir kahraman robotla tüm bedenininle, ruhsuz bir kaçamak yapman biraz sertleşmene yardımcı olabilir."

"Sertleşmeme gerek yok." "Evet, var."

"Ben deneğimle *yatmıyorum*, Beanie. Bu benim *işim*." "Mesele şu ki, senin bir maceraya ihtiyacın var. Kendini sabote etme!"

"Mesele şu ki," diye karşı çıktım, "bu bir macera değil. Bu, küçülmemek için bir girişim."

"Neden ikisi birden olamıyor?"

Ama şimdi başımı sallıyordum. "Ne düşünüyordum ki? Yüzme konusunda neden yalan söyledim?"

"Bu işi o dalkavuk Mila'ya vermeyi mi tercih ediyorsun?" "En azından o yüzebiliyor."

"Yüzmek o kadar da zor değil," dedi Beanie. "Sadece biraz ders al."

"Dersler mi?" Sanki daha önce hiç duymamışım gibi söyledim.

Beanie, "İşe başlamadan önce Key West'e yerleşmek için hafta sonun var," dedi. "Tam kapsamlı bir ders al." Sonra bu şakayı yapmak istememiş gibi başını eğdi ama buna izin verdi.

"Çok komik."

"Olimpiyatlarda altın madalya kazanmak zorunda değilsiniz," dedi Beanie. "Sadece köpek küreğinde ustalaşman gerekiyor."

Aslında iyi bir noktaya değindim.

Aslında Beanie'nin iyi olduğu pek çok nokta vardı.

Onunla ilgili en sinir bozucu ve gizliden gizliye yardımcı olan şey buydu. Kişisel gelişim kitaplarının kraliçesiydi. Yemin ederim, herhangi bir kitapçı seçin ve kişisel gelişim bölümüne gidin; Beanie hepsini okumuştur. Okur, altını çizerek, alıntılarını üçe beşlik küçük kartlara kopyalardı. Brené Brown'ın tüm eserlerini ezberlemişti. Maya Angelou'nun bilgelik dolu sözlerini Shakespeare'in sözleri gibi ezbere söyleyebiliyordu. Ve Lucas ünlü olduktan sonra, bana aşk John ve Julie Gottman'ın en sevdiği kitabını zorla okutmuştu - ki bu iki yazarın çalışmaları ilişki tavsiyeleriyle dolup taşıyordu.

Şu hiçbirini hatırlayamıyorum.

Bunun dışında: güçlü ilişkilerin bir *takdir kültürü* yaratması gerekiyordu.

Koca bir kitap ve benim aklımda kalan tek şey buydu: İyi ilişkilerdeki insanlar birbirlerini takdir etmeli -teşekkür etmeli, iltifat etmeli, partnerlerinin doğru yaptığı şeyleri fark etmeli- ve bu şekilde diğer her şeyi kolaylaştıran bir sıcaklık ve nezaket yastığı oluşturmalıydı.

Harika! Değil mi? Çok yardımcı oldu! Ya da en azından Lucas kitabı okumuş olsaydı öyle olurdu. Ya da ben ona kitabı anlatırken *TikTok DM'lerini kontrol etmemiş olsaydı*.

Sanırım o zaman bile, kendi kendine yardımın yardımcı olabileceği noktayı geçmiştik.

Ama gerçek şu ki, Beanie ile ne kadar dalga geçsem de... birkaç şeyden daha fazlasını doğru yaptı.

"Sana en kötü kısmı söylemedim bile," dedim o zaman, yüksek sesle söylemek istediğimden emin .

Beanie göz teması kurmak için telefonu kaldırdı. "En kötü kısmı ne?"

"Cole ekipman listesini hazırlarken," dedim, "en hafif kamerayı benim için Key West'e göndereceğini söyledi."

Beanie kaşlarını çattı. "*En hafif* kamera mı?"

Başımı salladım. "Çünkü bir helikoptere binen her şeyin tartılması gerekir."

Beanie başını eğdi. "Neden?"

"Çünkü helikopterler çok fazla ağırlık taşımaya çalışırlarsa gökyüzünde batarlar."

"Yani ne yapmaları gerekiyor? Gemideki her şeyin ağırlığını mı hesaplayacaklar?"

"Aynen öyle," dedim. "Ekipman. Yakıt. Kurtarma ekipleri."

Ama Beanie bunu anlamıyordu. "Neden en kötü kısmı bu?"

"Çünkü," dedim yavaşça, yüksek sesle söylediğimde gerçek olacağını bilerek, "*ben* gemide olacak şeylerden biriyim."

İfade karşısında Beanie'nin gözleri büyüdü. "Kendini tartmak zorunda mısın?"

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. "Ve sonra numarayı pilota zorundayım. Tüm mürettebatın önünde. Böylece o da toplam sayıya ekleyebilir."

"Bu doğru olamaz!" Beanie benim adıma itiraz etti. "Bir kâbusun içinde yaşamıyoruz!"

"Görünüşe göre öyleyim," dedim.

"Bunun bir yolu olmalı."

"Sana söylüyorum," dedim, "Googleda araştırdım. Bu iş böyle yapılıyor. Her görevden önce bir uçuş öncesi kontrol yapıyorlar ve belirtilmemiş herhangi bir ağırlığın ... gerekiyor."

Beanie yüzünü buruşturdu. Sonra "Tamam" dedi. Sonra, görünüşe göre başka bir şey bulamayınca, bir sorun çözülemez olduğunda her zaman söylediği şeyi söyledi. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir."

Gözlerimi kapattım. "Sanırım bu beni gerçekten öldürebilir."

Beanie dayanışma içinde iç geçirdi. "Bu aslında en iyisi olabilir."

★ ★ ★

BEANIE beni tartılmayı bırakmaya ikna eden ilk kişi **olmuştu**.

Ayrılıktan sonra, ben hâlâ yataktan kalkamazken, birkaç gün izin alıp beni ziyarete gelmişti. Kanepeye uzanmış, bana doğum günümde hediye tortilla battaniyesine sarınmışım ve onun tüm dairemi temizleyişini izlemiştim - paket servis kutusu paket servis kutusu.

"Bu çok rahatlatıcı," dedim, bir başka dolu Hefty torbasıyla yanımdan geçerken.

"Bu sadece yatıştırıcı değil," dedi Beanie. "Bu bir *arınma*. Bu bir yeniden doğuş. New York'a döndüğümde yepyeni bir insan olacaksın."

O hafta sonu, benim dijital tartımı -yani en yakın arkadaşımı- aldı ve Lucas'ın unutulmuş tişörtlerinden birine sardı, hepsini çakmak gazı ile ıslattı ve hepsini sokakta ateşe verdi.

Biz alevleri izlerken Beanie, "Bu şey hayatını mahvediyor," dedi. "Kendini özgür bırak."

Ayrıca dairemi baştan aşağıya, banyodan mutfığa ve arkasına kadar temizledi. Süpürdü, toz aldı ve öyle bir temizlik yaptı ki Goodwill'e altı market poşeti götürdü. Sonra dikkatini bana çevirdi; duş aldırdı, saçımı kestirdi, pedikür yaptırdı ve diş ipi kullandı.

Ama parıltılardan sonra bile Beanie tatmin olmadı. Oturma odamda durdu ve etrafına bakındı.

"Burası çok bej rengi," dedi. "Bej değil, 'Oyster'."

"Çok sıkıcı."

"Boş değil. Sofistike." "Biraz renk patlamasına ihtiyacın var."

Ama başımı salladım. "Renk patlamalarından *nefret ederim*." "Çok kötü."

Beanie beni alışverişe sürükledi ve ne olduğunu anlamadan dört yeni turuncu oldu. O gittikten sonra onları da Goodwill'e bağışlamayı . Ama suçluluk duygusuyla onları dolaba yığdım.

Beanie, başarısız nişanımın ardından bana bir rönesans yaşayacağıma dair söz vermişti. "Hayal bile edemeyeceğin bir şekilde hayata geri döneceksin," diye yemin etmişti.

Turuncu yastıkların bu rönesansın anahtarı olduğundan emin değildim.

Ama *öyle olmadıklarından* da emin değildim. Bazen Beanie haklıydı.

Terazimi yakmasından bu yana geçen aylar boyunca vaat edilen canlanma bir türlü gerçekleşmemişti. Ama Beanie bunu asla gözden kaçırmadı. Şimdi telefonda Key West'teki bu işi benimkinden farklı hedeflerle değerlendiriyordu. Ben "*Bu işi alıp fiziksel olarak hayatta kalabilir miyim?*" gibi sorular soruyordum.

Beanie ise bu yolculuğun bana yardımcı olup olmayacağını soruyordu. *Gelişmek.*

Konuşmalarımız her zaman olduğu gibi Beanie'nin gitmem için beni zorlaması ve gitmememi söylemesi arasında gidip geldi. Olayları bu şekilde derinlemesine inceliyorduk. Tüm açılırları kapsayana kadar taraf değiştirerek.

"Hâlâ anlamadığım şey şu ki"-Beanie FaceTime'ımızda "*Bunu hak ediyorsun!*"dan "*Bu gerçekten iyi bir fikir mi?*"ye geçiş yapıyordu- "*Bu iş arkadaşın neden kendisi gitmiyor?*"

"O ve kardeşi ."

"Orada bile olmayacak ama kalacak o mu ayarladı?"

"Şirket yaptı. Burası teyzesinin yeri. O bir emlak kralı."

"Söylemiyorsun."

Şimdi gitmemi teşvik eden kişi *bendim*. "Sana söylüyorum," dedim, "Vrbo'daki yeri takip ettim. Tamir ettiği eski kalma bir blok ev. Çok büyüleyici! Hepsi web sitesinde var. Bir dergide bile olabilirler. Cole'un dediğine göre, büyük bir indirimle orada kalmama izin verecekmiş. Tek sorun, ona neden orada olduğumu söyleyemem. İlk başta."

"Neden orada olduğun konusunda yalan söylemek zorunda mısın?" "Zamanlamam konusunda stratejik olmalıyım."

"Peki indirim kimin umurunda? Şirket ödemeyi yapmıyor mu?

Bu

mu "Evet, ama bu bütçeyi zorluyor. Eğer benim gitmem daha ucuza ?" mal olacaksa

daha uzun süre orada kalabilirim. Bu da aşktan nefret eden biriyle -
umarım- 'Hayatta Bir Gün' geçirebileceğim anlamına geliyor."

Beanie başını salladı. "Ama röportaj yapmadığını söylemiştin." "Cole onu ikna edebileceğini söylüyor."

"Tam olarak nasıl?"

"Bilmiyorum, ama önemli değil."

"sayılır. Ve teyzesine neden orada olduğunu söylemeni de garip."

"İlk başta," dedim, sanki bu normalmiş gibi. "Sadece iş başlayana kadar." "Sadece bu iş arkadaşından emin değilim."

"Yalan söylememi istemiyor," dedim. "sadece..." "Gerçeği atlamak mı?" Beanie teklif etti.

Beanie'ye bir bakış attım. "Hikayenin tamamını paylaşmaktan kaçınmak için. Bir ya da iki günlüğüne."

"Yarım yamalak."

"Bu geçici bir durum." Sonra ekledim, "Üç dakika önce beni aşktan nefret eden biriyle yatağa gönderiyordun!"

"Peki," dedi Beanie. "Seni destekliyorum." Sonra Beanie telefonunu yanlışlıkla çamaşır yığınının içine düşürdü. Telefonu geri çıkardıktan sonra, "Lucas'tan daha iyi gidiyorsun zaten," dedi.

Ona bakmak için kendi telefonumu yaklaştırdım. Normalde onun adını söylemeyi reddediyordu. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum. "Öyle ?"

"Tonight Show'a röportaj verdi, görmedin mi?" "Artık onu takip etmiyorum."

"Tabii ki hayır. Aferin sana. Röportajı da izleme. Cehennem gibi iç karartıcı."

"Lili Ventura hakkında konuşuyor mu?"

"Hayır. Senin hakkında. Seni terk etmekle ne kadar aptallık ettiği hakkında." Ah. "Şey," dedim, nefes alarak, "o ."

"Koroya vaaz veriyorsunuz, bayan."

"Şimdi onun için üzölmeli miyim?"

"Hayır! Onu Google'da da aramayın! İşte bilmen gerekenler: Seni özlüyor, asla aldatmamalıydı, hayatındaki tek gerçek şey sendin ve kendinden nefret ediyor."

"Daha önce kendinden nefret ediyordu. Bütün olayı bu."

Beanie, sanki ona hayatın tüm cevaplarını gümüş tepside sunmaya çalışmışız gibi, "Gottman'ın kitabını okumalıydı," dedi. "Takdir kültürünü kendine uygulamalıydı!" Beanie sadece geyik yapıyordu - beni inciten birini hoş, dedikoducu bir şekilde yargılıyordu.

Ama bunu söylediğinde nefesim

kesildi. "Ne?" Beanie sordu.

"Beanie!" Dedim. "Bu dahice!"

Kaşlarını çattı. "Hangi kısmı?"

"Takdir kültürü meselesi," dedim. "Gottman'ları kendine çevirmek."

Beanie düşünmek için durakladı.

"İlişkilerden bahsediyorlar," dedim, "ama sadece diğer insanlarla ilişki kurmazsınız. Kendinizle de bir ilişkiniz var."

Beanie bekledi.

"Kendimle kesinlikle bir ilişkim var. Yargılayıcı ve zehirli ama yine de var."

Beanie gözlerini kısarak bu zehirli davranışa göz yummadığını gösterdi.

"Demek istediğim, kendinizle yaşadığınız kötü niyetli bir ilişki yine de bir ilişkidir, değil mi?"

Beanie kaşlarını çattı. "Sanırım mı? Teknik olarak mı?"

"*Kendime karşı* bir takdir kültürü yaratırsam, belki ilişkiyi daha iyi hale getirebilirim. Ve belki de bahsettikleri o sıcaklık ve nezaket yastığını yaratabilirim. Belki o zaman *günde doksan dakika spor yapan bir oda dolusu süper sporcuya kilomu açıklamak* zorunda kalmak gibi şeyler biraz daha kolay olur."

Beanie yüzünü umutlu bir şekle sokmaya çalıştı. "Elbette! Denemeye değer, değil mi?"

Bu tam da ihtiyacım olan küçük bir umut kırıntısıydı. "Yine de fazla zamanım yok," dedim. "Bunu bir yıl önce düşünmeliydim."

Beanie telefonu işaret etti. "Kendi kendine olumsuz konuşmak yok! Hayatınızı değiştirecek içgörülerini aceleyle getiremezsiniz!"

Sonra, kitaplığına doğru yürüdü ve eskimiş bir Gottman kitabını indirdi. Doğru yere kadar sayfaları karıştırdı ve tekrar okumaya başladı: "Ana strateji, partnerinizin neyi doğru yaptığını fark etmektir." Bana baktı ve düşündü. "Belki de *bedeninizin* neleri doğru yaptığını fark etmeye çalışabilirsiniz. Hoşuna giden şeyleri. Bunlardan bazılarını sahiptin, değil mi?"

Vücudumda beğendiğim şeyler mi? Ne tuhaf bir düşünce. "Sanırım birkaç tane var," dedim.

Beanie kuşkulu görünüyordu. "Nedir onlar?"

Bir nefes aldım. "Kulak memelerimi seviyorum," diye ilan ettim. Beanie burun deliklerini genişletti. "Kulak memeleri sayılmaz."

Ama ben . "Evet, öyle!" Telefonu kulağıma yaklaştırdım ve ona göstermek için bir kulak memesini öne doğru çektim. "Şu küçük güzelliğe bakın! Ne kadar yumuşak, hassas ve kadifemsi olduğuna bakın! Ve mükemmel bir şekli var: dolgun ve yastık gibi." Kamerayı geri çektim. "Benim kulak memem," dedim, "diğer tüm kulak memelerinin olmak istediği şey."

Beanie etkilenmiş görünüyordu. "Tamam o zaman. Bu da bir başlangıç. Bu fangirl enerjisine bayılıyorum." Sonra, sanki bir listeye başlıyormuş gibi: "Kulak memeleri, tamam. Başka ne var?"

Ama ikinci bir şey bulmak daha zordu. Kaşlarımı çattım.

"Listenin tamamı bu mu? *Kulak memesini* mi?"

"Listeniz nedir?" Meydan okudum.

Beanie biraz daha dikleşerek, "Özel bir şey," dedi. "Ama *kulak memelerinden* çok daha iyi."

"Bana listeni söyle!" Ben talep ettim. "Hayır."

"Bu çok kötü! Söyle bana!"

Ama Beanie merakı bir motivasyon aracı olarak kullanmaya karar vermişti. "Önce güzellik listenizi yapın," diye meydan okudu. "Listene on şey ve sonra

Ben de sana benimkini anlatayım."

"Bir listeniz bile yok," dedim, *saçmalık*mış gibi.

Ama Beanie yemi yutmadı. "10'a kadar git," dedi, "ve öğren."

Dört

ŞİRKETİM Dallas'tan Miami'ye aktarmasız bir uçuş için para harcadı **mi?**

. Yine de *ekipmanımı* doğrudan gönderdiler.

Bunun yerine, Newark'ta rastgele bir durak ve bir uçak değişikliği ile tüm gün uçtum. Her iki uçuşta da türbülans var mıydı? *Her* iki seferde de kol dayama yeri olmayan orta koltukta mı oturuyordum? Ve ikinci ayaktaki koridor adamı tüm zamanını öksürerek mi geçirdi - her altmış saniyede bir akciğerini kusarak mı?

Söyletme bana.

Ve nihayet Miami'ye iner inmez, elinde Venti boy Starbucks bardağıyla kapısına doğru koşan bir kadın bana çarptı ve beni öyle bir ki, tarçınlı latte çoraplarım hariç her şeyime bulaştı.

Ve sonra! Kahve kokarak ve ıslak ve artık çok soğuk olan tişörtümün kumaşını göğsümden uzakta tutarak bagaj teslimine kadar yürüdükten sonra bavullarımı bekledim.

Ve

bekledim.

Ve

bekledim.

sonunda, atlıkarıncadaki son sahipsiz çanta (çiçekli sıcak pembe) kesinlikle benim olmadığında (siyah bagaj etiketli siyah), servis masasına gittim ve zekice bir yorum aldım: "Muhtemelen kaybolmuştur."

Kiralık araba kontuarındaki bin saatlik bekleyişe hiç girmeyelim.

Özetleyelim: *Oraya varmak* berbattı. Ama *varış*? O tamamen başka bir şeydi.

Öncelikle, Dallas, Teksas'tan ayrıldığımda 58 derecelik bir Ekim sabahıydı ve Key West'e vardığımda 86 derecelik bir Ekim öğleden sonrasıydı.

Bu da bir başlangıç.

İşim için bir sürü seyahat yaptım. Sizi birbiri ardına isimsiz kutu otellere yerleştiriyorlar. Ve gittiğiniz yerlerin hepsi tam olarak, neredeyse ürkütücü bir şekilde aynı. Aynı alışveriş merkezleri, aynı zincir restoranlar, aynı otel sanatı.

Şikayet etmiyorum. Tüm bu aynılıkta bir rahatlık var.

Ancak Key West'e gitmekle ilgili her şeyin farklı olduğunu belirtmem gerekiyor.

Oraya ulaşmak için yapılan yolculuk bile farklıydı. *Denizaşırı* Otoyol gerçekten de *denizler üzerinde* bir *otoyol*. Google'da arattım: Florida Keys'in tamamını 113 mil boyunca suyun üzerinden birbirine bağlayan kırk iki şaşırtıcı köprü ve bunlardan biri yedi mil uzunluğunda.

Yani, *hadi* ama!

İş gezisi olsun olmasın, daha önce böyle bir şey görmemiştim ya da yapmamıştım. Mavi okyanus ve bulutlarla çevrili, camları açık, okyanus esintilerinin kiralık arabanın içinde dans ettiği bir şekilde suyun üzerinde zıplamak. Tam karayı özlemeye başladığımda, köprüler beni başka bir anahtara indirirdi ve palmiye ağaçlarının, rıhtımların, güneş şemsiyelerinin ve turkuaz tabelalı plaj restoranlarının yanından geçip giderdim.

Bu işle ilgili hiçbir şey daha önce yaptığım işlere benzemiyordu.

Ve bu, daha son anahtar olan Key West'e varmadan ve Paskalya yumurtası renklerine ve metal kenet çatılara sahip Viktorya dönemi binalarını görmeden önceydi. İkinci kat verandaları, çitleri ve tuğla döşeli sokakları. Mangrov ağaçları ve hindistan cevizi palmiyeleri. Her şey yürümek için ölçeklendirilmişti. Mağazalarda ve restoranlarda müzik çalıyordu. Yayalar her yerde dolaşıyordu. Kırmızı tarakları ve siyah tüylü kuyruklarıyla sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla dolaşan yabani horozlardan bahsetmiyorum bile.

Tüm şehir bitmek bilmeyen bir festival gibiydi. Yani, evet. Sıradan bir kurumsal video çekimi değil.

Bir hafta önce adını bile duymadığım Cole Hutcheson'ın teyzesi Rue, Starlite Kulüpleri'nin ezilmiş kabuklu otoparkına girdiğinde *beni bekliyordu*. Hemen arabaya geldi ve *bana sarıldı*.

Bu arada, onunla ilk tanıştığım da tam olarak bu durumdaydım: buruşuk, , hala nemli ve başka birinin tarçınlı lattesini kokuyordu.

Rue ise tüm tam tersiydi.

Üzerinde sıcak pembe ve beyaz hibiskus çiçekleri olan bir kaftan, raffia sandaletler ve uzun, dökümlü bir kolye vardı. Parlak gümüş rengi saçları kısacık kesilmişti ve hayatımda gördüğüm en büyük, kalın çerçeveli, dur işareti kırmızısı gözlükleri takmıştı; kırmızı püsküllü küpeleri de ona uyuyordu.

"Ah, *tatlım*," dedi beni görünce. "Sen bir çile."

Sadece sesindeki sempatiden bile tüm hikayeyi bildiği anlaşıyordu.

"Çantaların nerede?" diye sordu, etrafına bakınarak.

"Kayıp," dedim.

Gömleğime baktı. "Bu...?"

Başımı salladım. "Havaalanındaki bir bayanın Venti lattesini dolu."

Kaşlarını çatı, sanki bir plan hazırlıyormuş gibiydi. "Pekâlâ, her şey sırayla. Ben Rue." Sarılma sonrası tokalaşmak için elini uzatmak üzere geri adım attı.

Ben aldım. "Ben Katie."

"Kulübeni hazırladım," dedi sonra. "Ama sanırım önce giysiye ihtiyacın var. Ve biraz da yiyeceğe. Gerçi hangi sırada olduğundan emin değilim."

Ben de emin değildim.

"Önce giysiler, sanırım," diye karar verdi sonra. "Benim ikramım. Sonra geç bir öğle yemeği. O da benim ikramım."

Onu anında sevdim. Nasıl sevmeyeyim ki? Ayrıca, kiralık arabamı teslim edip Mini Cooper'ını çok cüzi bir ücret karşılığında "kiralamama" izin vereceğini söyledi. Hepsi Cole istediği içindi.

"Ama sürmek için bir şeye ihtiyacın yok mu?" Ben sordum.

"Hayır, hayır," dedi Rue başını sallayarak. "Benim bir Hollanda şehir bisikletim var.

Yolculuğa çıkmadığım sürece kullandığım tek şey bu."

Arkasında, çiçeklerle süslenmiş bir sepetle tamamlanmış şık siyah bir bisikleti işaret etti.

Ne diyebilirim ki? Ona inandım. Bisikletini tercih ediyorsa, tercih ediyordu. Ne kadar az para harcarsam, o kadar uzun süre kalabilirdim ve ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar çok görüntü ve ne kadar çok görüntü alabilirsem, *her iki* video da o kadar iyi olurdu ve videolar ne kadar iyi olursa ... kovulma şansım o kadar azalırdı.

Rue beni yakındaki bir butiğe götürdüğünde, ben de peşinden gittim.

Dükkanın adı Vitamin Sea'ydi ve bir kaleydoskopun içine adım atmak gibiydi.

Çoğunlukla giysiler vardı: elbiseler, tunikler, etekler ve saronglar -Hepsi de en parlak turuncular, pembeler, kırmızılar ve sarılar içinde. Maviler ve morlar da. O kadar çok renk vardı ki, karanlık bir odada ışıkları açtığınızda olduğu gibi gözlerimin alışması gerekiyordu.

Hoparlör sisteminde Bob Marley çalışıyordu ve Rue'yu mağazada takip ederken adımlarım müziğin ritmine kapılıyordu ve kendimi bunun örneğin Unity Home Mortgage için bir projeye başlamak üzere Omaha'ya gelmekten ne kadar farklı olduğunu düşünürken buldum.

Kaleydoskop gibi olduğunu söylemiş miydim? Belki daha çok mercan resifi gibi. Göz gezdirirken, Rue bana Starlite'ı satın almakla ilgili her şeyi anlattı.

Emekli olduktan sonra yatırım amaçlı bir mülk olarak kulübelere yerleşti ama oradaki ortamı o kadar çok sevdi ki kendisi de kulübelere birine taşındı. Sonra çocukluğundan beri en iyi arkadaşı olan Ginger kocasını kaybetti ve Rue onu yan eve taşınmaya ikna etti. Kulübeleri tatil amaçlı kiralamak üzere onarmış, muz yaprağı desenli duvar kâğıtları ve rattan mobilyalarla "vintage tropik" bir görünüm kazandırmış ve eskimiş mini mutfakları IKEA'dan yenileriyle değiştirmiş.

On kulübeden dördünün artık daimi sakinleri vardı.

"*Teknik olarak* huzurevi sayılmaz," dedi Rue, "ama biz de ergen sayılmayız."

Rue aynı blokta kalan ve Duval Sokağı'na bakan son binayı da satın almıştı ve böylece içinde bulunduğumuz binanın da sahibi olmuştu. Diğer kiracılar arasında yandaki İtalyan restoranı, bir sanat galerisi, arka duvarı tilt makineleriyle dolu bir bar ve üst katta bir dişçi, bir seyahat acentesi ve bir konsiyerj doktoru vardı.

"Çok fazla matematik var," diyor Rue, "ama beni beladan uzak tutuyor."

Butik aydınlık ve güneşliydi ve nasıl desem, rahatlatıcı bir akışı vardı.

Çok uzun bir yolculuk olmuştu ve ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum, bu yüzden parçaları bir araya getirmem gerekenden daha uzun sürdü. Rue elinde pembe-turuncu bir kaftanla , kaftanı önünde tutarak, "İşte bu," dediğinde tamamen hazırlıksız bir şekilde "One Love "ın sözlerine eşlik ediyordum.

Yürümeyi bıraktım. "?"

"İşte bu o. Hissediyorum," dedi Rue, şimdi bir adım daha yaklaşarak bu maksimum parlaklıkta, *tam kumaştan* giysiyi bana doğru tutuyordu.

Bana dokunmadan önce başımı sallıyordum. "Hayır, hayır, hayır," dedim.

"Evet, evet, evet diye düşünüyorum," dedi Rue. "Bu renkler mükemmel." "Ben bir-" diye başladım, başım hâlâ titriyordu.

"Gerçekten bilmiyorum..." I

etrafına baktı. "Sade bir şey yok mu?"

"Sade mi?" Rue ne demek istediğimi anlayamayarak sordu.

360 derece dönerek tropikal baskıları taradım. Elbette, bir tropik giyim butiğinde siyah tişört ve kot pantolon bölümüne rastlama şansımın sıfır olduğunu biliyordum. Ama en azından aktif psikedelik kullanan biri tarafından tasarlanmamış bir ya da iki parça olmalıydı.

Daha iyi için boynumu yukarı uzattım, belki bir bakış atabilirim diye zorladım. "Ben pek parlak renkleri seven biri değilim," dedim.

Ama Rue beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Tatlım, hayat kısa. Hadi bunu düzeltelim."

Panik başlamıştı. Lanet olası valizim neredeydi? Boş yere ön pencereden dışarı baktım, sanki şu anda havaalanından biri çığlık atıp onu kaldırıma fırlatabilirdi.

"Tamam, ," dedi Rue, yüzümü okuyup yumuşayarak. "Renkleri sevmiyorsun."

"Onları *seviyorum*," dedim. "Sadece *giymiyorum*. Kendi üzerime. Ayrıca," diye ekledim, şimdi panikle gevezelik ediyordum, "bu çok *fazla* renk. Değil mi? Sanki Lilly Pulitzer buraya kusmuş gibi. Biraz kötü limon yedikten sonra. Ve asit almış. Tropik bir tatilde."

Rue'nun buna hiç niyeti yoktu. "Bunu bir cübbe olarak düşün. Daha önce de *cübbe* giydin. Evde de bir tane var, değil mi?"

Başımı salladım ama ciddiyetle.

Rue yüzümü okuyarak, "Sakin söyleme," dedi. "Evdeki bornozun siyah."

"Kömür grisi." Bir özlem dalgasıyla başımı salladım.

Gözlerim yaşlarla doluyor muydu?

"Tamam," dedi Rue, bu Astrobrights meselesi hakkında yakın zamanda beni gaza getiremeyeceğini kabul ederek. Kaftanı tekrar kaldırdı. "Sadece kısa bir süre için. Sadece geçici bir süre. Çıplak olmaktan iyidir, değil mi?"

Sonunda bir anlaşma oldu. "Çıplak olmaktan daha iyi," diye kabul ettim.

Rue odaklanmamızı sağlayarak beni soyunma odalarına doğru yönlendirdi. "Biz seni yıkayıp kurularken üzerinde kalsın" -burada küçük bir duraklama

- "Kıyafet. Sonra da kısa sürede eski haline döneceksin."

Ben soyunma odasının perdesinde kaybolurken omzumu okşadı.

Geçici olarak, tamam diye düşündüm. Sonra: *Çıplak olmaktan iyidir*.

Nedenini anlayana kadar soyunma odası her zamankinden garip bir şekilde daha küçük geldi. "Burada ayna yok mu?" Kot pantolonumun düğmelerini açarken perdenin arkasından Rue'ya seslendim ve kahve lekeli (siyah) iç çamaşırlarımın hâlâ ıslak olduğunu fark ettim.

Onu da çıkarsam mı? Belki de malların üzerine kahve dökmemeliyim diye düşündüm. Sonunda sütyenimi ve külotumu tişörtümün içine düzgünce sardım ve yığını küçük bir bankın üzerine koydum, spor ayakkabılarımı en üste koydum ve sonra hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar çıplak hissederek kaftanı iç çamaşırsız bedenimin üzerinden kaldırdım, başımın üzerine bıraktım ve ipek bir paraşüt gibi aşağıya doğru dalgalanmasına izin verdim.

"Dükkân sahibi aynalara inanmıyor," diye karşılık verdi Rue. Sonra, alakasız bir şekilde: "Sana parmak arası terlik aldım."

"Ev sahibi *aynalara* inanmıyor mu?" İpeğin sulu serinliğine alışmaya çalışırken sordum.

"Modanın nasıl görüldüğünüzden çok nasıl *hissettiğinizle* ilgili olması gerektiğini düşünüyor."

Ne korkunç bir fikir.

Bu deliyi alt edebilirsiniz der gibi bir ses tonuyla, "Cep aynanız var mı?" diye sordum.

"Onunla aynı fikirdeyim," dedi Rue. Ve sonra, o anda anladım. Rue... dükkanın sahibiydi.

Perdenin arkasından başımı uzattım. "Rue," dedim, kaçınılmaz cevabına karşı gözlerimi kısarak. "Sahibi *siz misiniz?*"

"Elbette öyleyim tatlım," dedi. "Şimdi buraya gel."

İsteksizce dışarı çıktım, omuzlarımdan ayak bileklerime kadar uzun, çan kollu, ipeksi, turuncu-beyaz, *desenli-o kadar-agresif-neredeyse-şiddetli* bir kaftanla örtülüydüm.

Vücudum kapılmış gibi hissediyordum.

Rue manzarayı seyrederken, "Büyüleyici," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

Aklıma gelen tek kelime "Gerçeküstü mü?" oldu.

"Düşünme," dedi Rue, yanlış yaptığımı ima ederek. "Sadece *deneyim.*"

Bir saniye bekledim. Sonra, "Yaşadıklarım gerçeküstü geliyor," dedim. "Dönmeyi dene," dedi Rue, sanki bu yardımcı olabilirmiş gibi.

"Bir daire içinde mi?"

"Evet," dedi beni omuzlarımdan . Yaptım ama kasıla kasıla.

"Daha hızlı," dedi Rue.

İtaatkâr bir şekilde daha hızlı döndüm. Ne de o benim yeni ev sahibimdi.

Ve sonra eğlenceli bir şey oldu: kumaş havada süzölmeye ve baldırlarımın etrafında fırıldak gibi dönmeye başladı. Bir an için, başım dönüp durana kadar, garipten başka birkaç şey daha hissettim: çıplak ayaklarımın altındaki pürüzsüz ahşap zemin, bacaklarımın etrafında dönen rüzgar, çok tuhaf - ama dürüst olursam tamamen nahoş değil - *iç çamaşırsız olma* hissi ... ve aşağıda dalgalanan parlak kumaşa baktığımda, sadece güzel bir şeye bakarken alabileceğiniz zevkin mikro bir parıltısı.

Gerçek bir zevk, sadece yarım saniyeliğine. Orada, ve sonra gitti. Bir ateş böceği gibi.

Durup etrafımdaki kumaşların dağılmasını izlerken Rue, üzerine sıcak pembe bir hibiskus çiçeği yapıştırılmış bir saç tokası tuttu.

"Saçını toplamak istiyorum," dedi ve itiraz etmek aklıma bile gelmedi.

"Rue," dedim sonra, saçımı bükerken. "Lilly Pulitzer yorumu için çok özür dilerim. Önceden."

Ama Rue sanki bu onu hiç rahatsız etmemiş gibi omzumu sıvazladı.

"Don't Hatta düşünmek hakkında " o dedi. "Bu a çok için a kromofob."

"Ne için?"

Ama Rue sadece başını salladı.

"Ne tür bir fobi?" Tekrar sordum.

"Kromofobi," diye açıkladı Rue, sanki teşhisimin haberini veriyormuş gibi nazikçe, "renk korkusudur."

"Benim kromofobim yok!" Dedim.

Ama Rue bunu düşünmem için bana bir dakika verdi.

Evimdeki tüm nötr renkleri düşündüm. Liman Grisi oturma odam, Abalone perdelerim ve Pearl River dolaplarım. Siyah iç çamaşırlarımdan bahsetmiyorum bile. Ve sonra düşündüm ki

Beanie'nin dolabımda hala ebediyen duran güvenlik konisi-turuncu kırlentleri hakkında.

"Renklerden *korkmuyorum*," dedim. "Sadece giymiyorum. Ya da hoşlanmıyorum. Ya da evimde bulundurmuyorum. Bir şeyden hoşlanmamak, ondan korkmakla aynı şey değildir."

Rue bir savaşçıdan çok bir aşık gibi başını salladı. "Belki de sana bir şeyler atıştırmalıyız," dedi. Sonra kaftanın etiketlerini kopardı ve ayağıma yapay elmaslı parmak arası terlikleri bıraktı.

"Spor ayakkabılarım var-" diye itiraz etmeye başladım, ama Rue diğer her şeyle birlikte onları da kollarının arasına almıştı bile.

"*Hepsini* yıkayacağım," dedi ve arka odaya doğru gözden kaybolup beni dükkânda yalnız bıraktı.

Tek başıma, Bob Marley hala hoparlörlerde slow-jam yaparken.

Saçımda ipek bir ebegümeci ile sütyensiz ve iç çamaşırsız olmamdan bahsetmiyorum bile.

Artık Dallas'ta değildik, tabiri caizse.

Rue'nun dönmesini beklerken, kendimi malların arasında süzölmeye bıraktım, ipeksi kaftanım baldırlarımın derisini gıdıklarken boş boş kumaşlara dokundum, vücudumu yepyeni bir şekilde deneyimlemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Beanie daha sonra bu konuda çok şey duyacaktı - eğer hikâyeyi anlatacak kadar hayatta kalırsam.

En azından, Tanrı'ya şükür, dükkânda başka kimse yoktu.

Ve sonra, sanki bir işaret vermişim gibi: dükkanın kapısı, kol zillerinin şangırtısıyla açıldı.

Ve içeri bir adam girdi.

Daha onu tam olarak görmeden çok uzun boylu olduğunu söyleyebileceğim bir adam.

Altı-iki, o anda karar verdim. Buna para yatırırdım. Altı-

iki, büyük bir enerji ve ... erkeksi.

Daha önce birini tanımlamak için *erkeksi* kelimesini kullanmış mıydım? İnsanlar hâlâ bu kelimeyi kullanıyor muydu? Ama yine de . Ateşin sıcaklığını hissettiğin gibi hissettim.

Doğrudan ona bakmadan tüm bunları hissetmem için bu adamın *tam olarak* ne kadar uzun ve *erkeksi* olması gerekiyordu?

Felaket! Değil mi? Yani, şu anda içeri girebilecek daha kötü bir insan olabilir ? Onu seve seve başka bir davetsiz misafirle takas ederdim. Kör bir büyükanne harika olurdu! Cep telefonuyla dikkati dağılmış bir anne! Çok kalın gözlüklü miyop bir çocuk!

Bu adam hariç her şey!

Oh, Tanrım! Ve üzerimde hiç iç çamaşırı yoktu!

Kıpırdamadan durdum. Belki de parlak renkler kamuflaj işlevi görebilir?

Ya da çok şanslıysam beni manken sanabilirdi.

Ve-hey-bu dünyadaki en kötü fikir değildi. Gözlerimi yere diktim ve eklemlerimi sertleştirdim. Kasanın hemen yanında, mücevher tezgahının yanında duruyordum. Bir manken için mükemmel bir yer. İnsanlar zaten mağazalarda dikkat etmez, dedim kendi kendime. Bu erkeksi adamın mutlaka yapması gereken acil bir ada kıyafeti alışverişi vardı.

Nefes almamaya çalıştım. *Manken ol.*

Bu adamın burada ne işi vardı?

Fark etmezdi, fark etmezdi! *Kıpırdamadan dur.*

Ve sonra, tam en iyisini ummaya cüret ederken, bana bir adım yaklaştı, baktı ve "Hey oradaki" dedi.

Sesinde hafif bir pürüz vardı. Zımpara gibi.

Sanki yeterince dinlemek sizi yumuşatabilirmiş gibi.

Gerçekten iyi bir şekilde.

Bu şeyi çözdü. Uzuvarımı hareket ettirmeye başlamalıydım. Ama göz temasında sınırı çizdim. Yere doğru "Merhaba," dedim.

"Rue'yu mu arıyorum?" dedi sonra. "Buralarda mı?"

"Arka tarafta," diye geveleyebildim. Boğazım mı ? bir anda *üzerinizde iç çamaşırı olmaması* boğulmanıza neden olabilir miydi?

"Teşekkürler," dedi ve o yöne doğru gitmeden önce avucunu mücevher tezgahına birkaç kez vurdu. Sanırım döndüğünde nefesimi tutuyordum - hala yürüyordu, geriye doğru
-"Bu arada ebegümeci harika." dedi.

Hibiscus mu? Yukarı
baktım. Ve işte
oradaydı.

Bakışlarım bir mıknatıs gibi onunkilere kaydı. Ve sonra uzun boy, erkeklik ya da başka herhangi bir şeyle ilgili tüm sorular ortadan kayboldu. İlk başta görebildiğim tek şey iri, ciddi, koyu renk gözlerin hakim olduğu yüzüydü. Gözler alışılmadık bir özellik değil elbette ama daha önce hiç bu kadar tereyağı kahverengisi bir çift ya da bu kadar dost canlısı, meraklı ve... bir şekilde melankolik bir kombinasyon görmemiştim.

Belki de şekilleriydi? Ya da kaşlarındaki hafif çatıklık?

Aynı hem gülümseyip hem de kaşlarınızı
çatabilir misiniz? Görünüşe göre evet.

Ondan sonra diğer özellikleri ortaya çıktı. Bronz bir ten, erik kırmızısı bir ağız ve bakışlarımı gerçekten büyüleyici bir Adem elmasına çeken belirgin bir çene.

Daha önce hiç bir Adem elması tarafından büyülenmiş
miydin? Ya da *fark etmiş miydin?*

Eminim bu yüz yüze temas sadece bir saniye sürmüştür. Ama Matrix *tarzı* mermi zamanı gibi hissettirdi. Sanki kaşlarının açısını, burnunun eğimini ve o gözlerin derin yoğunluğunu kare kare, ultra ağır çekimde alıyordum.

İlk görüşte aşk değildi. Tanımadığın bir insana aşık .

Ama bu... bir şeydi.

İlk görüşte *özlem*, belki? *Özlem mi? Salya akıtmak?*

Yüzü *çok güzeldi*.

Gördüğüm manzara karşısında kendimden geçtim.

Onu satın almak, sahip olmak ve eve götürmek istedim.

Ve sonra, tarihteki en büyüleyici, en içten, en zoraki gülümseme olarak tanımlanabilecek bir hareketle, adam kendi kafasının arkasına dokundu -evet, uzun bir çapak kesimiydi- ve ebegümeci saç tokasını gösterdi. *Harika bir ebegümeci.*

Ah. "Sağ ol," dedim ve sonra, ümitsiz bir aşırıci gibi, birkaç hece daha ekledim: "Rue ."

Adam, sanki Rue tanıştığı her insana çiçek veriyormuş gibi, "Tabii ki verdi," dedi.

Neden her şey ağır çekimde oluyordu?

Neden o melankolik gözleri şimdiye kadar gördüğüm en hülyalı şeylerdi?

Ve bana el sallayarak veda edip onu bulmaya gittiğinde, neden - her şeye rağmen- kalmasını dilediğim bir anlık bir parlama hissettim?

Düşünülmesi gereken sorular.

Özellikle de o yüzle ilgili başka bir şeyi fark ettiğimde. Onu daha önce görmüştüm.

O güzel yüz, o ciddi gözler, o hipnotize edici aura... Tom Hutcheson'a aitti. Puppy Love olarak da bilinir. Hutch olarak da bilinir.

Hutch: Cole'un kardeşi. Rue'nun yeğeni. Jennifer Aniston'ın köpeğinin kurtarıcısı.

Hutch. Çatık kaşlı. *Aşktan nefret eden.* Profilini çıkarmak için geldiğim adam.

Sonra başımı mücevher kutusunun camına koydum ve nefes almaya çalıştım, yeni deneğimin vahşi doğada gördüğüm bilimsel açıdan en yakışıklı insan olup olmadığını merak ettim... ve Rue'nun gelmesini bekledim. Bin saat sonra geldi ve beni *hâlâ orada*, tezgâhın üzerine bir halde buldu: "Ah, tatlım. *Açlıktan* ölüyor olmalısın."

Beş

KAFTAN kaygan bir yokuştı.

Dürüst olmak gerekirse bunu en başından beri . *Bu işin sonu iyi bitmeyecek.*

Ertesi sabah, yataktan kalkmış saçlarımla, Vitamin Sea'den aldığım bol LIFE'S A BEACH , üç yüz metrekaarelik şirin eski motel kulübemde ayakta dururken, sadece spagetti-Western tarzı bir çekişme olarak tanımlanabilecek bir şeyle uğraşırken kesildi ...

Yepyeni bir mayo.

Aynanın yanındaki askıya çok agresif bir şekilde asılmış.

Beanie'yi işten önce acil bir danışma için FaceTime'da yakalamıştım.

"Yani," diyordu Beanie, az önce onu uyandırdığım beş dakikalık sözlü dökümden önemli ayrıntıları çıkarıyordu. "Bu bayana yüzme derslerini sordun ve şimdi seni yüzme kursuna gitmeye mi zorluyor? *Bu sabah mı?*"
". "

Daha doğru bir tanımlama "beni sıcak bir şekilde kendisine katılmaya davet etti" olabilir. Ama "zorlamak" da havanın bir kısmını yakaladı.

"Ve sana bir mayo mu aldı?"

"Bana bir mayo hediye etti," diye düzelttim. "Hediye olarak. Tropik giyim butiğinden."

"Çok nazikti." "Çok nazikti," diye katıldım.

Beanie sesini alçalttı. "Oh, anlıyorum. Nefret ediyorsun."

"Nefret etmiyorum," dedim. "Sadece bana bakma şeklinden nefret ediyorum." "Nasıl bakıyor?" -burada tırnak işareti yaptı- "'bakıyor' mu?"

"Sanki o bir avcı ve ben de bir avmışım gibi."

"Bu melodramatik geliyor," dedi Beanie.

"Mesele u ki, şimdi *onu giymek* zorundayım."

"Tamam o zaman," dedi, çarpışmaya hazırlanırken. "Bana kıyafeti göster."

Tehditkâr giysi kdraja girene kadar telefonumu döndürdüm.

Doğrulama mı bekliyordum? İşte aldığım şey: "Sen neden ?" Beanie sordu. "Çok sevimli."

Vintage bir pinup-girl görünümüne sahipti: kırmızı-polka-dot tek parça, askılı bir üst ve altta kısa küçük pilili bir etek ile tatlı bir yaka.

Kadınlık organınızı zar zor örten bir şeye gerçekten *etek* denebilir mi?

"*Teoride* çok sevimli," dedim.

"Giy unu," diye emretti Beanie.

"İstemiyorum. Gerçek bu. Gerçekten istemiyorum. Ve ders başlamak üzere."

Beanie, "Sadece ," diye ısrar etti.

"Sorun u ki," dedim, "on beş dakikadır ona bakıyorum ve bir türlü gerekleştiremiyorum."

"Neden olmasın?" Beanie sordu.

"Göğsümde garip bir his beni donduruyor gibi görünüyor." "Ne hissediyorsun?"

"Bence bu korku."

"*Mayodan* mı *korkuyorsun*?"

Göz teması kurabilmek için telefonu kendime doğru çevirdim ve "Yani, canlanıp beni boğacağını falan sanmıyorum. Sadece... onu takmak istemiyorum."

Beanie bana bir bakış attı.

Ama ben kendimi savundum. "Bu çok saçmaymış gibi davranma."

Yumuşakça, duygularımı incitmemeyi umarak, Beanie dedi ki, "Bu gülünç."

"Hey," dedim, "senin yargına ihtiyacım yok."

"Sanırım sorunu anlamıyorum. Kırmızı. Eğlenceli.

Küçük, şirin, tatlı bir yakası var." Bunların hiçbirini
bir şeyi çözmedi.

Beanie devam etti, "İnsanlar her zaman mayo giyiyor. Sorun değil."

"Benim için değil."

"Ama neden olmasın?"

"Çünkü..." Bunu daha önce hiç ifade etmeye çalışmamıştım. "Çünkü
çıplak olmak gibi hissettiriyor."

"Ama çıplak *değilsin* ki," diye itiraz etti Beanie. "Mayo giyiyorsun. Tüm
önemli şeyler örtülü."

"Benim için değil."

"Başka neleri ele almak istiyorsun?"

"Biliyorsun," dedim elimi sallayarak. "Sadece-her şey."

Beanie bunu düşündü. "Demek ki üvey anne kaynaklı bir utanç var,"
dedi.

"Kesinlikle."

"Ve biraz da özeleştiri."

"Kesinlikle."

"Şu anda kendine biraz sert davrandığını düşünmüyor musun?"

"Dünyada beden imajıyla ilgili sorunları olan tek kadın ben değilim."
dedi.

"Ama mayoyla karşı karşıya kalan tek kişi sen olabilirsin." "Hiç
yardımcı olmuyorsun."

"Çirkin olduğunu düşünmekte ısrar eden kadınlardan biri olmayın"
dedi.

"Çirkin olduğumu düşünmüyorum," dedim. Sonra, çok daha sessiz
ve muhtemelen duyulmamayı umarak, bunu şöyle takip ettim: "Ama
diğer insanlar öyle düşünebilir?"

Beanie inanamıyordu. "Ne?!"

Onun feminist geçemiyordum.

"Özür dilerim!" Ne demek istediğini anladığımı söyledim.
"Kimsenin ne düşündüğünü umursamadan şehirde kendimden emin bir
şekilde yürümeyi tercih ederdim ve *ediyorum* da! Çoğunlukla! Kot
pantolon giydiğimde! Ama bir *mayo*...

Zırhı olmayan bir şövalye olmak gibi. Kaskı olmayan bir oyun kurucu olmak gibi. Kabuğu olmayan bir yengeç olmak gibi!" Sonra konuyu değiştirmenin bir yolunu buldum. "Şu makaleyi gördün, değil mi? Hermit yengeçlerinin gerçek kabuklar yerine çöpleri nasıl *tercih* etmeye başladığını? Şişe kapakları ve PVC artıkları kullanıyorlar. Ve görünüşe tüm bu plastik onlar için sağlıklı değil!"

"Konuyu değiştirme. O sevimli mayo çöp değil.

Bu arada sen bir yengeç değilsin." "Sadece çok *savunmasız*," dedim.

Ama *kırılgan* yeterince kırılgan bir kelime miydi?

"Kendine bu kadar yüklendiğini fark etmemiştim," dedi Beanie, sanki benimle ilgili tüm düşüncelerini gözden geçiriyormuş gibi.

"Ben değilim! Genellikle. Zamanın yüzde doksan dokuzunda tamamen iyiyim, rahatım ve hatta kendim olmaktan mutluyum. *Kıyafetlerimi üzerimde tutabildiğim sürece.*"

Bu mantıklıydı, değil mi?

Ama Beanie şimdi beni ölçüp biçiyordu. "Şu anda hissettiğin şeyin seviyesi biraz... *yoğun* değil mi?"

Emin değildim. *Öyle miydi?*

"Belki *de sorunlardan* daha fazlasıdır." Beanie şimdi başını sallıyordu. Tanrım, teşhis koyan yüzünü takınmıştı.

Sonra, "Belki de bu bir fobidir" derken neredeyse heyecanlı görünüyordu.

"Bak," dedim, "normalde iyiyim. Mayoların yanına bile yaklaşmam ve iyiyim."

"Mayodan kaçınarak geçen bir hayat mı? Bu gerçekten bir fobiye benziyor, değil mi?"

Bu biraz sert bir ifade oldu. "Bu bir *fobi* değil," dedim. "Photoshop ve yapay zekanın istila ettiği bir dünyada sıradan, kusurlu bir bedene sahip olmanın normal bir kadın tepkisi."

"*Senin* için normal, belki."

Ama kendimi savundum. "Mesele şu ki," dedim, "buraya iş için geldim. Buraya harika bir tanıtım çekip işimi kurtarmaya geldim. Buraya iş için gelmedim."

mayo yarışması! Ya da bir çeşit *Sports Illustrated* geçit törenine katılmak için! Ya da kalçalarımı vahşi doğaya salmak için!"

Ama şimdi Beanie Google'da araştırma yapıyordu. "Soru," dedi. "Sen mayodan korkmanın delilik olduğunu *biliyor* musun?" "Tabii ki biliyorum!"

"Eh," dedi Beanie, "en azından psikoz değil."

"Beanie!" Saate bakarak yalvardım. "Bu ciddi bir mesele."

"Ben ciddiyim. Anlattığın şey gerçekten bir fobiye benziyor." Bir an için sessizleşti. "Ve sadece iki kez kontrol ediyorum, ama fobilerin tedavisinin ... evet. Bir fobinin tedavisi korktuğun şeyi yapmaktır."

"Bunu *yapmak* için mi?"

"Evet. Mayoyu giymekten korkuyor olman, mayoyu giymek zorunda olduğun anlamına geliyor."

Omuzlarımı düşürdüm. Klasik bere.

"Buna maruz bırakma terapisi deniyor," diye devam etti Beanie. "Korkutucu şeyi, artık korkutucu olmaktan çıkana kadar tekrar tekrar yapmak zorundasınız."

"Ama..." Sesimin makul çıkmasını sağlamaya çalışarak, "İstemiyorum," dedim.

Mayoya baktım ve o da baktı.

"Bak," diye devam etti Beanie. "Önceden sadece korkuyordun. Ama şimdi internetten bir teşhisin var. Ve daha yüksek bir amacın. Şimdi," dedi, sanki bu her şeyi değiştirmiş gibi, "bu bir kahramanın yolculuğu. Kendi uzun süreli korkularını yeniyorsun."

Beanie bu yeni konsepti kabul etmem için olabildiğince uzun süre bekledi.

Sonunda, "Az önce bu yüzme sınıfının seksen yaşında kadınlarla dolu olduğunu söylememiş miydin?" dedi.

Açılış monoloğumun bir yerinde bundan kesinlikle bahsetmiştim. "Uh-huh."

"Sorun çözüldü," dedi Beanie o zaman. "Orada en güzel görünen kalçalara sahip olacaksın."

★ ★ ★

İKİ DAKİKA SONRA, bir uzun, çıplak, kusurlu bacağımı ve ardından diğerini o lanet mayonun içine sokuyordum... bir yandan da kendime moral veriyordum.

Bunu yapabilirdim! O kadar da imkânsız değilmiş! *Mayo* konusunda iyi olmayabilirdim. Ama yapılması gerekenleri yapmakta *çok iyiydim*! Hedeflerime ulaşmakta iyiydim. Belki de en başından beri ihtiyacım olan şey daha yüksek bir amaçtı.

Elbiseyi yukarı çektim, askıları omuzlarıma geçirdim.

Sonra ücretsiz bir plaj havlusunu peştemal gibi belime sardım.

Sonra derin bir nefes alıp kendimi cesaretlendirerek Rue'nun bana verdiği hibiskus tokasını aldım ve kulağımın hemen üstünden saçıma tutturdum.

Sonra bir parmak arası terliği diğerinin önüne geçirerek kulübemin kapısından çıktım, küçük verandadan geçtim, merdivenlerden indim, yürüyüş yolu boyunca ilerledim ve palmetto bitkilerinin yanından geçtim; ta ki havuzun yanındaki ahşap güverteye varana kadar... Bayanlar dersten önce cankurtaran-yüzme eğitmenlerini bekliyorlardı.

Biraz beden dışı bir deneyim gibi geldi ama başardım.

Maruz bırakma terapisi. Bu bana iyi geldi.

Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum - burada abartmıyorum - hayatımda gördüğüm en sevimli yaşlı kadın ekibiydi. Kızlar olarak bileceğim bir grup.

Oraya gitmekten çok korkmuştum. Bir aslan yuvası bekliyordum ama onun yerine kendimi kuzularla çevrili bulmuştum: Rue bana sarılırken hoş geldiniz diye mırıldanan nazik gözlü, büyükanne hisleri taşıyan kadınlar.

Bir sinek kuşu sürüsü gibi tepeden tırnağa canlı tropik giysiler içinde gülümsüyor ve renkleniyorlardı. Rengin her şeyin cevabı olduğuna inanan ve muhtemelen Vitamin Sea'de arkadaş ve aile indirimi olan sinek kuşları. Hepsi kocalarını kaybetmişti ve Rue'nun arkadaşı olan Ginger hariç

Rue, Kederin Neşesi adlı bir günlük tutma dersi verdiğiinde tanışmışlardı.

Bu yedi yıl önceydi. Takip eden zaman içinde dördü sıkı bir grup haline geldi; seyahat ediyor, alışveriş yapıyor, matinelere gidiyorlardı.

-Ve teker teker Rue'nun kulübelerine taşındılar. Onlarınki yan yana sıralanmıştı ve grup yemekleri pişiriyorlar, hava güzel olduğunda genellikle dışarıda ızgara yapıyorlar ve her zaman havuz başında diğer Starlite misafirleriyle sohbet ediyorlardı.

Rue dün burayı "yarı huzurevi, yarı tatil köyü" olarak tanımlamıştı. En iyi hayatınızı yaşamanız için küçük bir mucize.

Rue tanışma faslını başlatmak için temel bilgiler verdi: Çocukluk arkadaşı Ginger, kızıl saçlarını sarıya boyatmış, emekli bir savcıydı. Kocasıyla birlikte Arjantin'den göç eden Benita, çocuklarına devretmeden önce otuz yıl boyunca bir restoran işletmişti. Aslen Jamaikalı olan Nadine, yılda yüz roman okuyan ve Starlite kitap kulübü için tüm kitapları seçen bir kütüphaneciydi. Bugünün gözlükleriyle uyumlu sıcak pembe tek parça kıyafeti ve rüzgârda dalgalanan çiçekli şeffaf örtüsüyle Rue'nun kendisinden bahsetmiyorum bile.

Harika bir kadro.

İşte buradaydılar: yüzmeye hazırdılar.

Çok rahatlamıştım. Yapamayacağımı düşünmüştüm ama işte yapıyordum. Ve o kadar da kötü değildi. Belki de bu işi severek kendimi şoka uğratabilirim diye düşündüm.

Ta ki Rue'nun birine el salladığını görene kadar.

Gülümsemesini takip ettim ve sonra çitle çevrili kapının kilidini açtığını gördüm...

Hutch.

Dünkü Hutch'ın aynısı.

Aşktan nefret edenin ta kendisi. Ayrıca hayatımda gördüğüm en üzgün gözlere sahip adam.

Yüzme hocamız olabilecek birine benziyor.

Panik içinde etrafıma bakındım. Çünkü kurtarma yüzücüsü Hutch, Key West'te yüzme dersi alamadığım *tek kişiydi*.

dan.

Tam tersini hissettiğinizde *bu kadar güzel bir insanın* yanında olmanın ne kadar utanç verici olduğunun ve profesyonel bir kapasitede birlikte çalışmak üzere olduğunuz bir insanın önünde çıplak olmaktan çok da uzak olmamanın tuhaflığının ötesinde ...

Hutch yüzme bilmediğimi bilemezdi.

Çünkü sahip olduğumu bile bilmediği işi almak için bunu atlamıştım.

Pek çok kötüydü. Ama özellikle: Hutch tanıtım videosunu hazırladığımı öğrendiğinde muhtemelen beni kovdurabilirdi. Yalan söyledığım için, başka bir şey olmasa bile.

Cole'un yerini almamla ilgili tüm gizlilik göz önüne alındığında, Hutch'ın yeni kameramanı olduğumu öğrenince çok heyecanlanmayacağını tahmin etmek zor değildi.

Kaçmanın bir yolu var mıydı?

Çünkü benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. "Günaydın hanımlar," diye seslendi Hutch.

Bugün ona geniş bir açıdan bakabildim. Evet: mükemmel uzunluktaydı. Sörf şortu ve parmak arası terlik giyiyordu... başka bir şey giymiyordu. Ayrıca, abartmıyorum: *insan mükemmelliğinin bir örneği*.

Ama normal bir şekilde - eğer bu mümkünse?

Vücudunu gerçekten çok iyi kullanan bir insan gibi.

Kasları sağlamdı. Baldır kasları, ne bileyim, anatomi kitaplarından fırlamış gibiydi. Eğer ten rengi bu kadar... tereyağı gibi olmasaydı, çok özenli bir antik Yunan tarafından mermerden yontulduğuna yemin edebilirdim. Sanki ağız sulandıran bir fırında mükemmel bir şekilde pişirilmiş gibi?

Yeniden başlamak için başımı salladım. Bu adam benim işimdi. *Kendine gel!*

Ama daha Hutch'ın görüntüsüne alışamadan bir şok daha yaşadım.

Hutch'ı o güne kadar gördüğüm en büyük at büyüklüğündeki köpek kapıdan geçerken takip etti.

"Hutch!" diye seslenmeye başladılar. "Gelin yeni öğrencinizle tanışın!"

Seçenekler ? Savaşmak mı, kaçmak mı, yoksa donmak mı?

Uçmak harika bir seçenek olabilirdi. Dövüş de bir tutam işe yarayabilirdi.

Ama önceki hayatımda bir sürü hayvanı olmalıydım, çünkü -bir kez daha- donup kaldım.

kaldım.

Bugün metot oyunculuğuna gerek yok. Ben bir mankendim.

Ne oluyordu? Kendimi kandırılmış gibi hissediyordum. Eğitimcinin *Puppy Love* olduğunu bilseydim, buradan yüz mil ötedeki hiçbir kursa kayıt yaptırmazdım!

Ve yine de, işte .

Zihinsel olarak, çarpışmaya hazırlandım.

Bir noktada, bu yaşlı kadınlar denizi parçalanacaktı ve o beni *mayo* içinde görecekti - ve burada biraz durup ağlayacağım.

Umutsuzlukla aramda duran son şey olduğu için plaj havluma zihinsel bir öpücük kondurdum.

Aslında o anda neyden nasıl kelimelere döneceğimi bilmiyorum. Bu adamın beni gördüğünde tuhaf bir şey yapacağını gerçekten düşünmemiştim. Az önce bir tepegöz görmüş gibi ellerini gözlerine kapatmayacak, eğilip öğürmeye başlamayacak ya da dönüp havuzdan çığlık atarak kaçmayacaktı.

O bir kurtarma yüzücüsüydü! Para kazanmak için! Ve görünüşe göre seksen yaşındakiler için yüzme eğitmenliği de yapıyordu. İnsan formunun pek çok çeşidini görmüştü.

Gerçekten korkuyordum?

Eğer gerçekten dürüst olursam... eğer gerçekten düşünürsem... sanırım bu sadece onun -ya da dürüst olmak gerekirse, herhangi birinin- beni üvey annemin gördüğü gibi görebileceği fikriydi. Benimle açıkta, bu kadar açıkta, hayal gücüne çok az şey bırakarak karşılaşabileceği ... ve beni ... çekici bulmayabileceği.

Ya da *un* ile başlayan diğer kelimelerden herhangi biri: Unattractive. Davetkar olmayan. Kurtarılamaz. Hoş olmayan. Kabul edilemez. Sevimsiz.

İşte . Fobi buydu.

Gün ışığında, saklanacak hiçbir yer olmadan ifşa olmak ve sonra reddedilmek. Herhangi biri tarafından. Bir yabancı tarafından bile.

Bu durumda güzel bir yabancı, ama yine de.

Mayodan korkmuyordum. *Görölmekten* korkuyordum.

Tüm hayatımı böyle anlardan kaçınarak geçirmiştım. Ve işte oluyordu.

Ölebileceğimi düşündüm. Ve ölmediğimde hayal kırıklığına uğradım.

Çünkü olay şu. İşler pek de beklendiğı gibi gitmedi.

Yaşlı kadınlar denizi dağıldı ve ben tek başıma, tamamen savunmasız bir şekilde, üzerimde neredeyse hiçbir şey olmadan, köprücük kemiklerim, omuzlarım ve kollarımın üst kısmı tüm dünyaya açık bir şekilde ayakta kaldım, ama Hutch beni görmek için başını bile kaldıramadan ...

Clydesdale boyundaki köpeğı önce beni gördü. Ve sonra dört nala koşmaya başladı.

Tam bana göre. Bana doğru. Bana

doğru. Köpekleri severim. Ben bir

köpek insanıyım.

Ama eğer mayoyla dolaşmanın korkutucu olduğunu düşünseydim -Korku hakkında birkaç hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Bu canavar *kendini fırlattı*- dudaklar çırpınıyor, kulaklar dalgalanıyor, dişler açılıyor, dev pençeler gümbürdüyor

-Ahşap güverteden geçip doğrudan hedefine yöneldi.

Ben.

Hareket edecek ya da eğilecek zaman yoktu. O kadar hızlı oldu ki, hepimiz öylece bakakaldık. Bu şey kendini bana doğru savurdu ve bir baktım ki ikimiz de ahşap güvertede kayarak bir yığın halinde duruyoruz.

Sevgili plaj havlumu gevşek ve cansız bir şekilde, metrelerce arkamda bırakarak.

Hibiskus saç tokamdan bahsetmiyorum bile.

Ben bacağımın arkasındaki acı veren sıyrığa alışmaya çalışırken, köpek hiç şaşırmadan ayağa kalktı ve yüzümü yalamaya başladı. Ya da belki kalçamdı. Ya da belki kıcımdı. Büyük ihtimalle üçü de. Kalçanızın dış arka kısmındaki o yer için bir terim var mı?

Aklıma gelen tek kelime *kambur* oldu.

İnsanların kalçaları *var mıydı*?

Kesin olan bir şey vardı. Bu gerçek bir vücut parçasıydı ve şimdi kıymıklarla delik deşik olmuştu.

Hutch saniyeler içinde oradaydı, ayağa kalkmama yardım etti ve beni ayağa kaldırdı. "Çok özür dilerim," dedi şaşkınlıkla. O karanlık, melankolik gözleri ve inkar edilemez endişeli kaşlarıyla yüzüme baktı.

Sersemlemiş bir halde, Cole'un kaş çatmanın Hutch'ın en sevdiği hobi olduğunu söylediğini düşündüm.

Markaya çok uygun.

Ama Hutch hâlâ özür dilemeye devam ediyordu. "Benden başka kimseye koşmaz."

"Onu *yakalayacağımı* mı düşündü?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"O a Harika Dane," Hutch dedi, "ama o düşünüyor o bir chihuahua."

Köpeğe gıdaklayan kadınlardan kadarıyla adı ya "George" ya da "Bailey" ydi. Ya da ikisi birden.

"Neresi acıyor?" Hutch sordu.

"Sorun yok," diye ısrar ettim, tüm arka bölgem ateş gibi yanıyordu. "Bir şey yok."

Ama nafile. Hutch şimdi beni ve mayomu oturma alanına doğru götürüyordu, böylece *yaramı* inceleyebilecekti - ve bunu söylerken ben de en az sizin duyduğunuz kadar dehşete düşüyorum -.

"Oh, hayır. Buna gerek yok," dedim Hutch beni öne eğip kıcımı bir masanın üzerine çıkarırken.

"Cımbıza ihtiyacımız olacak," dediğini duydum birine.

"Ben gerçekten iyiyim," diye tekrar itiraz ettim, tam sırada Ginger eğilmem için bir havuz sandalyesi minderiyle çıkageldi.

"Bırak sana yardım etsin, tatlım," dedi Benita. "O ne yaptığını biliyor."

Şimdi Hutch üzerine oturmak için bir tabure çekiyordu, böylece yaklaşıp *popomun büyük bir bölümü* olarak sınıflandırılacak şeye -iyi, bir *kalçaya* kalça diyelim- iyice bakabiliyordu.

Sonra, Rue elinde cımbız ve Hutch için bir ilk yardım çantasıyla geldi. -Ve benim için bir kadeh şampanya.

"Acı için," dedi komplocu bir tavırla, omzumu sıvazlarken.

Savaş sonrası ampütasyondan önce viskisini yudumlayan eski zaman askerleri gibi tekmeledim.

Kalabalık iç çekti ve bakmak için yaklaştıklarında yüzlerini buruşturan sesler çıkardılar.

"Ne kadar kötü?" Sonunda sordum.

"Kaktüs gibi görünüyorsun," dedi Benita.

"Biri fotoğrafını çekip sana mesaj atmalı mı?" Ginger sordu.

"Tanrım, *lütfe* kimse bunu yapmasın," diye yalvardım.

"Sadece birkaç kıymık," dedi Hutch.

"Kaç tane?" Ben sordum. "Kırk mı?" diye tahmin etti. "Elli mi?"

Bu *azın* tanımını değildi ama olsun.

Sonra sınıfa seslenirken sesinin değiştiğini duydum.

"Hanımlar, neden bensiz başlamıyorsunuz? Bir süre burada olacağız."

"Bunu yapmak zorunda değilsin!" Minderin üzerindeki pozisyonumdan itiraz ettim. "Kendim yapabilirim."

"Eğer bir akrobat değilsen," dedi Hutch, "gerçekten yapabileceğini sanmıyorum."

"Rue bunu yapabilir!" O zaman ısrar ettim. "Değil mi, Rue?"

Ama Rue çoktan havuza girmişti. "İsterdim tatlım," dedi, "ama midem bulanıyor."

Yenilmiş bir şekilde minderin üzerine yığıldım.

"Merak etmeyin!" Nadine seslendi. "Çok konuşkan biri değildir ama ilk yardım konusunda harikadır!"

Aşağıda, masanın altında, bana bunu yapan canavar hiçbir şey olmamış gibi aslan pozuna giriyordu.

Sadece bir milisaniye için, o köpeğin beni kurtardığını düşünmüştüm. Biraz daha kısa dursaydı, havuza girme zamanı gelene kadar onun devasa gövdesinin arkasına tamamen saklanabilirdim. O benim kurtuluşum olabilirdi.

Ama şimdi, tabii ki, değerli plaj havlumu ölü bir denizanası gibi güvertede unutulmuş halde dururken ve Hutch arkama bakmak için o kadar yakınımaya eğilmişti *ki nefesinin tenime değdiğini hissedebiliyordum*, bu köpeğin tam tersi olduğu açıktı. Beni kızartma tavasından çıkarıp en derin aşağılanmanın cehennem ateşine itmişti.

Bu sabahın nasıl sonuçlanacağına dair hissettiğim tüm o korku mu? İki katına çıkarmalıydım.

Bekle. *Üç katına çıktı.*

Bayanlar havuzda su sıçratmaya koyuldular ve Hutch da destek için belime yaslanarak kıymıklarla uğraşmaya başladı.

En sevdiğim filmlerden birinden bir replik aklımdan geçti:

"İnsanlara nasıl tanıştığımızı anlatabilmek için onunla evlenmek istiyorum."

Cımbızın küçük kısırmalarını ve kenarları yoklarken parmaklarının neredeyse sürekli fırçalamasını hissettim. Hutch'ın yüzü, yemin ederim, tüm bu süre boyunca kıcımdan on santim uzaktaydı.

Eğer .

"Dün dükkândaydın," dedi Hutch, jinekoloğun salata maşasını çıkardığında yaptığı gibi "hadi numara yapalım, bu garip değil" tarzında bir sohbet başlatarak.

"Evet," dedim.

"Rue'nun giysilerinden birini giyiordun."

Bu çok düşünceliydi. "Normal kıyafetlerim yıkanıyordu." demem için bir fırsattı.

"Orange Crush'a benziyordun."

Benimle alay mı ediyordu? "Bu bir iltifat mı?"

"Sanırım bu değişir." "Açık mı?"

"Eğer Orange Crush seviyorsan."

Demek Hutch buydu. Artık tanıştığımızıza göre -eğer bir adamın kışınızdaki kıymıkları çekip çıkarmasına tanışmak denirse- kendimi Cole'un kardeşi hakkındaki hazırlık bilgilerini gözden geçirirken buldum. Cole'a göre Hutch ciddiye, hiç şaka yapmazdı ve neredeyse hiç konuşmazdı. Eski bir Eagle Scout, eski bir lise sınıf başkanı, sorumlu bir yetişkinin timsali ve tam bir alfabıdı.

Cole, Hutch'la ilgili hiçbir şeyin

Eğlenceli.

Yine de : benimle biraz dalga geçiyordu.

Belki de paniğimi hissetti. Ya da belki kendi paniği vardı. "Tüm için gerçekten çok üzgünüm," dedi sonra. "Dürüst olmak gerekirse hiç köpeğimin bir şey yaptığını görmedim. Ve bir yıldan fazladır bende."

Masanın altında başını patilerinin üzerine koymuş olan köpeğe baktım.

"Adı George mu?" Onu inceleyerek sordum. "Yoksa Bailey mi?"

"İkisi de," dedi Hutch. "George Bailey."

"Filmdeki gibi mi? *şahane Hayat* mı?"

"Kesinlikle," dedi Hutch, sanki herkes bu referansı bilmiyormuş gibi. "O bir kurtarma ekibi," diye ekledi sonra.

"Onu kurtardınız ve Jimmy Stewart'ın adını mı verdiniz?"

Hutch daha iyi bir açt yakalamak için pozisyon değiştirdi. "Yavru köpek imalathanesinin bir parçasıydı, bu yüzden ilk başta bir adı bile yoktu. Yavru köpek imalathanesine baskın yapıldı ve altmış yedi köpeği çıkardılar. İki yaşındaydı ve hiç dışarı çıkmamıştı. Tüm hayatını bir kafeste geçirmişti."

"Tanrım," dedim, kalbim sıkıştıyordu.

"Kimse onu istemedi," diye devam etti Hutch, "çünkü çok iriydi ve cüzzama benzeyen bir cilt rahatsızlığı vardı. Ayrıca hiç sosyalleşmemişti ve insanlardan korkuyordu. Bu kadar büyük bir köpek için bu asla iyi bir şey değildir."

"Ama şimdi harika görünüyor," dedim. "Bir gösteri köpeği olabilir!"

"Onu uyutmak istediler. Umutsuz vaka olduğunu düşünüyorlardı."

"Ama siz yapmadınız?"

"Onunla ilgili içimde bir his vardı," dedi Hutch. "Ve köpeklerle aram oldukça iyidir."

"Biliyor musun," dedim, "bana doğru koşarken bile, o kadar büyük olmasına rağmen, hiç korkutucu görünmüyordu. O *an* korkutucuydu ama köpek... mutlu görünüyordu."

"Sanırım artık mutlu," dedi Hutch. "Patileri kafesin tel zemini tamamen iyileşti ama hala biraz yara izi var. Tüyleri tekrar büyüdü. Kalp kurtları çok kötü değildi.

-Ve şimdi tedavi ediliyorlar. Dürüst olmak gerekirse, onu sosyalleştirmek o kadar da zor olmadı. Bence bunca zaman sadece sevecek birini bekliyordu."

Tekrar belirtmek isterim ki, Hutch "çok konuşkan olmayan" bir kişi için şaşırtıcı derecede konuşkandı.

Doğru adamı mı buldum? *Cole*?

Bu konuşmanın kendi çektiğim acılara bakış açımı değiştirdiğini gerçek zamanlı olarak hissettim. Masanın altında yatan muhteşem, kadife kulaklı köpek *iki yılını* bir kafeste tek başına geçirmişti. Hiç dışarı çıkmadan. Ya da sevilmeden. Ya da bir almadan. Ya da oyun oynamadan.

Bununla kıyaslandığında, sabahki kişisel aşağılanmam o kadar da kötü görünmüyordu.

"Onu kurtarma barınağından ilk çıkardığımda," diyor Hutch, "daha önce hiç çim görmemişti. Ondan korkuyordu. Bir patisiyle dokunuyor ve sonra kaldırıma doğru geri çekiliyordu."

"Hâlâ korkuyor mu?"

"Hayır. Şimdi içinde yuvarlanıp duruyor. Sadece biraz zaman aldı. Ve biraz da maruz kalma terapisi."

Maruz kalma terapisi. Bugünün teması bu.

George Bailey'nin patilerinden biriyle kulağını kaşımamasını izledim.

"Demek artık iyi bir hayat yaşıyor," dedim.

"Evet. Amaç da bu zaten. Parkta oynuyor, güneşleniyor ve krallar gibi yemek yiyor. Ve bir şekilde ben de onu

benim yatağında da uyuyor. Ya da belki onun yatağında uyumama izin veriyor demek daha doğru olur."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en mutlu son."

"Çözemediğim tek şey gök gürültüsü korkusu."

George Bailey yan yatmak için yana kaydı. "Gök gürültüsünden korkuyor mu?" diye sordum.

"Buna brontofobi deniyor," dedi Hutch. "Köpeklerde yaygındır."

Kendime yeni birkaç fobi teşhisi koymuştum, anladım.

"Zavallı adam," dedim.

"Evet," dedi Hutch. "*Yağmurla* arası iyi. Sadece gök gürültüsü, gürültüyle ilgili bir şey. Titremeye ve nefes nefese kalmaya başlıyor, sonra da gelip üstüme tırmanmak zorunda kalıyor."

"Bunun yardımı olur

mu?" "Pek değil."

"Bunun için bir ilaç var mı?"

"Evet, köpek Xanax'ı var. Ama o alamaz." "Alamaz mı?

Yoksa almaz mı?"

"Aslında ikisi de. İlk aldığında her yere kustu. O zamandan beri ne zaman tekrar denesem -belki şans eseri olmuştur- reddediyor."

"Reddediyor mu?"

"Eğer bir hapi ödül mamasının içine saklamaya çalışırsam, hapi tükürüyor. Ve eğer onu bir köpek maması yığınının içine gömersem, tüm tabağı yalayıp temizlenmiş ve tam ortasında el değmemiş, bozulmamış bir hapla bulurum. Köpekler için hap atıcıları var ama yanına yaklaşmama izin vermiyor."

"Vay canına."

"Evet. Bir Danua'ya istemediği bir şeyi yaptırmak oldukça zordur."

"Yani gök gürültüsü durana kadar panikliyor mu? Onun için hiçbir şey yapamaz mısınız?"

"Onun için pek çok şey yapıyorum. Yardımcı olmuyorlar ama yine de yapıyorum. Mırıldanıyorum. Onu sevdim. Ona giydirmek için rahat bir yeleğim var."

rahatlatıcı olması gerekiyordu. Çoğunlukla saatlerce gök gürültüsünün bize zarar veremeyeceğini anlatmaya çalışıyorum. Ama o bana hiç inanmıyor."

"Sana sahip olduğun için çok şanslı," dedim. "Ona sahip olduğum için şanslıyım," dedi Hutch. "Belki ikiniz de ödeşmiş sayılırsınız."

★ ★ ★

BEŞ MİLYON SAAT sonra, Hutch son kıymıkları çıkarmayı bitirdiğinde -ve sıyrıkların her yerine antiseptik sürerken- Kızlar yüzmeyi bitirdiler ve ona takılmak için yanıma geldiler, bir sanat eserini inceler gibi kalkık popomun etrafında yarım daire şeklinde toplandılar.

"Bu tam bir ilk buluşma," dedi Nadine.

"Bu bir randevu değil," diye düzeltti Benita. "Tıbbi bir acil durum."

"Birlikte çok sevimli değiller mi?" Ginger Kızlara sordu.

Etrafta sesler ve mırıltılar.

Benita o zaman, "Bu, Hutch'ın onu tanıdığım onca zaman boyunca yaptığından daha fazla konuşması," dedi.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" Nadine bilmek istedi.

Hutch'a bakmak için geri döndüm ve işinin bittiğini fark ettim. Dikkatini malzemeleri kaldırmaya vermişti.

Onun için ayağa kalkmam gerektiğini hissettim. "George Bailey için özür diliyordu," dedim, tam o sırada Rue yanımda belirdi -şimdi geniş bir hasır şapka ve yüzme sonrası bir örtü içindeydi.

"Yaşayacak mı?" Rue sordu.

Kararsızım.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Hutch.

"Güzel," dedi Rue. "Çünkü hâlâ yüzme dersine ihtiyacı var."

Kahretsin. Yakalandım.

"Yüzme dersi için mi buradaydı?" Hutch sordu.

Hayır demek istedim ama tabii ki cevabım evetti. Ve Rue bunu biliyordu.

Yalan söylemenin sorunu da bu sanırım.

Rue o zaman Hutch'a, "Yüzmeyi bilmiyor," dedi. "Düşünebiliyor musun? Keys'de tatilde ve ortaokuldan beri mayosu yok."

Oh, Tanrım. Fazla paylaşmışım.

Tam o sırada Benita havlumu ve küçük hibiskus saç tokasını alıp yanıma geldi. Tokayı masanın üzerine koydu ve havluyu omuzlarıma sardı. Hatırladığımdan daha büyüktü ve minnetle içine gömüldüm; tam da Rue, Hutch'a tüm sırlarımı pervasızca dökerken, "Pazartesiiden önce yüzmeyi öğrenmesi gerekiyor. Ona özel ders verebilir misin?"

Özel dersleri nasıl bu kadar kışkırtıcı hale getirdi?

Hutch bana doğru bakarak, "Oldukça meşgulüm," diye cevap verdi.

O bunları söylerken George Bailey yanımda belirdi bir demir atar gibi bana yaslandı. Başını okşadım.

Belki de tüm bu kıymıklar bir çeşit lütuftu. Belki mayo fobime iyi gelirdi. Yani, bu adamla çalışmak ne kadar zor olabilirdi ki? Şu anda benim kendimi gördüğümden daha fazlasını görmüştü.

"*Pazartesiiden önce* yüzmeyi öğrenmen mi gerekiyor?" Hutch sordu.

Cuma günüydü.

"Sadece bir tazeleme kursuna ihtiyacım var," dedim, tamamen yalan söyleyerek. "Biraz paslanmışım."

Hutch ciddi bir şekilde kaşlarını çatı.

"Altın madalya kazanmama gerek yok," diye devam ettim Beanie'den alıntı yaparak. "Sadece köpek güçlendirmem gerekiyor."

"Hutch, Bunun köpek küreği için bile yeterli bir süre olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Her şeyi kabul ederim," dedim. Her şey hiç yoktan iyidir, değil mi? "Pazartesiiden önce ne , onu alacağım."

Ama o başını sallıyordu. "Bu hafta sonu meşgulüm."

Ama düşündüm de, o kadar erken olmasına bile gerek yoktu. Pazartesi günü hava üssünde işe başlamıştım ama ilk birkaç gün hep alışmakla geçirdi. "Aslında pazartesiiden sonraki birkaç gün bile işe yarayabilir."

Hutch ciddi ifadesini korudu. "Sanırım bir şeyler yapabiliriz."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ve kışımındaki kıymıkları çıkardığın için de teşekkür ederim," diye ekledim.

Hutch gülümsemesini bastırdı ve "Her zaman" dedi.

BEANIE onca zaman boyunca Hutch'a kendimi onun müstakbel kameramanı olarak tanıtmadığıma *inanamadı*. Dehşete düşmüştü. "O adam onca zaman boyunca ellerini kışının üzerinde gezdirdi ve sen bundan bahsetmek için bir an bile bulamadın mı?"

"Ben *but* terimini tercih ederim," dedim.

"Ona söylemeliydin," dedi Beanie, hiç istifini bozmadan.

"Sırada ruhumu parçalayan aşağılanmalar yüzünden biraz bunalmıştım," dedim. "Ve yalan söylediğim için yakalanmak."

"Yüzme bildiğin konusunda yalan söylediğini bilmiyor."

"Henüz bilmiyor. Ama öğrenecek."

Beanie başıyla onayladı. "Onu hava üssünde gördüğünde *tarif edilemeyecek* kadar tuhaf olacak."

"Zaten ona söyleyemezdin," diye devam ettim, hâlâ kendimi savunuyordum. "Cole bana iş başlayana kadar hiçbir şey söylemememi tembihlemişti."

Beanie, "*Yaşlı kadına*," diye işaret etti. "Bu adam yaşlı bir kadın değil."

Hayır. Kesinlikle değildi.

"Yakınlardaydı," dedim. "Beni duymuş olmalı."

"Sadece Pazartesi sabahının çok garip olacağını söylüyorum."

Tartışmaya gerek yok.

Cole'un bu projeyi yapması gerektiğini biliyordum. Ama Cole gelmiyordu. Bu benim hatam mıydı? Bu Cole ve Sahil Güvenlik arasındaydı.

Evet. Hava istasyonuna gitmem Hutch için garip olurdu. Ama benim için ne kadar garip olacağının küçük bir kısmı bile değil.

Şüphesiz, kariyerim boyunca ilk kez bir projeye, öznenin zaten -yavaş yavaş, uzun bir süre boyunca- ellerini vücudumun, diyelim ki çok uzun süredir *beyefendilerden yoksun* olan bir kısmının üzerinde *gezdirdiğini* bilerek başlıyordum.

Yani, bu durumda acınacak biri varsa o da bendim.

★ ★ ★

Hafta sonunu aşırı hazırlık yaparak korkumun akışını durdurmakla **geçirdim**.

Gönderilen ekipmanım Cumartesi günü geldi; kayıp bagajım da öyle.

Görünüşe göre, dengemi yeniden sağlamak için ihtiyacım olan tek şey Sony FX6 kameram, eski püskü omuz teçhizatım ve ofisteki ekipman odasındaki en sağlam tripodumdu.

Ayrıca, güvenilir siyah iç çamaşırım.

Sanki kayıp parçalarımınla yeniden bir araya gibi hepsini paketinden çıkardım.

Daha yüksek bütçeli bir yapımın ayrı bir görüntü yönetmeni ve yapım editörü olurdu ama çoğu şeyi kendim yapardım. Dürüst olmak gerekirse, her ikisini de yapmaktan keyif alıyordum. Bu benim için hikaye anlatma sürecinin bir parçasıydı: anları yakalamak ve daha sonra hikayeyi anlatmak için en iyi klipleri bulmak için geri dönmek.

Yine de bu tanıtım projesi, üzerinde çalıştığım diğer projelerden farklıydı.

Aldığım projelerin çoğu alışlagelmiş projelerdi: masasında oturan, takım elbiseli, sakin, önemli ve yetkili görünen CEO, şirketinin öne çıkarmamız için bize para ödediği bir ürün ya da hizmet hakkında konuşuyordu. Tripodlar üzerinde hareketsiz çekimler, basit bir senaryo ve kulağa doğal gelsin diye çabalayan bir sözcü; daha sonra da "Mutlu ve Güvenilir" gibi başlıklara sahip, belli belirsiz moral verici, çok sade, telifsiz arka plan şarkıları.

Ancak ABD Sahil Güvenliği farklıydı.

Alışılmadık bir şey istediler. Öne çıkacak, dikkat çekecek ve büyüleyecek bir video istiyorlardı. "Bu bir işe *alım* videosu," diye açıklamıştı Cole, "yorucu, yıpratıcı, ölüme meydan okuyan bir iş için."

"Bu zor bir satış."

"Kesinlikle," dedi Cole. "İşte burada sen devreye giriyorsun. Açıklanamaz olanı açıklayın. Tarif edilemeyişi tarif edin. Onlara göremediklerini gösterin."

Bu bir moral konuşması mıydı?

"*Heyecanlı görünmesini*" diye yazdım.

Ama Cole not defterinin üzerine eğildi ve parmağıyla kâğıdı dürtükledi. "Hayır. Bunu 'heyecanlı göstermene' gerek yok. *Zaten* heyecan verici. Senin işin bu heyecanı yakalamak."

"," dedim.

"Cole sözlerini şöyle tamamladı: "Bu harika bir iş. "Ve harika bir videoya ihtiyacı var."

Yani... bu görevde benim işim *her şeyi* filme almak ve hikayeyi yakalayacak anları bulmaktı. Bu yüzden bu kadar uzun kaldım. Bir kurtarma yüzücüsünün işine derinlemesine bir dalış

-Gerçek bir hazine bulma umuduyla.

★ ★ ★

PAZARTESİ SABAHİ, hava istasyonundaki ilk günüm için siyah üzerine siyah her şeyimi giyindiğimde, birçok duygu hissettim - (1) başlamak için heyecan; (2) şimdi *helikopterlere karşı ılımlı korku* olarak adlandırdığım tüm vücut gerginliği ve (3) dehşet.

Hutch'ın her şeyi fark edeceği andan korkuyordum. Ama korktuğum sadece Hutch değildi.

Ayrıca ordu da gözümü korkutuyordu. Tüm isimleri ve rütbeleri öğrenmeye çalışıyordum ama hiçbir şeyi doğru düzgün hatırlayamıyordum. Birbiri ardına yanlış şeyler söylemem ya da yapmam olası görünüyordu. Bildiğim yazılı kuralları bile hatırlayamıyordum - bilmediğim yazılı olmayanları saymıyorum bile. Selam vermeyi unutacak mıydım? Ayakta durmam gerekirken oturur muydum? Yanlış gözlerle göz teması kurar mıydım?

Beklenen aşığılanma gerçek bir şey mi?

Bu sorunun üstünü çiz.

Evet, öyle. Mayom kefil olabilir.

Rue'nun kırmızı-beyaz Mini Cooper'ını alarak Stock Adası'ndaki hava üssüne yirmi dakikalık bir yolculuk yaptım; ancak binaya giriş iznim olmadığı için giriş kapısının dışındaki ziyaretçi otoparkına park etmek ve irtibat subayım Teğmen Carlos Alonso'nun beni karşılamasını, kefil olmasını ve muhafızları geçmemi sağlamasını beklemek zorundaydım.

"Beklettiğimiz için çok üzgünüm," dedi teğmen, kapıları geçip hava istasyonuna doğru yürürken dostça el sıkıştıktan sonra. "Doldurmamız için bir izin formu gönderdik ama geri alamadık."

Harika. *Teşekkürler, Cole.*

"Sana ne diyeyim?" O zaman sordum. Her şey sırayla. "Teğmen Alonso?"

"Carlos iyi."

Kaşlarımı çattım, sanki bu doğru değilmiş gibi. "Seni selamlamam falan mı gerekiyor?"

Yavru bir köpek kadar parlak ve genç olan Carlos, sanki *ben* yavru bir köpekmişim gibi bana gülümsedi. "Burada oldukça gayriresmiyiz."

"Yani normal davranmalı mıyım?"

"Elbette," dedi Carlos. "Sen bir sivilsin. Kimse senden kuralları bilmeni beklemiyor."

Carlos arkadaş canlısıydı ama bu sadece başlangıçtı. Gösterişsiz endüstriyel hava istasyonu binasına girdiğimizde Carlos beni birbiri ardına gülümseyen Sahillilerle tanıştırdı; hepsi de tokalaşmak için ellerini uzatıyordu. Bu bir dostluk geçidiydi. Uçuş kıyafetlerindeki samimiyet. Aslında o kadar çok samimiyet vardı ki, uzun koridordan geçip konferans salonuna ulaştığımızda biraz rahatlamıştım

-Kendime rağmen.

Kötü hamle.

Çünkü gerçekten korkmam gereken tek kişi, görmek için orada olduğum kişiydi.

Gerçi beni tanımadı. İlk başta tanımadı.

İçeri girdik ve Hutch -yeşil, fermuarlı, yamalı uçuş kıyafeti giymiş bir memur gibi- bizi karşılamaya çıktı. Gördüğü tek şey Cole olmadığımı.

"Bu da ne?" Carlos'a göz kırptı. "video olduğunu sanıyordum?"

"Öyle," dedi Carlos. Sonra, takdimine başlıyor: "Havacılık Hayatta Kalma Teknisyeni Birinci Sınıf Tom Hutcheson, lütfen tanışın-"

Ama Hutch'ın melankolik kaşları yerini şüpheli bir ifadeye bıraktı. "Videocu adam nerede?"

Carlos bana işaret etti. "Bu videocu çocuk." "Videocu Cole nerede?"

"Kim?"

"Videoyu çeken adam. Cole."

"Hımm," dedi Carlos, şimdi kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Sanırım onun yerine bu bayanı göndermişler?"

"Cole müsait değil," dedim ve Cole'un bana söylememi söylediği şeyi tekrarlardım. Sonra, sanki devam edebilirmişiz gibi: "Ben Katie. Biz tanıştık-"

Ama daha "Rue'da" diye sözümü bitiremeden Hutch başını eğdi, yanımızdan hızla geçti ve odadan dışarı fırladı.

"YAPMASI GEREKEN ACİL BAŞKA BİR İŞİ Mİ VARDI?" Carlos, biz boş kapı aralığına bakarken şöyle dedi.

Ama sonra, havalandırma deliğinden yan odadaki Hutch'ın sesini duyduk, doğrudan sesli mesajla öfkeli bir mesaj bırakıyordu.

Sözleri sanki odadan hiç çıkmamış gibi yüksek ve netti.

"Çekime başlamak için içeri girdim," diye başladı Hutch, sesi gergindi, "ve senin başka birini gönderdiğini öğrendim. Bunun gerçekleşmesi için kaç tane çemberden atlamak zorunda kaldığım hakkında bir fikrin var mı? Evrak işleri? Dilekçe mektupları? Lojistik? Neredeyse kendimi öldürecektim - ve sonra zamanlamayı doğru ayarladım, böylece dört Ekim'de burada , böylece bir yıldan uzun bir süredir ilk kez hep birlikte olabilirdik, hiç değilse Rue'nun hatırı için - ve tek yapman gereken *ortaya çıkmaktı*... Ve bu senin için çok mu fazla? Bu bile mi? Bunun aklıma geldi. Bu kini sonsuza dek tutmaya devam edebilirsin. Eğer gerçekten olmak istediğin kişi buysa, sanırım seni durduramam. Peki ya Rue? Senin için vazgeçtiği her şey ne olacak? Bizden istediği tek bir şey vardı, o da belirli bir günde birlikte olmaktı. Bunu yine mi kaçıracaksın?"

Carlos ve ben birbirimize baktık, sonra havalandırmayı izlemeye devam ettik. Hutch mesajına devam etti. "Dün bir ceset buldum. Yirmi yaşında bir adam akıntıya kapılmış. Biz ararken tüm ailesi sahilde bekledi." Bir iç çekiş daha. "Yap

Hayatın ne kadar kısa olduğu hakkında bir fikrin var mı? *Uzun* hayatlar bile çok kısa. Neden zamanını boşa harcıyorsun? Denemeye devam ediyorum ama senden bir şey çıkmıyor. Şu anda vazgeçtiğimi söylemeyi o kadar çok istiyorum ki. Ama bunu yapamam Cole! Çünkü sen ne kadar nefret etsen de ve ben şu anda ne kadar nefret etsem de, sen benim sahip olabileceğim tek kardeşsin."

Havalandırma sessizleşti.

Vay canına. Konuşkan olmayan bir adam için... Sanırım söyleyecek bazı şeyleri vardı.

Sonra Hutch koridorda belirdi, kaşları çatıktı ve kontrollü nefes alma gibi görünen bir alıştıırma yapıyordu. Tekrar bize katılana kadar birkaç kasıtlı adım attı.

Carlos hiçbir şey garip değilmış gibi devam etti. "AST Bir Tom Hutcheson, belgesel film yapımcısı Katie Vaughn'u takdim edebilir miyim?"

Ben daha çok potansiyeli olan orta düzey bir çalışandım. Ama belgesel film yapımcılığında da çalıştım.

"Merhaba," dedim elimi uzatarak.

Hutch aldı, yukarı baktı ve sonunda beni tanıdı.

Gecikmiş tepki.

Ben: artık puantiyeli tek parça kıyafetimle avludaki masaya yaslanmıyorum, tüm ekipmanlarımla birlikte normal kıyafetlerim içindeyim - kişisel saygınlığım biraz sarsılmış olsa da mevcut ve hesaba katılmış durumda.

"Sen-" diye başladı.

Tanınmaktan dolayı kalçalarım sızladı. "Katie," dedim. "Rue ile kalıyorum. Onun kulübelerinden birinde. Cole ."

"Anlıyorum," dedi Hutch başını sallayarak. "Cole kendi yerine seni göndermeye karar verdiğinde bunu ayarladı."

Yani, *evet*. Omuz silktim.

"Rue biliyor mu? Onun yerini almak için burada olduğunu?" Başımı salladım. "Bana gizlilik yemini ettirdi."

Hutch bir iç çekti. "Ne zamana kadar?"

"Planı değıştirmesi için çok geç olana kadar mı?" "Yani biliyordun?" diye sordu, sanki işbirliği içindeymişiz gibi.

Biliyor muydun? Neyi biliyordun? Bunun reddedemeyeceğim bir teklif olduğunu mu? Bunu bilmemek için tamamen bilinçsiz olmam gerekirdi. "Biliyordum," diye başladım,

"Cole'un bu proje için uygun olmadığını ve yerine birini bulması gerektiğini söyledi. Ve teyzesi Rue'nun bu durumdan hoşnut olmayabileceğini."

Hutch, *not edilmiş* gibi başını salladı.

Ardından gelen duraksamayı bekledim.

Sonra, Hutch kalçalarımı bakmak için etrafımda gerindi. "Nasılsın-"

" değil," diye kestim sözünü, sanki *bu konuyu sonsuza dek kapatmışız* gibi bir ses tonuyla.

Hutch gözlerini tekrar benim işle ilgili yüzüme dikti. Sonra son bir soru tonuyla, "Peki geçen gün havuzda kendini tanıtmadın çünkü-?" diye sordu.

Onun için karmaşık bir açıklama bulmaya çalışmayı düşündüm. Ama aklıma gelen tek şey gerçektir. Bu yüzden karşı koymadım.

Onun yerine, sadece dedim ki: "Aşağılanma içinde boğulmakla çok meşguldüm."

* * *

Bu Hutch denen adamı gerçekten çok iyi tanımadığımı söylemek doğru olur; bu yüzden duygusal durumunu okuma yeteneğim mükemmel olmayabilirdi. Ancak, beni planlanan hava istasyonu turuna götürürken, havası hakkında çok fazla şüphe yoktu.

Sanırım teknik terim *kızgın*.

Öyle bir kızgınlık ki garip bir şekilde sakın görünüyor.

Fırtınanın gözü.

Hutch açıkça profesyonel olmaya çalışsa da ve her zaman kibar davransa da, bunu anlayabiliyordum. Poker suratından, tek kelimelik cevaplarından, burun deliklerini açmasından ve her zaman iki adım yürümesinden -hayır, *durmasından- anlaşılıyordu*.

Bu, dürüst olmak gerekirse, beklediğim sözsüz Hutch'dı.

Ama yapmam gereken bir iş vardı, ben de yaptım: sorular sordum, notlar aldım ve fotoğraflar çektim. Ama bu adam kesinlikle beni orada istemiyordu.

İstenmemek tuhaf bir duygu. Bunu coşkuyla telafi etmeye çalıştım, "Şu helikopterler çok turuncu!" gibi saçma yorumlarla panik içinde konuştum.

Sanırım ABD Sahil Güvenliği kromofobiden muzdarip değildi.

Söylemeye gerek yok, aptalca neşem yardımcı olmadı.

Hutch robotik bir tempoyla bana diğer ofisleri, sunum odasını, dinlenme odasını, uçuş öncesi toplantı odasını ve hangarı gösterdi - benim meşhur "çok turuncu" yorumumun yeri, evet, ama aynı zamanda "Bakın ne kadar parlaklar!" ve "Zemin çok temiz!" ve "Bu rotorlar *muazzam!*" gibi diğer birkaç aptalca ifadenin de yeri.

Evet. Oldukça kötü.

Ama söylediğim tüm o aptalca şeyler hakkında bir şey söyleyebilir miyim?

Doğruydular.

Helikopterler gerçekten pırıl pırıldı ve uzaktan gökyüzünde süzülürken gördüğünüzden çok daha büyüktü. Hangar gerçekten de tertemizdi. Ve rotorlar gerçekten de muazzamdı - neredeyse tarih öncesi ölçekte. O hangarda onları seyrederken gerçek bir huşu hissettim.

Beklenmedik şekilde dokunaklıydı.

Burası insanlığın en iyi yönlerini temsil eden bir mabet gibiydi.

Eğer anlayışlı olsaydı Hutch'a söyleyeceğim bir şeydi bu. Hatta ona teşekkür bile edebilirdim.

Onun yerine kapana kısılmıştım. Dekor hakkında endişeli bir şekilde gevezelik ediyordum.

Son olarak, büyük final için beni dışarı çıkardı, bir çift havacı ayakkabısı giymek için durakladı, burada bir helikopter eğitim görevi için uçmak üzereydi. Mürettebat çoktan uçağa binmişti ve kanatlar yukarıda dönüyordu - ve ne kadar gürültülü olduğunu açıklamamanın mümkün bir yolu yok. İlk defa *helikopter* terimini anladım. O kanatlar gerçekten de havayı parçalıyor ve titreşimleri vücudunuzun bir tarafından diğer tarafına kadar hissedebiliyorsunuz.

"Bu helikopter gerçekten çok gürültülü!" Arayı kapattıktan sonra Hutch'a seslendim ve anlamsız yorum serime devam ettim.

Hutch geri döndü. "Onlara sadece filmlerde *helikopter* deniyor." "Siz onlara *helikopter* demiyor musunuz?"

"Biz onlara *kuş* diyoruz."

Kuşlar. Hah. "Bu kuş neden hala havalanmadı?" Sonra denemek için aradım.

Bana, o gözlükleriyle en az yüzde 10 daha havalı ve daha korkutucu olduğuna karar vermeme yetecek kadar uzun süre baktı.

Sonra da "Prosedürler ve çekler" diye cevap verdi.

Onu izledim, her an gökyüzüne yükseldiğini göreceğimi düşündüm. Ama sanırım bu prosedürler ve kontroller oldukça titizdi. Zaman ilerledi ve dakikalar sonra, hala orada, yan yana, titreşen havayla çevrili bir şekilde dururken, güneş ışığında gözlerimi kısarak Hutch'a doğru baktım ve kendi kendime, "*Helikopter* kelimesinin Yunanca'dan geldiğini biliyor muydun?" diye seslendiğimi duydum.

Hutch baktı.

"İnsanlar bunun *heli* ve *copter* olarak ikiye ayrıldığını sanıyor," diye devam ettim, "ama bu doğru değil. Aslında *heliko* ve *pter*."

Yanıt yok.

Hadi ama! Bütün hafta sonu öğrendiğim en ilginç şey buydu!

"*Helico*," diye devam ettim, hâlâ en yüksek sesle, "'dönmek' anlamına gelir ve *pter* 'uçmak' demektir. Bilirsiniz: 'pterodactyl'deki gibi pter. Ve tabii ki *dactyl* 'parmaklar' demek. Yani *pterodactyl* 'uçan' demek. Kanatlarına bakarsanız doğru olduğunu görürsünüz. Aralarına deri gerilmiş parmaklardan ibaretler."

Parmaklı sineklerde raydan çıkmış mıydım?

Muhtemelen. Ama bu bilgi nesnel olarak büyüleyiciydi.

Hutch'ın büyülenmesini bekledim. Ama o reddetti.

Ben de devam ettim ve "Şu anda kızgın falan mısın?" diye sordum.

Sanki bu şimdiye kadarki en saçma soruymuş gibi başını öne eğdi.

"Hayır."

"Biraz huysuz görünüyorsun."

"Hayır."

Bir elimi kalçama koydum. "Geçen gün çok daha iyi görünüyordun."

"Geçen gün kardeşimin işini almamıştın."

İşte oldu. En azından şimdi bunun hakkında konuşabilirdik. "Ben almadım!"

Onu bana o *verdi!*"

"Bu"-Hutch etrafta yaptığımız her şeyi işaret etti

- "Onunla birlikte olması gerekiyordu." "Bu benim hatam değil."

"Hayır diyebilirdin." "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü sen yüzmeyi bile bilmiyorsun!"

"Şşşt!" Sanki helikopterin gürültüsü çıkardığımız her sesi yutmuş gibi etrafıma bakınarak söyledim. "Beni kovdurabilirsin."

"Belki de seni kovdurmalıyım. Bu işi almak için yalan söyledin." "*Yalan* söylemedim," dedim. "Sadece *gerçeği söylemeye gönüllü olmadım.*" "Yalan söylemek olarak da bilinir."

"Bakın," diye seslendim gürültünün üzerine, "benim sektörüm böyle işliyor."

Evet dersin ve sonra bir yolunu ." "Tabii önce boğulmazsan."

Çok çabuk karardı. "Boğulmayacağım." "Hayır mı?"

"Hayır! Çünkü bana nasıl yüzüleceğini öğreteceksin." "Belki de seni rapor etmeliyim."

"Beni ihbar etmek sana Cole'u getirmez. Buraya gelmeden önce ne kadar astı varsa hepsini gönderecektir. Ve bir sonrakine şantaj yapamayacaksın."

Hutch başka tarafa baktı.

"Bak," dedim, "bunu yapmak istemediğini biliyorum. Seni Google'da arattım. Bütün Puppy Love röportaj taleplerini reddetmişsin! *60 Dakika*'yı reddettin! Ve NPR'ı! Ve Jimmy Fallon'ı! Ucuz şöhret peşinde değilsin. Sadece işini huzur içinde yapmak istiyorsun."

Hutch yavaş bir nefes verdi.

"Ve dürüst olacağım," diye devam ettim. "Cole'a gönderdiğin sesli mesajda söylediğin her şeye kulak misafiri oldum. Klimanın havalandırmasından hoparlör gibi geldi. Yani bunun şu anda sadece üst düzey yetkililer istediği için biliyorum. Ve biliyorum ki sen

Dallas-Fort Worth metro bölgesindeki küçük video şirketimiz bu işi böyle aldı. Kardeşinle aranızdaki derin uçurumu iyileştirmeye çalıştığını biliyorum. Benim burada olup onun kızılıyorsunuz. Ama dürüst olmak gerekirse..." Dramatik bir etki yaratmak için durakladım. "Bence bunu aşmalısın."

Hutch omuzlarını düşürdü. "Öyle mi?"

". Çünkü istediğin şey olmayabilirim ama kesinlikle bir sonraki en iyi şeyim. İşimde iyiyim. Ve iyi bir insanım. Kim olduğuna ve ne yaptığına gerçekten saygı duyuyorum. Ve tahmin et ne oldu? yardım edebiliriz."

Hutch burun deliklerini açtı, *nasıl?*

"Eğer" -onu işaret ettim- "beni kovdurmazsan, o zaman" -yaka kemiğime dokundum- "kardeşinle yeniden bağlantı kurmana yardım edeceğim."

"Bunu tam olarak nasıl yapacaksın?"

Anında uydurdum: "Şey, o benim yapımcım, yani oldukça sık iletişim halindeyiz. Az önce söylediklerinden anladığım kadarıyla telefonlarına çıkmaya pek hevesli değil."

Hutch başka tarafa baktı.

"Sesli mesajı dinleyip dinlemeyeceğini kim bilebilir?" Devam ettim. "Sadece silebilir. Ya da hiç fark etmez bile. Ben onunla *konusurum*. Senin için iyi şeyler söyleyebilirim." Ama bu yeterince güçlü gelmedi. "Senin için *bir* sürü iyi söz söyleyebilirim! Kendine gelmesine yardım et. Konuşma noktalarınızı iletin."

Bu noktada sadece beyin fırtınası yapıyordum. Ama Hutch bunu düşünüyordu.

Devam ettim. "Sizin için avukatlık yapabilirim. Nasıl istersen. Yaratıcı olabiliriz."

Hutch başını kaldırdığında vücut dili değişmişti. Güneş de değişmiş ve o meşhur öğleden sonraki altın ışınlarını yaymaya başlamıştı. Çapak kesilmiş saçlarının uçlarını karahindiba tüyleri gibi aydınlatıyor ve uçuş kıyafetini de arkadan aydınlatıyordu.

Birden bunun tuhaf bir şekilde seksi bir giysi olduğunu fark ettim. Belki de o sıkıcı yeşilin kamufle ettiği şeyin müstehcenliğiydi. Ya da belki de kol yamalarının sertliği idi. Ya da

o siyah botların güvenilirliği. Ya da isim etiketindeki TOM HUTCHESON-AST USCG yazan resmi altın harfler.

Ya da belki de tüm bu süre boyunca yanında durduğumuz aşırı gürültülü helikopterin biz bağırarak konuşurken havalandığı ve benim bunu fark etmediğim gerçeğiydi. Şimdi ufukta sadece uzak bir vızıltı vardı. Şimdi etrafımızda esen rüzgârın sesini duyabiliyordum - ve pistin kenarlarında dalgalanan uzun, püsküllü çimenleri görüyordum, bu anı parlak, canlı ve olasılıklarla dolu bir hale getiriyordu.

"Bunu yapar mıydın?" Hutch sordu.

Ama şimdi başımdan gitmişti. *Çok teşekkürler, askeri kıyafet.*

"Ne yapmak?" Ben sordum.

Hutch ağırlığını değiştirdi. "Benim için avukatlık yap.

Cole'la birlikte." "Elbette. Bir bağıllık oluşturabiliriz."

"İttifak," diye düzelitti Hutch.

Omuz silktim, *ben de öyle dedim*. "Sen bana yardım et. Ben de sana yardım edeceğim. Herkes kazanır. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi? Herkesin kazanması?"

"Hayır," diye kabul etti Hutch. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor." "Yani müttefik miyiz?" Teyit etmek için sordum.

Hutch bana baktı. "Sanırım öyle. Deneme amaçlı."

"Harika," dedim. Sonra da ekledim, "Çünkü Cole, Rue'nun arabasının üsse girmesine asla izin vermedi. O yüzden işe arabayla gitmemizin bir sakıncası var mı?"

★ ★ ★

Ve böylece... ilk resmi röportajımızı yapmak üzere içeri girdik.

Felaket bir zamanlama. "Bir denekle asla ilk gün röportaj yapma" diye eski bir deyiş yoksa bile olmalı.

Hangara geri döndüğümüzde Miami'den gelen ışıkçı ve sesçi oradaydı. Carlos tarafından içeri alınmış ve kurulumunu çoktan bitirmişti. Atkuyruğu saçları vardı ve üzerinde bir video kamera ve "YAŞAMAK İÇİN İNSANLARI ÇEKİYORUM" yazan bir tişört giymişti.

Daha önce hayranlıkla izlediğim büyük, turuncu, parlak kuşlardan birinin önüne bir sandalye yerleştirmiş, kendi tripodu üzerinde kendi kamerasını kullanıyordu ve kadrajı kontrol ettiğimde mükemmeldi - arka planı biraz bulanıklaştırıp yumuşatırken yine de parlak, heybetli ve etkileyici tutmak için doğru ayarlanmış bir alan derinliğine sahip geniş bir açı.

Bir dakika inceledim ve sonra dedim ki, "Sandalyeyi kaybetmeliyiz."

"Oturmasını istemiyor musun?"

Çoğu görüşmeci oturdu: daha konuşkan. Ama ben başımı salladım. "Ayakta durmasını istiyorum."

Bir alfa gibi duruyordu. Ayakları omuz mesafesi kadar açık ve kaskı bir kolunun altında. Onu daha da uzun göstermek ve kahramanlığını vurgulamak için alttan bir açıdan çekilmiş.

Ama ışıkçının tüm bu detaylara ihtiyacı yoktu.

Sandalyeyi götürdü.

Hutch'ı yere bantlanmış bir işaretin üzerinde, kadrajın üçte ikilik bir bölümünde rahat bir duruşta konumlandırımdı. Sonra monitördeki her şeyi kontrol ettim.

Mükemmeldi. Bir şeyin eksik olması dışında. İçeri girdiğimizde Hutch havacı gözlüklerini çıkarmıştı.

Tekrar Hutch'a doğru yürüdüm. "Bana güneş gözlüklerini ver," dedim.

"Ne? Neden?"

"Bir şey denemek istiyorum."

Hutch çantayı fermuarlı cebinden çıkarıp bana uzattı.

Gözlüğü çıkardım, açtım ve yüzüne yerleştirmek için yaklaştım. Vay canına, bütün askerler böyle uğultulu bir elektrik mi yayıyordu? Yoksa sadece Hutch mıydı?

Bu biraz dikkatimi dağıttı. Bir an için ellerimi yüzünün iki yanında tuttum, odaklanmaya ve gözlüğün *olup olmayacağına* karar vermeye çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" Hutch söyledi.

Geri adım attım. "Havacı gözlüklerinle daha havalı görünüp görünmediğine bakıyorum." "Görünmüyorum," dedi Hutch.

Burnumu kırıştırdım. "Sanırım Amerika'daki her kadın seninle aynı fikirde olmayabilir."

"İçerideyiz," dedi Hutch sonra. "Burada güneş yok." "Ayrıntılar," dedim ve konuyu geçiştirdim.

"Hangarın içinde güneş gözlüğü takılmaz." "Bunu kimse bilmiyor."

"Bunu biliyorum."

"Seni havalı gösteriyorlar," dedim, sanki *neden benimle kavga ediyorsun?*

Hutch, "Havalı *görünmeme* gerek yok," dedi - *havalı olduğumu* ima ediyor ama aslında söylemiyordu.

"Gerçek hayat ve video aynı şey değildir," dedim.

"Ama," diye karşı çıktı Hutch, "güneş *güneş* gözlüğü takarsanız, o zaman sadece gösteriş için takmış olursunuz. Bu da havalı görünmeye çalışmak anlamına gelir. Ve bunu biliyor musun bilmiyorum ama havalı görünmeye çalışıyorsan, havalı değilsindir. Tanım olarak."

Neyse ki çekim için, her iki şekilde de havalı görünüyordu.

Burun deliklerimi genişlettim, tekrar yaklaştım -vücudunun aynı elektriksel güç alanını hissettim- ve onları geri almak için uzandım.

Ama parmaklarım şakaklarına dokunduğu anda Hutch, "Gözlerinden birinde küçük bir kahverengi pasta parçası olduğunu biliyor muydun?" dedi.

Kıpırdamadan durdum. "Evet."

"Aslında bir pasta parçası bile değil, çünkü kenarları bulanık, sanki hava ile fırçalanmış gibi."

Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. "Bir adı var mı?" Hutch o zaman sordu. "Neyin bir adı var mı?"

"İrisinizin bir kısmı farklı renkte olduğunda?"

"Bilmiyorum," dedim. "Muhtemelen mi?"

Hutch gözlerime bakmaya devam etti. Parmak uçlarım hâlâ gözlüğünün kenarlarına değiyordu. "Pekâlâ," dedi Hutch, sanki her şeyi özetliyormuş gibi. "Sorun yok."

"Güzel mi?" Ben sordum.

"Turta parçan," dedi. "Bu harika."

"Ve denemek zorunda bile kalmadım," dedim.

Onun havacı gözlüklerini çıkarmam gerekiyordu. Ben de çıkardım.

"Kesinlikle," dedi Hutch. "Hızlı öğreniyorsun." Sonra, ben dönmeden önce, Hutch'ın başka bir sorusu vardı. Güneş gözlüklerini kaldırdı ve "Neden bunları kendim takmamı istemedin?" dedi.

Hah. Bir an düşündüm. Bunu neden yapmamıştım? "Sanırım dekorlarla uğraşmaya alışkınım."

"Bunlar sahne değil. Bunlar benim gerçek gözlüklerim."

Biraz fazla ince bir nokta. "Artık bir videoda oynadığına göre," dedim, "her ikisi de sayılır."

★ ★ ★

Başlama **zamani**. Kadraji tekrar kontrol ettim ve Hutch'ın gerçek hayatta olduğundan daha iyi görüldüğü için Tanrı'ya sessiz bir şükran duası gönderdim. Bu dünyada bakmaktan kendinizi alamayacağınız insanlar vardır ve Hutch da kesinlikle onlardan biriydi. Çatık kaşları ve her şeyiyle.

Aferin ona.

Ama kariyerim için de iyi.

Ayrıca, çekici biri olduğu ortaya çıktı. Bir insan olarak. Pilotlar ve uçuş teknisyenleri sürekli yanından geçiyor, ona sesleniyor ve "Çalış bebeğim!" diye takılıyorlardı - o da başını karşı konulmaz bir şekilde eğip tertemiz beton zemine gülümsüyordu. Belli ki ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyordu ama aynı zamanda bu konuda gerçekten iyi bir sporcuydu.

Ayağımı aydınlatma kablolarından birine kaptırdığım ve büyük ışıklardan birini -ve kendimi- devirdiğim andan bahsetmiyorum bile. Aydınlatma görevlisi ışığı tam zamanında yakaladı ve Hutch da bir anda *beni* yakaladı. "Yakaladım seni," dedi Hutch. Ben daha *onun kollarında* olduğumu fark edemedim beni ayağa kaldırdı ve kaskını alıp hedefine geri dönüyor.

Sanki insanları kurtarmak nefes almak kadar önemsiz bir şeymiş gibi. Sanırım onun için öyleydi.

"Teşekkür ederim!" Kendimi fırçalayarak seslendim. Sonra da ekledim, "Bu asla , bu arada." Öyle değil mi? Sette nasıl davranacağımı bilirdim. İşten işe dolaşp, deli bir kuş gibi ışık kablolarına takılıp düşmedim.

Bu tuhaf günün tuhaflığını suçladım. Ve Hutch'ı. Ve onun havacı gözlüklerini.

İşe geri döndüm ve monitörü bir kez daha kontrol ettim; donuk yeşil ve Sahil Güvenlik turuncusunun birbirini tamamlayan renkler olduğunu fark ettim.

Bazen bir projeyi çantada keklik gördüğünüzü anlarsınız. Hutch ekranda o kadar iyi görünüyordu ki, o röportajı sesi kapalı bile izleyebilirdim. Bu video harika olacak diye düşündüm. Onu ezmekten başka seçeneğim . Bu adam röportaj yapmak için *doğmuş*.

Görüşme başlayana kadar.

Hutch'ın pek de doğal biri olmadığı ortaya çıktı diyelim.

Hutch'ın çok konuşmayan versiyonu tam da tam tersi olmasını istediğim anda ortaya çıktı.

Kamera -ben yirmi dakika daha oyalandıktan sonra bile- aklımdan çıkmadı. Kamp ateşinizin ışığının hemen dışında aç bir kurdun farkında olabileceğiniz gibi, sürekli farkında kaldı.

Üzerinizde bir kamera objektifi varken doğal görünmek herkes için bir miktar rol yapmayı gerektirir: orada değilmiş, umurunuzda değilmiş ya da sizi rahatsız etmiyormuş gibi davranmak. Ama Hutch'ın rol yapma konusunda pek iyi olmadığı ortaya çıktı.

Harika değil derken, *berbat* demek istiyorum.

Muhtemelen gerçek hayatta iyi bir şeydir. Ama videoda? *Felaket*.

Rahatlamasına yardımcı olmak için aklıma gelen her şeyi denedim. Şakalar, flört etmek, çılgın sesler çıkarmak, söylediği her şeye yüksek sesle gülmek. Yemin ederim, elinde gıcırtilı oyuncak olan bir köpek fotoğrafçısı gibiydim.

Ama Hutch acı verici bir şekilde tek heceli kaldı.

İlk bir saatin ayrıntılarını anlatarak ruhunuzu emmeyeceğim. Temelde sadece şu gibi sorular soruyordum: "Size

kendin mi?"

Ve Hutch robot gibi "Ben Tom Hutcheson. Birleşik Devletler Sahil Güvenliği'nde havacılıkta hayatta kalma teknisyeniyim - bir AST, genellikle kurtarma yüzücüsü olarak adlandırılır. Sekiz yıllık hizmetim var."

Ses tonu? Beden dili? Vibes? Hepsi tamamen kullanışsız.

Girişleri daha sonra tekrar kaydetmemiz gerekecekti.

"Bana Sahil Güvenlik'te olmaktan bahset," dedim.

"Anlatacak pek bir şey yok."

Tamam, bu açıkça yanılttı. "Bir şey," diye sordum. "Herhangi bir şey."

Bunun üzerine Hutch, "Amerika Birleşik Devletleri'nde Alaska, Hawaii ve Porto Riko da dahil olmak üzere, kıyı boyunca yaklaşık üç yüz mil aralıklarla dağılmış yirmi altı Sahil Güvenlik hava istasyonu var" diye cevap verdi.

Oh, Tanrım. Mahvolmuştuk.

Güzeldi ama işe yaramazdı.

Gerçekten. *Helikopter* kelimesini kullandığım için benimle alay eden adam neredeydi? Az önce bana *havalılığın nasıl işlediğini* açıklayan adam neredeydi?

O adamla röportaj yapmak istiyordum.

Onu kışkırtmak umuduyla, "Bize arkandaki helikopterden bahset," diye takıldım.

Ama Hutch cevap verdi: "Bazı hava istasyonlarında MH-65 Dolphin, bazılarında ise MH-60 Jayhawk kullanılıyor. Ayrıca sabit kanatlı uçaklar da konuşlandırıyoruz."

"İşinizde yaptığınız en ilginç şey nedir?" Ölüme meydan okuyan bir kurtarma hikayesi anlatmasını ya da helikopterle uçmanın ne kadar eğlenceli olduğunu anlatmasını, hatta internetten yeni öğrendiğim bir şeyi açıklamasını umarak sordum: tüm yüzücüler dikiş dikme konusunda uzmandı ve kendi ekipmanlarını kendileri tamir ediyorlardı.

Ama Hutch sadece omuz silkti ve "Hayat kurtarıyoruz" dedi.

Çoğu görüşme iki ila beş saat arasında sürer. *Bir buçuk saat* ve bir atıştırmalık molasından sonra nihayet biraz gevşedi. I

Ona sorduğum güzel soruları, o henüz çok sertken, erkenden harcamak istememiştim çünkü hiçbirinin daha sonra işe yaramayacağını biliyordum. Bu vücut diliyle bir UFO'yu da açıklayabilirdi - ya da kanseri tedavi edebilirdi, ya da bir denizkızı gördüğünü *söyleyebilirdi* - ve bunun bir önemi olmazdı, çünkü bunları söyleme *şekli* cehennem gibi sıkıcıydı.

Başlangıç sorularım bitene kadar işler değişti. Belki *de konuşkan biri değildi*. Belki de sadece küçük-Konuşmacı.

Belki de soru soran bir adam değildi.

Belki yeniliğin etkisi geçti, belki kameraya alıştı, belki de sonunda ona gerçek bir şey soruyordum... ama yüz dakika sonra, nihayet gerçek Hutch'ın görüntülerini yakalamaya başladım.

"Sahil Güvenlik hakkında bir film izledim-" diye başladım.

Hutch bir kaşını çarptı. "O filmi biliyorum."

Kaşı cesaret verici geldi. Devam ettim, "Ve bu filmde bir kurtarma yüzücüsü suda paniklediği için bir adama bağıyor. Bu gerçek Sahil Güvenlik'te yaygın bir şey mi? Siz de kurtardığınız insanlara bağıyor musunuz?"

Hutch bana bir bakış attı.

Bu şimdiye kadarki en kötü soru muydu?

Belki de. Ama onu konuşturduğu kesin.

"Hayır," dedi Hutch. "Bu yaygın bir durum değil ve hayır, kurtardığımız insanlara bağırıyormuz. İnsanlar suda her zaman panikler. Çaresizlik insanlara çılgınca şeyler yaptırır. Sahip oldukları tek umut siz olsanız bile sizinle mücadele ederler ya da üzerinize tırmanmaya çalışırlar. Hipoterminin insanların aklını kaçırmasına neden olabileceğinden bahsetmiyorum bile. Kıyafetlerini çıkaracak kadar üşüeyebilirler."

"*Kıyafetlerini çıkaracak kadar üşüeyebilirler mi?*"

Hutch başını salladı. "Buna paradoksal soyunma deniyor. Kanı çekirdeğe yakın tutan kaslar yorulur ve sonra tüm kan kol ve bacaklara hücum eder; bu da insanların kendilerini yanıyormuş gibi hissetmelerine neden olur."

Hipotermi aniden yeni bir şekilde korkutucu göründü.

"Ama muhtemelen sıcak iklimlerde çok fazla hipotermi görmüyorsunuz, değil mi?"

Hutch, "Vücut sıcaklığınızdan daha düşük herhangi bir suda hipotermiye girebilirsiniz," dedi. "Sadece daha uzun sürer."

Şimdi bir yerlere varıyorduk. "Kurtarma yüzücülerinin suda karşılaştıkları en büyük tehlikeler nelerdir?"

"Yaban hayatı ve tekneçiler," dedi Hutch, düşünmek için duraklamadan. "Yaban hayatı, mesela-?"

"Denizanaları, timsahlar ve ." "Burada köpekbalıkları mı var?"

"*Her yerde* köpekbalıkları var." "Her yerde mi?"

"Porto Riko'da bir keresinde, bir sırt yüzgeci tam üzerime doğru gelirken son saniyede kaldırıldım."

Şimdi dehşete düşmüştüm. "Yani her gün bir köpekbalığı tarafından yenebileceğini bilerek mi işe ?"

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

Hutch'a kafamı salladım, "*Bu da ne?*" der gibiydi.

Ama Hutch şöyle dedi: "Köpekbalıkları insanları av olarak görmez. Bir köpekbalığı tarafından öldürülme ihtimaliniz 3,75 milyonda birdir."

"Bunu az kalsın yenen adam söylüyor."

Hutch omuz silkti. "Her şeyden korkamazsın." "Elbette korkabilirsin."

"Başiboş bir havai fişek tarafından öldürülme ihtimalin köpekbalığından daha yüksek." Buna izin . Sonra dedim ki, "Bana AST okulundan bahset."

Hutch gözlerime baktı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"AST okuluna başlayanların sadece yüzde on beşinin gerçekten başarılı olduğunu okudum. Bir yıl, sürece başlayan bin kişiden sadece üçü mezun olmuş."

"Kulağa doğru geliyor. Bazı mezuniyet sınıfı fotoğrafları var. *sadece eğitmenler*. Hiç öğrenci yok."

"Peki bu neyle ilgili?"

Bir teknikler listesi için hazırlandım.

Ama bunun yerine Hutch yakışıklı, simetrik, filme layık yüzünü kaldırdı ve gözlerinden nihayet kamerayı unuttuğunu görebiliyordum.

Sonunda, sadece benimle konuşuyordu.

Sonra birdenbire bütün gün duyduğum kadar gerçek ve insani hissettiren bir sesle, "Bu, insanların hayatlarının en kötü gününde yanlarında olmakla ilgili" dedi.

Bunun gerçekliğini göğsümde bir sancı gibi hissettim.

"AST okulu zordur," diye devam etti Hutch. "Rekabetçidir. Tehlikelidir. Çok yorucudur. Sizi sınırlarınızın ötesine iter, hatta daha da ötesine. Bunu bilerek yapıyorlar. Sizi tam olarak ne kadarını kaldırabileceğinizi kendiniz bulmaya zorluyorlar... ve sonra da bunun ötesine geçiyorlar. Çünkü bir arama-kurtarma görevine çıktığınızda ve okyanusa açıldığınızda - *gitmemek* bir seçenek değildir. Ve sonra orada tek başınıza kalırsınız. Sizi öldürmek isteyen bir ortamda siz, dayanıklılığınız ve kararlılığınız. *Her şeye* karşı siz varsınız ve kazanmak zorundasınız. Çünkü kurbanınızla deniz arasında duran son şey sizsiniz."

Hutch bir an için yere baktı, sanki bu sözler onun için sadece kelimelerden ibaret değilmiş gibi, sonra tekrar yukarı baktı. "Demek hepsi bu kadar. Yüzücü okulu bize tek bir şey öğretti, sadece tek bir şey. Hayatta kalmak."

Sekiz

BEANIE ertesi sabah **aradı** ve alarmımdan beş dakika önce beni uyandırdı.

Hiçbir itirazı kabul etmeyecekmiş gibi, "Bir tane daha yapmanın zamanı geldi," dedi.

"*Bir tane daha* ne?"

"Uyum sağladığınız için size bir süre tanıdım ama şimdi sertleşiyorum. Bunu gerçekten yapıyoruz."

"Yine ne yapıyorduk?" "Güzellik listeni hazırlıyoruz."

"Oh, Tanrım." I dedi, dönüyor bitti. "Sen ses gibi markalaştırdınız."

"Bu senin fikrindi."

"Öyle miydi?"

"Evet. Her zamanki gibi kendinizin en büyük düşmanısınız." "Uzatma alabilir miyim?"

"Hayır. Sadece bir şey seç."

"Ben hala uyuyorum!"

"Bu kesinlikle yanlış."

"Belki de rüya görüyordumdur."

"Oyalanmayı bırak."

"Peki," dedim, oturma pozisyonuna geçtim ve rastgele bir şey seçmek için vücudumu taradım.

"Ve rastgele bir şey seçme," diye uyardı Beanie. "Seçmedim!"

"*Ciddi* olmalısın."

Gözlerimi ovuşturdum. "Görevin neydi?"

"Vücudunuzla ilgili gerçekten sevdiğiniz şeylerin bir listesini yapıyorsunuz. Güzel olduğunu düşündüğün şeyler. *Başkalarının* güzel olarak göreceğini düşündüğün şeyleri değil. *Sen*."

"Doğru," dedim, hâlâ tarıyordum.

"Fazla düşünme," diye emretti Beanie.

"Peki," dedim. "Bunu büyük finale saklayabilirdim ama görünüşe göre beni köşeye sıkıştırdınız, bu yüzden 'bilekleri' seçiyorum."

"Ayak bilekleri!" Beanie itiraz etti. Sonra bir zil sesi çıkardı, tıpkı

Yanlış! "Ayak *bileklerini*

seçemezsin." "Ayak bilekleri,"

dedim, ikiye katlayarak.

"Ayak bileklerin var mı ki senin?" Beanie sordu.

"Bu ne biçim bir soru böyle?"

"Ayak bilekleriniz hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiç dikkat çekici değiller. Saçmalık diyorum."

"Ayak bileklerim," dedim, artık koruyucu hissedecek kadar uyanıktım, "olağanüstüdür."

". "

"Yapacağım," dedim. Ve kimse beni durduramadan, bir pinup kızı gibi yatağa uzandım ve ayaklarımın havadayken çekebildiğim her açıdan cazibeli fotoğraflarını çektim. Sonra da hepsini bir çırpıda Beanie'ye mesaj attım.

"Az önce bana on yedi fotoğraf mı gönderdin?" -saymak için durakladı- "On yedi fotoğraf mı? Ayak bileklerinin mi?"

"Oku ve ağla."

Ama Beanie ağlamadı. Bunun yerine, beni Jedi-zihin oyunuyla daha da sert bir şekilde savunmaya ikna etti. "Bilmiyorum," dedi. "Bana sıradan ayak bilekleri gibi görünüyorlar."

"Sıradan mı?" Ben sordum. "*Sıradan ayak bilekleri* bu kadar büyüleyici mi? Bu kadar şık mı? Bu kadar *sofistike* mi?"

Cevap veremeden sözünü kestim.

"Bu bilekler," diye devam ettim, "Paris'te yaşayabilir! Ve bere takabilir!

Ve her sabah kahvaltıda şampanya iç!"

"Tamam, şu anda ne diyorsun ki?"

"Kemerin yanındaki şu sivriliğe bakın! Ve Aşıl tendonunun üstündeki kavis! şundan bahsetmiyorum bile..." Ayak bileği anatomimi öğrenmemiştim, bu yüzden bir an için Google'a bakmam gerekti. "Dur bakalım. şundan bahsetmiyorum bile..."

Beanie, "Lütfen bana ayak bileğinin bazı kısımlarını Google'da aratmadığını söyle," dedi.

"*Lateral malleol*," dedim muzaffer bir edayla, "ve *medial malleol* ile ne kadar da simetrik. *Bunu* her gün göremezsiniz!"

"Sanırım ."

"Size söylüyorum, bu bilekler ölümcül. CIA için çalışabilirler. Bu bebeklerle birinin gözünü oyabilirsin. *Cam kesebilirsin!*"

"Vay canına," dedi Beanie.

Ama artık tamamen uyanıktım. Bunu o başlatmıştı ve şimdi ben bitirecektim. "Ayak bilekleriyle cam kesebilir misin?"

Beanie yenildiği için mutluymuş gibi, "Hiç sanmıyorum," dedi.

"İşte bu kadar. Dava kapanmıştır. Özgeçmişime 'ölüm bileklerini' de ekleyebilirsiniz."

"Ayak bilekleri," dedi Beanie yavaşça, sanki not alıyormuş gibi. "Bunu *kulak memelerine* eklersek, vücudunda sevdiğin toplam iki şey oluyor."

"İkisi gitti, sonsuzluk kaldı," diye kabul ettim.

"Oraya varacağız," dedi Beanie, sesi sıcaktı. "Bu işi kesinlikle öğreniyorsun."

★ ★ ★

AMA ÖYLE MIYDIM?

Telefonu kapattıktan sonra, bugünün yüzme dersi günü olduğunu dehşetle hatırlamadan önce yaklaşık üç saniye daha mutlulukla ayak bileklerime hayranlıkla baktım. Hutch -saate baktım- buraya gelecekti.

Bir saatten kısa bir süre içinde ve ben hiçbir şekilde duygusal olarak hazırlanmamıştım. Dişlerimi fırçalamamış, kahvaltı yapmamış ya da duş almamıştım.

Bekle, havuza girmeden hemen önce duş aldın mı?

Kısa bir araştırmadan kesin *olmayan evet ve hayır cevapları* çıktı. Duş alma konusunda ne hissettiğinize bağlı olarak. Ve havuzlar.

Onu daha iyi tanıdığım için Hutch'la mayoyla takılma ihtimalinin bana daha az korkutucu gelebileceğini düşünebilirsiniz. Ya da hava istasyonunda kırılğan bir ittifak kurduğumuzu ve ortak araba kullanmayı kabul ettiğimizi. Ya da muhtemelen o kıymık çıkarma olayıyla aşağılanma indirimimi karşıladığım için.

Böyle düşünebilirsiniz, ama .

Hutch'ı şimdi görmek *daha az* utanç verici değildi. *Daha fazlaydı*.

Ayrıca, yine aynı yerde, Starlite havuzunda buluşacaktık. Suç mahallini tekrar ziyaret ediyorduk. Bana yapmaya zorlandığı şeyin anısından *uzaklaşmayacaktık*, onu *yeniden canlandıracaktık*.

Buna ek olarak: artık o benim deneğimdi. Resmi olarak. Bütün bir günü onunla geçirdim; onu takip ettim, onunla tartıştım, psikanalizini yaptım, onu inceledim, filme çektim ve sürekli kendi kendine "Heart and Soul" şarkısını mırıldanmak gibi şaşırtıcı derecede çekici bir alışkanlığı olduğunu fark ettim.

Şimdi omuzlarının, birkaç adım önümde durduğunda attığı adımın uzunluğunun ve burnunda havacı gözlüklerinin tam olarak noktanın yüz kat daha fazla farkındaydım. Şimdi çenesindeki gamzeyi fark etmiştim - bir noktadan çok bir oluk gibi - ve onu fark etmeden edemiyordum. Artık herkesin ona ne kadar hayran görüldüğünü, düşünürken alt dudağını nasıl çiğnediğini ve gülümserken bile gözlerindeki o ciddi karanlığı nasıl asla tam olarak silemediğini biliyordum.

Sanırım şimdi onu daha çok seviyordum.

Bu da onun önünde mayoyla zıplama isteğimi *daha da azalttı*.

Gerçi bu noktada ne isteyip istemediğimin bir önemi kalmamıştı.

Çünkü Teğmen JG Carlos Alonso dün bana e-posta göndererek şirketimin sigortasının gerektirdiği planlı SWET eğitiminin tarihini bildirmişti.

Bu yüzden, elbette, SWET eğitimini Google'da araştırdım ve Cole'un başlangıçta bahsettiği baş aşağı-helikopter, kaçış-cehennem eğitimi olduğunu fark ettim. Beni korkutmak için uydurduğunu umduğum eğitim. Ama hayır. Gerçektir. SWET, Sığ Sudan Kaçış Eğitimi anlamına geliyordu - *yani* insanları metal bir çerçevenin içine kaynaklanmış sahte bir helikopter koltuğuna oturtmak ve ardından *suyun altında baş aşağı çevirmek*.

Olamaz. Hayır, , hayır.

Bana bunu gerçekten yaptırıyor olamazlar.

Hutch'la ilgili dosya klasörümü karıştırdım ve numarasını buldum, mesajı gönderebilmek için onun için yeni bir kişi oluşturdum: **TATLI EĞİTİM????????????**

O da cevap verdi: **İyi olacaksın.**

Ben de cevap verdim: **Ya da SULU BİR MEZARDA ÖLMEK**

İşte o zaman telefonum çaldı. Arayan Hutch'tı.

Ve merhaba bile demedim. Sadece "Bana bunu yaptırmayın." diye cevap verdim.

"Ben sana bir şey yaptırmıyorum. Şirketin yaptırıyor."

Başımı salladım. "Ben öldüm. Sonum geldi."

Hutch, "Bir yolunu ," dedi.

"Tam olarak nasıl?" diye sordum. "*Kürek* bile çekemiyorum! Beni Houdini gibi baş aşağı mı çevirmek istiyorsun?"

"Bazı numaralar üzerinde çalışacağız."

"Tamam, bak, bunu yapmak istememiştim," diye itiraf ettim, sesim titremeye başlamıştı, "ama Google'da SWET eğitimini arattıktan sonra, yanlışlıkla tam olarak nasıl çalıştığına dair birkaç video izledim... ve sanmıyorum ki..." Derin bir nefes aldım. "Bunu gerçekten yapabileceğimden emin değilim. Gerçek bir panik atak geçireceğimden şüpheleniyorum. Sonra ağlayıp her şeyi itiraf edeceğim, sonra da tamamen vasıfsız bir yalancı olduğum için kovulacağım - haklı olarak, *çünkü* - ve sonra hayatımın geri kalanı bu olacak: acı çeken, işsiz bir

Yüzme bilmediği için potansiyeline asla ulaşamayan bir dışlanmış."

Hutch, "Sanırım bu da olası sonuçlardan biri," dedi.

"Şaka yapıyorum sayılır ama aynı zamanda gerçekten yapmıyorum. Anlıyor musun?"

Hutch tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "O kadar da vasıfsız değilsin. Sanki dalış videosu çekiyormuşsun gibi."

Tamam, bu garip bir şekilde yardımcı oldu.

Hutch devam etti. "Bunu yapabilirsin. Sana yardım edeceğim. Yarın izin günüm."

Ama onun nezaketi bastırdığım gözyaşlarımı su yüzüne çıkardı. "Bu işe girerken ne *düşünüyordum* ki?" Gözlerimi ovuşturarak sordum. "Yüzde yüz boğulacağım."

Hutch o zaman, "Boğulmayacaksın," dedi.

"Bunu bilemezsin."

"Evet, yapabilirim," dedi Hutch ve sonra farkında olmadan Beanie'den alıntı yaptı: "Kurtarma yüzücüleriyle dolu bir havuz. Denesen bile boğulamazsın."

★ ★ ★

Şimdi gerçekten yüzmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Bu yüzme dersinden ya da bundan sonra olacıklardan kaçış yoktu.

Duş alıp saçlarımı kurutmaya *hazırlanırken*

-Bir plan yaptım. Hutch'ın gözünü geçici olarak kör etmek umuduyla Gündüz Güllü orkide desenli kaftanımı giyecek, sonra da havuza girmek için yeni, hacimli, maksi pardösümden sıyrılma zamanı geldiğinde dikkat dağıtacak -belki de yanlışlıkla bir havuz şezlongunu devirecek- ve Hutch onunla görünmeden suya girecektim.

Bu işe yarayabilir, değil mi?

Ancak, ortaya çıktığı üzere, hiçbir mobilyanın zarar görmesi gerekmedi.

Gerçek sahne hayal ettiğimden çok farklı gelişti.

Hutch ve benim havuza yalnız geldiğimizi hayal etmişim; silahşorlar gibi karşı karşıya gelmiştik. Ama yalnız değildik. Rue ve The Gals çoktan oradaydı, kahve içiyorlardı, rafya sandaletlerini giymişlerdi ve hepsi

Bir masanın bir tarafına jüri heyeti gibi oturarak "izlemenin eğlenceli" olacağını düşündüklerini söylediler.

Ayrıca *yalnız değildik* çünkü Hutch yanında George Bailey'i de getirmişti.

George Bailey, bir kez daha beni görür görmez kollarıma atılmak umuduyla dört nala koşmaya başladı - ve sonunda beni geriye doğru havuza itti ve sonra suyun içinde üstüme düştü.

On dakika önce *saçıma fön çektiğimi* hatırlıyor musun?

Evet.

Neyse ki sığ . Artık çıplak olan ayaklarımın altında sert havuz zeminini hissetmeden önce sadece birkaç saniye panik içinde sıçramam gerekti - ve sonra George Bailey'nin yanımda durduğunu fark ettim, gülümsüyor ve nefes nefese, ve omuzlarım rahatça su çizgisinin üzerindeyken parmak arası terliklerim yanımda baş aşağı sallanıyordu.

Ayağa kalktım, üzerimden tufan gibi su akıyordu ve dümdüz olmuş perçemlerimi gözlerimden uzaklaştırdım.

"Ah, tatlım," dedi Rue.

Sonra Hutch, kenardan bana bakarak, sanki cevabı biliyormuşum gibi sordu: "Neden bunu yapmaya devam ediyor?"

Cevap vermeye çalışmam o kadar uzun sürdü ki Hutch beklemekten vazgeçti ve tişörtünü çıkarıp başının üzerinden sıyırdı.

Eminim gerçek hayatta her şey bir anda olmuştur. Ama benim hafızamda ağır çekimde gelişti: Hutch aşağı uzanıp gömleğin eteklerini tutuyor, sonra da bir kobra gibi tüm omuz kaslarını gererek gömleği yakındaki bir sandalyenin üzerine fırlatıyor ve benim ve Rue'nun tüm bayan arkadaşlarının önünde görkemli bir şekilde gömleksiz duruyordu.

Şunu açıklığa kavuşturmalıyım: Ben normalde ogler değildim.

Pek çok video için pek çok erkekle röportaj yapmıştım ve hiçbirini yanlışlıkla süzmek gibi bir sorun yaşamamıştım. Altman Foods'un kalite güvence müdürü ve Dallas Ticaret Odası Başkan Yardımcısı ile profesyonel olmaktan başka bir şey yapmamıştım.

Hanson Homes'un bölgesel çevre müdürüydüm. Tam bir profesyoneldim.

Ama bu farklıydı.

Bu, iş gereklilikleri, fiziksel yakınlık, kıyafetlerin çıkarılması ve ... Hutch'tan oluşan bir tür mükemmel fırtınaydı.

Beanie'nin önceden söylediği gibi... sadece bilimsel olarak... sadece *matematiksel olarak* ...

Çok yakışıklı.

Yine de belirtmeliyim ki vücut geliştiren, kaslı, kaslı bir adam değildi. O sadece standart, son derece formda bir yüzücüydü ve şimdi aniden yarı çıplaktı ve sanırım hepimizin onaylayarak *oldukça dar* olarak tanımlayacağı mayolar giyiyordu.

Yani, Kızlar ve benim başka seçeneğimiz yoktu. Böyle bir durumda kim lastik gagalamaz ?

Aksine, hepimiz talihsiz kurbanlardık.

Rue hepimizin onu izlediğini fark etti ve sonra, "Kızlar için bir numara yap, Hutch," dedi.

Hutch daha önce buna benzer birkaç istek duymuş gibi .

Bayanlara doğru omuz silkti. "Amuda kalkmak mı?"

Hepsi alkışladı ve Ginger kurt ıslığı çaldı.

"Tamam," diye kabul etti Hutch. "Bir amuda kalk, sonra da buna" - başparmağını bana doğru uzattı - "nasıl yüzüleceğini öğretmem gerek."

"Sadece bilgilerimi tazeliyorum-" diye onu düzeltmeye başladım.

Ama sonra Hutch o çıplak gövdesiyle derin uca doğru yürüdüğünde, ellerini havuzun kenarında kenetlediğinde, tüm vücudunu kaldırıp gererek amuda kalktığına ve ardından kendini tamamen ayakları üzerinde geriye doğru suya dalışa bıraktığında aklım başımdan gitti.

Hepimiz şaşkın bir grup olarak bakakalmıştık.

O yüzeyin altında kaybolurken, bir deniz memelisi gibi dipte alçaktan ve derinden süzülürken tüm bayanlar alkışladı,

ve sonra tam önümde yüzeye çıktı. Bedeninizde bu kadar rahat yaşamak ve ondan bu şekilde keyif almak nasıl bir şey olmalı?

"Merhaba," dedi sallayarak. "Merhaba," dedim, hâlâ damlıyordum.

"Şundan kurtulmak ister misin?" diye sordu, sırılsıklam olmuş örtümü işaret ederek.

Şaşkınlıkla yere baktım, sanki bedenimin orada olduğunu bile unutmuştum.

Sonra kendimi ıslak kumaştan kurtarmaya çalıştım. Ama havada o kadar uçuşan ve özgürleştirici görünen pamuklu kumaşlar suyun içinde bambaşka bir hal almıştı. Örtü ıslak bir gibi etrafıma dolanmış ve bükülmüştü.

Tam olarak hareketsiz kalmamıştım ama Hutch'ın yardım karar vermesine neden olacak kadar zorlanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, Hutch ellerini vücudumda gezdirirken, çekiştirirken, soyarken ve bayanlar da ben de izledik. Bir noktada, bir kumaş parçasını belli bir açıyla tuttu ve beni bir topaç gibi çözdü. Sonra, büyük bir final için, gevşek ıslak pamuğu başımın üzerinden sıyırdı ve beni güpegündüz soydu.

Yani, mayoyu yerinde bırakmış. Ama yine de.

Sonunda kumaş yığınını havuzun kenarına fırlattığında, bayanlar alkışladı. George Bailey ise basamakları tırmandı, kürküdeki suyu silkeledi ve verandada güneşlenmeye karar verdi.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Hutch, beni köpeği izlerken. "Bunu neden yapmaya devam ettiğini anlayamıyorum. Diğer köpekler üzerinde de böyle bir etkiniz var mı?"

"Asla," dedim, şimdi saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak düzeltmeye çalışıyordum.

Hutch daha derin sulara doğru yürümeye başladı ve başıyla beni takip etmemi işaret etti.

Havuz yüzeyi belimizin hemen üstüne geldiğinde durduk. "Gergin misin?" Hutch sordu.

Bu noktada numara yapmanın bir yolu yoktu. Ellerim soğuktu. Nefesim daralmıştı. Çok derinde olduğumu biliyordu. Gerçekten geri dönüşü .

Gözlerine baktım ve başımı salladım.

"Daha önce hiç yüzdün mü?" diye sordu.

Şimdi teşhis modundaydık. Ona aklıma tüm bilgileri verdim, sanki doktoru ziyaret ediyormuşum gibi. "Çocukken annem beni hep havuza götürürdü ama gerçek anlamda yüzmek yoktu. Sadece su sıçratır, ıslanır ve serinlerdim. Çoğunlukla sığ kısımdaki basamaklarda kalırdım. Plaja da giderdik ama yine çoğunlukla su sıçratır ve sürerek kaleler yapardık. Beşinci sınıftan sonraki yaz düzgün dersler almam gerekiyordu ama annemle babam boşandı ve tüm plan suya düştü."

Hutch başını salladı, sanki tüm bunları topluyormuş gibiydi. "Suyun içinde olmakla ilgili mutlu anılarınız var mı?"

Ne komik bir soru. Geçmiş düşündüm. "Annemin beni suyun içinde kucağında taşıdığını hatırlıyorum. için suya girmeyi severdi, diğer annelerle sohbet ederdi ve ben de ona eşlik ederdim. Yavru bir koala ayısı gibi ona sarıldığımı hatırlıyorum."

Hutch, sanki beklediği cevap bu değilmiş gibi tepkisini bir an için sakladı.

"Yani," diye sordu sonra, "resmi eğitim almadınız mı?"

Başımı salladım. "Ama zaten hepsini unutmuş olacağıma eminim."

Hutch şimdi de başını salladı. "Kas hafızasını unutmayız. Örtüktür. O zamanlar yapabildiğin her şeyi hâlâ yapabilirsin. Sadece vücudunuzun hafızasını canlandırmamız gerekiyor."

"Hatırlanacak ne kadar çok şey olduğundan emin değilim."

Hutch başıyla *onayladı*. "Merak etme. İlk kez yapıyor olsan bile, birazdan yapacağımız her şeyi zaten biliyorsun. Sadece şimdi suyun içinde yapacaksın."

Önce havuzda dolaşmamı istedi. Suyun altında olma hissine, dirence ve sürüklenmeye, suyun nasıl girdaplı ve girdapsız olduğuna alışmamı istedi.

Hepsi kolay.

Sonra ikimizi de kadınların izlediği havuzun kenarına götürdü. Kahve fincanlarını ve kruvasanlarını kaldırarak kadeh kaldırdılar ve "Bunu sen yaptın!" gibi şeyler söylediler.

İki eliyle havuzun kenarına tutundu ve başını daldırmak için çömeldi, ilerlerken baloncuklar üfledi.

Yanıma gelip onu taklit etmemi beklediğinde, "Çok özür dilerim" dedim.

Hutch kaşlarını çattı. "Ne için?" "Bu sana hiç yakışmıyor."

Ama Hutch delirmişim gibi başını salladı. "Herkes bir yerden başlamak zorunda."

"Yaşamak için *helikopterden atlıyorsun*," diye karşı çıktım. "Ve şimdi , baloncuklar üflüyoruz."

Hutch, "Baloncuk üflemeğe bayılırım," dedi ve yine o asık suratlı gülümseme belirdi.

Dersin sonunda, sallanma, rahatlama ve süzölme sanatlarında ustalaşmışım. Bunların hepsi göründüğünden daha zor. Ayrıca Hutch'ı ellerini vücudumun her yerine koymaya zorlayan egzersizler yapmak için şok edici miktarda zaman harcadık.

Özellikle yüzdürme işlemi, yüzdürme kuvveti, hidrolik, su sıcaklığı ve kas kütlesi hakkında lisansüstü düzeyde dersler vermesini gerektiriyordu; tüm bunları yaparken de bir türlü rahatlamaya ikna edemediği bir öğrencinin kaskatı bedenini destekliyordu.

"Rahatlamak *çok zor*," duruyordum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Mesele de bu zaten," diye açıklamaya devam etti Hutch. "Rahatlamak *hiçbir şey yapmamak* demektir."

"Hiçbir şey yapmamak benim tarzım değil." "Denizanası ol," diye önerdi Hutch.

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay."

Hutch, bir kez yüzebildiğimde -ve bir kez yüzebildiğimi *bildiğimde*- bunun her şeyi değiştireceğini söylüyordu. "Akciğerler temelde hava balonlarıdır" dedi. "Peki hava balonları suda ne yapar?"

"Yüzmek mi?" Bunun hileli bir soru olup olmadığını merak ederek cüret ettim.

"Aynen öyle. Vücudunuz bir taş gibi batmayacak çünkü o bir taş değil. Canlı, gözenekli, hava dolu bir şey. Yüzmek *ister*." Sonra bana derin bir nefes almamı, tutmamı ve suyun üzerinde dinlenmek için arkama yaslanmamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Ve işe yaradı: başım ve omuzlarım yüzeyde kaldı. "Şimdi yavaşça ayaklarını tekmele," dedi ve bunu yaptığımda bacaklarım da yüzeye doğru yükseldi.

Ve sonra oradaydım, süzülüyordum.

Bu da bir an için harika hissettirdi - "Ya nefes almam gerekirse?" sorusunu içimden geçirmeden önce ve sonra batmaya başladım.

Ama Hutch'ın elleri bir anda beni yakalamak için oradaydı; biri omuzlarımın altında, diğeri de uyluklarımın arkasında beni sabit tutuyordu. Hutch, "Hızlı nefes ver ve sonra yine hızlı nefes al," dedi. "Zamanın olacak. Su bağışlayıcıdır."

Nefes aldım ve ayaklarımı tekrar yüzeye doğru tekmeledim ve sonra Hutch ellerini çekti. "Ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Ayrıca kadın olman da yardımcı oluyor."

Aman Tanrım. Sanırım fark etmişti. "Neden?" diye sordum. Çok fazla hava çalışarak sordum.

"Kadınlar erkeklerden daha fazla vücut yağına sahiptir." "Bununla nereye varmaya çalışıyoruz?"

"Ve yağ kastan daha yüzerdir. Arnold Schwarzenegger okyanusta bir çapa gibi batardı."

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Bu doğru. Aslında kadınların boğulma ihtimali istatistiksel olarak daha düşük." "Şişmanlık yüzünden mi?"

Hutch başını salladı ve karnını sıvazladı. "Bu yüzden kutuda fazladan birkaç bisküvi bulunduruyorum."

Ciddi miydi? "Bisküvinin ne olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Hisset," dedi Hutch, bir davet gibi kendini tekrar okşayarak.

Bu benim şamandıramı kırdı. "Hayır, teşekkür ederim," dedim, dikleştirdim ve ayaklarımı dibe değdirdim.

"Yap şunu!" Ginger yedek kulübesinden seslendi. "Hayat kısa!" Benita da aynı fikirdeydi.

"Ne kadar güzel ve yumuşak hisset," diye tekrar ısrar etti Hutch, göstererek.

"Hissedeceğim!" Nadine teklif etti.

Ama kafamı sallamaya devam ettim.

Hutch *başıyla onayladı*. "Eğitim amaçlı."

Bayanlara baktım. Hep bir ağızdan başparmaklarıyla onayladılar. Sonra avucumu ona doğru hareket ettirdim ve yaklaştığında Hutch avucumu ona doğru çekti ve göbek deliğindeki ete bastırdı. Yemin ederim, elime dokunur dokunmaz her şey ağır çekime geçti. Kendisine doğru çekerken büyük elinin benimkini kapladığını gördüm ve sonra gerçekten gerçekleşmeden önce birkaç asılı saniye boyunca teninin avucumun altında kayma hissini bekledim.

"Süngerimsi hissettin mi?" Hutch, iki elimizi de bir şiltenin üzerinde zıplıyormuşuz gibi gövdesine bastırarak söyledi. "O küçük yağ tabakası benim okyanustaki en iyi arkadaşım."

Yağ tabakası mı? Artık kelimelerin anlamlarını uyduruyor muyduk?

"Bu bir *yağ tabakası* bile değil," diye itiraz ettim, gözlerim elime ve ne yaptığına kilitlenmişti.

"Yüzmeme yardımcı oluyor, beni hipotermiden koruyor..." Elimi bıraktı. "Ve bu beni gerçekten iyi bir sarılıcı yapıyor."

! Bekle.

Bir flört notası mı algılıyordum? Aşktan nefret eden benimle flört mü ediyordu?

Sadece kaslardan oluşması gerekiyordu, kalpten değil. Ama sanırım kalp de bir kas.

Hala. Bu flört olamaz. Daha sonra araştırmam gerekecekti. Çok uzun zaman olmuştu, vahşi doğada tanıyabileceğimden emin değildim. Gerçi bu araştırma sorusu ne olabilirdi ki? "Flört etmekle etmemek arasındaki fark nedir?" "Erkeklerin sarılmaktan bahsetmesi ne anlama gelir?" "Bir erkeğin fazladan bisküvilerine dokunmalı mısın?"

Sonra, iznim olmadan, elim kendi karnıma geldi ve yeni bir takdirle kendi yüzdürücü, yalıtıcı, hayat kurtarıcı süngerliğime bastırdı.

Ve sonra çok komik bir şey oldu.

Dersimiz sona erdiğinde, Rue ve bayanlar saha kenarındaki yerlerinden ve Hutch omuzları suyu çalkalayarak havuzun kenarına doğru serbest hareketler yapmaya başladığında, ruhumda şeylerin değiştiğini hissettim.

Bütün gün boyunca, bu adamdan benimle bir "Hayatta Bir Gün" videosu çekmesini istemekten korkuyordum - nefret edeceğinden yüzde 90 emin olduğum bir fikir. Kendimi ödev yapmaya zorlar gibi zorlamaya çalışıyordum: Yapmam *gerektiğini* biliyordum. Ama yapmak *istemiyordum*.

Şimdi, anidenistedin.

Birdenbire, onun hayatındaki bir günü gerçekten, derinden merak etmeye başladım.

Hutch tek bir erkeksi hareketle kendini yukarı kaldırdı ve havuzun kenarına oturmak için döndü. Sonra bana seslenerek "Şu ana kadar sorusu olan var mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim, ona daha da yaklaşarak.

Hutch bekledi. Sonra, , yarı suya batmış bir şekilde orada durdum ve "YouTube için benimle küçük, ekstra bir mini belgesel ister misin?" diye sordum.

Bu soru üzerine Hutch başını eğdi ve sonra tekrar kaldırarak kaşlarını bana doğru çattı.

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" diye sordu.

Bu zaten bir hayır mıydı? Ama daha bitirmemiştim. "Sadece kahramanlar hakkında yaptığım bir dizi..."

"Soruma cevap vermedin."

Oh. Doğru ya. "Güçlü ve ilham verici olabileceği için mi?"

Hutch tepki vermedi. Ben de ekledim, "Ve derin. Ve güzel.

Ve hayatınızla ilgili derin gerçekleri yakalayabilir."

"Ya hayatımla ilgili derin gerçekleri yakalamak istemiyorsam?"

Buna nasıl cevap verilir? " zaman izlemek zorunda değilsin?"

"Ama diğer insanlar yapacak."

"Evet. Buna ünlü olmak denir." "Ben

ünlü olmak istemiyorum."

"Çok geç."

Hutch bunu düşündü. Sonra başını salladı. "Olabilir. Ama durumu daha da kötüleştirmek zorunda değilim."

Devam etmemize gerek yoktu. Bu konuşmada hiçbir umut belirtisi yoktu.

"Yani bu bir hayır mı?" diye sordum.

Sonra Hutch bir pasta kadar dostça şöyle dedi: "Bu sadece bir hayır değil. *Cehennemde* bile olmaz."

Dokuz

olmaz.

Çok fazla kıpırdama yok.

Dürüst olmak gerekirse, ittifak görüşmelerimiz sırasında Cole ile *sık sık* görüştüğümü söylediğimde Hutch'a karşı tamamen dürüst davranmamıştım.

Aslında Cole ile *zaman zaman* temas halindeydim.

Ancak bu gece, Hutch'ın mini belgeselimi çok zor bir şekilde geçmesinden sadece saatler sonra, o zamanlardan biriydi.

Eğer bu bir şey ifade ediyorsa, arama geldiğinde Cole'un numarasını bile tanı mıyordum. Çoğunlukla fındık ve cıvata mesajları gönderdik.

Bu telefon görüşmesi de hoş sohbete dayanmıyordu. Gevezelik yok, havadan sudan konuşmak yok... Sadece Cole tek sorusunu soruyor: "Hutch 'Hayatta Bir Gün' şeyine evet dedi mi?"

"Hımm," dedim, sanki geçmişini düşünmem gerekebilirmiş gibi.

"Hayır, demedi." "Hayır mı dedi?"

"Teknik olarak, *hayatta olmaz* dedi ama evet. Aynı fikir." "Bu hiç iyi değil," dedi Cole.

"Katılıyorum."

"Hayır, yani, bu gerçekten iyi değil."

"Neden? Ne?"

"Sullivan," diye yanıtladı.

"Peki ya o?"

"Bugün ilk iki kişiyi kovdu." Oh, Tanrım.

"Kimi?"

"Şu dil ve mor kaküllü yeni kız Janine'i biliyor musun?"

"Onu seviyorum!"

"Evet, çok kötü. ." "Başka kim var?"

"Jaden."

"Jaden? Çırağın Jaden mı?"

"Evet. Annesinin yanına geri taşınmak zorunda kalacak."

"Vay canına," dedim.

"Ve Sullivan bugün beni arayıp *seni* sordu." Kaşlarımı çattım. "Neyi sormak için?"

"Eğer iyi olsaydın. Tutmaya değer miydin? Bu tür şeyler."

"Ne dedin sen?"

"Senin iyi olduğunu ve tutulmaya değer olduğunu ve gerçekten bir yerlere geleceğini düşündüğümü söyledim. Bu arada bu doğru."

"Teşekkür ."

"Ama ikna olmuş görünmüyordu. Ben de yaratıcı olmak zorunda kaldım." "*Yaratıcı olmak* zorunda mıydın?"

"Ona zaten Hutch'la bir 'Hayatta Bir Gün' videosu çektiğinizi söyledim."

"Ne?!"

"Ve, tamam, neredeyse bitmişti. Bazı klipler izlediğimi ve harika olduğunu. Ve senin bir sonraki büyük şey olacağını. Ama aynı zamanda Hutch'ın birçok üstsüz fotoğrafını da vurguladım. Sonra da alakasız bir şekilde Hutch'ın bekar olduğundan bahsettim."

"Tam olarak neyi ima ediyorsun?"

"Eğer seni kovmazsa, ona o adamı ayarlayabileceğini ima ediyorsun."

"Cole! Ne be!"

"Ona Hutch'ın yakışıklı görüldüğü gömleksiz eski plaj fotoğraflarını da göstermiş olabilirim."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Bunu neden yaptın?"

"Bakın, cephaneliğimizdeki her şeyi kullanmalıyız. Sullivan'ın dişi kurt modunda olduğu söyleniyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Erkek açlığı çeken bir havası var."

"Her zaman çalıştığını söylediğini sanıyordum!"

"Şey," dedi Cole, "zor bir yıl geçirdi. Ve Hutch üzerine altı dakikalık bir mini belgesel ona gerçekten çekici gelebilir. Derin bir seviyede. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Her şeyi tersine çevirebilir. Özellikle de ona üstsüz ip atlatabilirsiniz."

"Ne sen?"

"Diyorum ki, ağız sulandıran bir yemek yedikten sonra dönüp şefi kovamazsınız."

"Ama işleri nasıl daha da kötüleştirdiğini görmüyor musun?"

"Bana teşekkür etmelisin. Kellen uçurulacaktı. Ve tahmin et başka ne oldu? Kızın hoşuna gitti! "Hayatta Bir Gün "ü görmek istiyor. O kadar heyecanlandı ki, hiç kullanmadığı tatil zamanlarından ve Key West'e nasıl gelebileceğinden bile bahsetti."

"Key West'e gelmesine izin vermeyin!"

"Eğer acele eder ve bu videoyu hazırlarsanız, buna kalmayacak."

"Bu hiç mantıklı değil. Hutch ile 'Hayatta Bir Gün' videosu yok. Neredeyse bitmedi ve dün itibarıyla hiç başlamayacak bile!"

"Bunu düzeltmen gerekecek." "Tam olarak nasıl?"

"Ona tekrar sor. Daha nazikçe." "O zaten hayır dedi."

"Ona gerçeği söyle. Ona işinin olduğunu söyle. Kurtarıcı kompleksi var. Bunu ona karşı kullan."

Neden kulağa bu kadar uğursuz geldi?

Cole daha sonra "Nükleer bir seçeneğim var," dedi. "Ama kullanmamayı tercih ederim

o."

"Neden bana yardım ediyorsun?" O zaman ona sordum.

Cevabından ne bekliyordum bilmiyorum ama Cole şöyle dedi: "Eğer kovulursan, Sahil Güvenlik projesini ben devralmak zorunda kalacağım. Sonra da ağabeyimin ne kadar kahraman olduğunu anlatan bir video yapmak zorunda kalacağım. Ve bunu gerçekten yapmak istemiyorum."

İnmesine izin verdim.

"Yani bu işte beraberiz," diye devam etti Cole. "Sen benim için gerçekten yapmak istemediğim bir şey yapıyorsun ve ben de seni Jaden gibi asansörde ağlamaktan kurtarıyorum."

Asansörde Jaden gibi ağlamak istedim mi?

Hiç istemedim.

İçimi çektim ve dedim ki, "Peki. Tamam. Tekrar sorarım. Daha nazikçe."

★ ★ ★

Tüm bunları değerlendirmek için Beanie'yi aramak üzereydim **ki...** elimdeki telefon çalmaya başladı ve arayan Beanie'ydi.

"Ben de tam seni aramak üzereydim," dedim selamlama amacıyla.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "İyi misin?"

Bir an için işten çıkarmalar hakkında konuştuğunu sandım. Ama o bunları bilmiyor olamazdı. "Ne hakkında nasıl hissediyorum?" diye sordum.

"Lucas hakkında!"

Lucas mı? "Neden Lucas hakkında bir şeyler hissedeyim ki?" "Oh," dedi Beanie. "Henüz duymadın."

"Neyi duydun?"

"Lucas yeni bir şarkı çıkardı. Ve senin hakkında."

Kıpırdamadan durdum. Sonra dedim ki, "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü her şey onun seni terk etmesiyle ilgili."

"Terk ettiği tek kişi ben değilim" dedim. Öyle değil mi? Bu kriterlere göre, bildiğim kadarıyla en az üç aday daha vardı.

"Evet," dedi Beanie. "Ama şarkının adı 'Katie'." Ah. Peki o zaman.

Beanie şöyle devam etti: "Her şey TikTok'ta. Ve YouTube'da. Ve diğer her yerde. Videoda bir çimen dolaşıyor, kimsesiz görünüyor ve yüne alerjisi olduğunu öğrendikten sonra onun için yaptığı küçük örgü şapkayı takıyor."

"*Bu*," diye sordum, "interneti ele mi geçiriyor? Lucas örme bir şapka?"

"Her şey seni bırakmasının ne kadar aptalca olduğunu ilgili." "Buna itirazım yok."

"Ve sonra o kadar destansı bir sözle bitiyor ki, takip ettiğim bir kız bunun dövmesini yaptırdı bile."

"Şarkı sözü ne?"

"Aşk, siz başka planlar yapmakla meşgulken başınıza gelen şeydir."

"Bu John Lennon! John Lennon'dan intihal yapmış!"

"Hayır. Bununla ilgili bir başlık görmüştüm. John Lennon'ın versiyonu 'hayat' diyor, 'aşk' değil. "*Hayat*, siz başka planlar yapmakla meşgulken başınıza gelenlerdir. Bazıları da Henry David Thoreau olduğunu söylüyor. Ya da Beyoncé."

"Bu hala intihal."

"İnternetteki bir grup rastgele yabancıya göre değil." "*Tek bir* kelimeyi değiştirip çalmamış gibi davranamaz!" "Kimin umurunda?"

Ama şimdi . "Bu iyi bir nokta bile değil! Siz başka planlar yaparken aşk başınıza gelmez! Aşk hiç de böyle işlemez. Aşık olduğunuzda, *başka planlar* yapmak istemezsiniz-sadece aşık olduğunuz kişiyle planlar yapmak istersiniz. Bütün mesele bu!"

"Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü aşkın ne olduğunu bilmiyor." "Bu artık senin sorunun değil."

"Ama şimdi bu herkesin sorunu! Aşk konusunda berbat olan biri, aşkı geri kalanımız için tanımlamaya karar verdi ve şimdi de *dövmelere* dönüşüyor."

"Evet, şey. Bu şarkı sözünü herkes sever."

"John Lennon'ın hayaleti hariç."

"Mesele şu ki, bu bir hit. Dinlemelisin." "Asla dinlemeyeceğim."

"Asla uzun bir zaman değil."

"Tamam. Doksanıncı doğum günümde dinleyeceğim. Bir şişe şampanya içerim, bu şarkıyı dinlerim ve sonra kendimi bir uçurumdan aşağı atarım."

"Kendini uçurumdan atma. *Lucas'ı* o uçurumdan aşağı at."

"Harika bir öneri."

" neyse, listelerin tepesinde. Telif hakkı gibi bir şey almanız gerektiğini düşünüyorum."

"*John Lennon'a* telif hakkı verilmeli."

Lucas ve onun zamanlaması. Sonunda -sonunda!- onun hakkında kötü hissetmekten daha çok ilgilendiğim bir şey bulmuştum... ve şimdi yine buradaydı, dikkatimi talep ediyordu.

"Seni ararsa ne yapacaksın?" Beanie sordu. "Cevap vermeyeceğim."

"Güzel. Mükemmel. Güçlü kal."

"Güce ihtiyacım yok. Kayıtsızlığım var."

"Çünkü şarkıyı henüz duymadınız."

★ ★ ★

Şarkıyı dinledim mi?

Tabii ki. Beanie ile telefonu kapattığım an. İyi miydi peki?

Güzel. Olumlu. İyiydi. Sinir bozucu derecede iyiydi.

Tekrar tekrar dinlediğinizde sizi şiirsel ve acı-tatlı bir havaya sokan bu şarkı, hayat, aşk ve tüm bunların ne anlama geldiği üzerine düşünmenizi sağlıyor.

İyi bir şarkı yazarı olmadığını hiç söylemedim. İntihal bir yana.

Ama şarkı beni tereddüte düşürdü mü? Zamanı geri alıp tekrar Lucas'la birlikte olmayı dilememe neden oldu mu?

Dürüstçe mi? Pek sayılmaz.

Aksine, bu durum hayatıma devam ettiğimi açıkça ortaya koydu. Çok yoğun bir şekilde günlük tutmam, Beanie'den aldığım otoriter hayat tavsiyeleri ve bir süre kendi ayaklarımın üzerinde durmanın verdiği istikrar sayesinde.

Şunu da ekleyeyim: Sizi aldattıktan sonra bir erkeğin üzerindeki parıltı gerçekten kayboluyor.

Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, Hutch'ın yüzme havuzuna amuda kalkarak dalışının güneşli anısı bilincimin köşelerini aydınlatmaya devam etti.

İyi olmak için Hutch'ın görseline ihtiyacım olduğundan değil. Kendi başıma gayet iyiydim, teşekkürler.

Ama eğer almak için bedava olsaydı... devam eder ve alırdım

Sonraki haftayı "Hayatta Bir Gün "ü gerçekleştirmeye çalışarak **geçirdim.**

Hutch *hayatta olmaz mı* demişti? Bunu görmemiz gerekecek.

Eğer evet demesini sağlayamazsam, ona işimin tehlikede olduğunu söylemeye karar verdim.

Ama bunu yapmak zorunda kalmak istemedim. Onun acıma duygusunu suistimal etmek istemedim.

konuşmak istedim, adil ve .

Hikâyesini anlatmanın neden dünyaya ilham vereceğini sıralayarak onu köşeye sıkıştırdım ama hiçbirisi işe yaramadı. Rue'nun onunla gurur duyacağını savunmaya çalıştım ama o zaten yeterince gurur duyduğunu söyledi. Dünyanın kaygan bir benmerkezci düşüncesizlik yokuşunda olduğunu ve hepimizin buna karşı koyması gerektiğini ateşli bir şekilde savundum.

Ama *hayır cevabı* değişmedi.

Onu günün farklı saatlerinde de yakalamaya çalıştım: yüzerken, depar atarken ya da barfiks çekerken. Hava istasyonuna arabayla gidip gelirken sormayı denedim. Konfor alanlarımızın dışına çıkmanın duygusal olarak büyümemize nasıl yardımcı olabileceğini detaylandırmaktan *ordudaki bir kişiye* vatanseverliği açıklamaya kadar aynada kendi kendime tartışmalar yaptım.

Ama, evet: hiçbir şey.

Umut vaat tek argüman aynı zamanda ahlaki açıdan yanlış görünen argümandı: ona kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu söylemek.

İlk başta buna bir sınır çizdim. Ama zaman geçtikçe ve red cevapları , merak etmeye başladım.

Ne de kurtarılmaya ihtiyacım vardı.

Ona şantaj yapmayacaktım. Ya da onu zorlamayacaktım. Sadece ona tüm resmi anlatacaktım. İsteddiği seçimi yapmakta özgürdü. Hatta ahlaki açıdan asıl şüpheli davranışın, çekebilecek bilgileri ondan saklamak olduğuna bile karar verebilirdim.

Gerçek şu ki, istediğiniz kişinin vermek istemediğini bildiğiniz bir şeyi istemek için kendinizi zorlamak zordur.

! Kendime moral verdim. *Bu senin kariyerin.*

Ama ne yapacaktım, uçuş öncesi bir toplantıda sözünü mü kesecektim? Teçhizatını onarıırken dikiş makinesinin sesinden yardımını mı isteyecektim? Mürettebata uçuş yeleklerinin ceplerinde sakladıkları eşyaları gösterirken bir güvenlik eğitimini mi durduracaktım? İşimi kurtarmak Hutch'ın bu insanlara bir gün hayatlarını kurtarabilecek bıçakları, erzakları, oksijen tüplerini, sinyal aynalarını ve can sallarını öğretmesinden daha mı önemliydi?

Hutch bütün gün böyle şeyler yapıyordu.

Hayal edebiliyor musun?

edin: Hutch, örneğin bir kurbana turnike takma tekniğini anlatıyor, "Kanamayı durduramazsanız, ikinci bir turnike ekleyin" gibi ciddi ayrıntılar içeriyor ve yarı şaka ekliyor: "Sadece çığlık atana kadar çevirin ve sonra bir kez daha çevirin." Ve sonra ben, bunun hemen ardından, "Böldüğüm için çok özür dilerim. Hızlı bir soru: Kovulma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Evinde yatıya kalıp seni üstsüz ip atlarken çekebilir miyim?"

Hayır. Sadece hayır.

Sorunlarım, endişelerim, *tüm hayatım* kıyaslandığında kesinlikle aptalca görünüyordu.

Örneğin, benim de aynı toplantıda Hutch'tan bir güvenlik tavsiyesi: "Eğer bir tekne kazası geçirirseniz ve suda yakıt kokusu alırsanız, işaret fişeklerinizi atmayın."

Yani, adam başka bir seviyedeydi.

O yapmadı ihtiyaç bazı kişi o zar zor biliyordu
koyarak ondan daha fazla talepte bulundu.
I olabilir var düştü ve konu tamamen-eğer değil
için Cole'un metinlerinin davul sesi.

Tekrar mı sordun?

Acele etsen iyi olur.

Kaliforniya'daki şu adam az önce baltayı yedi.

Ayrıca meşguldüm. Bu iş, ordu hakkında hiçbir şey bilmeyen biri için dik bir öğrenme eğrisiydi. Sadece ilk hafta içinde öğrendiğim Sahil Güvenlik terimleri arasında şunlar vardı: dalgalar için *makaralar*; helikopterle yolculuk için sorti; AST'lerin farklı hava koşulları için giydikleri farklı yüzme kıyafetleri için *topluluklar*; karanlıkta dalgaların üzerindeki dış spot ışığı için *gece güneşi*. Ayrıca, "arama ve kurtarma" için SAR, "sudaki kişi" için PIW ve "gece görüş gözlükleri" için NVG'ler.

Oh, ve bu önemli görünüyordu: *bingo*. "*Tombalaya* vurmak" gibi. Helikopterde. Bu da, eğer *hemen* geri dönüp RTB ("üsse dönüş") yapmazsanız, kıyıya geri dönmek için yeterli yakıtınızın olmayacağı noktaya ulaşmak anlamına geliyordu.

Bir sürü yeni terminoloji. Hiçbiri önemsiz değil.

Bir not defteri tuttum ve yazdım, geri döndüm ve altını çizdim ve Hutch'a "Üzgünüm: VFR haritası nedir?" gibi bitmek bilmeyen sorular sormak zorunda kaldım.

Artı, şunu da ekleyebilir miyim? Askeri terimleri öğrenmek için kıcıımı yırtmadığım zamanlarda bile Hutch'la konuşmak eğlenceliydi. İlginç bir adamdı. Onu hava istasyonunda gününü geçirirken izlemek kafamda bitmek bilmeyen sorulara yol açıyordu.

Ve unutmayın: Onun hakkında bir video hazırlıyordum.

Bütün gün onu kamerayla takip ettim ve Starlite'a döndükten sonra görüntüleri inceledim. Hutch, uyanık olduğum saatlerin yüzde 90'ını alıyordu. Onunla konuşmadığım zamanlarda

onu çekiyordum ve onu çekmediğim zamanlarda da görüntüleri tarayıp en iyi anları arıyordum.

Ve ne gördüğümü bilmek ister misin?

Hutch insanlar için kapıyı tutuyor. Hutch "Heart and Soul" şarkısını mırıldanırken hava istasyonunun hangarını süpürüyor. Hutch park çöpleri toplamak için durur. Hutch'ın diğer insanların şakalarına içtenlikle gülmesi. Hutch'ın mürettebat için kahvaltı tacoları toplaması. Hutch'ın yağmurda diğer insanlara şemsiyesini uzatması ve ıslanmayı umursamadığını ısrarla belirtmesi. Ve görüntülerde tekrar tekrar gördüğüm ama tam olarak anlayamadığım bir şey: Hutch yerde gördüğü bozuk paraları topluyor, kontrol ediyor ve sonra bir başkasına şans getirsin diye geri atıyordu.

"Kuruşların olayı ne?" Bir keresinde eve dönerken sormuştum.

"mı?"

"Hep bozuk paralara
bakıyorsun." "Bakıyor
muyum?"

"Bozuk para aldığınızda onları kontrol edersiniz. Ve salondaki bozuk para kavanozuna bakarsınız. Ve yerde görürseniz her zaman alırsınız."

"Bunu herkes yapar. Bu iyi şans getirir."

"Sadece onları saklarsan. Ama
tutmuyorsun." "Zaten yeterince şansım
var."

"Sanki bir şey arıyor gibisin," dedim sonra. "Ne arıyorsun?"

Hutch baktı. Sonra şöyle dedi: "Annem öldükten sonra, ben çocukken, onun doğduğu yıla ait bir kuruş bulabilirsem iyi olduğunu bileceğim fikri aklıma geldi. Böylece aramaya başladım. Ve şimdi onları topluyorum."

"Bozuk para mı topluyorsun?"

"Hayır. 1965'ten beri bozuk para topluyorum. Sadece bozuk para. Sadece 1965'ten. Annemin doğduğu yıl."

"Onlar değerli mi?"

"Benim için öyleler."

"Kaç tane var?"

Hutch omuz silkti. "Bir kavanoz dolusu kadar. Bir süredir saymadım. Onları bulmak hoşuma gidiyor, anlıyor musun? Sanki annem merhaba diyor."

"Huh," dedim. "Senin sadece bozuk paraları sevdiğini sanıyordum." "Hayır," dedi Hutch. "Ben sadece annemi çok severdim."

★ ★ ★

BİR ŞEY KESİNDİ: Cole Hutcheson ağabeyi hakkında daha fazla yanılmış olamazdı. O aşktan nefret eden biri değildi. Ya da boş bir makine. Ya da güçlü, sessiz bir tip değildi. Düşüncelerden ya da duygulardan yoksun değildi.

Ve onunla konuşmak hiç de zor değildi. Neredeyse çok kolaydı.

O kadar rahattı ki, kendime bir kural koymak zorunda kaldım; mesai saatleri dışında ona asla kurtarma yüzücülüğü, askeri konular ya da işle ilgili şeyler sormayacaktım - yoksa videoya girmesi gereken malzemeyi boşa harcamış olacaktım.

Bu yüzden işe gidip gelirken en sevdiğimiz müzikler, en sevdiğimiz filmler ve en sevdiğimiz yemekler hakkında konuştuk. Eski arkadaşlarımız ve yaşadığımız yerler hakkında konuştuk. Ölmeden önce yapılacaklar listesinden, yaptığımız hatalardan ve hala doğru yapmayı umduğumuz şeylerden bahsettik.

Hutch'ın doğa programlarının çılgın bir hayranı olduğu ortaya çıktı - gerçi kulağa daha heyecanlı gelsin diye bunlara *vahşi yaşam podcast*'leri diyordu. Doğal dünya hakkında bir bilgi pınarı gibiydi; böceklerin çoğunun nasıl ayaklarıyla tat aldığını, köpeklerin burunlarında nasıl biri nefes almak, diğeri kokuları tutmak için iki bölme olduğunu ve ördeklerin nasıl etrafı saran bir görüşe sahip olduklarını ve başlarını çevirmek zorunda kalmadan gökyüzünün tamamını görebildiklerini mutlulukla anlatıyordu.

İşe gidip gelirken sessiz bir anımız olduğunda, "Bana yarasalardan bahset" derdim ve o da .

Ama o sürüşlerde sadece Hutch konuşmuyordu.

İyi dinleyiciler aşırı paylaşımı kolaylaştırır ve Hutch şaşırtıcı derecede iyi bir dinleyiciydi. olduğunu anlamadan önce, önemli olan her türlü şeyi söylüyordum. Cümle üstüne cümle kurup *duruyordu*. Ona annemin ben çocukken bizi terk ettiğini anlattım.

ve dişçisiyle kaçıyor. "*Dişçisiyle*" dedim. Ona Beanie'nin kendi kendine yardım takıntısından bahsettim. Lucas'ın ünlü oluşunu ve işlerin nasıl anlattım. Hatta ona Lucas'a nasıl evlenme teklif ettiğimi bile anlattım - o bana teklif etmeden neredeyse bir ay önce.

"Ona önce sen mi evlenme teklif ettin? Sonra o sana tekrar mı evlenme teklif etti?"

Başımı salladım. "Evimizin yakınındaki bu otoyolun üzerinden geçen dört köprü vardı ve üzerlerinde siklon çitler vardı. Hani şu bükülmüş telleri olanlardan?"

"Evet."

"İnsanlar takım isimlerini falan yazmak için tellerin arasındaki deliklere strafor kaplar yapıştırırlardı. Ya da 'Benimle baloya gel, Stella!' gibi."

". "

"Ve bir gün o köprülerde Burma-Shave önerisi yapabileceğimi düşünmeye başladım."

"Burma-Shave nedir?"

"Eski zamanlardan kalma bir tıraş kremi. Otoyolların ilk ortaya çıktığı zamanlarda, reklam yapmak için yol kenarlarına kafiyeli tabelalar koyarlardı. Peki, hiç şu tekerlemeyi duydunuz mu: 'Kolunu fazla uzatma. Başka bir arabanın içinde eve gidebilir'?"

"Evet. Bunu çocukken de söyledik."

"Bu Burma Tıraşı! Her bir ifade farklı bir tabelada yer alıyordu, böylece araba sürerken gerçek zamanlı olarak yanlarından geçiyordunuz."

"Huh."

"Tonlarca vardı, çok zekice olanlar. Mesela: 'Kadınlarını kaşıyan bıyıklı erkekler için Hades'te ayrılmış özel koltuklar. Ya da 'Eğer seftalinize ulaşamıyorsanız, vaaz ettiğimiz şeyi uygulasanız iyi edersiniz. Ya da bu benim favorim: 'Sabun tüyleri olan çocuklar için işe yarayabilir ama efendim, siz eskiden olduğunuz çocuk değilsiniz."

"Bunlar harika."

"Şirketle ilgili bir belgesel için serbest çalışıyordum, bu yüzden kafamda sürekli bu tekerlemeler vardı. Sonra bir gün kafamda bir tane duydum, ona evlenme teklif ediyordum ve bunu yazmaya karar verdim.

ve sonra Lucas'la birlikte köprülerin altından geçin."

"Kafiye neydi?"

"Seni mutlu edebilir miyim? -Evet edebilirim! -Lucas benim erkeğim olmaz mısın?" Hutch etkilenmiş bir şekilde başını salladı. "Dahice."

"Değil mi? Ama işe yaramadı."

Hutch kaşlarını çatı ve şöyle baktı.

"Fark etmesi için onu üç kez köprülerin altından geçirmek zorunda kaldım. Sonunda fark ettiğinde ise bana bir cevap vermeyi reddetti."

"O-ne?"

"Erkeklerin kızlara evlenme teklif etmesi gerektiğini söyledi, tam tersi değil."

Hutch'tan yeni bir kaş çatma türü. *Çılgınca* bir kaş çatma.

"O yüzden hiç cevap vermedi. Ama bir ay sonra beni şık bir restorana götürdü ve bunu 'doğru' yaptı. Çiçekler ve mumlarla."

"Senin yöntemin daha iyiydi." "Doğru mu?!"

Teşekkür ederim."

"Biri bana bu şekilde evlenme teklif etseydi, son köprüden önce evet derdim."

"Aynen öyle! Bu beni daha iyi hissettiriyor." "Kötü mü hissediyordun?"

"Hayır. Sadece... O bir şarkıcı ve yeni bir şarkı yayınladı ve benim hakkımda. Bu yüzden biraz garip oldu."

"Bekle," dedi Hutch. "Eski nişanlın Lucas değil mi-?"

"Lucas Banks. Evet."

"Peki yeni şarkısı 'Katie'-?" "Benim hakkımda. Evet."

Hutch arabayı sürmeye devam etti, olanları çalışıyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Eskiden Lucas Banks ile nişanlıydın?"

"Tanıştığımızda ünlü değildi. Sadece kafelerde bedava gitar çalan bir adamdı."

Bir süre sonra Hutch, "Ama bu şarkının gerçekten senin hakkında olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Evet?" Dedim. "İsminden belli oluyor." "Evet, ama ela gözlü bir kız hakkında."

"Yani?"

"Gözlerin ela değil."

"Değil mi?"

Hutch başını salladı. "Hazel kahverengimsi bir yeşil, seninki ise mavimsi bir gri."

Kontrol etmek için vizör aynasını indirdim. "Öyle mi?"

"Kendi gözlerinin ne renk olduğunu bilmiyor musun?"

"Ben onlara hep ela derdim."

"Belki de turta parçası seni ." "Belki de."

"Bu arada turta parçasından da bahsetmesi gerekirdi."

"Ama bunu hiç fark etmedi. Bu yüzden şarkıya koymuş olamaz."

"Nasıl fark etmemiş olabilir? İlk gün görmüştüm."

"İlk gün mü?" Ben sordum. "Kıymık çıkarma işini yaparken" - duraksadım- "mi?"

Ama Hutch başını salladı. "Rue'nun dükkanındaki ilk gün. Saçında o ebegümece olduğu zaman."

Başımı salladım ve bunu ettim.

"Bu arada, senin pasta parçana baktım. Buna *sektörel heterokromi* deniyor."

Şöyle bir baktım. "Bu ağız dolusu bir şey."

"Heterokromi, gözlerinizde farklı renklere sahip olmaktır; örneğin bazı insanların bir gözü mavi, bir gözü kahverengidir. Ancak sektörel heterokromi, gözün sadece bir bölümünün farklı olmasıdır."

Bilimsel terminolojiden etkilenmiş gibi başımı salladım. Ama aslında daha çok Lucas'ın, uzun zamandır çıktığım bir adamın

benim hakkımda bu kadar az şey fark edebilirdi. Ve ben de kendim hakkında nasıl kadar az şey fark edebildim.

Bir süre sonra Hutch, "Bu harika bir şarkı." dedi.

İçimi çektim. "Sanırım öyle."

"bir şarkı yazdığına göre seni sevmiş olmalı."

"Evet, muhtemelen," dedim pencereden dışarı bakarak. "Sadece beni *yeterince* sevmedi... *yeterince iyi*."

★ ★ ★

Diyeceğim o ki, Hutch ve ben birlikte çok zaman geçirdik. İş yerinde bütün gün onu takip ettim. Birlikte işe gidip geliyorduk. Uymamız gereken acil bir yüzme dersi rejimimiz vardı.

SWET eğitim gününden önce bir "Hayatta Bir Gün" için "evet" cevabını almak için kendi kendime koyduğum son tarih ilk başta çok makul görünmüştü ama sonra eğitim birkaç kez ertelendi. Bu da benim sormayı ertelememi sağladı ve bize ekstra yüzme dersleri almamız için zaman verdi.

Rue ve The Gals'ın neredeyse her gece havuz kenarında akşam yemeği yediklerini, uçuşan kaftanlar içinde sangria içip gün batımını izlediklerini ve Hutch'ın beni bırakıp George Bailey'i almak için eve gittiğini ve neredeyse her gece yüzmek ve akşam yemeğine kalmak için geri geldiğini de ekleyin.

Başka biriyle, kolayca *çok fazla* olabilirdi.

Ama her nasılsa, Hutch ile öyle değildi. Birlikte ne kadar çok vakit geçirirsek, birlikte vakit geçirmek o kadar kolay oluyordu. Sanki birbirimizin yanındayken fazladan bir enerji katmanı vardı ve bu da her ne onu güçlendiriyordu. Başka biriyle ciddi olabilecek bir şey onunla dünyayı sarsıyormuş gibi geliyordu. Ve hafif komik olan her şey komik hale geliyordu. *Asıl hobisi kaşlarını çatmak olan* biri için şok edici miktarda gülüyordu.

Sadece iyi geçiniyorduk.

Kulağa ne kadar imkansız gelse de yüzmek bile eğlenceliydi.

Sanırım maruz bırakma terapisi gerçekten işe yarıyor. Bir şeyi ne kadar çok yaparsan, o kadar az tuhaf hissetmeye başlıyorsun. Ayrıca, Hutch suda çok rahattı. İyi bir liderlik yaptı. Buna ek olarak, bu bir bahar tatili durumu değildi - sadece süslenmek ve iyi görünmekle ilgiliydi. Bu bir işti.

Bir sürü baloncuk üfleme ve gülle atmayı içeren bir iş.

Hani tatile çıkmak bazen sizi bambaşka bir insana dönüştürür ya? Bu da onun gibi bir şeydi. Etrafımdaki hiçbir şey aynı değildi ve bu yüzden ben de aynı olmak zorunda değildim.

Bu her zamanki, sıradan eski ben değildi. *Key West'teki bendim.*

Hutch'la birlikte havuzda su sıçratır, sonra üzerimdeki uçuşan örtüyü çıkarır ve akşamın geri kalanını onunla ve The Gals'la birlikte verandadaki masalarda yemek yiyerek geçirirdim, George Bailey de yakınlardaki çimlerde uzanırdı.

Belki de ada esintileriydi. Ya da sangria. Ya da güneşin sıcaklığı. Ya da arkadaşların rahat sohbetleriyle çevrili olmanın verdiği güzel duygudur. Ama görmezden gelemediğim özel bir şeyler oluyordu. Bana iyi bir şeyler öğretecek -ve çoktan öğretmesi gereken- farklı bir yaşam biçimi olduğunu hissettim.

On bir

HEYECAN VERİCİ HABERLER.

Mayo fobisi için kesin bir tedavi buldum: başka bir şeyden korkmak.

SWET eğitiminin nihayet gerçekleşeceği sabah, mayo giyme fikri karşısında her zamanki korkumu yaşamadığımı fark ettim. *Ölümden* korkmakla meşguldüm.

Öyle ki Beanie FaceTime'dan güzellik listem için bir şeyler istediğinde ona *tırnaklarımı* vermeye çalıştım.

"Kabul edilemez," Beanie. "Gerçek bir şeyler yapın."

Onunla savaşılamayacak kadar yorgundum. Bunu düşünürken uzun bir iç çektim.

Ve sonra ikinci denemem kazara onu memnun etti.

"Tamam o zaman," dedim. "Peki ya benim sektörel heterokromim?"

"Senin-ne?"

"Gözümdeki küçük kahverengi pasta parçası."

"Gözünde kahverengi bir turta parçası mı var?"

"Nasıl oldu da kimse bunu fark etmedi?"

Hutch dışında kimse.

Telefonu gözüme yaklaştırdım. "Şu kahverengi lekeyi görüyor musun? Çok nadir görülür." Sonra, gururla: "Bu *genetik* bir *anomali*. Böyle kahverengi bir pasta parçası olan gri-mavi gözleri öylece raftan satın alamazsınız."

Beanie gözlerini kıstı. "Gözlerinin ela olduğunu sanıyordum." "Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü her zaman ela olduklarını söylüyorsun. Ve şarkı da bunu söylüyor."

"Şarkı yanlış. Ben de öyle." "Ehliyetinde *ela* yazmıyor mu?"

"Peki," dedim. "Gözlerimin rengi konusunda hepimiz sonsuza dek yanıldık. Ben bile. Ama şimdi düzeltiyoruz."

"Bizi kim düzeltti?"

"Ne?"

"Göz renginizi aniden yeni bir şekilde fark etmemiz için bize kim ilham verdi?"

Neden bu bir tuzak gibi hissettirdi? Biraz doğruldum. "Hutch araştırdı."

"Biliyordum!"

"Neyi biliyordun?" *Sizin de düşünmek istediğiniz* bir şeyi başka biri düşündüğünde hissettiğiniz o bastırılmış umut duygusuyla sordum.

"Aşk Nefreti senden hoşlanıyor!" Beanie bağırdı.

Nefesim kesildi. "Yapmıyor!" Dedim, sesim sert çıkmıştı. Ama yüzümdeki yasak gülümsemeyi kısarken telefonun kamerasını başka yöne çevirmek zorunda kaldım.

"Turta parçanı fark etti ve *gözlerinin rengini yeniden tanımladı*," dedi Beanie. "Bunun tartışmaya açık olduğunu sanmıyorum."

"Zaten tartışacak zamanım yok," dedim. "Helikopter kazası simülasyonunda boğulmaya gitmek için geç kaldım."

"Bugün mü?" Beanie söyledi.

"O gün bugün."

Beanie, "Kesinlikle *neredeyse* boğulmalısın," dedi. "Ama sonuna kadar değil. Sana kalp masajı yapmak zorunda kalacağı kadar."

"Şimdi kapatıyorum," dedim.

"Ağzını sana dayamasını sağla!" Ben kırmızı *X işaretine* dokunurken Beanie emretti.

Dürüst olmak gerekirse, SWET eğitimi sırasında boğulacağımı mantıksal olarak düşünmemiştim. Neredeyse matematiksel olarak imkansızlığını kavradım.

yüksek eğitimli, en üst düzeyde kondisyona sahip, profesyonel kurtarma yüzücüleri tarafından çevrelenmişken bir havuzda boğulma.

Gerçekten olmayacaktı.
Sadece olacakmış gibi
hissettim.

Aslında duygularım matematikten hiç anlamıyor gibiydi - çünkü onlara sorsaydınız, boğulacağımın kesin olduğunu söylerlerdi. Yüzde bin.

Bu sabahla ilgili kesin olan tek bir şey vardı: Hutch'la oyalanarak bir haftayı boşa harcamıştım ve hâlâ "Hayatta Bir Gün" için o *evet cevabını* alamamıştım.

Bu gece. SWET eğitiminden sonra. Ona bu gece tekrar soracaktım ve nedenini söyleyecektim.

Eğer hayatta kalırsam.

★ ★ ★

SWET eğitimi için kıyafet giymeme izin verebileceklerini umuyordum ama sonra Hutch mayo getirmemi söyledi.

Rue'nun evinde yaşamaya başladığımdan beri beş takım elbise biriktirmiştım; bunların yüzde 100'ü Rue'nun bana almaya devam etmesinden kaynaklanıyordu. Elinde Vitamin Sea'den bir hediye paketiyle kapıma geldiğinde omuzlarım düşerdi. "Giy şunu," diye emrederdi ve ben nasıl hayır diyeceğimi bilemezdim.

"Rue," diye sormuştım geçenlerde, "neden bana bunları alıp duruyorsun?"

Rue sadece elimi sıktı ve "Çünkü sana düşkünüm" dedi.

Bunu kastettiğini hissedebiliyordum ve devam etmeden önce bir an için bunun sıcak rahatlığının üzerime çökmesine izin verdim: "Ama hoşlandığın herkese tropik kıyafetler alıyor musun?"

Rue her zamanki gibi palmiye yaprağı döşemeli rattan koltuğuna otururken, elleriyle beni takım elbiseyi denemeye göndererek işine devam ediyordu. "Sadece bana biraz kendimi hatırlatanlar."

Bunun üzerine durakladım. "mi?"

Rue başını salladı. "Ben kırk yıl önce."

"Sen" -sesimi sahne fısıltısına düşürdüm- "kromofobik miydin?"

Rue, "*İnanabiliyor musun?*" der gibi başını salladı. "Bütün bunları hayal et," dedi, eliyle kendini göstererek, "bej renginde."

Bej mi? Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğimden emin değildim. Büyük boy Iris Apfel gözlükleriyle uyumlu deniz mavisi desenli kırmızı-turuncu bir kaftanın içinde oturuyordu ve sanki *doğuştan bu şekilde* görünüyordu. En başından beri korkusuz bir yetmiş yaşında.

Ben de söyledim.

"Kimse korkusuz doğmaz," dedi Rue. "Bunu hak etmek zorundasın." Sonra elimden sarkan mayoyu göstererek ekledi, "Her cesur olmak zorunda kaldığında, bir dahaki sefere biraz daha cesur olursun. Hayat bunun için var."

"Cesur olmak istediğimi sanmıyorum," dedim.

"Biliyorum." Yüzü tamamen sempati doluydu. "Bu yüzden saklanmaya devam ediyorsun."

Ne diyebilirim ki? Beni yakaladı.

"Ama sana bir sır vereceğim," dedi. "Eğer eğleniyorsan kimsenin ne düşündüğü önemli değil. Ve tüm eğlence renklidir."

Bu fikri .

"Sizin için dileğim," diye devam etti Rue, "canlı, parlak, görkemli bir hayat. Bu yüzden sana bu canlı, parlak, görkemli mayoları getirip duruyorum."

"Yani ben senin evcil hayvan projen miyim?" diye sordum. "Bu çok mu kötü?"

"Hayır," dedim. "Aslında güzel bir şey."

"Güzel," dedi Rue. "Şimdi git üstünü değiştir."

Sonra de baktım ki, aynadaki yansımam üzerine düşünürken, pozlamaya, sıcaklık değişimine ve ayaklarımın altındaki çıplak döşeme tahtalarını hissetmeye alışmışım.

Her cesur olmak zorunda kaldığınızda, bir dahaki sefere biraz daha cesur olursunuz.

Takım elbiseler, hiç şüphesiz, muhteşemdi. Rue'nun geçmişteki kromofobisi tamamen yenilmişti. Bana canlı çizgili ve dalgıç yakalı tek parça, tropik çiçeklerle dolu iki parça ve taç yaprağı şeklinde fırfırları olan sıcak pembe bir bikini getirdi.

Anladım. Onları takdir edebilirim.

Ancak bu kıyafetlerden hiçbiri SWET eğitimi için uygun değildi.

Bu yüzden, sabah paniği.

Sonunda pes ettim ve her zamanki siyah kot pantolonumu giyerek kulübeden ayrıldım.

Arabaya geldiğimde Hutch pencereden seslendi: "Yanında takım elbise var, değil mi?"

"mu?" Sanki mesajını kaçırmışım gibi sordum. Hutch kaşlarını çattı. "Evet. Bir mayo."

Tabii ki yaptım. "Ama bu bir kazayı simüle etmek için değil mi?" Hutch temkinli bir şekilde, "Evet," diye yanıtladı.

"Şey," dedim, kıyafetlerime bakarak. "Bir kazada giyeceğim şey bu olurdu."

"O da simüle etmiyoruz."

Oldukça iyi bir argüman oluşturduğumu hissediyordum. Kıyafetime tekrar baktım.

Hutch başka bir itiraz beklemedi. "Takım elbiseye ihtiyacın var. Git üstünü değiştir."

Ona huysuz bir ergen gibi baktım ama sonra kulübeme doğru geri döndüm.

"Ve şu çiçekli olanlardan değil!" Hutch arkamdan seslendi. "Burası yat kulübü değil! Profesyonel olun!"

"Elimde sadece çiçekli olanlar var!" Ben de geri aradım.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Rue kısa bir süre önce bana özel olarak sipariş ettiği tamamen siyah bir tek parça hediye etmişti.

Ben giydikten sonra "Muhteşem," dedi. Sonra başıyla onayladı. "Sonsuz derecede gurur verici. Bir cenaze için mayo gibi görünse bile."

"Cenazeler için mayo yapıyorlar mı?"

Gözlerimi kısarak aynaya baktım ama kendimi sessizce ona hak verirken buldum. Matematik, geometri ya da optik yanılısamalar her ne ise... onaylıyordum.

Hayatımın büyük bir dönüm noktasıydı. Aynada kendimi mayoyla görmek ve irkilmemek eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. Ama bundan kaçış yoktu. Bu elbise gurur vericiydi.

Gurur verici, ama açık saçık.

Omuzlarımdan düşen iki perde gibi takımın gövdesine bağlanan büzgülü bir askılı üsttü. Diyelim ki göğüs bölgemdeki her şey bu perdelerin içine girmişti ve kumaşın kendini düzenleme şekliyle ilgili bir şey bir şekilde aynı anda hem mükemmel derecede mütevazı hem de çılgınca şehvetliydi. *Vogue*'daki şu reklamları bilirsiniz, modellerin kıyafetleri tamamen yasal ve şıktır ama bir şekilde aynı anda akıllara durgunluk verecek kadar müstehcendir.

böyle.

Hutch'ın *yaşlı teyzesi* tarafından bana verilen bu sade siyah tek parça mayo, her nasılsa, derinlerde bir yerde, bir tür yağ tabakası gibiydi. Çiçekli olanlardan *daha kötüydü*. En azından onların üzerindeki çiçekler kamuflaj görevi görebiliyordu.

Hutch'ın arabasına geri döndüğümde üzerimde siyah kot pantolonum ve siyah tek parça tişörtüm vardı. "Sanırım gidip çiçekli olanlardan birini giymeliyim," dedim Hutch'a, arabaya tırmanırken.

"Çiçek yok," dedi, *sanki bunu konuşmuşuz* gibi.

"Bunun uygun olduğundan emin değilim."

"Bikini mi, tek parça mı?" Hutch sordu.

"Tek parça."

"Ne renk?" "Siyah."

" bu. İşte o." "Ama-"

"Zaten geç kaldık. Hadi gidelim."

İşte bu şekilde, çıplaklar plajından atılmanıza neden olabilecek kadar kışkırtıcı bir mayoyla askeri eğitim için rapor verdim.

Adil olmak gerekirse, tüm görsel bilgiler olmadan aşırı otoriter olmak Hutch'ın hatasıydı.

Ama merak etmeyin. üzereydi.

Yüzme derslerine çok sadık kaldığımız için, beceri açısından kesinlikle uzun bir yol kat etmiştim. Suyun altında nefesimi tutabiliyor, baloncuklar üfleyebiliyor, ellerimi küçük paletlere dönüştürebiliyor ve itiş için bacaklarımı makaslayabiliyordum. İtebiliyor ve bir taraftan diğerine serbest stil yüzebiliyordum. Aşağıya dalıp havuzun zemininden bir oyuncağı alabiliyordum.

Ama bu *iyi* olduğum anlamına gelmiyordu.

Bir acemiye göre iyiydim ama yine de acemiydim. Ve şimdi bir helikopter kazasından sağ çıkmam gerekiyordu. dönüyordu. Nefes almayı unutuyordum.

Bir keresinde zihnin aynı anda yalnızca bir şeye gerçekten odaklanabildiğini okumuştum. Ve hiç şüphe yok ki (1) olumsuz bir şekilde bakılmak ve yargılanmak ile (2) bir halk havuzunda baş aşağı boğulmak arasında bir seçim yapmam gerektiğinde, zihnim ölmenin biraz daha kötü olduğunu bilecek kadar sağduyuluydu.

Bu da ilerleme gibi hissettirdi.

Ancak test için önce kot pantolonumu sonra da tişörtümü çıkarırken Hutch koşarak yanıma geldi ve "Hey-hey! Ne giyiyorsun?" dedi.

Hem sorunun kendisi hem de Hutch'ın soruyu sorarken sanki beni saklamaya çalışıyormuş gibi kollarını bana beni telaşlandırmıştı. Yani, bir adamın sizi için havuz alanında koşturması için ne kadar korkunç görünmeniz gerekir? İlk düşüncem buydu.

"*Bana ne giymemi* söylediyse onu giyiyorum," dedim. aşağılanma.

Ama şimdi beni bir plaj havlusuna sarıyordu. "*Bu* senin siyah tek parçan mı?"

Başımı salladım ve ona baktım. "Rue bunu benim için aldı." "Tabii ki o aldı."

"Bu da ne demek oluyor?" "Bu tamamen..."

Ne söylemesini beklediğimi ya da itirazının ne olduğunu varsaydığımı bilmiyorum ama eminim ki onun -ya da herhangi birinin- şikâyetinin *çok iyi* görüldüğüm olabileceği hiç aklıma gelmedi.

Çok iyi görünmek benim için genellikle bir sorun değildi.

Ama o zaman Hutch "Seksi" diye bitirdi.

"Ne?" Ben sordum.

"O mayo," dedi Hutch, *odaklanmış* gibi. "Çok seksi."

Hayatımda hiç fazla seksi olduğum için azarlanmamıştım.

Yüzünü kontrol etmek için başımı kaldırıp hayretle baktım. Bu gerçekten onun şikayeti miydi?

Elbette, burnunun üzerinde kaşlarını çatmış kırıksıklıklar vardı.

Ve o karanlık, endişeli gözler. Ve ölümcül ciddi bir ifade. Eğer benimle dalga geçiyorsa, dünyanın en kötü dalga geçeni oydu.

"Bunu giymemi sen *söyledin!*" Dedim. "Beni değiştirmeye zorladın!"

"Tek parça olduğunu söylemiştin."

"Bu tek parça."

"Çim biçme makinesine takılmış tek parça bir şey olabilir."

"Bak-"

"Başka bir tane giy."

"Başka bir tane yok." "Tüm getirdiğin bu mu?"

"*Kot pantolon* giymek istemiştim, hatırladın mı?"

Ama Hutch şimdi aksiyon modundaydı. Görünüşe göre tüm sorunlarımızı bir anda çözmeye karar vermişti; havlumu sihirbaz gibi çekip aldı, sonra beni kollarının arasına alıp havuza doğru koştu ve suya fırlattı.

Tamam. Bunun tahmin etmemiştim.

Hutch benden sonra suya atladı ve Carlos'la birlikte simülatörün alüminyum iskeletinin bir ucundan tutarak koltuğuyla birlikte suya indirdiler. Sonra Hutch beni çağırdı.

Çerçeveye baktım ve o kadar uzun süre tereddüt ettim ki Hutch yanıma geldi, elimi tuttu ve beni mekanizmaya doğru çekti. Ben de ona izin verdim. Eğer işimi kaybetmek istemiyorsam, bu videoyu çekmeliydim. Ve eğer bu videoyu yapmak istiyorsam, bir helikoptere binmek zorundaydım. Ve eğer helikoptere binmek istiyorsam, bu SWET testini geçmek zorundaydım.

Yani gerçekten verilecek bir karar kalmamıştı. Bu da bir bakıma yardımcı oldu.

Hutch'ın ani sinirliliği de garip bir şekilde yardımcı oldu. Bana düşünecek başka bir şey verdi.

Hutch elimi bıraktı ve çerçevenin alüminyumuna dokundum, sanki gerçek olduğundan emin olmak için kontrol ediyormuş gibiydim. Sonra Hutch bana yüzmeme ve ortaya gelmeme işaret etti. Yaptım ve sonra yarısı suya batmış olan koltuğa tırmandım. Sonra kemerimi . Hutch çerçevenin ön tarafını tutuyordu, bu yüzden onunla yüz yüzeydim ve Carlos da arka tarafı tutuyordu.

Hutch, "İşler şöyle yürüyor," dedi. "Geçmek için bunu üç kez başarıyla yapmanız gerekiyor."

Başımı salladım.

"Kendini dışarı çıkarmak için çerçeveyi itebilirsin," diye devam etti Hutch, "yani aslında yüzmekten ziyade baş aşağı durduğunda yönünü bulmakla ilgili. Daha önce baş aşağı durdun mu?"

Ona biraz aşağılayıcı bir bakış attım.

Hutch omuz silkerek şöyle dedi: "Bana attığın o bakışı başlangıç noktası olarak kullan. Kendine daha önce baş aşağı durduğunu söyle. Sonraki adım: kemerini çöz ama bu bir araba emniyet kemeri değil. Bu beş noktalı bir emniyet kemeri."

Başımı salladım. Beş çok fazla gibi görünüyordu.

Her nasılsa, aradan geçen saniyeler içinde kalbim göğsümde güm güm atmaya başlamıştı.

Hutch yüzümü okuyarak, "Çok basit," dedi. "Sadece serbest bırakma düğmesini çeviriyorsun ve beşi de düşüyor. Çok kolay."

Birkaç kez pratik yaptık. Teknik olarak kolaydı.

Ama boğazım üşüdü. Böyle bir şey var mıydı? *Korkunun soğuk boğazı?* Dehşete kapılmak için yeni yollar mı icat ediyordum?

Hutch bana öğretmesi gereken her şeyi öğrettikten sonra, "Tamam," dedi. "Hazır mısın?"

Ben .

"İşte başlıyoruz," dedi Hutch. "Bir nefes al."

Hutch ve Carlos birlikte çerçeveyi elle ters çevirdiler. Sonra suyun altında baş aşağı duruyordum ve Hutch'ın söz verdiği gibi kafam karışmıştı. Ve sonra, itaatkâr bir şekilde, bir Hutch Hutcheson tribute grubu gibi, zihnimin "Daha önce baş aşağı olmuştum" dediğini duydum.

Ve haklıydı. Bu düşünce rahatlatıcıydı. Bu iyi bir şeydi. Başlangıç yeri.

Oradan, bir sonraki adımı attım ve koşum takımını serbest bıraktım. Ve lanet olsun ona. Çok kolay oldu.

Kemerim çözüldüğünde vücudumun koltuktan kaydığını hissedebiliyordum, bu da beni bir sonraki adıma götürdü: hareket etme zamanı. Yandaki metal çerçeveyi kavradım ve kendimi dışarı attım, ama sanırım biraz fazla zorladım, çünkü geçerken popomun yan tarafı çerçeveyi sıyırdı, kötü değil, acıtacak kadar değil, ama bir şeyin - belki bir cıvatanın - bu lanetli mayonun bacak deliğinin lastiğine takılmasına yetecek kadar ve bir saniyeliğine yakalandım.

Dürüst olmak gerekirse, sadece kısa bir saniye, ama paniğe kapılmama ve kendimi kurtarana kadar oltadaki bir balık gibi suda çırpınmama yetecek kadar uzun.

Sonra yüzeye çıktım, zor nefes alıyordum ama zafer kazanmıştım.

Hutch'ın endişeli yüzüyle tekrar karşılaştım ve bana sadece "Neden bu kadar uzun sürdü?" dedi.

"Mayom bir cıvataya falan takıldı," dedim, hâlâ nefes nefese ve hâlâ gururluydum. "Ama kendimi kurtardım."

"Sürgüye mi takıldınız?" Hutch sanki böyle bir şey daha önce hiç olmamış gibi sordu.

"Evet," dedim. "Sadece bir dakikalığına. Ama şimdi iyiyim." Ama öyle miydim?

Arkamda fısıltıyla karışık bir gıdıklanma hissettim. Araştırmak için arkama uzandım ve işte o zaman serbestçe uçuşan gevşek bir kumaş hissettim.

Gülümsemem düştü. "Hutch," dedim. "Ne?" diye sordu, yere bakarak.

"Sakın bakma!" Elimi popoma bastırarak "Bakma!" dedim ve şaşkınlıkla sadece gevşek bir kumaş değil, aynı zamanda bir miktar ... *deri* de hissettim. Söylerken bile bunun doğru olduğunu biliyordum: "Sanırım mayomu yırttım."

Hutch'ın kaşları daha da çatıldı.

"Nerede?" "Arka tarafta."

"Sırt mı? Omuzların gibi mi?"

Başımı salladım. "Daha aşağı."

"Belin mi?" Bir kez

daha salla.

Hutch'ın gözleri daha da büyüdü. "*Arka*

taraf mı?" Onaylamak için ben de

gözlerimi büyüttüm.

Sonra, "Ne kadarı yırtıldı?"

Etrafıma bakındım ve sonra değerlendirmemden dolayı yüzümü buruşturdum. "mu, hissettiğin kadarıyla?"

Hutch sesini alçalttı. "Şu anda kıcının o var olmayan mayodan dışarı sarktığını mı söylüyorsun?"

Gözlerine baktım ve başımı salladım.

Hutch bir an için başını gökyüzüne kaldırdı, sanki bu kadarı çok fazlaydı. Sonra gözlerimin içine baktı ve "Bugünlük bu işi kapatalım" dedi.

Ama kolunu tuttum. "Hayır! Sadece alışmaya ."

"Bu havuzda kıcın dışarıda öylece yüzemezsin."

Omzuna sarıldım. "Eğer şimdi gidersek, bir daha asla geri dönemem. Dönemem. Dönmeyeceğim. Ve zaman bu işi, tüm kariyerimi ve şimdiye kadar istediğim her şeyi kaybetmek zorunda kalacağım."

"Vay canına," dedi Hutch.

"Şaka yapmıyorum," dedim.

Hutch yüz ifademi inceledi ve sonunda başını salladı. "Tamam," dedi. "Bir fikrim var."

"Teşekkür ederim," dedim ve Hutch'ın uzanıp kendi siyah korumasının eteklerini yakalamasını ve başının üzerinden sıyırmasını izledim.

Sonra ıslak kumaşı bir tomar halinde bana uzattı ve "Al" dedi. "Al ne?"

"Al, şunu."

Ama başımı salladım. Bu sorunumu çözmeyecekti. "Sadece yüzecek."

"Gömlek gibi değil. Bebek bezi gibi giy."

Kaşlarımı çattım. "*Bebek bezi* gibi mi?"

"Bacaklarınızı kol deliklerinden geçirin ve sonra belinize bir düğüm ."

"Tamam, bunun dışında kullanabileceğin pek çok kelime var. *bebek bezi*."

"," dedi. "İnsanlar bekliyor." Etrafıma bakındım. İnsanlar bekliyordu.

"Tamam." Başımı salladım ama sonra Hutch onu elimden alana kadar gözümü naylon yığınınına diktim.

Bir kol deliği buldu ve genişçe gerdi, sonra ayağımın birinin yanında yüzeyin altına indirdi ve "Geç" dedi.

Başka ne yapabilirdim ki? Adımımı attım.

Sonra aynısını diğer tarafta da yaptım.

Sonra Hutch baş aşağı duran pişik koruyucusunu bacaklarımdan geçirip eteklerini belime doğru çekip düğümlerken ben bir mağaza mankeni gibi kıpırdamadan öylece durdum. Sonra kumaşı (ve dolayısıyla beni) bir dakika boyunca itip çekti ve "Bu tutacak" dedi.

"Bu delilik," dedim.

"Çıplak popon hala mayondan dışarı sarkıyor mu?" Hutch sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

"O zaman şu TATLI testi bitirelim."

On iki

Sonunda, testi geçtim.

Tekrar yakalanmaktan korkuyordum, bu yüzden Hutch beni izlemek için her iki seferde de suyun altına girdi - ama iyi yaptım. Havuzdan çıkma vakti geldiğinde beni koltuk altlarımdan tutarak dışarı çıkardı ve kimse -umarım- derme çatma alt tarafımı görmeden önce havluyu etrafıma sardı.

Hutch her şeyin çok komik olduğunu düşündü.

Sonsuz, komik, belden aşağı komik.

Ondan sonra eve gidip saklanamadım bile. Herkesle birlikte istasyona geri dönmek ve insanlık onurum buharla yok edilmemiş gibi davranarak etrafta dolaşmak zorunda kaldım.

Bunu unutmaya çalışmayı çok isterdim. Ama yapamadım. Çünkü Hutch gülmeden duramıyordu.

Eve dönerken, bu konuda oldukça kızgındım.

"Lütfen gülmeyi keser misin?" Camı indirerek söyledim.

"Sana gülmüyorum," dedi Hutch. "Senin yüzünden gülüyorum."

"Bütün gün bana güldün."

"Ama önce ben seni kurtardım."

Yine de iyi bir yanı vardı: Bu gece yüzme dersi yoktu.

Hutch beni bıraktıktan sonra uzun bir duş aldım ve her zamanki siyah tişörtüm ve kot pantolonumdan oluşan yeni bir üniforma giymiştim ki Rue elinde başka bir hediye paketiyle kapıda belirdi.

"Rue," dedim. "Bana kıyafet almaya devam edemezsin."

"Elbette alabilirim."

"Butiğinizdeki fiyat etiketlerini gördüm."

"Servetimi başka kime harcayacağım?"

"Tüm bunlar sana eski halini hatırlattığım için mi?"

"Bunların hepsi sana yardım edebileceğime karar verdiğim için. Ve bir projeye ihtiyacım var."

Çantadan işlemeli siyah-beyaz pamuklu bir bluz çıkardım.

"şunu," diye ısrar etti. "Tam sana göre."

Evet, beni kağıt bebek gibi giydirip durdu. Ama kalbi çok iyi bir yerdeydi. Ne de olsa sadece bir tişörttü. Onunla yarı yolda buluşabilirdim. Kıçımı kot pantolonumun içinde güvenle saklayabildiğim sürece.

Hutch'ın o gece akşam yemeği için Starlite'a gelmeyeceğini umuyordum - kısmen mayo hikayesini The Gals'a anlatacağını bildiğim için, kısmen de "Hayatta Bir Gün" programında ona neden ihtiyacım olduğu konusunda onunla gerçekten konuşmanın zamanı için. Son teslim tarihine gelmiştik.

Ama Hutch geri geldi. Yemek öncesi sangrialarımızı içerken benim ve The Gals'ın yanına oturdu ve tahmin edildiği gibi, tüm gruba benim geçici bebek bezi anımın hikayesini anlattı, her ayrıntının tadını çıkardı.

Rue bizi biraz daha buz almaya gönderdiğinde, çimenlerin üzerinden geri yürürken, nihayet rica etme zamanı gelmişti. Belki de benim yüzümden attığı onca kahkaha yüzünden suçluluk duyacak ve teslim olacaktı. Her iki durumda da şansımı denemek zorundaydım.

Ben de söylemek üzereydim. Gerçekten . Tam ağzımı açmışım ki, *işimi kurtarmak için senden rica etmem gerekiyor...* Ama tam o sırada Ginger elinde telefonumla bizi karşıladı. "Al bakalım," dedi. "Masanın üzerinde vızıldayıp duruyordu."

Onu aldım ve Ginger'la Hutch buzu Rue'ya götürmeye gittiklerinde, ben de ekranı kontrol etmek için geride kaldım. Yirmi mesaj vardı-

yenileri hala deli gibi alıyor- hepsi saf fke: **OMG** ve
!!!! ve ılık emoji.

Hutch'a sorulan tüm sorular unutulmuştu. Netlik için en iyi kaynağımı bulmak için kaydırdım: Beanie. Mesajında sadece **"O linke tıklamadan önce beni ara."** yazıyordu.

Ancak bunun üzerine bir yıldır görmediğim eski bir iş arkadaşımdan başka bir mesaj geldi ve içinde bağlantı vardı. Tam orada. Yani tıklanabilir. Ve neler olup bittiğini öğrenme dürtüsü o kadar güçlüydü ki Beanie'nin çok açık tavsiyesine rağmen tıkladım.

Manşeti görür görmez telefonu göğsüme bastırdım içgüdüsel olarak başka kimsenin görmediğinden emin oldum.

Tekrar baktım. Az önce gördüğüm şeyi gerçekten görmüş mydm? Bir milisaniye bunu doğruladı.

Evet.

Bir dedikodu sitesindeki bir makaleydi. Kalın bir yazı tipiyle, başlıkta şöyle yazıyordu:

**"EXPOSED" şARKISINDAKİ GERÇEK HAYATTAKİ
"KATIE"!**

LUCAS BANKS'IN ESKİ NİşANLISI KENDİNİ GERÇEKTEN BIRAKTI

Altında benim bir fotoğrafım vardı. Kanıt için. Berbat grndğmn kanıtı.

Ama bu sinsi bir paparazzi fotoğrafı değildi. Grenli, alıntı bir resmim de değildi. Yeni bir fotoğraf bile değil.

Bu yazının yanındaki fotoğraf *beş yıl öncesine* ait. Lucas nl olmadan, biz nişanlanmadan ve internette benimle dalga geçilmeden önce. Bu fotoğrafı *kendim* paylaşmıştım. Sosyal medya hesaplarımdan bir ekran görüntüsüydü, eskiden böyle şeyler yapardım. Sadece arkadaşlarınız için olduğunu düşündüğünüzde paylaşacağınız türden tatlı, naif bir fotoğraftı. Glmsyordum ve Billboard dlleri'nde internetin çok nefret ettiği iekli elbiseden farklı ama benzer bir elbise giymiştim.

Aslında her zaman sevdiğim bir fotoğraftı.

Her zaman güzel olduğunu düşündüğüm bir fotoğraf.

Şarkının arkasındaki "gerçek hikâye" hakkında olan makaleyi taradım. Ve sonra hayatımın bir versiyonunu anlatıyordu, bir şekilde her şeyin ana fikrini oldukça doğru ve ayrıntıların yüzde 75'ini tamamen yanlış almayı başarmıştı, muhabir Lucas'ın aldatmasından sonra intihara meyilli olduğum ve elli kilo aldığım sonucuna varmıştı. Ya da yüz. Kaynağına göre değişir.

Ses tonundaki özgüven şaşırtıcı derecede dengesizleştiriciydi. Bu makalenin yazarı - basit bir takma adla "Lissi G"- her şeyden o kadar emindi ki, bir an duraksamama neden oldu.

İntihara *mı* meyilliydim?

Orada oldukça karanlık günler geçirdim.

Elli kilo mu almıştım?

Beanie'nin tartımı yaktığını düşünürsek, bunu asla bilemeyebiliriz.

Ama kesin olan bir şey vardı. Bu fotoğraftaki kız bunların hiçbirini yapmamıştı. Çünkü gelecekteki kalp kırıklıkları henüz onun başına gelmemişti.

Elimdeki telefona tekrar baktım ve beynim vücudumun ne yapmak üzere olduğunu fark ettiğinde, zihnimde bir uyarı şeridi geçmeye başladı: *Yorumlara bakmayın. Yorumları kontrol etmeyin!*

... Hatta -evet- yorumları kontrol ettim. Ne umuyordum ki?

Hiçbir fikrim yok. Bunun kötü bir seçim olduğunu biliyordum. İnternetin beni savunmak için ilham verici bir birliktelikle ayağa kalkmayacağını biliyordum. Şöyle yorumlar görmeyecektim - ve bunu *biliyordum* - "Hey! Bu kızı rahat bırakın! O çok tatlı, iyi biri gibi görünüyor ve insan uygarlığını çökertecek olan da *tam olarak* bu *toksisite*."

Kontrol etmenin yapabileceği tek şey işleri daha da kötüleştirmektir.

Ama yine de elim kendi isteğiyle hareket etti ve parmaklarım ekranı okşadı ve gözlerim metni takip etti.

Ve sonra, işte .

İğrenç.

Umutsuz.

Kabus.

Bu benim için şarkıyı mahvetti.

Bunu asla unutamam.

Kendini öldürmeli.

"Kendini öldürmeli" ifadesinin internetin "İyi günler" ifadesi olduğunu biliyordum... ama yine de bunu görmek sarsıcıydı.

Sonunda -çok geç- gözlerimi sıkarak kapattım ve telefonu kapatma isteğini kendimde topladım. Karnıma yumruk yemiş gibi karnımda bir ağrı hissettim. Sonra kolumu kaldırdım, geri çektim ve tüm gücümle telefonu bahçeye fırlattım, görüş alanımdan çıkmadan önce çimlerin üzerinde birkaç kez sekmesini izledim.

Döndüğümde Hutch beni kontrol etmek için bana doğru geliyordu.

Yüzümü gördü ve sonra benden telefonumun olduğu çim parçasına baktı ve tekrar geri döndü.

"gitme," dedim, sesimin çok olduğunu hissederek. "Ona dokunma bile." Sonra, gerçekten anladığından emin olmak için: "Eğer o telefonun yanına yaklaşırsan, yemin ederim kendimi yakarım."

Hutch telaşlı bir şekilde başını salladı ve "*Mesaj alındı*" dedi.

Sonra yürümeye başladım.

Şu anda yapacak bir şey yoktu. Ona makaleyi göstermeyecektim. Bunun hakkında konuşmayacaktım. *Keyifli akşamıma devam etmeyeceğimden* de emindim.

Plan yok, düşünce yok, sadece içgüdü. Hareket zamanı.

"Hutch, nereye gidiyor?" Rue ben geçerken seslendi. "Akşam yemeği hazır."

Akşam yemeği, diye düşündüm. *Ne kadar saçma.*

Evleri geride bıraktım -cüzdanım, telefonum, hatta ayakkabılarım bile yoktu- ve şehrin sokaklarına çıktım. Gitmiyordum.

Hiçbir yerde. Bir planım yoktu. Sadece *aşağılanmanın* ateşiyle *yanan* bir insandım - alevlerden kaçmaya çalışmaya mahkûmdum.

Hangi rotayı izlediğim, hangi sokaklarda yürüdüğüm ya da ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

, Eski Kent'in arnavut kaldırımli sokaklarını geçtim ve nihayet Rue'nun bana insanların her gece gün batımını kutlamak için toplandığını söylediği Mallory Meydanı'nda yavaşladım.

Artık gün batımıydı ve park doluydu. Oradaki hava hiçbir şekilde benim kavrulmuş toprak havamla uyuşmuyordu. Rüzgâr hızla geçip gidiyordu. Parti tekneleri çalkalanarak geçiyordu. İnsanlar boş yolcu gemisi rıhtımlarına tünemiş, birbirlerinin omuzlarına yaslanarak suyu ve gökyüzünü izliyorlardı. Diğerleri ise etrafta dolanıp akustik gitar çalan bir adamı, etkileyici numaralar yapan bir Hula-Hooper'ı ve tek tekerlekli bisikletiyle akordeon çalan bir adamı izliyordu. Yiyecek satıcıları bile çok sevimliydi: Conch Fritter Fred, Pineapple Rita, iki lokmalık limonlu turta satan bir kadın.

Neden diğer herkesin *iyi olması* beni daha kötü hissettiriyordu?

Su kenarında metal bir parmaklık buldum ve ona yaslandım, avuçlarımla serin, pürüzsüz çubuğu kavradım.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Paniklemiş hissettim. Kapana kısılmış. Bedenimin içine hapsolmuştum. Ve tek istediğim, hatta istemeyi tek şey dışarı çıkmaktı.

Ama çıkış yolu yoktu.

Bir bedene sahip olmak böyle bir şey. Sadece bir tane bedeniniz var ve başından sonuna kadar onun içinde sıkışıp kalıyorsunuz.

Beanie şu anda ne derdi? Bunun için çok düşünmeme gerek kalmadı.

Önce bana sevdiğim yeni bir vücut parçasının adını söyletirdi.

-Bir parmak eklemi, bir burun deliği ya da bir sakal. Sonra da bana kendimi savunmamı söylerdi.

Ve ona "Nasıl yapacağımı bilmiyorum" derken sesim titrerdi.

Sonra da nazikçe, bedenimin içinde sıkışıp *kalmadığım* konusunda ısrar ederdi. Ruhumun bir hapishane değildi. İki

Her şey sadece ve sadece tek bir şeydi. Ben , o da bendim. Biz aynıydık.

Bu basit bir gerçektir: Kendimi terk edemezdim.

Ve bu bir lanet olduğu kadar, aynı zamanda bir lütuftu.

Anlamıştım. Ne demek istediğini biliyordum. Bir seçim yapmam gerekiyordu ve bu seçim ne kadar karmaşık olsa da bir o kadar da basitti. İnternetteki tüm o hortlaklarla aynı fikirde olabilirdim... ya da aynı fikirde olmamayı seçebilirdim. Bu farkındalık yerleştikçe, kafamın içinde sanki oluyormuş gibi gördüm. Sanki alaycı bir kalabalık tam da bu rıhtımda etrafımı sarmıştı: o fotoğraftaki *ben*, çiçekli elbisesiyle dizlerinin üzerine çökmüştü. Yürüyüp kalabalığa katılabilir ve onlarla birlikte alay edebilirdim... ya da yanımda diz çöküp kolumu o kıza dolayabilir ve ayağa kalkmasına yardım edebilirdim. Onu sıkıca kucaklayabilir ve kulağına herkesten daha yakın ve daha yüksek sesle şöyle diyebilirim: "Seni görüyorum. Onlar . Sen çok güzelsin."

Bunu yaparsam ne olur?

İkimizle de alay edebilirler, sanırım.

Gerçi... *o ben olsaydım ve ben de o olsaydım*, bunu zaten yapıyorlardı.

Zorbalıkla ilgili bir makalede, zorbalığa seyirci kalanların, kendilerinin de hedef haline gelmesinden korktukları için zorbalığa uğrayan çocuklara karşı çıkmadıkları yazıyordu. Ancak araştırmalar bunun neredeyse hiçbir zaman böyle gösterdi. Başka bir çocuğun kurban için ayağa kalkması bile sonucu değiştirebilir.

Başka bir çocuk olmayı seçebilirdim. Kendim için.

Onunla kalabilir, kalkmasına yardım edebilir ve yan yana gün batımını izleyebilirdik. Bir kolumu ona dolayabilirdim ve ay ışığı dalgaların üzerinde parlayana kadar gökyüzünün kararmasını izleyebilir, rıhtıma vuran suyu dinleyebilir ve birlikte iyi olabilirdik.

Ya her böyle ortaya çıkarsam?

Tam olarak bu kalabalık yıllardır hayalimde gizleniyordu - beni kötü hissettiren her insanın bir karışımı. Bana " içine çek" diyen her üvey anne , her

Her dergideki fotoşoplu kadın, internetteki her kötü insan.

İnsanların size söylediği sert şeyleri reddetmiyorsanız, sanırım bu bir noktada onları kabul ettiğiniz anlamına geliyor.

Ne de o kalabalık benim hayal gücümdü.

Yorumlar gerçekti -belki de, sanırım. İnternetteki herhangi bir şey gerçekse tabii.

Ama telefonumu çimlere attıktan sonra beni takip eden herkes?

O insanların hepsi bendim. Benim korkularım. Endişelerim. Tartışmasız inançlarım.

Belki de onlara karşı durmak o kadar da zor olmazdı. Onlarla savaşmak zorunda değildim. Onları alt etmek, tartışmak ya da kazanmak zorunda değildim. Tek yapmam gereken kendime dönmekti.

Bu bir strateji miydi? İşe yarar mıydı? İşe yarayabilirmiş gibi garip bir his vardı içimde.

Bu noktada kaybedecek neyim vardı ki?

★ ★ ★

İŞTE O ZAMAN korkuluklarda yanımda birinin belirlediğini görmekten çok hissettim.

Döndüm. Hutch'tı ve Rue'bisikleti de yanındaydı. Beni takip etmişti.

Sıcak turuncu ışıktaki gözlerini kısarak gülümsedi.

"Beni takip mi ettin?" diye sordum.

"Rue yapmamı söyledi," dedi.

Hepimiz Rue'ya itaatsizlik etmememiz gerektiğini biliyorduk. "Ama yine de yapardım."

Başımı salladım ve bisiklete baktım.

"Eve bırakılmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi Hutch. Suyun üzerinde bir yelkenli süzülüyordu.

"Ayağında ayakkabı olmadığını biliyor musun?" Hutch o zaman sordu. Yere baktım. Tabii ki yoktu.

Hutch kendi spor ayakkabılarını tekmeledi ve ayaklarımın yanına bıraktı.

Onları takmadım, sadece dikkatimi tekrar suya verdim. "Bu nazik bir teklif," dedim.

" oluyor?" Hutch o zaman sordu.

Yarım saat önce olsa, "*Hiçbir şey*" derdim.

Ama eğer kendimi savunmaya çalışacaksam, yanımda birileri olursa daha kolay olabilirdi. Yine de bu bir riskti. Hutch'ın kalabalığın yanında durmaya karar vermesi mümkündü. Hutch'ın fit, korkusuz profiline baktım. Şu anda hissettiklerime benzer bir şeyi daha önce yaşamış olmasına imkân yoktu.

Ama bu onun benim tarafımda olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Bir nefes aldım ve ona bir şans vermeye karar verdim.

"Lucas Banks ile nişanlıyken," dedim, "ünlü olduğu ilk yıl... Onunla bir ödül törenine gitmişim. Üzerinde çiçekler olan eski, tuhaf bir elbise giymiştim ve internet berbat görüldüğüme karar verip hakkımda nefret dolu yorumlar yazarak *çıldırılmıştı*."

Hutch'a baktım.

"Binlerce," dedim. "Onları tekrar etmeyeceğim." *Tamam* der gibi başını salladı.

"ardından," dedim, "kendime çok kötü davrandım. Ve yemek yemeyi bıraktım. Bir yıl kadar. Ve "görünmez olacak kadar zayıf" olmak için çok uğraştım. Ama belki de bu doğru değildi. Başımı salladım. "Eleştirilerden korunacak kadar zayıf."

gözlerini kısarak baktı.

"Ve sonsuza dek bu şekilde yaşayabilirdim, ancak Lucas beni aldattı, sonra terk etti, sonra ben dağıldım, sonra kuzenim Beanie bir müdahale düzenledi ve tartımı ateşe verdi."

Hutch başını salladı, sanki *bunların hiçbiri garip değilmiş* gibi.

"Ondan sonra yavaş yavaş . Bunun üzerinde çok çalıştım-iyi olmanın bir yolunu buldum. O teraziye yakmak gerçekten yardımcı oldu. Ayrıca Lucas'tan uzaklaşmak. Ve bir günlük tutmak. Ve... buraya gelmek." Ellerimi salladım. "Bir şeyler işte. Bilirsin işte. Kişisel gelişim. Maruz kalma terapisi. Rue görünmez olmayı zorlaştırıyor."

Hutch yaklaştı.

Bir nefes aldım. "Ama sonra bugün..." Sesim dağıldı. Az önce yaşadığım aydınlanmanın tüm acısını diledim ama olmadı. Gökyüzüne baktım ve tekrar denedim. "Bugün bir dedikodu sitesinde fotoğrafımla birlikte bir makale çıktı ve şöyle diyordu-" Ayrıntılardan bahsetmemem gerektiğine dair bir endişe hissettim. *Ya Hutch da onlarla aynı fikirdeyse?* Ama devam ettim: "Diyorlar ki... çirkinmişim."

Vay canına, bu kelimenin tadı ağızımda kötü kaldı.

Ama bunu söylediğimde yüzünü kaplayan şaşkınlığın bedelini Hutch'a asla ödeyemeyeceğim. "Ne?!" dedi.

Başımı salladım. "Çok çirkin olduğumu ve kendimi öldürmem gerektiğini söylüyordu." Ve sonra Hutch komik bir şey yaptı: Güldü.

Kısa bir kahkaha. Ve sonra bir kafa sallama.

Bu dikkatimi çekti. Kaşlarımı çattım. "Gülüyor musun?"

Hutch omuz silkti. "Yani, çok komik."

"Öyle mi?"

"kaba ama bir o kadar da komik."

Bunun komik olduğunu düşünmesi tam olarak ne anlama geliyordu? *Hiçbir* şey komik değildi. Bunu göremeyecek kadar kalın kafalı mıydı? Başkalarının acılarına gülmekten zevk alacak kadar duygusuz muydu? *Komik* ile *hayatı mahvedecek kadar zalim* arasındaki farkı bilmeyecek kadar berbat bir mizah anlayışı mı vardı? Çirkin olarak adlandırılmanın nasıl bir his olabileceğine dair empati kurma kapasitesi olmayacak kadar acımasızca yakışıklı mıydı?

Yutkundum, sonra kendimi toparladım ve gözleriyle buluştum. "Bunun tam olarak neresi komik?"

Hutch kaşlarını çattı, *başka ne olabilirdi* ki? "Ne kadar kıskançlar." "Ne?"

"O yorumları bırakan insanlar. Çok kıskançlar." "Neyi?"

Ve sonra Hutch, en açık sözlü, kendinden emin bir şekilde, "*Başka ne hakkında konuşuyor olabilirsiniz ki?*" der gibi bir ses tonuyla, "Senden," dedi.

Sonra, ben hiçbir şekilde cevap vermeyince, Hutch sordu: "Ne kadar güzel olduğunu."

Önemli ek: Ben güzel olduğunu bilmeyen o güzel kızlardan değildim.

Aynı derecede önemli bir ek: Görünüşe göre Hutch benim öyle olduğumu düşünmüş.

Öylece bakakaldım.

"Değil mi?" Hutch yüzümü okuyarak ve farklı bir yoruma varmış olabileceğimi sezerek ama bunun ne olabileceğini devam etti. "Bu insanlar internette ünlü bir şarkıcının eski nişanlısının fotoğrafına bakıyorlar. Eski nişanlısı! Ve sen çok güzelsin, senin peşinden gitmek zorundalar."

"Resmi görmedin, değil mi?"

"Resmi görmek zorunda değilim." Beni işaret etti. "Tam buradasın."

Tuhaf. Ona söylemenin beni nasıl gördüğünü değiştirebileceğinden endişelenmiştim. Ama bunun benim kendimi nasıl gördüğümü değiştirebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Hutch başını eğdi ve kaşlarını çattı. "Bekle," dedi. "Sen-*onlara inandın*, değil mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Katie, bana ağlama sebebinin bu olmadığını söyle."

Ama yapamadım. Çünkü tekrar ağlamaya başladığımı hissedebiliyordum.

"Aman Tanrım," dedi Hutch ve U dönüşü *yapmadan önce* -tüm belirtilere *göre öfkeyle*- uzaklaşıp volta atmaya başladı.

Bekle. Şu anda *bana kızgın mıydı?* oluyordu?

Ama sonra, biraz uzaktan, Hutch bağırdı, "Şerefsizler!"

Ben değilim o zaman.

"Onlara inandığına inanamıyorum!" Ya da belki biraz.

Hutch devam etti: "Ünlü bir şarkıcı senin hakkında liste başı bir aşk şarkısı yazdı, bu yüzden seni alaşağı etmek zorundalar. Sende onlarda olmayan bir şey var, olmayan *birçok* şey. Sende o adam var

seni özlüyor. Tüm radyolarda sizi öven bir türkünüz var. Adın herkesin . Ve şu bak!" Hutch tüm havamı işaret etti ve sonra birkaç adım daha yaklaştı. "Şu ağzın ve şu dudakların var. Ve sende -bilmiyorum- dışarıya yayılan bir parlaklık ve insanlar üzerinde böyle bir etki var." Hutch şimdi daha yakındı. "Ne olduğunu anlayamıyorum, ama gülüşünle ilgili bir şey, ya da belki boynunun kıvrımı, ya da..." Durdu, şimdi sadece birkaç santim uzaktaydı ve bana baktı. "Bu sadece bir gerçek. Gerçek bu. Sen sadece... Sen bir insan hot-fudge sundae ya da onun gibi bir şeysin."

Geçmişte, kabalıkla başa çıkmak için kendimi kapatırdım.

-Küçük bir hap böceğinin top gibi kıvrılması gibi. Ama bu sefer farklıydı. Hutch susmama izin vermiyordu ya da belki de bana daha iyi bir seçenek sunuyordu. Çünkü bunu yaparsam, ne kadar harika olduğuma dair bu enfes monoloğu kaçıracaktım.

Bunu kaçırmamın imkanı yok.

"Sence ben... bir *insan hot-fudge sundae*'si miyim?" Bunun duyabileceğim en güzel şey olup olmadığını merak ederek sordum.

Ben bu soruyu sorduğumda Hutch iki yanıma uzanıp arkamdaki korkuluklara tutunarak beni oraya sabitleyecek kadar yakınımdaydı. Sonra yüzünü benimkine doğru kaldırdı, sadece birkaç santim ötemdeydi.

Ve sonra -kasıtlı olarak ve yavaşça, bu konuda hata yapmamam için- başını salladı.

Kendime hayali bir sarılma vermek on dakika önce aklıma gelen en iyi fikir ?

Çünkü bu *da çok etkili* oldu.

"Ama-" İtiraz ettim. "Ama bütün gün bana gülüp durdun."

Yine o meşhur kaş çatma hali vardı. "Bu aynı tür gülme değil."

"değil mi?"

Hutch inançla, "Hayır," dedi.

"Ama sen..." Nasıl söyleyeceğimden emin değildim. "Bugün beni bir havluyla örttüğünde... sanki buna dayanamadın."

"Doğru," dedi Hutch. "Buna dayanamazdım."

Kesik kesik nefes aldım.

Ama sonra Hutch "*İyi*" dedi. Bu ne anlama geliyordu?

Bunu seni görmekten hoşlanmadığım için mi yaptığımı sanıyorsun?" diye sordu Hutch.

Kıpırdamadan durdum.

"Katie, tam tersi oldu."

"Bu ne anlama geliyor? *Tam tersi* mi?"

"Seni görmekten *çok* hoşlandım demek."

Kaşlarımı çatmaya devam ettim.

"Bugün yaptığım gülme şekli," dedi Hutch, "birini incitmek için yapacağınız türden bir gülme değildi. Tanrım, umarım bunu biliyoursundur."

"Aslında ne tür bir gülme olduğundan emin değildim."

"İşiniz gereği bir gün boyunca bir kadının çarpışmaya hazır olup olmadığını test etmeniz gerekirken, gözünüzün önünde mayosuna kadar soyunduğunda ve onu görmek bir şekilde beyninizin çalışmasını durdurduğunda yaptığınız türden bir gülüştü."

"Beynin çalışmayı mı durdurdu?"

Hutch başını salladı. "Öyle oldu."

"Neden?"

"Çünkü ne zaman senin yanında olsam -ki bugün en kötüsüydü- istiyorum ki..." Başını iki yana salladı. "Ben sadece... *her şeyi* istiyorum."

Aşağıya baktım. Gözlerimin neden tekrar yaşlarla dolduğundan emin değilim ama doldular.

Ama Hutch bakışlarımı yakalamak ve beni geri getirmek için tekrar eğildi. Sonra gözlerimin içine baktı. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Emin değildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Seninle olmadığım zamanlarda seni düşündüğümü söylüyorum. Ve seni tekrar görmeyi bekliyorum. Haftalardır bütün günü, her günü birlikte geçiriyoruz ve şimdiden asla yetmeyecekmiş gibi geliyor."

Bana o kadar açık bakıyordu ki büyülenmiş gibiydim.

Ve sonra düşündüm *ki, beni öpecek.*

Çok karanlık ve ciddi idi. Çok yoğun. Başka tarafa bakmak istemiyordu. Bu, yakınlıktan kaynaklanan bir yoğunluktı - yeterince yaklaştıklarında mıknaatısların sahip olduğu o çekim. Kelimelere sığdıramadığı şeyleri umutsuzca söylemek istiyor gibiydi.

Biri sizi öpmek üzereyken hissettiğiniz o duyguyu bilir misiniz? O gerginlik? O elle tutulur beklenti? Her şeyin nasıl yavaşladığını ve yepyeni bir şekilde *önemli* görüldüğünü?

Sahip olduğum his buydu. Ve diğerlerini bastırdı.

O anda internet yoktu. Lucas yoktu. Kendinden nefretin uğuldayan rüzgarlarına karşı mücadele yoktu. Sadece Hutch, onun çatık kaşları ve ben vardık. Diğer her şey bulanıklaşmıştı.

Bu saçma gün böyle mi sona erecekti?

Okyanusun kenarında ağlarken değil ama bir öpücükle mi? Nefeslerimin dalgalar gibi ciğerlerime girip çıktığını hissedebiliyordum.

okyanusu duyabiliyordum. Deniz melteminin fısıldayarak geçtiğini hissedebiliyordum. Kendimden daha büyük bir şeyin içinde kaybolduğumu hissettim; zaman, mekân ya da belki de sadece Hutch'ın bakışları. Hayatım boyunca başka birinin gözlerine hiç bu kadar uzun süre bakmamıştım. Ama gözlerimi .

Ve ben istemedim.

Sonra Hutch daha yakına eğildi. "Onlara inanamazsın," dedi sonra, sesi büyülenmiş gibiydi, bakışlarını ağızıma indirdi. "Onlara nasıl inanabilirsin?"

Ve bununla birlikte başını eğdi. Ve gerçek -kesinlikle, kesinlikle, yüzde bir milyon beni öpecekti- aynı anda hem tamamen imkânsız hem de tamamen kaçınılmaz görünüyordu. Bunun diğer tüm öpücükleri gölgede bırakacak türden bir öpücük olup olmayacağını merak ettim.

Hayatımı değiştirdiğini hissettim.

Sonra tüm o yorumları izinsiz kontrol eden o elim başka bir yöne gitmeye karar verdi. Bu sefer iyi bir şeye ulaşmak için.

Hutch'ın küt kesiminin arkasına getirdim ve kadifemsi dokusunu avuçladım.

Ve sonra hafifçe, *öp beni* çekiştirdim.

Ve Hutch'ın ihtiyacı olan tek izin buydu. İçeri daldı ve ağzını benimkine bastırdı.

On üç

İnsanlık tarihinin en iyi öpücüğü müydü?

Um... evet.

Sanırım tüm tarih kitapları aynı fikirde olacaktır.

Hutch kollarını beni kurtarmak istercesine sıkıca sardı. Sonra beni o kadar güzel, o kadar yoğun, o kadar acımasızca ve o kadar eriterek öptü ki diğer her şeyi unuttum. Sanal nefret edenler kayboldu, etrafımızdaki gerçek hayattaki partililer de kayboldu, gün batımı ve okyanus da kayboldu - ta ki onun ağzından, kollarının sıkılığından ve dünyadaki tüm şefkatten başka bir şey kalmayana kadar.

Özlem de öyle. Sonunda biraz ırayla beslenen ve sevinç alevlerine dönüşen korlar gibi.

Bir öpücüğün hayatımdaki her bozukluğu düzelttiğini söylemeyeceğim. Ama şunu söyleyebilirim: Birinin sizin için ayağa kalkması ve ardından gün batımında su kenarında sizi anlamsızca öpmesi müthiş bir şey. Ruhumdaki sessiz, unutulmuş ve ihmal edilmiş bir şey inkar edilemez bir dozda iyileşti.

Ayrıca öpücüklerin sihirli olduğunu da söylemiyorum.

Belki de doğru zamanda, doğru kişilerle, doğru kişiler -kim bilir?

Ama neşe de bir tür sihirdir, orası kesin. Ve Mallory Meydanı'nda su kenarında Hutch'ı öpmek sevinç olarak nitelendirilmiyorsa, bu dünyada bunu yapabilecek hiçbir şey yoktur.

Bütün gece orada kalabilirdim. Aslında kalabilirdim.

Başladıktan kısa bir süre sonra durmak zorunda kalmamız dışında. Çünkü o zaman Rue, Hutch'ın cep telefonunu aradı. Aslında, hepsi The Gals'dı. Hoparlörde.

"Onu buldun mu?" Rue endişeli bir sesle sordu. "Ayakkabılarını almadan gitti."

"Onu buldum," dedi Hutch alnını benimkine dayayarak, sesi biraz sert çıkıyordu.

"Peki, onu eve getir," dedi Rue, *acele* eder gibi. "Yemek bile yemedi."

★ ★ ★

Ve böylece, hepimiz Rue'ya itaatsizlik etmememiz gerektiğini bildiğimiz için, Hutch beni Rue'nun bisikletine kaldırdı ve arka tekerleğin üzerindeki çelik rafın üzerine yanlamasına yerleştirdi.

"Bu raf beni taşıyabilir mi?"

Hutch, "Bir Hollanda motosikletinde olabilir," dedi.

Zincirin çıplak ayaklarımı dayayabileceğim sağlam bir koruması vardı ve kollarımı Hutch'ın beline doladıktan sonra yola koyulduk.

Ama yavaşça. Yavaşça. Acele etmeden.

Rahatladım. Rüzgâr saçlarımı karıştırdı ve sırtına yaslanıp kollarımı beline doladım. Denge için. Çoğunlukla.

Bir süre hiç konuşmadık. Sadece harekete ve birlikte dengede durma hissine alışmaya çalıştık. Çok şey söylenmişti. Ve yapıldı.

Ama sonra Hutch, "Seni Rue'ya geri götürmek istemekle, onun bisikletini çalıp seni kendime saklamak arasında kaldım," dedi.

Rue'yu düşündüm - ne kadar güçlü bir doğası vardı. "Sana sahip olduğu için çok şanslı," dedim. "Hiç bu kadar sadık bir yeğen görmemiştim."

Hutch başını salladı. "Bizi o büyüttü, bu yüzden ona çok şey borçluyum. Ayrıca ondan hoşlanıyorum." "Ben de onu severim," dedim.

"Starlite'ı satın aldığımda Key West'te emekli olmuştu. O zamanlar Kodiak'ta görevliydim. Muhtemelen alamayacağımı düşünerek bir sonraki turumda buraya başvurdum, ama sonra" -caddede küçük bir tümsekten geçtik- "aldım."

"Çok şanslısın," dedim.

"Gerçekten öyle," dedi Hutch. "Bir yıldır buradayım, ancak turlar genellikle dört yıl sürüyor, bu yüzden ayrılmadan önce biraz zamanım var. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum."

Hutch bisiklet sürmekte iyiydi. Her şeye rağmen -kaskım, ayakkabım ve hatta bir koltuğum bile yoktu- kendimi rahat hissediyordum. Ara sokaklar sessizdi. Lastiklerin yol boyunca çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Konuşmak kolaydı.

Sonra, "Annen öldükten sonra seni Rue mu büyüttü?" diye sordum. "Ebeveynler," diye düzeltti Hutch.

"Ebeveynlerimiz öldükten sonra."

"Oh," dedim. "Vay canına. Özür dilerim."

"Bu bir kazaydı," dedi Hutch. "Ben on iki, Cole sekiz yaşındaydı ve ondan sonra bizi götürecek kimse yoktu."

"Rue teyzenden başka kimse yok," dedim.

"*Fahri* teyze," diye açıkladı Hutch. "Rue devreye girdiğinde koruyucu aileye verilmek üzereydik. Hiç çocuk istememişti. Ama yardım etmemek olmazdı."

Rue'ya olan hayranlığımın arttığını hissettim. "Annenin arkadaşı mıydı?" diye sordum.

"Hayır..." Hutch söyledi.

"Bir iş arkadaşı falan mı?"

"Bu konu hakkında hiç konuşmam," dedi Hutch sonra. "Bunun hakkında konuşmak çok garip."

Kaşlarımı çattım. Hassas sorular mı soruyordum? "Hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda ," dedim.

" değil," dedi Hutch. "Bu gece birkaç şey paylaştın." "Birkaçtan fazla," diye kabul ettim.

Hutch bir an durakladı ve sonra, "Annemle babamın öldüğü kazaya... Babam sebep oldu," dedi.

Bunun üzerine pozisyonumu değiştirdim; ona hülyalı bir şekilde yaslanıp başımı omzuna yaslamaktan, tetikte oturup arkadan vücut dilini izlemeye geçtim.

"Yeni terfi etmişti," diye devam etti Hutch, "bizi yemeğe çıkarmıştı ve kesinlikle hatırlıyorum ki en az bir

Çünkü Sprite'ımı aynı bardakta alıp alamayacağımı sordum. Ama gerçekten kaç içki içtiğini ya da biraz "-Hutch karar vermeden önce yarım saniye tereddüt etti-" "sarhoş olup olmadığını bilmiyorum."

Omzunun üzerinden izleyerek bekledim.

"Eve dönerken," dedi Hutch, "bir yokuşun dibindeki dur işaretini aştı ve başka bir arabaya çarptı." Hutch tereddüt etti ve sonra ekledi: "Rue'nun arabası."

Hutch pedal çevirmeye devam ederken "Oh," dedim.

Hutch başını salladı ve boyun kaslarının bu hareketle esnemesini izledim. "Sarhoş gibi görünmüyordu. Çok içen biri değildi. Ama Rue'nun kocası Robert anında öldü."

Hutch yavaşlamıştı ve durup durmayacağını, bir bank bulup yüz yüze konuşup konuşmayacağını merak ediyordum.

Ama yapmadı.

Belki de bu şekilde söylemek daha kolaydı.

Hutch devam etti. "Rue, dur işaretini görmemizi engelleyen büyümüş bir ağaç olduğunu söylüyor. Açıklaması bu kadar basit. Babam durmayı, hatta yavaşlamayı bile bilmiyormuş. Bardaki o içkiden ona hiç bahsetmedim. Ama tabii ki otopside öyle ya da böyle bir şey öğrenecekti."

"Yani ona ne söyledilerse sana söylemedi mi?"

Hutch tekrar başını salladı. "Hayır, sormadım da." Sonra devam etti. "Çarpışmadan sonra Rue kendi tarafından çıkmayı başardı, ama Robert'ın kapısını açmaya çalıştığında onu kafese kapatmışlardı. Çoktan ölmüş olmalıydı. Ama Rue bunu henüz bilmiyordu. Biri -bir adam, bir görgü tanığı- onu geri çekip uzaklaştırdı. Çarpışma bir benzin deposunu patlatmış olmalıydı. Dumanlar o kadar güçlüydü ki, herkes kokusunu alabiliyordu. Arabamızın ön tarafı akordeon gibi buruşmuştu ve annemle babam hâlâ arabanın içindeydi. çıkmayı başardım ve Cole'u alıp götürdüm. Saniyeler sonra, her iki araba ve içindeki her şey patladı. Yüzümdeki sıcaklığı hala hatırlayabiliyorum."

Hutch sessizliğe gömüldü.

Ben de öyle.

"Çok komik," dedi Hutch sonra. "O geceyle ilgili hatırlayabildiğim çok fazla şey yok. Yangını hatırlıyorum. Cole'un elimi ne kadar sıkı kavradığını. Ama Rue'nun onu güvenli bir yere sürükleyen adamla nasıl dövüştüğünü hâlâ çok net bir şekilde -neredeyse bir sinema perdesindeymiş gibi- görebiliyorum."

Hutch'ın yüzünü silmek için elinin tersini kaldırdığını gördüm.

Şimdi kollarımı ona doladım ve meşru bir kucaklaşmayla ona yaslandım.

"Vay canına," dedi. "Bu hikayeyi daha önce hiç anlatmamıştım.

Hiç kimseye." "Hepiniz çok şey yaşadınız," dedim.

"Sanırım devam edeceğim," dedi Hutch, "ve tüm kasabamızın olanları ve kimin hatası olduğunu bildiğini de ekleyeceğim. Ortaokuldaki bazı salaklar babama katil demeye başladılar - ki teknik olarak buna itiraz bile edemezdim. Cole hala ilkokuldaydı ve şekilde şanslıydı ve en kötüsünden kurtuldu. Her zaman en zor durumda olanın Rue olduğunu düşünmüştümdür. Bizi yanına alarak iyi bir şey yaptı ve şimdi de bizi seviyor ama bu kolay değildi. O ve Robert lisede sevgiliydiler. Mutluydular. Kaybettiği hayatının yerine iki yaramaz çocuk koyacak değildi ya. Ve sonra, aniden, araba havuzlarını sürüyor, izin belgelerini imzalıyor ve hiç istemediği şekillerde bağlanıyordu. Ama bizi kurtardı. Bizi kurtardı. Bunu asla unutmayacağım ve her gün ona minnettarım."

"Bu yüzden onunla bu kadar ilgileniyorsun," dedim. "Bu sadece görev değil. Rue çok eğlenceli biri."

"Gerçekten öyle."

"İşte bu yüzden ünlü olmak istemiyorum. Ne zaman haberlerde benimle ilgili bir şey çıksa, her şey yeniden gündeme geliyor. Sonra Rue çocukluğumdan beri yaptığını yapıyor: bana iyi olduğunu söylüyor, cesur bir yüz ifadesi takınıyor ve sonra ağlamak için dışarı çıkıyor."

"Bu yüzden mi röportaj yapmak istemediniz? Sadece" değil -daha iyi bir terim bulmaya çalıştım, ve sonunda "sahte alçakgönüllülük" dedim.

"Alçakgönüllülük falan değildi," dedi Hutch, alınmadan. "Sadece, ilk elden deneyimlerime dayanarak, insanlar sizin hakkınızda konuşurken söylediklerinin çoğunun yanlış olduğunu."

"Başınıza gelenler için çok üzgünüm. Hepiniz için." "Ben de," dedi Hutch.

"Şimdi bu Sahil Güvenlik videosunu yapmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum" dedim.

Hutch, "Bunun için gönüllü olmazdım," dedi. "Ama işe alımlara yardımcı olaksa bunun bir getirisi de var."

"Sebepsiz yere Puppy Love-ünlü olmanın aksine."

"Aynen öyle," dedi Hutch. Sonra da ekledi: "O yüzden işini iyi yapsan iyi olur." "Ben her zaman iyi bir iş çıkarırım."

"Her neyse, bu bana bağlı değil." Omuz silkti. "Ya da bu konuda sana da bağlı değil." Sonra ekledi, "Ama en azından Cole'u buraya getirebilirse, bu Rue Teyze'yi mutlu edebilir diye düşündüm."

"Özür dilerim," dedim, işleri daha da kötüleştirip kötüleştirmediğimi merak ederek. "Senin hatan değil."

"Hiçbir fikrim yoktu," dedim.

"Artık iyiyiz. Çoğunlukla. Sayılır. Uzun zaman oldu." "Senin hikayen benim internet zorbalarımı neredeyse sevimli gösteriyor."

Hutch başını salladı. "Bu pisliklerin sevimli bir yanı yok."

Kollarımı ona sımsıkı doladım. Her nasılsa, tüm bunlar Hutch hakkında cevapladığından daha fazla soru ortaya çıkarıyor gibiydi. Bu yüzden mi içki içmiyordu? Bu yüzden mi insanları kurtarmak için bir hayata imza atmıştı? Cole'un onunla olan anlaşmazlığının nedeni bu muydu?

Sormak istedim ama .

İkimiz de bir gün için çok şey paylaşmıştık.

Yine de bir şey oldukça açıktı. Hutch'a işimi kurtarmak için "Hayatta Bir Gün" videosu yapmak üzere yıldız gücünü ödünç alıp alamayacağımı sormayacaktım -kesinlikle sormayacaktım-. Artık istememesinin nedenini bildiğime göre ben de istemiyordum. Kurtarma yüzücülerini işe almak için bir video yapmak başka bir şeydi. Beni Sullivan'dan korumak başka bir şeydi.

Starlite'a döndüğümde ilk işim çimlerin arasında telefonumu bulmak oldu. Sonra Cole'un beklediği soruya bir cevap yazmaktı: **Yapacak mı?**
Hayır, mesaj attım. **Kesinlikle olmaz. Dava kapanmıştır.**

On dört

O gecenin geri kalanını daha fazla yorum okuyarak geçirmediim.

Hutch'ın öpücüğü gerçek dünyada kalmak için ihtiyacım olan cesareti verdi. İnternetle ilgili komik olan şey, temelde kolektif bir halüsinasyon olması. Eğer katılmazsanız, var olmaz. Yani, var... ama çok gerçek bir şekilde, yok.

Artık SWET testimi geçtiğime göre, gerçek dünyada yapmam gereken şeyler vardı

Ya

P. Sahil Güvenlik kurtarma helikopterinde uçmak gibi. Al sana internet.

Uçuş sabahı güzellik listem için "serçe parmağımı" seçtim, Beanie'nin başını sallayarak onaylamamasına rağmen.

Beanie, "Sanki hiç denemiyorsun bile," dedi.

Ama ben iki katına çıktım ve ona bir fotoğraf gönderdim.

Size bir şey söyleyeyim: O serçe parmağa olan hayranlığım samimiydi. Oranlar harikaydı. Tırnak şekli zarifti. Parmak eklemleri ... şirin miydi? Bu küçük parmakla ilgili her şey, dikkat etmeye başladığımda, onayıyla buluştu. Ve şimdi Beanie'ye seçimimi savunurken, yüzük parmağıma ve işaret parmağıma *da* hayran olduğumu fark etmeden edemedim.

"Bu bir üçlü," diye ilan ettim. "Şikayet etmeyi bırak."

"Peki ya orta parmağın?" Beanie sanki küçümseniyormuş gibi meydan okudu. Sonra: "Peki ya *başparmağın*?"

Orta parmağımın neden kesilmediğinden emin değildim ama başparmağım kolaydı. "Başparmağım biraz güdüktür."

Beanie o zaman, "Bu senin ev ödevin," dedi. "Ev ödevi mi?" "*Ne bu, okul mu?*" dedim.

"Beanie, "Bu başparmakta hayranlık uyandıracak bir şey bulun ve onu listeye ekleyin," dedi.

Starlite otoparkında Hutch'ın beni almasını beklerken yaptığım şey buydu. Onca paylaşım, gece bisiklete binme ve... öpüşmeden sonra onu tekrar göreceğim için garip bir şekilde gergindim ve bu yüzden o başparmağa aşırı odaklandım.

Bu ödev çok zordu. Bir başparmağın hayran olunacak nesi var?

Biraz güdüktü. Bu sadece bir gerçektir. Ne yapsaydım, kendime yalan mı söyleseydim?

Yine de Beanie ile aynı fikirdeydim. Bu olumsuzluğun devam etmesine izin veremezdim.

Gottman'lar sihirli oranın beşe bir olduğunu söyledi: ortaklar arasındaki her bir olumsuz etkileşim için beş olumlu etkileşim gerekiyordu.

Bu yüzden kendimi başparmağımda hayranlık duyduğum beş şeyi listelemeye zorladım.

Açıkçası, çivi tavan döşemesindeydi. Yuvarlak ve karenin iyi orantılı bir karışımı. Şimdi tırnak yatağındaki küçük hilali takdir ettim. Parmak eklemi ile elimin tabanı arasında sivrilmesi hoşuma gitmişti. Kaç tane oldu? İki tane daha kaldı. Başka ne var? Parmak eklemlerimin çizgileri kırıksık mı? Güzel kemerli mi? Tamam, şimdi uzanıyordum. Ama sayılırdı. Başparmağımı çevirip pedine . Pürüzsüz ve yumuşak.

Tamamdır.

Beanie'ye beş şeyden oluşan listemi bir karikatür başparmağı GIF'i ile birlikte mesaj attım. Sonra büyük bir ciddiyetle *başparmağımın* boğumunu öptüm ve *ona* "Sana asla *güdük* dememeliydim. Sen güdüksün, ama aynı zamanda birçok başka güzel şeysin," dedim, tam da Hutch kamyonetiyle gelirken.

Orta parmağı sonra hallederiz.

Hutch beni başparmağımı öperken
gördü mü? Asla bilemeyeceğiz.

Çünkü daha kapıyı açmadan önce, her zamanki kaşlarının bugün farklı olduğunu görebiliyordum.

Alışık olduğum o ciddi, endişeli, sevimli kaş çatma değildi. Bu kaşlar... daha mı keskindi? Daha mı karanlıktı? Daha mı sertti?

Nasıl okuyacağımı bilemedim. Sinirlenmiş miydi? Kızgın mı? Bir şeye mi öfkelenmişti?

Bir gece önce hayatımı değiştiren o öpücükten sonra her şeyin biraz farklı olacağını düşünmüştüm... ama *iyi anlamda*. Başka bir *öpücük* beklediğimden emin değildim ama hiç değilse sıcak bir gülümseme bekliyordum.

Ama bunun yerine... içeri girdiğimde kaşlarımı çatmaktan başka bir şey hissetmedim. Sıcaklık yok. Arkadaşlık yok. Söylenmemiş bir samimiyet yok.

Göz teması yok, bu kesin.

İşte oradaydı, Sahil Güvenlik tarafından verilen lacivert tişörtü ve sortuyla, elleri direksiyonda, gözleri dümdüz ileride ve başının üzerinde bir karikatür karalamasıyla.

Yani, hayır: Ona kendi başparmağımı öpmekle ilgili komik bir anekdot anlatmadım.

Onun yerine, .

"Merhaba," dedim kemerimi . "Günaydın."

Hutch göz teması kurmadan başını salladı ve bizi yola çıkardı.

"Bugün ilk uçuşum," dedim, sohbet sularını test ederek. Bir baş daha salladı.

"Düнкü nezaketiniz için tekrar çok teşekkür ederim," dedim.

"Elbette," dedi Hutch, sestен çok fısıltıyla, sesi tuhaf bir şekilde resmiydi.

"Sensiz ne yapardım emin değilim." Bir kez daha başını salladı. Sonra biraz nefes.

Başparmak unutuldu, birkaç dakika sessizlik içinde araba sürdük. Daha önce olmasına izin verdiğimizden çok daha fazla *dakika* -çok daha fazla- sessizlik. Birden Cole'un Hutch'ın konuşkan biri olmadığını söylediğini hatırladım.

Sonunda, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Her şey ," dedi Hutch.

Her şey yolunda *görünmüyordu*. Ama kime söyleyebilirdim ki?

Bir şeyler oluyordu. Öpüştüğüne pişman mı olmuştu? Bana ailesini anlattığı için pişman mıydı? Yoksa -Allah korusun- eve döndükten sonra internete girmiş, tüm o yazıları okumuş, tüm o aşağılık heriflerin benim hakkımda haklı olduğuna karar vermiş ve taraf mı değiştirmişti?

İmkansız değildi.

İnternetin ikna etme becerisi var gibi görünüyordu. Her ne oluyorsa, iyi değildi.

Yolculuğun geri kalanını onu konuşturmaya çalışarak geçirdim - herhangi bir konuda- *ama* iki kelimelik cevaplardan öteye gidemedim. Ya da göz teması kuramadım. Hava üssüne vardığımızda, kendini hemen belli etti. Ben de etrafta dolaşıp hangarın B-roll çekimlerini yaptım. Uçuş öncesi kontrol toplantısına kadar onu bir daha görmedim, içeri girdi, gözlerimden kaçtı ve odanın karşısındaki koltuğa oturdu.

Bulunduğum yerden matematiksel olarak en uzak noktada.

Belki de görevler sırasında böyleydi? Onunla daha önce hiç uçmamıştım. Belki de sadece iş adamı Hutch'ı görüyordum?

Görüşmelerimizden birinde Hutch bana *uçuş balonu* kavramını açıklamıştı; bu kavram mürettebat üyelerinin her sortiden önce içine girdikleri ve tüm dikkatlerini uçuşa verdikleri bir zihniyetti.

Belki de Hutch zihinsel olarak oraya gitmişti? Uçuş balonunun içine mi?

Benimki üzerinde çalışmam gerekecek.

Çünkü bu uçuşta tüm dikkatimi veremedim.

Toplantı, sabah sisinin görüş mesafesini uçuş için çok fazla etkileyip etkilemediğinin tartışılmasıyla başladı ve hayır, güvenli bir aralıktaydı olduğu sonucuna varıldı. Ardından, mürettebatın her bir üyesine hazır olup olmadıklarına dair sorular yöneltildi. Havacılıkta her şeyin bir kontrol listesiyle başlayıp bittiğini okumuştum ve bu şimdi kesinlikle doğrudu.

Toplantı ilerledikçe Hutch hakkındaki endişelerim yerini başka endişelere bıraktı. Özellikle de çok daha ilkel bir endişeye. Çünkü bu toplantının, başından beri korktuğum o anda sona ermekten başka seçeneği yoktu. Ayağa kalkıp *ağırlığımı* odadakilere *duyurmak* zorunda kalacağım an.

Artık bundan kurtuluş yok.

Bu uçuştan önce bunu yapmam gerektiğini unutmuş muydun? Çünkü ben unutmadım.

Hutch'la sessiz sürüş bir dakikalığına dikkatimi dağıtmıştı ama konferans salonuna girdikten sonra kaçış yoktu.

Toplantı ilerledikçe korkum daha da arttı. Toplantının sonunda, kendimi tren raylarına bağlanmış gibi hissediyordum.

Ancak ABD Sahil Güvenliği hakkında bilmediğiniz bir şey var. Her sortide aynı ekip uçmaz. Mürettebat günlere ve programlara göre değişir. Herkesin herkesle çalışabilmesi için prosedürler standartlaştırılmıştır ve bu da acil durumlarda bir araya gelmeyi ve farklı insanlarla çalışmayı kolaylaştırır.

Bugün Mira adında bir pilotumuz, Noah adında bir yardımcı pilotumuz, Vanessa adında bir uçuş teknisyenimiz ve Hutch vardı.

Bir de ben. Ve kameram.

Toplantı sırasında, sesimle kameranın son derece ağır olduğunu ima edebileceğimi düşünerek ağırlığımı kameranınkiyle birlikte duyurmaya karar vermiştim. Bu planın şaşırtıcılığını sevmiştim. İnkâr edilebilirliği. Bu senaryoda her şey mümkündü! Bildikleri kadarıyla *kimsesiz* biri olabilirdim. Mack kamyonu gibi kamera taşıyan bir kimsesiz.

İşe yaramak zorunda.

Belki de helikopterden hiç korkmuyordum. Belki de sadece *helikopterle ilgili toplantıdan* korkuyordum.

Ama sanırım şanslıydım.

Anlaşılan o ki, o toplantıda hepimiz ağırlıklarımızı yüksek sesle açıklamak zorunda değildik. Tüm bu numaralar daha sonra ekipman odasında gerçekleşecekti. Böylece haftalardır korktuğum bu kabus senaryosu, havalı insanlarla dolu bir odada ayağa kalkmak ve

Bir insan olarak değerimi rastgele tanımlayacak bir sayı ilan etmek ...
olmadı.

Her zaman böyle değil midir?

Korktuğunuz şey asla korkmanız gereken şey değildir.

of.

Bunun yerine, ekipman odasında, uçuş kasklarımızı alırken-
Bowling topları gibi mavi ve ışıltılıydılar - pilot Mira beni sessizce köşedeki
bir teraziye götürdü. Sıradan bir tartı. Ve sadece ikimiz, yalnızdık.

"Sadece numaranızı almam gerekiyor," dedi bir pano kaldırarak.

"Oh," dedim. Sonra, "Bu kadar mı?"

Mira başını salladı. "İşte bu "

Göğsümde bir rahatlama hissettim. "Sorun olmazsa bakmayacağım."

"Hiç sorun değil," dedi Mira, kadın kadına.

Adımımı , sonra aşağı baktı, sonra panosuna rastgele bir sayı
yazdı ve ... işte bu kadar. Tüm bu birikim güzel bir hiç içindi.

Sonra, "Ve kamera-?" diye sordu.

"Yirmi iki pound," dedim. Bu sefer dürüstüm. Bunu
da yazdı.

"Kamerayı tartmanıza gerek yok mu?"

"Pek sayılmaz."

"Bunun nedeni insanların sadece vücut ağırlıkları hakkında yalan
söylemeleri mi?"

Mira başıyla onayladı. "Evet. İnsanlar tehlike çağrılarında kendilerini
rapor ettiklerinde, her zaman yüzde on daha ekleriz."

"Dürüst olurdum," dedim. Ya da *tamamen tahmin eden* bir insanın
kadar dürüst.

"Sende bunu hissediyorum," dedi Mira.

"Teşekkür ederim," dedim. Sonra da ekledim: "Artık dünyada bu
numarayı bilen tek kişi sensin. Ben de dahil."

"Öyle ?" Mira sordu. "Vay . Şimdiden unutmuşum."

ABD ordusunda pilot olduğu için ve buna izin verilip verilmediğini
için... O anda ona sarılmadım.

Ama ben istedim.

HELİKOPTERLER O KADAR YÜKSEK SESLİDİR Kİ
PİLOTLAR KULAKLIK VE MİKROFONLARLA İLETİŞİM KURMAK
ZORUNDADIR. Helikopterdeki insanların *birbirleriyle normal* bir şekilde
konuştuğu bir film görürseniz, devam edin ve buna "yanlış" deyin.

Helikopterde konuşabilirsiniz ama bağırarak zorundasınız.

Aslında helikopterler o kadar gürültülüdür ki, mürettebat içinde gürültü
önleyici kulaklıklar bulunan uçuş kaskları takmanın yanı sıra köpük kulak
tıkaçları da takmaktadır. *O kadar gürültülü.*

Bu pilotlar için büyük bir sorun: işitme kaybı. Ayrıca oturmaktan ve
titreşimlerden kaynaklanan sırt ağrısı. Ve ağır kasklar ve gece görüş
gözlükleri yüzünden boyun problemleri.

Her şeyin bir bedeli var.

Ancak bu uçuştaki kişisel zararım korktuğumdan daha az oldu.

Öncelikle sivil kıyafetlerimi giymeme izin verdiler ki bu beni rahatlatmıştı.
Sadece güvenilir siyah kot pantolonumu, tişörtümü, spor ayakkabılarımı
ve turuncu uçuş güvenlik yeleğimi giydim.

Dünyadaki en kötü görünüm değil.

Ben teçhizatımla dışarı çıktığımda helikopter çoktan hangarın
dışında bekliyordu ve Hutch'ın erkekler soyunma odasından yüzme
kıyafetiyle çıktığını görmek için baktım - özünde siyah bir mayo ve
siyah yüzme ayakkabılarıydı.

Bu da onu belirgin bir şekilde süper kahraman gibi gösteriyordu.

Ayrıca diğer ekipmanların bulunduğu bir çanta, şnorkel ve gözlük
takılı parlak sarı bir yüzme kaskı, bir dizi uzun siyah palet ve yeşil
güvenlik eldivenleri taşıyordu.

Onu görünce yürümeyi bıraktım.

Bir saniyeliğine donup kaldım. O gerçekten bir kurtarma
yüzücüsüydü. *Helikopterden atlarken* bunu giyiyordu. *Açık okyanusa.*
İnsanların hayatını kurtarmak için.

Bu adam, tam burada, gün batımında okyanus kenarında beni
öpmüştü.

Dün.

Hatıralar bir saniyeliğine beni ele geçirdi, sonra gerçekler geri geldi.

Hutch ile doğru ilerlediği helikopterin tam arasında duruyordum, bu yüzden benimle birlikte yürüyebileceğini düşünmek çılgınca değildi. Ya da el sallayacağını. Ya da varlığını kabul edeceğini.

Ama yapmadı.

Sanki orada değilmişim gibi yanımdan geçip gitmesini izledim. Ciddiyim. Ne be?

Ama sanırım bu iş sonrası için bir soruydu.

Şimdi, mürettebatın geri kalanı bekleyen helikoptere doğru yürürken, pilot Mira yanıma geldi ve "Havadayken miden bulanırsa bize haber ver" dedi.

Uçuş balonu benim varlığını kabul etmesine engel değildi. "Mide bulantısı mı?" diye sordum.

"Muhtemelen iyi olacaksın. Ama uçaklarda alışık olduğunuzdan farklı bir his. Bu yüzden gözlerinizi ufukta tutun. Ve kendinizi kötü hissetmeye başlarsanız, bir şeyler söyleyin. Bu konuda yardımcı olmak için yapabileceğimiz şeyler var. Ama kusarsanız, uçuş ekibinin yapması gereken çok fazla temizlik olacaktır."

Kusma. "."

"Bugün biraz kahvaltı ettin, değil mi?" Mira o zaman sordu. "Evet," diye yalan söyledim.

"İyi olacaksın."

Hâlâ her zamanki gibi görkemli ve turuncu olan helikoptere vardığımızda, Mira ve ekibin geri kalanı ekipmanı görsel olarak kontrol etmeye başladı ve Hutch yanımda belirdi.

"Bugün kahvaltı ettin mi?" diye sordu, sanki sırlarımızı paylaşan casuslarmışız gibi dosdoğru önüne bakarak.

Başımı salladım. "Yemek yiyemeyecek kadar gergindim."

Hutch *öyle düşünmüş* gibi başını salladı ve sonra uçuş yeleğindeki fermuarlı keseden bir enerji barı çıkardı. "Al bunu."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Geldiği yerde daha çok atıştırmalık var," dedi yeleğini sıvazlayarak ve hala atıştırmalıklardan bahseden bir insan kadar işle ilgili konuşuyordu

Yapabilirsin.

Huh.

★ ★ ★

Bunun sadece bir eğitim görevi olması gerekiyordu. Mürettebat her gece vardiyasında saatlerini yüksek tutmak ve pratik yapmak için eğitim görevlerinde uçar. Ancak havalandıktan kısa bir süre sonra, tam midemin bulanıp bulanmadığına karar vermeye çalışırken, Sektör'den bir balıkçı teknesinin tehlikede olduğu ve içinde tek bir kişinin bulunduğu çağrısı geldi.

İnsanlara "ruh" diye hitap eden başka bir ordu kolu olup olmadığını merak ettim. Bunu daha sonra Google'da araştırmam gerekecek.

Eğitim görevi oldukça hızlı bir şekilde kurtarmaya dönüştü.

İki pilot ön taraftaydı, uçuş teknisyeni ise onların arkasında, uçağın her iki kapısından da çalışabilmesi için yana kayan bir ray üzerindeki koltukta ve ben de arkada, Hutch'ın her zamanki koltuğuna sıkışmış bir şekilde otuyordum. Hutch ise gri boyalı metal zeminde, katlanmış ve arkaya yerleştirilmiş kurtarma sepetinin yanında otuyordu.

Sanırım bir kişilik daha yerimiz vardı. Ama rahat olurdu.

Kafa karıştırıcı olan helikopterin uçması değil, *havada asılı kalması*. Yönünüzü bulmak için gerçekten ufuk çizgisini bulmanız gerekiyor. Hutch bana bakıp duruyordu, kusacağımdan korkuyordu şüphesiz. Ama kusma olmayacaktı. Bugün olmayacaktı. Gurur meselesi olarak.

Bunun olmasına izin vermeden önce patlardım.

Bunun yerine, tabiri caizse denize ayak basar basmaz filme . Kabinin, aşağıdaki suyun, mürettebatın ve ekipmanın iç çekimlerini yaptım.

Pilotlar önde, pilotluk yaptıklarından ve Hutch görünüşe göre benimle konuşmak istemediğinden, neler olup bittiğini açıklama görevi uçuş teknisyeni Vanessa'ya düştü. "Olay yerine ulaştığımızda," dedi kask mikrofonundan ve kulaklıktan konuşarak, "en yüksek tepenin on beş metre yukarısına ineceğiz ve sonra Hutch suya açılacak. O dışarı çıktığında ve biz de

İhtiyacı olan ekipman her neyse - sepet ya da askı - seni topçu kemerine bağlayabiliriz, böylece eğilip iyi atışlar yapabilirsin."

"Helikopterden inmek mi?" diye açıkladım.

"Elbette," dedi Vanessa. "*Titanic*'e binebilirsin." Kollarını Kate Winslet'in pruvadaki hali gibi açtı.

"Harika," dedim. Gözlerimdeki dehşeti gizlemek için okyanusa baktım. Sonra sordum: "Hutch *konuslanacak* derken *atlamayı* mı kastediyorsun?"

" yukarı," dedi Vanessa, şimdi gelmiş, beş noktalı emniyet kemerini çözmeme ve nişancının kemerini sıkmama yardım ediyordu

-Belime bir kablo bağladı. Sonra beni kimsenin yoluna çıkmayacağım ama Hutch'ın suya düşüşünü çekebileceğim bir noktaya yerleştirdi.

Bugünün özellikle rüzgarlı olacağını düşünmemiştim ama olay yerine vardığımızda dalgaların ne kadar büyük görünce şok oldum. Gökyüzü de aniden daha gri ve fırtınalı göründü. Kameramı hazırlarken içimde bir endişe gölgesi hissettim.

Hutch'ı şu anda okyanusa bırakmak iyi bir fikir miydi?

Konuşturmak görüldüğünden daha tehlikelidir. Helikopter suya sadece güvenli bir şekilde alçalabilir. En yüksek tepenin 15 feet yukarısı sınırdır. Bu atlamak için ideal bir açıklıktır, ama elbette dalgalara *silindir* denmesinin bir nedeni vardır. Hareket ederler, dalgalarırlar ve saniyeler içinde yer değiştirebilirler. Bir yüzücü dalganın tepesine on beş metrelik iniş için konuşlanabilir ve su o kadar hızlı kayabilir ki yüzeye ulaşmadan önce kırk metre veya daha fazla olabilir.

Hutch görüşmelerimizden birinde, "Bu seni çok yorar," diye açıklamıştı.

"Kırk ayak seni öldürebilir mi?"

"Yani," demişti Hutch, "acıtacak. Bu kesin. Ve muhtemelen bir garaj satışı alacaksın."

"Bir ne?"

"Su size o kadar sert vurur ki tüm ekipmanınızı -şnorkelinizi, gözlüklerinizi ve paletlerinizi- kaybedersiniz."

"Yüzgeçlerini kaybetmenin iyi bir şey olmadığını tahmin ediyorum." "Doğru. Kötü bir şey."

"Ne kadar kötü?"

Hutch bunu düşündü. "Yüzgeçlerin senin gücün ve kontrolündür. Yani bunu kaybetmek istemezsiniz. Özellikle de fırtınalı bir okyanusta."

Altımızdaki okyanus fırtınalı mıydı?

Kesinlikle bir şeyler hakkında biraz endişeli görünüyordu.

Herkesin bu kadar sakin olması şaşırtıcıydı. Kulaklıklardan mürettebatın konuşmalarını duyabiliyordum. Pilotlar sakin bir şekilde prosedürleri ve konumlandırmayı tartışıyorlardı. Uçuş teknisyeni arkadaki ekipmanı ayarlıyordu. Hutch ise kendini okyanusa bırakacağı anı bekliyordu.

Benim için bu tamamen gerçeküstüydü.

Bu adamlar için ofiste sıradan bir gündü.

Altımızda, yan yatmış küçük bir balıkçı teknesi vardı. Bu devasa dalgalardan biri tarafından devrilmişti. Bir kazazede turuncu bir can yeleği giymiş halde suyun içinde sallanıyordu.

Pilotlar bizi onun üzerine yerleştirdi ve rotorumuzdan çıkan rüzgâr suyu dalgalandırarak püskürmesini sağladı. Hutch uçuş kaskını sarı yüzme kaskıyla değiştirmiş ve yüzgeçlerini yüzme ayakkabılarının üzerine takmıştı. Biz havada asılı dururken Vanessa kapıyı açıp geriye kaydırıldı ve Hutch açıklığa doğru ilerleyerek ayaklarını yana sarkıttı.

"Korkutucu mu?" Aynı röportajda ona sormuştum. "Helikopterden atlamak?"

"Hayır," demişti Hutch, gözlerindeki ışık sözlerini doğruluyordu. "Eğlenceli."

"Ama ölebileceğin pek çok yol var," dedim.

"Eğer bu şekilde düşünen biriyseniz," dedi Hutch, "burada olmazdınız. Yüzme okulunu asla bitiremezdin."

Yüzme okulunu asla bitiremeyeceğim önceden de belliydi, muhtemelen şimdi *daha da* belli oldu. Sadece izlemek bile

Hutch'ın orada oturması midemi bulandırdı.

Ve sonra tam da midemin korktuğu şeyi yaptı. İtti ve gitti.

Çok güzel bir fotoğraf çektim. Sıçrama ve hepsi.

Hutch suya girer girmez kazazedenin bulunduğu yöne doğru yüzmeye başladı; kollarını ve omuzlarını sert bir şekilde pompalayarak *sprint* adını verdiği bir yüzme türünü uyguluyordu. Yakınlaştım ve spreyn içinden geçişini izledim. Onların deyimiyle ruha ulaştı ve birkaç dakika içinde Hutch bir sepet için işaret verdi. Vanessa sepeti aşağı indirdi ve ben de onu filme aldım. Sepet aşağı inerken, Hutch kazazedeyi göğsünden kavrayarak onu karşılamak için yaklaştı.

Sepet yüzeye ulaştı ve suyun altında kayboldu. Hutch telini yakaladı ve kazazedenin içine yerleşmesine yardım etti. Hutch işaret verdiğinde, Vanessa kazazede içindeyken sepeti kaldırdı. Kaldırma kablosunun vinci menteşeli bir metal kolun üzerindeydi ve kazazede doğru yüksekliğe ulaştığında Vanessa sepeti kabinin içine sokmak için kolu döndürdü. Sırada Hutch vardı. Vanessa ona bir klips indirdi, o da bunu koşum takımına taktı ve Vanessa onu da yukarı kaldırdı.

Hayatta kalan kişi Hawaii tişörtü giymiş elli yaşlarında bir adamdı; gününün bu şekilde sona ereceğini tahmin etmemiş gibi görünüyordu. Görebildiğim kadarıyla gözle görülür bir yarası yoktu ama kesinlikle gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki beyni hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu. Hutch onu yerleştirdi, pilotlar bizi üsse dönmek üzere harekete geçirdi ve ben de kameramı kaldırdım.

Bu kadar olağanüstü bir şey için, gerçekten kolay görünmesini sağladılar. Hayat kurtaran bir sorti daha sanırım.

Ama belki de herkes için değil. İnmeden hemen önce kazazedeye şöyle bir baktım ve ağladığını gördüm.

★ ★ ★

Hangara döndüğümüzde, Hutch temizlenmek için soyunma odasına gitmeden önce onu durdurdum ve "Hep böyle ağlarlar mı?

Bu mu?"

Hutch döndü ve gün boyunca ilk kez gözlerimle buluştu; o üzgün kaşları yine çatılmıştı. "İnsanlar çok tuhaf şeyler yaparlar."

Bunun bir anlamı olması gerektiğini hissettim. artık.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum.

Hutch nasıl cevap vereceğini düşündükten sonra içini çekerek, "Hayır. Hatalı olan bendim."

"Ne hakkında yanlış?" Dedim, sesimde biraz hayal kırıklığı vardı.

Hutch önce yere, sonra tekrar yukarı baktı. "Dün gece Cole'la telefonda konuştum. Bir yıldır ilk kez."

"Tamam," dedim.

"Uzun zamandır onunla konuşmak istiyordum. Ama bu tam olarak umduğum şey değildi. Tam bir yıldır görüşmüyoruz ve şimdi tek konusu sensin."

"Ben mi?" diye sordum.

Hutch başını salladı. "Bana senin hakkında her şeyi anlattı."

Söyleyiş tarzına bakılırsa, kulağa pek hoş gelmiyordu.

Ama Cole ne derdi ki? Beni çok az tanıyordu.

Hutch etti. "Benden 'Hayatta Bir Gün' projeni yapmamı istedi.

-Ve bana nedenini söyledi."

Cole ona Sullivan'dan bahsetmiş miydi? Hutch'ın bütün gün bu kadar kızgın olmasının nedeni bu muydu? Çünkü Cole, Hutch'ın iyi kalpliliğini ona karşı kullanıyordu ve şimdi de onun isteği dışında bana yardım mı ediyordu? Cole işimi kurtarabilecek tek kişinin Hutch olduğunu mu söylemişti? Hutch benim de işin içinde olduğumu mu düşünüyordu?

"Hayır, hayır," diye itiraz ettim. "zorunda değilsin-"

Hutch omuz silkerek, "Evet dedim," dedi. "Tabii ki evet dedim."

"Ama kabul etmemek için gerçekten iyi bir nedenin var-"

"değil. Önemli değil."

"Önemli," diye karşı çıktım.

"O telefon görüşmesi," dedi Hutch sonra, "bakış açımı değiştirdi."

"Bunu benim için yapmana ihtiyacım yok," dedim.

"Ama Cole'un var," dedi Hutch.

Yavaş bir nefes aldım.

"Ve eğer buna ihtiyacı varsa, o zaman ben yapıyorum. Hepsi bu kadar." "Ama-"

"Yine de şu işi halledelim," dedi Hutch. "Yarın izinliyim."

"*Yarın mı?*"

"Neden olmasın, değil mi? Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Bunu yarın yapmaya hazır mıydım? İstiyor muydum ki? "Gerçekten sanmıyorum-"

Ama Hutch sözümü kesti. "Bu sana bağlı değil."

Başımı salladım. "Bununla ilgili her şey yanlış geliyor."

Hutch acı bir yarım kahkaha attı. "Burada tartışma yok."

"Projenin ne farkındasın, değil mi?" Onu vazgeçirmeye mi çalışıyordum? "Yirmi dört saat boyunca evinde kalacağım ve yaptığın her şeyi filme alacağım."

Hutch bana bir bakış attı. "Her şey mi?"

"Filme alınabilecek her şey. Seni banyoya kadar takip etmeyeceğim."

Hutch omuz silkti. "Burada zaten yaptığınız şeyden çok da farklı değil."

"Ama *burada* profesyonel, *orada* ise kişisel. Dişlerini fırçalıyor ve Cheerios yiyorsun. Pijamalarını giyiyorsun. Bulaşık yıkıyorsun. Telefona cevap veriyorsun. Bu çok samimi."

Bu sözler üzerine Hutch biraz mutsuz göründü. "Bu işi bitirmek için daha da fazla neden."

"Sana bunu yaptırmak istemiyorum," dedim. "Ya sadece... reddedersem?"

"Yapamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o zaman Cole'la başım daha fazla belaya girer," dedi Hutch. "Ve zaten Cole'la başım yeterince belada."

Kendimi çok öfkeli hissettim. Burada olan hiçbir şey Cole'u ilgilendirmiyordu ve o kesinlikle ait olmadığı bir yere burnunu sokuyordu. Ama elbette bu Cole'un da işiydi. Kardeşiydi, *teyzesiydi*, tayini çıkmıştı. Ben sadece buradaydım, hatta sadece

Cole ve onun karmaşık motivasyonları yüzünden Hutch'la tanıştı. Her neyse.

"Bundan kurtulmanın bir yolu yok mu?" diye sordum.

Hutch sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kaşlarını çatarak gözlerimin içine baktı. Sonra, sanki kaderlerimiz çoktan mühürlenmiş gibi, "Sana adresimi mesaj atarım" dedi.

On beş

Elbette Hutch hakkında bir "Hayatta Bir Gün" belgeseli yapmayacaktım.

Tüm dünya görsün diye YouTube'a koymak için değil.

Bunu yapamam. Yapamazdım. Şimdi bildiğim her şeyi bilmeden.

Planım şuydu: Videoyu çekecek, *harika* bir hale getirecek ve Sullivan ile yönetici ekibine göstererek değerimi kanıtlayacak ve işimi kurtaracaktım. Normal işimi yapacaktım ama sonra asla yüklemeyecektim.

Bu işe yarayabilir, değil mi?

Eğer Hutch ünlü olmak istemeseydi, onu daha fazla yapmazdım.

Hutch'ın sonsuz cazibesini kullanarak öyle bir video çekerdim ki Sullivan'ın işime devam etmeme izin vermekten başka çaresi kalmazdı. Steve Martin'in sözü neydi? "O kadar iyi ol ki seni görmezden gelemesinler" mi? O kadar *harika* olurdum ki beni *küçültemezlerdi*.

O kadar akılda kalıcı değil ama yine de.

Peki ya dişi kurt patronumu memnun etmek ve bu işi halletmek için Hutch'ı biraz nesneleştirmek zorunda kalırsam?

Ödenecek daha kötü cezalar vardı.

Bu herkesin kazanması için bir yoldu, değil mi?

"Yaşamda Bir Gün" seanslarına genellikle sabah on civarında başladım. Bu bana, çekimler başlamadan önce iyi görüntüler elde etmek için bolca zaman veriyordu.

Güneş battı, üzerinde uyumak için bir gece ve sonra ertesi sabah kaçırdığım her şeyi yakalamak için biraz zaman.

Ertesi sabah saat tam 10'da Hutch'ın evine gittim.

Ama bir ev değildi. Bir yüzen evdi. Her şeyden önce.

Söylemem gerekirse, tüm favori kamera ekipmanlarınızı toplayıp ev sahibinizin Mini Cooper'ını ödünç almak ve sizi orada istemeyen bir adamla yatıya gitmek çok garip bir duygu.

Yirmi dört saat çok uzun bir süre olabilir.

Sonra harita uygulamanız sizi Sunshine Marina diye bir yere yönlendirdiğinde? Ve evin bir yüzen ev olduğu ortaya çıktığında? Daha da garip.

İlk başta, adresi yanlış almış olmalıyım diye düşündüm.

Ta ki gövdesinde *Rue the Day* yazan el yazısını görene kadar. Belki de Rue adında tanıdığım tek kişinin onuruna. Ve sonra, onun üzerinde, çatı güvertesinde, beni görünce kuyruğunu sallayan George Bailey'i gördüm.

Sanırım bu olmalı.

Ama askerler... bilmiyorum, *kışlalarda* falan yaşamıyor muydu?

Hutch'la geçirdiğim onca zaman boyunca, onun her gece eve gidip *suyun üzerinde uyuduğu* bir kez bile aklıma gelmemişti.

Eğer mümkünse, bu onu daha da çekici kılıyordu.

İşleri başlatmak için iskeleyle doğru yürümeden önce bir dakika tereddüt ettim. Sıcak-soğuk olayına ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Bunu yapmak zorunda kaldığı için kızgın olduğuna şüphe yoktu. Ama gerçekten de iki gece önce söylediği ve yaptığı her şeyi tamamen geçersiz kılacak kadar kızgın mıydı?

Aşırı görünüyordu. Ama açıklamıyordu ve ben de ona nasıl açıklama yaptıracağımı bilmiyordum.

Bir çıkış yolu göremedim. Bu yüzden geçip gideceğimi tahmin ettim.

İyi haber şu ki, Hutch'ın kapısını çalmaya gittiğimde yanımda taşıdığım ilk yük sadece gece çantamdı - tüm kamera ekipmanlarımın olduğu çanta değil.

İskeleden teknenin arka güvertesine adımımı atar atmaz iki şey oldu: Birincisi, Hutch arka kapıyı açtı ve ikincisi, George Bailey çatıdaki spiral merdivenlerden aşağıya atladı ve kendini kollarıma atmak için bana doğru sıçradı.

Yine tüm fizik kurallarına aykırı olarak onu yakalayacağımı düşünüyordum.

Tabii ki .

Ama bu sefer, George Bailey beni sadece yere sermekle kalmadı. Beni *denize* düşürdü.

Ben, o ve gece çantam. Hepimiz geriye doğru uçtuk ve marinanın çok soğuk, çok ıslak, çok sulu suyuna daldık.

Evet, Hutch ile yüzme dersleri alıyordum. Ve evet, SWET eğitimimi geçmiştim. Ama bunlar kontrollü koşullardı. Şimdi çok daha derin, çok daha gerçek bir *doğal* su kütlesindeydim. Ve şimdi tüm kıyafetlerim ve spor ayakkabılarım üzerimdeydi. Ve şimdi spor çantamın çapraz askısına dolanmıştım. Bir Danua peşimden suya dalıyor ve sonra vücudumu tırmanma yapısı olarak kullanarak yüzeye doğru tırmanıyordu.

şokunu atlattıktan sonra kendimi toparlamakta oldukça başarılı oldum. Hutch'ın tavsiyesine uydum ve kendi kendime "*Daha önce de su altında kalmıştın*" dedim. Bu da paniğē kapılmamam için yeterli oldu. Omuz askısından kurtuldum ve kendime vücut yağlarımın yüzmek istediğini hatırlattım. Ciğerlerimdeki hava da yüzmek istiyordu ama George Bailey'nin darbesinin bunların hepsini yok edip etmediğinden emin değildim. *Ellerini yüzgeç yap*, diye emrettim kendime. *Ayaklarını tekmele*.

Şaşırtıcı bir şekilde, dinledim.

Daha da şaşırtıcı olanı, işē yaradı.

Yukarıdan süzölen güneş ışığını görebiliyordum ve ona uzandım. Ve deli gibi tekmeledim. Ve ne olduğunu anlamadan yüzeye çıktım.

Hutch hemen yanımda su yüzüne çıktığında zafer dolu bir nefesin yarısındaydım.

Hiçbir şey söylemeden beni tuttu, çevirdi ve tekneye doğru manevra yaptırdı -aynen dün kurtardığı ruha yaptığı gibi.

O anı kendi başıma yetkin bir şekilde atlatmış olmama rağmen, Hutch'ın kollarına alınmanın şaşırtıcı derecede rahatlatıcı olduğunu itiraf etmeliyim. Bu, günlük hayatta çok sık rastlanmayan fiziksel ve inkar edilemez bir güvenlik hissiydi.

Yine de prensip olarak tartıştım.

"Ne yapıyorsun?" Bizi tekne merdivenine doğru yüzdürürken ben de "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni kurtarıyorum."

"Ama ben zaten kendimi kurtardım!"

Merdiveni tuttuğu gibi beni bıraktı.

Arkamı döndüm, merdiveni de tuttum ve Hutch'la suyun içinde yüzleştim.

Bunun doğru olduğunu fark ederek bana baktı. "Sanırım yaptın." "Bana öğrettiğin şey bu değil miydi?"

"Bunlar çok farklı koşullar."

Bu sözler üzerine George Bailey aramızda kürek çekerek merdivene doğru ilerledi ve güverteye geri tırmanıp kürküdeki suyu silkeledikten sonra ikimiz birlikte ittik.

Hutch köpekten bana baktı. "Neden sürekli senin kollarına atlamaya çalışıyor?"

"O senin köpeğin, dostum."

"İçtenlikle özür dilerim," dedi Hutch.

"değil," dedim ve sonra bavulumun onun arkasında süzüldüğünü fark ettim.

Hutch da onu görmek için döndü ve sonra bir yunus gibi onu benim için almaya gitti. Geri döndüğünde, "Hadi seni içeri alalım," dedi.

Merdiveni çıkmaya başlamadan önce onu işaret ederek, "George Bailey gibi beni kışımından itmek zorunda değilsin," dedim.

Hutch iki elini havaya kaldırdı ve "Buna cesaret edemem" dedi.

Ben duş alıp Hutch'ın eşofmanlarını giyerken, o da marina suyuyla ıslanmış eşyalarımı dünyanın en küçük çamaşır makinesine dolduruyordu. Duş suyunun gürültüsünden bile onun "Heart and Soul" şarkısını mırıldandığını duyabiliyordum.

Dušta sabun göğüs kemiğime battı ve orada George Bailey'nin pençelerinden çıkan iplik kadar kalın çizikler buldum. Daha sonra, tişörtün yakasını aşağı boynumu geriye yatırarak bunları Hutch'a gösterdim.

Hutch bu manzara karşısında kaşlarını çattı ve sonra beni mutfak taburesine oturttuk merhemi bir kulak çubuğuyla sürdürdü ve tekrar tekrar özür diledi.

Evet, muhtemelen bu prosedürü banyoda kendi başıma halledebilirdim. Ama Hutch bir profesyoneldi. Ayrıca, ilgilenilmek gerçekten -şaşırtıcı derecede- güzeldi.

Ne diyebilirim ki? Sadece devam ettim ve olmasına izin verdim.

"Bunu düşünüp duruyorum," dedi Hutch, yakın durup çizik çizgisini eliyle silerken. "Senin derdin ne?"

Yalan yok: Hutch gibi rüya gibi bir adamdan, 15 santim ötenizde durup göğsünüze tıbbi müdahalede bulunurken bunu duymak çok zor. "duruyorsun," diye yineledim, çalışırken elini izliyordum, "benimle ilgili ne var?"

"Sen ve bu köpek," dedi Hutch.

Ah. Evet. Köpek. Yeniden toparlandım. "Belki ona birini ?" Teklif ettim. "Ya da belki kucaklaşmada çok iyi olduğumu hissediyordur?"

"Öyle mi?" Hutch başını kaldırmadan sordu.

"Elbette," dedim. "Pratik yapmadım ama iyiyim."

★ ★ ★

Bir teknenin yanından kış üstü yere çakılmak bir çekim seansına başlamak için ideal bir yol muydu?

Normalde hayır.

Ama bu şekilde başlamanın bu sefer büyük bir avantajı oldu: Hutch kendini çok suçlu ve sorumlu hissetti, sonrasında bana çok daha iyi davrandı.

Küçümseyici bir sessizlik bekliyordum ve belki de öyle olacaktı - eğer köpeği beni neredeyse boğmasaydı. Ama o hazırlıksız su kurtarmanın ardından özürler, sıcak çay ve üzerinde büyük USCG harfleri olan yumuşak bir tişört aldım. Göz teması, sohbet ve nezaket gördüm. Sefalet dolu bir gün geçirmeye hazırdım ama bunun yerine... sessizce eğlendim. Bu da kafamda Hutch ile paylaşmadığım bir komplo teorisini ateşledi. Belki George Bailey bana yardım ediyordu. Belki de bu köpeğin olayı buydu. Belki de bir tür köpek yenta'ydı.

İmkansız tabii ki. Ama gerçekler yalan söylemiyordu.

Önümüzdeki yirmi dört saat içinde yapmamız gereken her şey, Hutch bana aktif olarak kızgın olmadığına çok daha eğlenceli hale geldi. Ve *yapmamız* gereken her şey, benim onu takip etmemi, izin gününde yaptığı her şeyi filme çekmemi içeriyordu. Günlük şeyler: çamaşır katlamak, sandviç yapmak, koşuya çıkmak, tekneyi temizlemek. Sandviğin, kurutucuda yuvarlanan çamaşırların, spor ayakkabılarının, sabun köpüğü kovanının her türlü güzel yakın çekimini yaptım.

Gerçekten her gün iki yüz şınav çekip çekmediğini , evet dedi ama sadece sabahları. Ona birkaç zıplama numarası yapıp yapamayacağını sordum, o da kabul etti. Ayrıca güverte yıkama gününe denk geldiğim için Hutch'ı mayosuyla güverteyi fırçalarken çekmek zorunda kaldım - sabun, hortumlar ve hepsi.

Sanat için yaptığımız şeyler.

Onu nesneleştirdiğim için özür dilerdim ama başka seçeneğim yoktu. Bu noktada tek bir seyircim vardı, o da Sullivan. Çalışmam gereken altı dakika içinde, üstsüz atlayış istediği kadar sürebilirdi.

Günün en çılgın kısmı George Bailey'i yürüyüşe çıkarmaktı. Onlarla birlikte gittim ve ikisinin yakındaki bir parkta çimlerde oynarken geniş çekimler yaptım, köpek yanındaki adama kalça hizasındaydı. Ayrıca George Bailey'nin kadifemsi kulaklarını, hüzünlü gözlerini ve rıhtımın yıpranmış ahşapları üzerinde gezinen büyük patilerini de yakın plan çektim.

Ve Hutch'ın kendi omuzlarını sıvazladığı ve George Bailey'nin ön patilerini oraya dayamak için arka patileri üzerinde yükseldiği anın harika bir geniş çekimi - ve *Hutch'tan daha uzundu*.

O an, mor ve turuncu bir gün batımının önünde gerçekleşti.

Çok güzel görseller var.

Dönüş yolunda, tüm çekimlerimi yaptıktan sonra yanlarına düştüm.

"Yüzen bir evde yaşadığına inanamıyorum," dedim. "Kim yüzen bir evde yaşar ki?"

"Benim değil," dedi Hutch. "Rue'nun. Ya da aslında kocası Robert'ındı. Kendisi inşa etti. O bir mühendisti. Her neyse, onu satmaya bir türlü cesaret edemedi. Bunca yıl depoda tuttu. Buraya taşındığımda bana teklif etti ve bir hafta sonu marinaya yanaştırdık."

"Rue'nun mu? Senin için dekore etmediğine inanamıyorum."

"İstiyor. Hem de çok. Ama ben sağlam duruyorum. Sadece temiz tutmak benim için yeterli."

"Oldukça temiz görünüyor. Neredeyse yepyeni."

Hutch'ın sesi biraz daha kısıldı. "Şey, kaza olduğunda Robert daha yeni bitirmişti. Emekli olacaklar ve yazlarını orada geçireceklerdi ama hiç fırsat bulamadılar."

Tam o sırada George Bailey durdu ve başını öne eğdi.

"Kahretsin," dedi Hutch, onun yanında dizlerinin üzerine çökerek. Ve saniyeler içinde Hutch cebinden sarı bir bulaşık eldiveni çıkarıp elini içine soktu ve ardından George Bailey'nin burnunu tuttu. "Hayır, hayır, hayır. Bu bir hayır."

" oluyor?" diye sordum.

Hutch parmaklarını George Bailey' ağzına sokarak çenesini açmaya çalıştı. "Kurbağa," dedi.

"Kurbağa?"

Hutch başını salladı, hâlâ çalışıyordu. "Onları ağzına atmayı seviyor."

Dehşet içinde bakakaldım. "Canlı kurbağa mı yiyor?"

"Onları yemiyor. Sadece tutuyor. Ağzında." "O sadece-?"

"Ki bu iyi bir şey. Herkesin kendine göre, anlıyor musun? Ve yerli kurbağalar iyidir. Zarar yok, faul yok. Ama kamış kurbağası denen istilacı bir tür var ki bir şey yapmazsanız on beş dakika içinde zehir gibi ölümcül bir şey fışkırtıyor. Yani kurbağalarla uğraşamaz. Bunu ona anlatıp duruyorum," dedi Hutch, hâlâ George Bailey'nin çenesiyle uğraşırken, "ama hiç dinlemiyor."

Tam o sırada Hutch'ın parmakları öğürme refleksini tetiklemiş olmalı, çünkü George Bailey küçük bir hıçkırık sesi çıkardı, başını eğdi ve çenesini açtı.

Orta büyüklükte bir kurbağa çıktı.

Hutch el fenerini çıkarıp kurbağa aklını başına toplamak için bir saniye ona baktı ve sonra zarar görmeden çimlere doğru zıpladı.

"Zehirli bir şey miydi?" Ben sordum.

Hutch başını salladı. "Kafasında bir çıkıntı yok. Sorun yok."

"Vay canına," dedim, sanki *bu yakınmış* gibi bir tonda.

"Evet," dedi Hutch. "Normalde onu daha erken yürütürüm. Ve onu daha yakından izlerim. Ama bugün ben-" Bana doğru baktı. "Dikkatim dağınık."

Geri döndüğümüzde güneş batmıştı. Planımız Hutch'ı yemek hazırlarken filme almak, sonra birlikte yemek yemek ve ardından Puppy Love kurtarması hakkında sorular soracağım resmi bir röportaj için . Röportajları her zaman filme alırdım ama sadece sesi kullandığım için görüntülerin bir önemi yoktu ve bu yüzden genellikle geceleri yapardım.

Zamanımız vardı. Acelemiz yoktu.

Hutch taze domates soslu ve fesleğenli makarna yaptı ve çatı katındaki güvertede, yukarıda uçsuz bucaksız yıldızlı gökyüzü ve aşağıda pırıl pırıl su eşliğinde yedik.

Teknedeki tüm mekanlarda dikkatli bir ses kontrolü yaptıktan sonra, Hutch'ın yatak odasının ses kaydı için en sessiz yer olduğuna karar verdim. Hutch mutfakta George Bailey'nin yemeğini hazırlarken ben de oraya yerleştim.

Ve sonra komik bir şey oldu.

Uzatma kablosunu unuttuğumu fark ettim.

"Uzatma kablonuz var mı?" Diğer odadaki Hutch'a seslendim.

"Dolabın içinde! En altta! Plastik bir küvetin içinde!" diye .

Ve sonra Hutch'ın dolabını açıyordum, tüm kıyafetlerinin orada birlikte asılı olduğu hissine bir tür içgüdüsel feromon tepkisi veriyordum, sonra plastik küveti çekiyordum, ancak arkasında başka bir şey buluyordum.

Dolabın köşesinde, düşürülmüş ve unutulmuş bir halde, sıcak pembe hibiskus saç tokam duruyordu. Rue'nun bana verdiği. Büyük Kıymık Çıkarma sırasında kaybettiğim.

Bir saniye ona baktım.

Saç tokamın Hutch'ın dolabında ne işi vardı?

Orada bilerek mi vardı? Kazara mı? Bir hatıra mıydı? Bir hatıra mı? Onu bulmuş ve benim için saklamış ama sonra geri vermeyi unutmuş muydu?

Acaba geri mi alsam diye düşündüm. Ya da sorsam. Ama sanki orada olmasının bir anlamı olabilirmiş gibi bir his vardı içimde - ki bu Hutch için utanç verici olabilirdi. Ya da hiçbir şey ifade etmeyebilirdi ki bu da benim için utanç verici olurdu. yüzden küveti yerine koyduğumda, çiçeği de bulduğum yere geri koydum.

Olayların kendiliğinden gelişmesine izin vermek daha iyi.

★ ★ ★

RÖPORTAJ gerçekten iyi **geçti**. Belki de Hutch'ın ihtiyacı olan tek şey pratik yapmaktı. Ya da belki de iş yerine kendi yatak odasında olmanın rahatlığıydı. Ya da belki uzun bir gün olmuştu ve gardını indirmeye hazırdı. Ama Jennifer Aniston'ın köpeğini kurtarma hikayesini basit ve net bir şekilde anlattı - sayfaları çevirmekten başka bir şey değildi. Kulaklığımı takıp yatakta yanına oturdum, mikrofonu elime aldım ve o zımpara gibi sesinin kulaklarımın her köşesine dolmasına ve sonra da içime işlemesine izin verdim.

Ve bu görselleri eklemeyden önceydi.

Bu "Hayatta Bir Gün" destansı, muhteşem ve unutulmaz olacaktı.

Benden başka kimsenin görmeyecek olması çok kötü. Ve Sullivan.

★ ★ ★

Daha sonra, yatma vakti geldiğinde, Hutch yatak odasını bana vermek için ısrar etmeye çalıştı.

"Çarşafı ve her şeyi değiştirdim," dedi.

"Kanepede iyiyim," dedim.

"Bir misafiri kanepede yatırmak hiç kibarca değil." "Ben misafir değilim. Ben bir film yapımcısıyım."

"Hala-"

"Bakın," dedim, "bu normal işimde yaptığım kurumsal bir şey değil. İşaret kartlarını okuyan katı bir yönetici de değil. Bu gazetecilik. Bu sinema verité. Burada önemli bir şey yapmaya çalışıyorum. Gerçek bir şey yakalamaya çalışıyorum - insan ruhuyla ilgili önemli bir şey. Gerçek olanı filme almak zorundayım. Gerçek hayatınızı yakalamaya çalışıyorum. Gerçek hayatınızda yatağınızda olur muydum?"

Hutch gözlerini kırptırdı.

"Bu doğru çıkmadı," dedim. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Başını salladı. "Tamam o zaman. Ama yalanırsan şaşırma." Şimdi göz kırpması sırası bendeydi.

Ama sonra Hutch'ın bakışlarını, yakındaki bir kilimin üzerinde uyuklayan George Bailey'ye doğru takip ettim.

Ah.

"Bu oda onun bölgesi sayılır." "İyi.

Sorun değil."

Hutch bunun iyi olmayacağından eminmiş gibi başını salladı.

Uzaklaşırken seslendim: "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Döndü. "Ateş et."

Ama bu soruyu sormak zorunda kalmak korkunç bir şeydi. Gözlerimi sıkarak kapattım. "Pijamalarını giyerken seni filme alabilir miyim?"

Koleksiyon için yeni bir Hutch kaş çatması daha: *Delirdin mi sen?*
"Ne?"

Nasıl açıklayacaktım? Cole ona kesinlikle işimin tehlikede olduğunu söylemişti. Ama ona ne kadarını söylemişti?

"Cole sana Sullivan'dan bahsetti mi?" diye sordum. Hutch başını salladı.

Bir nefes aldım. "Patronumuz Karen Sullivan adında bir bayan. İşime devam edip etmeyeceğime karar verecek asıl kişi o. Bu videoyu göreceksin. Ve bence görseiliğınızı gerçekten takdir edecek."

"Görsellerimi beğendin mi?"

Başımı salladım. "O kadar ki beni kovmayabilir."

Hutch merakla başını eğdi. "Patronunu gıdıklamaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece birazcık," dedim. "İyi bir amaç için."

Bunun üzerine Hutch gülümsedi ve başını salladı. Ve aniden fark ettim ki, onu takip ettiğim tüm haftalar olduğundan daha fazla gülümsediğini görmüştüm.

Lafı uzatmaktan nefret ediyordum ama kendimi haklı çıkarma ihtiyacı hissediyordum. "Sadece ," dedim gövdesini işaret ederek, "o şey işimi kurtarabilir."

Hutch şimdi neredeyse utanmış görünüyordu. "Sadece bir sorun var," dedi. "Ben pijamayla uyumam."

Oh, Tanrım. "Lütfen bana çıplak uyumadığını söyle."

"Bu sizin sinema gerçekçiliğiniz için uzun bir sipariş olurdu, değil mi?" Burun deliklerimi açtım, "*Söyle bana*" der gibi.

"Ben çıplak uyumam," dedi Hutch.

Rahatlamış bir şekilde içimi çektim.

"Boxer külotla uyuyorum."

-Sonra geri çalıştım.

Bu manzara Hutch'ı güldürdü. Hutch, "İstersen pijama giyebilirim," diye teklif etti.

Çoğu erkek olsa, bu teklife balıklama atlardım. Tabii ki. *Tabii ki* iç çamaşırıyla uyumamalı.

Ama Hutch'ta bir şeyler vardı.

Rue'nun geçen gece bana anlattığı, Hutch ile birlikte seyahat ettikleri ve uçuşlarının rötar yaptığı bir anıyı düşündüm. Uçaktan inmek ve terminalde uçak değiştirmek için beklemek zorunda kalmışlar. Saatler ilerliyor, insanlar sağlı sollu bağlantıları kaçırıyor, bekleyen herkes daha da sinirleniyor ve insanlar rezervasyon masasına gidip kapı görevlilerine bağarmaya başlıyordu - tabii ki hiçbir şey üzerinde kontrolleri yoktu.

Bunu bir süre izledikten sonra Hutch ayağa ve yürüdü.

Geri döndüğünde elinde bir tepsi dolusu kahve vardı. Rezervasyon masasına doğru yürüdü, kahveleri bıraktı ve bilet görevlisine şöyle dedi: "Zor bir gün olduğunu ve hepinizin çalıştığını biliyorum. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

Sonra kahveleri onlar için oraya bıraktı.

Rue tüm alanın sessizliğe gömüldüğünü söyledi. Herkes bu tek nezaket hareketine tanık olmuş ve bilet görevlilerinin insanlığıyla yepyeni bir şekilde yüzleşmek zorunda kalmıştı. Söylenmekte olan adam kollarını indirdi, ağzını kapattı ve sessizce koltuğuna geri döndü. Hayal kırıklığına uğramış olan Rue'nun kendisi de tamamen yeniden ayarlandı. Bana, başını sallayarak, bu tek hareketin herkesi etkisiz hale getirdiğini ve onlara insani terbiyenin ne olduğunu hatırlattığını ve görevlilerin işlerine geri dönmelerini sağladığını söyledi.

Sanırım demek istediğim... eğer böyle bir adam iç çamaşırıyla uyumak istiyorsa, iç çamaşırıyla uyuyabilir.

Kimin iyi biri olup olmadığını anlamak çok önemli bir beceridir. Bazen bunu söylemek zor, bazen de imkansızdır. Ama o anda itiraf etmeliyim ki Hutch'ın kesinlikle iyi bir adam olduğundan bir insanın emin olabileceği kadar emindim. Bu geceki yürüyüşümüzde George Bailey'nin patisinden bir çıkartma çapağını almasını izlerken, bir fesleğen dalı eklemek için makarna kasemi geri tutuşuna kadar... Biliyordum. Sadece biliyordum.

Yanında kendini güvende hissedebileceğin biriydi.

"Normalde nasıl uyuyorsan öyle uyu," dedim. "Rahatsız ." Ve ciddiymdim. "Ama," diye ekledim sonra, Sullivan'a dönerek, "eğer yatmak için bir şeyler *giymiyorsan*, birkaç şey çıkarırken seni çekebilir *miyim?*"

On altı

Gecenin bir yarısı yalandım.

Ve sadece yalamadı. *Otur.*

Çünkü o gece bir fırtına vardı. Ve Hutch, George Bailey'nin gök gürültüsü fobisi olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Ya da adı her neyse.

Kanepenin yanındaki halının üzerinde uyuyakalmış olan George Bailey'nin üzerime tırmanışına, nefes nefese kalışına, salyalarının akmasına ve her tarafımın titremesine uyandım.

Ben yukarı baktım, George Bailey aşağı baktı.

Sonra tam olarak nefes alamadığımı fark ettim. Bu yüzden kanepenin tuttum ve kendimi yukarı çekip altından . Bu iyi olmalıydı. Ama üstümde sallanan George Bailey, ben yer değiştirirken dengesini kaybetti ve kanepeden fırlayarak sehpa çarptı... sehpa da yan yattı.

Saat ikisiydi.

Ses o kadar yüksekti ki, tüm tekneyi sarstı.

George Bailey ve ben kendimize gelip birbirimize bakarken, Hutch yatak odasından fırladı.

Hutch'ın boxer külotla dalga geçip geçmediğini merak ediyor muydunuz? İş başa düştüğünde, mütevazı, centilmen pamuklu pijamalar giyeceğini mi?

Evet, hayır.

Kaza sesiyle birlikte Hutch ortaya çıktı -harekete geçmeye hazırды- açıkçası üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu.

Derin nefes alın: O boxer külotlar o kadar da şok edici değildi. Fransa Bisiklet Turu'nda olsaydık, diye kendi kendime zorla tartıştım, neredeyse bisiklet şortu olabilirlerdi.

Güzel: yıkamada küçülen bisiklet şortları ama yine de bisiklet şortları.

"Ne oldu?" Hutch, davetsiz bir misafiri yalınayak dövmek zorunda kalacakmış gibi kollarını açmış, etrafına bakınarak sordu.

Koltuktan kalktım ve masayı düzeltmek için çalışmaya başladım, o da bana yardım etti. Yeni düşen tüm kitaplarını ve tavla takımını topladık.

"Hımm," dedim, nasıl açıklayacağımı bile bilemeden, "Sanırım gök gürlüyordu? George Bailey üstüme mi tırmandı? Ama nefes alamıyordum, bu yüzden altından sıyrılmaya çalıştım - ve sonra bir şekilde devrildi ve üzerine düştü."

Tüm parçaları bir araya getirdiğinizde çok garip bir hikaye. Ama Hutch sadece "Gök gürlüyor mu?" dedi.

Tam o anda, sanki evren onaylamak istiyormuş gibi, gürlledi. George Bailey, cevap olarak Hutch'ın bacaklarının arasına dalmaya çalıştı- Ta ki Hutch onu bir kovboy gibi sürene kadar. Tour de France donu giymiş bir kovboy.

Sertçe göz kırptım. *Kendine gel, Katie!*

Hutch, George Bailey'nin sırtından indi ve onu yakasından tutarak yatak odasına götürmeye başladı. Hutch çekiştirirken, "Yaptığımız şey bu," diye açıkladı. "Yatak odasına girip tüm perdeleri kapatıyoruz, ben de beyaz gürültü makinesini açıyorum, sonra da fırtına geçene kadar sıkıca tutuyorum, sanki inek sıkma kanalındaymış gibi."

George Bailey çekmeye karşı direndi. "İşe yarıyor mu?" Ben sordum.

"Hiç de değil," dedi Hutch, hâlâ çekiştirerek. "Ama elimdekinin en iyisi bu."

Hutch yatak odasının kapısına gitti ve ona seslenmeye çalıştı. "Hadi dostum," dedi. "Hadi gidelim!"

Ama George Bailey yerinden .

Hutch gıcırdayan bir sincap aldı ve George Bailey'nin getirmesi için yatak odasına fırlattı ama hiçbir şey olmadı. Sonra bir çiğ deri kemik aldı ve onu yem olarak uzattı, yine olmadı. Sonra uzak tarafa geri döndü ve George Bailey'i arkadan itmeye çalıştı.

Hepsi boşuna.

"Peki," dedi Hutch, "ben de sıçancılık oynayacağım," ve yatak odasına doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" seslendim.

"Pes ediyormuş gibi yapıyorum. Belki kendi gelir."

George Bailey, Hutch'ın odadan neden çıktığıyla ilgileniyor gibiydi. Birkaç saniye sonra yatak odasının yarısına kadar yürüdü ve başını eğdi. Sonra tekrar bana baktı. Sonra U dönüşü yaptı ve hayvanat bahçesindeki büyük bir kedi gibi bana doğru yürüdü ve yaklaştığında durdu.

" git," dedim. "Hutch seni bekliyor."

Ama buna karşılık, sanki sözlerimi anlamış gibi, George Bailey bana yaklaştı ve yoga pantolonumun paçalarından birinin gevşek kumaşını dişlerinin arasına aldı.

"Hey," dedim kumaşı geri çekmeye çalışarak.

Ancak, çevredeki zehirsiz kurbağaların da tanıklık edebileceği gibi, bu çeneler kendi kurallarını kendileri koyuyordu.

George Bailey beni yatak odasına doğru çekiştirmeye başladığında ne yapabilirdim ki?

Takip ettim.

Onlar benim en sevdiğim yoga pantolonlarımdı.

Odaya vardığımızda, Hutch -yemin ederim- boxer külotuyla çift kişilik yatağa uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, "Heart and Soul" şarkısını mırıldanıyordu.

Beni gördü ve ayağa , sanki George Bailey'nin beni yanında getireceğini hiç beklemiyormuş gibiydi.

Bu sırada George Bailey pantolonumun paçasını bırakmış ve burnuyla beni yatağa doğru itiyordu.

Oraya ulaştığımda durdum ve ona dönüp baktım.

Kapıyı kapattı ve bana baktı.

"Sanırım burada kalmamı istiyor," dedim. "Belki sürüyü bir araya topluyordur?" "Bunu genellikle yapar mı?"

"Genelde bir paketim olmaz" -Hutch bana baktı- "bir paketim var." Bunu duymak neden bana küçük bir sevinç vızıltısı verdi?

"Ne yapmalıyım?" Ben sordum.

"Neden yatağa oturmuyorsun ve gelmeyeceğine bakmıyorsun?"

Oturdum. Sonra yatağı okşadım. Sonra George Bailey hemen yanımıza geldi, tırmandı ve ikimizin ortasına uzandı.

"Aferin oğlum," dedim ve gitmek için ayağa kalktım.

Ama ben ayağa kalktığımda George Bailey de yatağın üzerinde duruyordu. Vücut dili "*Sakin cüret etme*" diyordu.

"Gitmeme izin yok mu?" Hutch'a sordum.

"Emin değilim," dedi Hutch. Sonra da, "Belki de yerleşmesi için ona birkaç dakika vermeliyiz?" dedi.

"Tamam," dedim, sırtımı yatak başlığına yaslayarak.

Bir sonraki gök gürültüsünde George Bailey başını kaldırdı ve ikimizin arasında bir ileri bir geri baktı, "*Bunun olmasına nasıl izin verirsin?*" der gibiydi.

"Gerçekten ," dedim. Yatak titriyordu.

"Biliyorum," dedi Hutch, bir kolunu ona doğru uzatmak için uzanarak.

"Daha önce onun için gerçekten zor olmuş olmalı" - *yavru köpek değirmeninde* bunu söylemeye *dilim varmadı* - "gök gürlediğinde."

"Çok gürültülü olmalı. Penceresi olmayan metal bir yapının içindeydiler."

George Bailey'nin yumuşak başını okşadım. "Canavarlar," dedim.

Hutch başıyla onayladıktan sonra, "O uyuyana kadar burada beklemeniz gerekebilir," dedi.

Ben de o hissi alıyordum. "Sorun şu ki, artık tamamen uyanığım."

"Ben de."

"O zaman sana bir şey sorabilir miyim? Madem yapacak başka bir şeyimiz yok?"

"Ne?" Hutch sordu.

"Ne oldu arasında sen ve Cole mu? Ne var ve kavga mı ediyorsunuz?"

Hutch gözlerimle buluşmak için yana kaydı. "Sana söylemedi mi?" "Hayır."

Hutch kaşlarını çattı. "Huh."

"Bunu bilmek bana yardımcı olabilir," dedim, sadece merak etmediğimi belli etmeye çalışarak.

Hutch başını salladı, endişeli kaşları tekrar çatıldı. Sonra, bir karar verdiğinde: "Tamam ama bunu benden duymadın. Cole bu hikâyeyi bildiğini öğrenirse, beni değil Rue'yu otobüsün altına atmalısın."

Kaşlarının eğiminden çoğunlukla şaka yaptığını anlayabiliyordum. "Anlaştık," dedim.

"Yani, bu... bir yıl önceydi. Cole evleniyordu."

Cole evleniyor muydu? Yüzümdeki şaşkınlığı belli etmemeye çalıştım.

Hutch devam etti, "Nişanlısı -Sana Scarlett'ten ne kadar bahsettiğinden emin değilim- gerçekten agresif bir şekilde flört ediyordu, biliyor musun?"

Cole neden bana Scarlett'ten bahsetti ki?

Hutch devam etti. "Herkes karşı böyleydi. İnternette sürekli bikinili fotoğraflarını paylaşırdı; tüm dünyanın onu fark etmesini isteyen biri gibi bir havası vardı. Rue ve beni biraz ürkütüyordu ama Cole onun bu yönünü seviyordu."

Sergilenmek *istemenin* nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

"Her neyse," dedi Hutch, "sanırım bu yüzden geldiğini göremedim."

"Neyin geldiğini görmedin?"

"Birkaç yıldır çıkıyorlardı, ben de onunla birkaç kez karşılaşmıştım, çoğunlukla da öylesine. Dört yıldır Kodiak'ta görev yapıyordum, bu yüzden aşağı kırk sekize pek inmedim."

"Tamam," dedim, bunun yavaş bir başlangıç olduğunu hissediyordum.

"Prova yemeğinin olduğu gece çok sarhoş oldu ve karaoke mikrofonunu eline alarak oradaki herkese ... onun yerine beni istediğini duyurdu."

"Özür dilerim, *ne* dedin?"

Hutch iç çekti. "İlk görüşte aşık olduğunu söyledi. Bana. İlk tanıştığımızda. Beni düğünde tekrar görünce Cole'la evlenebileceğini düşünmemiş. Tüm hayatını *bir sonraki en iyi şeyle* geçiremeyeceğini söyledi ve sonra Cole'a *fakir adamın Hutch'ı* dedi."

"Oof," dedim.

"Biliyorum."

"Bu çok sert."

"Katılıyorum."

"Cole onun tüm bunları söylediğini duydu mu?"

"Tam oradaydı. Onun yanındaydı. Sahnede."

Bir gök gürültüsü daha. George Bailey nefes nefese kaldı.

Hutch devam etti. "Sonra değiştirmek istediğini söyledi."

"Neyi değiştireyim? *Adam* değiştirmek mi?"

Hutch başını salladı. "Ve sonra bana evlenme teklif etti. Tam orada. Sahneden. Herkesin önünde."

"Yani Cole'un nişanlısının onu prova yemeğinde terk ettiğini ve aynı cümle içinde sana evlenme teklif ettiğini mi söylüyorsun?"

"Etkili olarak evet. Ama onu asla terk etmedi. Sadece değiş tokuş yapmak istedi."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra bana doğru koşmaya başladı. Ama bir grup sağdıç onu yakalayıp odadan dışarı çıkardı, yakalanmış bir ton balığı gibi kıvranıyor ve 'Hutch! Gel beni sonra bul! Sonra da külot giymediğini ekledi.'"

"Sanırım daha sonra onu bulmaya gitmediniz."

Hutch onaylarcasına başını salladı. "Gitmedim."

"Anladığım kadarıyla evlenmemişler?" "Hayır, aslında *evlendiler*."

Baktım. "Evlendiler mi?"

Hutch başını salladı. "O gece ayıldıktan sonra konuştular ve her şeye devam etmeye karar verdiler."

"Çok iyi bir konuşma olmuş olmalı."

"Onu *tuzağa* düşürdüğümü söyledi. Kullandığı kelime buydu. Ve bir şekilde, ondan sonra, onun donsuz karaokesi tamamen benim suçum oldu."

"Ama bu senin hatan değildi!" "Kardeşim aynı fikirde değil."

"Ama bu muz!"

"Evet. Beni sağdıçlıktan kovdu ve düğün planlandığı gibi devam etti."

Cole'un evli olduğunu bilmiyordum. Cole'un evli olduğunu bilmiyordum. Evli izlenimi vermiyordu.

Ama sonra Hutch dedi ki, "Tabii ki uzun sürmedi. Bir ay içinde ayrıldılar. Ama Cole o zamandan beri benimle konuşmadı."

"Vay canına."

Hutch bana doğru baktı. "Bu arada onu ben *tuzağa* düşürmedim." Bir kahkaha attım.

"Bu ne anlama geliyor?"

Kaşlarımı çattım. "Sanırım bu onu *tuzağa* düşürmediğin anlamına geliyor. Eminim hayatında hiç bir kadını *tuzağa* düşürmemişsindir."

Hutch'ın kaşları daha da çatıldı. "*Bu* ne anlama geliyor?"

Elimi ona doğru salladım. "Sadece bu kadar çok iş yapmak zorunda olduğun fikri. Bu gülünç. Yani, kendine bir . şey yapmak zorunda olduğunu hayal bile edemiyorum. Eminim kadınlar uçan balıklar gibi kollarına atlıyordur."

Ama Hutch'ın kaşları daha da çatıldı. "Kadınlara olan çekiciliğim hakkında çok büyük fikirleriniz var gibi görünüyor."

"Yargılamak için yeterli olduğumu düşünüyorum."

Ama Hutch başını salladı. "Kadınlar kollarıma atlamaz."

"Sen öyle diyorsan." Bu konuda tartışmayacaktım. "Sadece sana katıldığımı söylüyorum. İlk bir kadını asla *tuzağa* düşürmezsin. Ama buna asla de duymazsın."

Hutch gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Senin hatan olduğunu söylemiyorum. Sarhoş oldu ve karaoke mikrofonunu kaptı. Sadece anladığımı söylüyorum."

Hutch başka tarafa baktı.

"Seni suçlamıyorum. değil. Ama ne kadar yakışıklı olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu yeni bir şey olamaz."

Hutch hiçbir şey söylemedi. Sadece o büyük, kara gözleriyle arkasına baktı.

"Hutch?" diye sordum. Bir cevaba ihtiyacım vardı. "Yakışıklı olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım iyiyim."

"*Tamam mı?*" Sanki şimdi hakaret ediyormuş gibi, "Tamam mı?" diye sordum. "*Kalp kırıcısın.*"

Hutch şaka yapıyormuşum gibi başını salladı.

Kendimi kanıtlamam gerekiyordu. "Sanırım gözleri. O büyük, ciddi, hüznü gözler, çok içten. Dinlerken insanlara bakışınız. Dikkatini verme şeklin. Ya da burnun, belki? Roma burnu denen bir şeyin var, bunu biliyor muydun? Burun yaptıran herkes bunu ister. Ve sonra"-parmaklarımla saydım-"uzun boylu, kaslı bir karın ve Guinness Kitabı için Adem elması var. Ayrıca, iyi kalplilik için bir feromon var mı?" Ocakta kaynayan bir şeyin aromasını alır gibi ellerimle havayı kokladım. "Çünkü orada bir şeyler oluyor. Bu çok fazla, Hutch, tek söylediğim bu. Dünya kadınları için çok fazla. Gah. Biz sadece insanız."

Hutch, bayılmış olan George Bailey'e baktı. Sonra da sormaktan kendini alamamış gibi, "Bu senin için çok mu?" diye sordu.

"Elbette!" Bu cümleyi bilimsel bir gerçeği ifade etmek için kurmuştum. Ama biraz daha yumuşak çıktı. Hatta hüznü.

Hutch bir süre bununla oturdu ama ben geri almadım.

Sonra *özlem* dolu bir ifadeyle bana baktı. O baktıkça, beni öpebileceği hissine daha çok kapıldım.

Beni öpebilirdi. Aramızda o kadar mesafe yoktu. Güçlü omuzlarından biriyle yukarı doğru bir itme ve bana doğru hızlı bir eğilme ve yüz yüze olurduk. Bu olabilirdi. Gerçekten olabilirdi.

Öyle olmasını umuyordum.

Bir an için kendi hayatımın kaptanı olmam ve bunu kendim gerçekleştirmem gerektiğini düşündüm.

Ama sonra .

Çünkü hâlâ tam olarak nerede durduğumuzdan emin değildim. Dün çok garip davranmıştı, değil mi? Yoksa ben mi onu yanlış anlıyordum? Her iki durumda da hâlâ duygularına dair ipuçları arıyordum. Ve eğer beni kendi öptüyse, bu büyük bir ipucu olurdu.

Ve sonra bunu yapacakmış gibi görünmeye başladı. Yavaş yavaş bana doğru eğildiğini hissetmeye başladım.

Nefesimi tuttum.

Ama sonra gözlerini kaçırdı. Sonra sert bir sesle, "Bence kanepeye dönsen iyi olur," dedi.

Delirmiş miydi? "Öyle mi?"

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin Katie."

"Söyleyemez miyim?"

O karanlık gözlerini tekrar benimkilerle buluşturdu ve başını iki yana salladı.

"Soruyu soran sendin. Ben sadece cevapladım."

Başını sallayarak onayladı. "Sormamalıydım. Bu yüzden dışarı çıkmanı istiyorum."

Acımamış gibi davranmayacağım. Az önce ona -mümkün olan en şakacı şekilde- kişisel olarak onu karşı konulmaz bulduğumu söylemiştim. Bunu bir tür antropolojik açıklama olarak gizlemiştim ama sanırım ikimiz de bunu anlamıştık.

bir şeyi saklamayı nasıl umabilirdim ki? Çok açık olmalıydı, değil mi?

Yani, onun yatağındaydık ve o da iç çamaşırlarıyla. Aramızdaki Danua'yı görmezden gelirseniz, daha ne kadar müstehcen olabilirdim emin .

Ancak bu öneriye verilen cevap, görünüşe göre, çok açık bir şekilde "*Çık dışarı*" oldu.

"Elbette," dedim sonra, saygınlığımı geri kazanmaya çalışarak. "Anlıyorum. Sorun değil."

Boğazımda gerçekten ağlayacakmışım gibi bir karıncalanma hissettim.

Beanie, *bunun normal* olduğunu söylerdi. *Reddedilmek için normal*. Ama normal hissettirmiyordu.

Yatak örtüsünü çekiştirmemeye ya da George Bailey'i uyandıracak başka bir şey yapmamaya çalışarak yana doğru kaydım. Yataktan çıkmayı başardım ve sonra parmak uçlarımda dönerek dışarı çıktım.

Ama ben kapıya varmadan George Bailey çoktan oraya varmış, yolumu kesmişti.

Yenilmiş bir halde onunla birlikte yatağa doğru yürüdüm. "Sanırım ben kalıyorum," dedim.

"Sanırım öylesin," dedi Hutch tavana doğru.

Bu sefer yastığa sırtımı yasladığımda Hutch ışıkları kapattı.

Ve orada, karanlıkta uyuyakaldık - aynı yatakta iki insanın olabileceği kadar yalnız.

★ ★ ★

SABAHA KARŞI, GEORGE Bailey yine üzerimdeydi.

Onu görmeden önce *hissettim* - sanki her gece o şekilde uyuyormuşuz gibi karnıma sarılmıştı. Kendimi kurtarmaya çalışmadan önce bir dakika boyunca strateji geliştirdim, çünkü dün geceki ilk girişimim hiç de iyi sonuçlanmamıştı.

İşte o zaman gözlerimi açtım ve o George Bailey değildi. Hutch'tı.

George Bailey ise artık odada bile değildi.

Kıpırdanışım Hutch'ı uyandırdı ve beni görür görmez tele takılmış bir dublör gibi yatağın diğer tarafına doğru sıçradı.

"Ne be?" Hutch dedi ki.

Sanki *onun* üstündeki kişi benmişim gibi.

Belki dün gece beni yataktan girişimine hâlâ biraz sinirlenmişim ama burada sorunun ben olduğum imasına içlerlemiştim.

Ben de gelen tek onurlu şeyi yaptım. Ayağa kalktım ve odadan çıktım.

George Bailey oturma odasındaydı, sanki gök gürültüsü diye bir şey yokmuş gibi kanepede göbek üstü uyukluyordu.

Ekipman ve teçhizatı çantama tıktırmaya, tripodumu parçalamaya ve lens kılıflarını sıkıştırmaya başladım. Üstümü değiştirmedim, dişlerimi bile fırçalamadım. Sadece kaçmak için eşyalarımı topladım.

Son dosyayı kapatıyordum ki Hutch'ın yatak odasının kapısından beni izlediğini fark ettim - artık kot pantolon ve tişörtlüydü - üzgün kaşları yine yerindeydi.

"Az önce *sana* o kadar... davrandığım için özür dilerim," dedi sonra. "Seni köpek sanmış olmalıyım."

Yaralanmaya hakaret. "Sanırım olmalı."

"Umarım bu konuda... üzgün hissetmiyorsundur."

"Ne yani, bir hamle yapmaya çalıştığından falan mı endişeleniyorum?" Hutch biraz omuz silkti.

"Hayır, dostum. Belli ki derin bir uykudaydın. Ve dün hiç ilgilenmediğinizi açıkça belli ettiniz."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

Bu neden iyi bir şey olsun ki? "Sen öyle diyorsan," dedim. "Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Beni köpek sanmanın doğru bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Hutch'ın çenesi gerildi. "Bak. Buraya gelmeni ben istemedim."

."

"Teknik olarak, yaptın."

"Sadece Cole söylediği için."

"Cole'un her dediğini yapmak zorunda mısın?" Hutch gözlerini kırptırdı. "Evet. Evet, yapmak zorundayım."

Gerçekten de Cole'un biriyle çıkmasına izin vermiyor muydu? Biriyle çıkmak mı? Tüm bu yanlış suçluluk duygusunu hiç düşünmeden kabul etmiş miydi?

Soru? "Şey," dedim. "Bence senin hatan olmayan bir şey için kefarete ödüyorsun."

"Bu öyle şey değil."

Omuz *silk*tim, *sanırım bu Cole ile senin aranda*. "Tamam.

Ama sen bana söyledin. Ben de ."

Sesimin bu kadar incinmiş çıkmasından nefret ediyordum. Hutch da duyabiliyor muydu? Hutch saate baktı. "10'a kadar kalacağımı sanıyordum."

Saat 9:27'ydi. Yeterince yakın. "İhtiyacım olan her şey var."

İki yüz sınav dışında. Ama onun için bile kalmaya değmezdi.

Şimdi ben gidiyorum ya, Hutch bu konuda garip bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu. "Eşyalarını taşımana yardım edeyim."

"Anladım," dedim.

Ama onu durdurmak mümkün değildi. Kalan çantalarımı aldı ve beni rıhtımdan Rue'nun arabasına kadar takip etti. Her şey yüklendikten sonra bile hâlâ orada duruyordu. "Teşekkür ederim," dedi sonra, gözlerini kısarak güneşe bakarken. Ve sonra, sanki birbirimizi bir daha hiç görmeyecekmişiz gibi, "Dün garip bir şekilde harika zaman geçirdim," dedi.

O gelmeden önce birlikte geçirdiğimiz zamanlar hakkında nostalji yapmaya hazır değildim.

beni reddetti. "Evet, şey," dedim.

"O zaman işte görüşürüz," dedi ve geri çekildi.

Ama işe gitmek istemiyordum. Ve birden aklıma gelmek zorunda olmadığım geldi. Akıl sağlığı izni alabilirdim, değil mi? Ne de olsa orduda değildim. Bir günümü yatakta, kötü yemekler yiyerek ve kötü televizyon izleyerek geçirsem kimse bilmez ya da umursamazdı.

"Bugün işe gitmeyeceğimden oldukça eminim," dedim.

On yedi

Beanie'yi daha sonra görüntülü aradığımda ona "Özel bir gün **alıyorum**" dedim.

Nedenini söylediğimde Beanie "Harika," dedi. "Gücünü geri kazan."

Kahvaltıda Lindor çikolataları yemenin ve HGTV'yi tıkınırcasına izlemenin tam olarak gücümü geri kazanmak olduğundan emin değildim. Ama şimdilik idare ederdi.

Beanie, Hutch'ın beni yataktan atması karşısında dehşete düşmüştü. "Sana *evet* üstüne *evet* verdi ve şimdi birdenbire *hayır* mı dedi?"

"Aynen öyle," dedim.

"Kahramanlar için çok fazla," dedi Beanie.

"Yani," dedim, "şimdi onu savunmak için bir dürtü hissediyordum, "yirmi dört saati yaptı. Her ne kadar istemese de."

"Ama bunu kardeşi için yaptı, senin için değil."

"Ve köpeği beni denize düşürdüğünde suya dalıp beni kurtardı."

"Aman ne önemli. Bu onun gerçek işi."

"Ve kusmayayım diye helikopterde bana gizlice atıştırmalıklar verdi."

Bunun üzerine Beanie telefonu yüzüne yaklaştırarak bana baktı. "Katie," dedi, "çıtanı yükselt."

Telefonu kapatmadan önce bana güzellik listesine eklemeler yaptırdı. "Bugün istemiyorum," dedim.

"İşte tam da bu yüzden yapmalısın."

"Bir gün izin alamaz mıyım?"

"Hayır," dedi Beanie. "Bu her zamankinden daha önemli." Kaşlarını çattım, başka bir bahane arıyordum.

Ama sonra Beanie dedi ki, "Bu adam seni reddetti. Sen de kendini reddetmekten vazge melisin."

"Peki," dedim.

"Ve bu sefer garip bir Şey yapma. Koltuk altı, *azı diş*i ya da her neyse. Normal bir Şey seç."

Normal bir Şey.

Telefonda kendimi inceledim. Sonunda ilan ettim: "A ız." "A ız!"

Beanie kollarını zaferle havaya kaldırarak Şöyle dedi. "Evet! *ağzını* bekliyordum!"

Ne yapacağımı biliyordum. Şimdi ona nedenini söylemem gerekiyordu. "Dolgun ve hoş bir kalp Şekli var. Harika bir renk, rujsuz bile güzel bir pembe tonu." Sonra, Hutch'ın ne d ő nece ini ekledim: " p lebilir."

"Yüzde bir milyon  p lebilir!" Beanie  ı lık attı. "Kutsal inek - bu, Ő hretler salonu için kişisel gelişim!"

"Kişisel gelişim Ő hretler salonu var mı?" Az önce a zımla ilgili yapt ım tüm değerlendirmeleri tekrar kontrol etmek için banyo aynasına doğru yürürken sordum.

Evet. Doğru. Bunlar objektif olarak  p lebilir dudaklardı.

Sonsuza kadar  p lebilir, lanet olsun.

Bu gerçekten inanılmaz bir farkındalıktı ve bunu beynimden kalbime kadar hissettim. Güzel olduğumu düşünmek için *bir kurtarma yüzücüsüne* ihtiyacım yoktu.

Bunu kendim için yapabilirim.

Hayatımı değiştiren bir düőünceydi.

Sevgiyle bakılma özlemi mi? Sevilebilir olma özlemi... Bu aynı zamanda değer verilme, görülme, bağlanma, güvende olma ve sadece derinden, temelde *iyi* olma isteğiyle de ilgilidir.

Belki de bunu dışarıdan temin etmek zorunda değildik.

Belki de bu özlemi kendimiz için giderebiliriz.

Başkalarına ihtiyacımız olmadığını ya da hayatımızı yalnız geçirmemiz gerektiğini söylemiyorum.

Birdenbire yepyeni, bulutların arasından güneş gibi doğan bir şekilde anladım ki, sonsuza kadar görülmeye ihtiyaç duysak, özlesek ve istesek bile... belki de bakan en önemli gözler bizimkilerdir.

"Beanie," dedim. "Sanırım insan hayatının nasıl işlediğine dair tüm anlayışım değişti."

"Tam zamanında," dedi Beanie.

Beanie çok etkilenmiş gibi başını sallarken ben de aydınlanmamı açıkladım. "Bu dirseklerden çok daha iyi - ya da söyleyeceğini düşündüğüm aptalca şeyden."

"Sanırım bugün bir atılıma ihtiyacım vardı."

"Kesinlikle öyle," dedi Beanie.

Bu takdir kültürü olayı işe yarıyordu. "Gottman'ların gurur duyacağını hissediyorum," dedim.

"değil mi?"

Şimdi zihnim yarışıyordu. "Bu yüzden mi Lucas'la bu kadar uzun süre kaldım? Bunu benim için yapmasına ihtiyacım olduğunu düşündüğüm için mi? Bunu kendim için yapabileceğimi bilmediğim için mi?"

"Yüzde yüz."

"Beanie, sen bir dahisin," dedim.

"Kesinlikle öyleyim," dedi Beanie. "Ve sen de eskisinden çok daha az aptalsın."

★ ★ ★

Akşam yemeğinden kısa bir süre önce Rue kapımı çaldığında **hâlâ** tüm bu ifşaatların etkisindeydim.

Açtığımda, "Merhaba ," dedi. "Hutch bana hasta olduğunu mu söyledi?"

"Hasta değilim," dedim. "Sadece özel bir gün geçiriyorum."

"Harika," dedi Rue. Sonra Vitamin Sea'den bir alışveriş torbası daha uzattı. "Sana bir şey getirdim."

Çantayı aldım.

"Bu bir sundress," dedi, "ama bir seçim var. Romantik kırmızı ya da cenaze siyahı."

Onları çıkardım, ikisini de yukarı kaldırdım ve kumaşın aşağı yuvarlanmasına izin verdim.

Rue, "Birini seç ve akşam yemeğinde onu giy," dedi. "Bugün Ginger'ın doğum günü."

Ve sonra, yeni aydınlanmamın şerefine, "Kırmızı" dedim. Sanki ortada hiç soru yokmuş gibi. Hutch'la bir aşk yaşamıyor olabilirdim. Ama kimse beni kendimle bir aşk yaşamaktan alıkoyamazdı.

"Bunu söylediğine çok sevindim," dedi Rue, parmaklarını öptü ve sonra yanağıma dokundu.

Dürüst olmak gerekirse bu akşam yemeğe çıkmayı planlamamıştım. Hutch'ı görmek zorunda kalmayarak kendime bir hediye vermeyi planlamıştım.

Ama şimdi içimdeki gizli gücü keşfetmiştim.

"Hutch orada olacak," diye ekledi Rue, bunun bir teşvik olacağını düşünerek.

Bıraktım.

Sonra Rue, "Ya da en azından öyle olacağını varsayıyorum. Sen ortaya çıkmadan önce haftada sadece bir kez yemeğe gelirdi, ama şimdi neredeyse her gece geliyor."

"Eskiden sadece haftada bir kez mi yemeğe gelirdi?" Rue, "O zamanlar sık sık gelirdi," dedi.

"Ama neden şimdi bu kadar sık?"

Rue kırmızı gözlüklerinin ardından bana baktı. "Sanırım son zamanlarda işler onun için daha eğlenceli hale geldi. Dünyada kimsenin tahmin edemeyeceği nedenlerden dolayı."

Bana göz kırptı.

Hutch için eğlenceli miydin? Emin değildim.

Ama önemli değildi.

Hutch olsun ya da olmasın... Rue arkadaşı için bir doğum günü partisi düzenliyordu. Ve benim yeni kırmızı elbisem, yeniden ayarlanmış dünya görüşüm ve öpülebilir ağzım da partiye katılacaktı.

Sonunda **HUTCH** ortaya çıktı.

Ve kırmızı sundress üzerinde daha da iyi görünüyordu.

Kollarımı iki yana açıp etek ucunu kaldırdığımda belden itibaren tam bir yarım daire oluşturunuyordu. Bu kadar hacimli bir giysiyi doyurucu bir ada esintisiyle birleştirin ve biraz ip ışığı, bir açık hava partisi ve hoparlör sisteminde biraz yat rock'ı ekleyin... ve işte size çırpınan bir sihir. Kulübemden çıkıp partiye doğru yürürken hayatımda hiç yapmadığım bir şeyi yaptım: kendime hayran kaldım.

Photoshop'um her yönüyle mükemmel miydi?

Alakası yok.

Giderek büyüyen sevimli görseller koleksiyonuma öpülesi dudaklarımın da eklenmesi dengeleri değiştirmişti.

Ben bilim adamı değilim. Neden işe yaradığını bilmiyorum. Ama şu kadarını biliyordum: Bu yeterliydi.

Kafamı kaldırdığımda Hutch'ın çitlerle çevrili kapıdan içeri girdiğini gördüm, Ginger'ın onuruna yakalı bir gömlek giymiş ve onun için bir doğum günü buketi taşıyordu.

O anda ne gördüğünü ya da ne hissettiğini bilmiyorum.

Ama göz göze geldiğimizde ikimizin de kıpırdamadan durduğunu söyleyebilirim; onun buketi elinde unutulmuştu ve benim kırmızı elbisem rüzgârda dalgalanıyordu

-Birbirini fark etmeyen insanların yapabileceğinden çok daha uzun süre.

Biz daha bakışmayı kesmeden, hoparlör sisteminden "Copacabana"nın davulları çalmaya başladı ve Rue kollarını kaldırarak The Gals'a bir el hareketi yaptı ve "Pekâlâ hanımlar! Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Görünüşe göre ne yapacaklarını biliyorlardı. Tüm grup bir konga hattı şeklinde toplanmaya başladı ve Nadine ile Benita bizi çekmeye geldi.

"Neler oluyor?" sıraya girerken Hutch'a sordum.

"Buralarda bir kuraldır," dedi. "Ne zaman 'Copacabana' çalsa, yaptığınız işi bırakıp konga yapmak zorundasınız."

Ellerimi Benita'nın önümdeki beline koyarken bile, "Nasıl konga yapılacağını bilmiyorum," diye itiraz ettim.

Hutch ellerini kalçalarımaya yerleştirirken, "Çok kolay," dedi.

"Hepiniz *sadece* bunu mu yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Direnmek nafiye," diye cevap verdi

Hutch. Sanırım gerçekten de öyleydi.

Hutch ve ben bu noktada hala kavga ediyor muyduk?

Yani, Barry Manilow çalarken gerçekten kavga edebilir misin?

Hutch'ın ellerinin sıcaklığını güneş elbisesinin kumaşında hissettim ve grupla birlikte hareket ettim, ampul ışıkları tepemizde parladı ve esinti hepimizi okşadı... ve kendimi her şeye bıraktığımı hissettim.

O manşette Lucas Banks'in eski nişanlısı hakkında ne yazıyordu?

Kendini gerçekten .

Belki de bu doğruydı.

Ve belki de bu iyi bir şeydi.

Şarkının dört dakikası kumaş, dokunma ve Hutch'ın avuçlarının sıcak baskısıyla bir bulanıklık içinde geçti ve şarkı bitip sıra dağılırken Hutch elini kaydırarak benimkini tuttu ve sonra beni bir dakika boyunca döndürdü. Rüzgârın dalgaları, dalgalanan kumaş, tutuşunun sabitliği... hepsi gerçektü, canlı ve kendimden daha büyük bir şeyin parçasıymışım gibi hissettirdi.

Dönmeyi bıraktıktan sonra bile dönmeye devam ettim, anlıyor musun?

Sonra Kızlar Hutch'ı beni batırması için sıkıştırmaya başladılar ve Hutch da onları hayal kırıklığına uğratmadı... ve tam bu gecenin daha şaşırtıcı olamayacağını düşünürken, batırmanın en dip noktasında, boynumu uzatmak için arkama yaslandığımda Hutch üzerimdeyken, şarkının bitip bir sonrakinin başladığı saniyeler arasındaki sessizlikte, bahçenin öbür ucundan bir ses "Hey! Çek ellerini kız arkadaşımından!" diye seslendi.

Hutch ve ben ses üzerine dönüp baktık, dalmanın ortasındaydık. Ve o Cole'du.

On sekiz

HUTCH, Cole'un sesini duyunca beni bırakmadı.

Bunu bildirmekten memnunum.

Ama beni bir çırpıda ayağa kaldırdı ve sonra kendini geri itti -sıcak patates tarzı. Sonra, Rue Cole'u kucaklamak için yaklaşıırken, kardeşine daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Ne harika bir sürpriz!" Rue hiç de şaşırmamış bir halde şarkı .
Cole ona ayaklarını yerden kaldıracak kadar sıkı sarıldı.

Kızlar da kucaklaşmak için geldiler ama Hutch ve ben nefesimizi tutarak öylece durduk. Hutch'ın yüzünü kaplayan çatık kaşları sınıflandırmaya çalıştım ama bu seferki yeniydi.

Ardından, kadınlar ayrıldı ve Cole elini uzatarak Hutch'a doğru geldi.

"Hutch," dedi sesini normalden daha alçak çıkararak.

"Cole," dedi Hutch, sanki BM'de iş arkadaşımışlar gibi onun elini tutarak.

Cole o zaman, "Görüyorum ki kız arkadaşım ile tanışmışsın," dedi. Etrafıma bakındım. Cole'un bir kız arkadaşı var mıydı?

"Bundan emin , değil mi?" Hutch, onun kimi kastettiğini biliyormuş konuştu.

Cole'un -diğer herkesle birlikte- bana baktığını fark etmem gerekenden çok daha uzun sürdü.

Cole bana doğru yürüyüp *kolunu* -anlaşılmaz bir şekilde- belime doladığında yükselen paniğimi kontrol altına almak için kıpırdamadan durdum.

oluyordu böyle?

"Katie senin kız arkadaşın mı?" Ginger Cole'a çok sevinmiş gibi görünerek sordu. "Hepimiz ona Hutch'ı ayarlamaya çalışıyorduk!"

Cole başını sallayıp kalçamı okşadıktan sonra bozuk ağır çekime geçip "Kesinlikle öyle" dediğinde şaşkınlıktan donup kaldım.

Tamam. Bunu kapatmanın zamanı geldi. "Cole-" diye başladım, gerçekliği geri almaya çalışıyordum.

Ama o kesintiye uğradı tarafından işaretleme at Hutch, ve
Söylüyorum, içinde azarlar gibi bir ses tonuyla,
"Ellerini hanımefendiden çek, kardeşim."

Tüm grup Cole'a cömert bir nezaketle güldü. Tüm grup, yani Hutch hariç.

Sonra Cole bana döndü. "Hey, bebeğim," dedi ve beni sıkı, tüm vücudumu saran, aşırı uzun bir kucaklamanın içine çekti.

Bunun olmasına izin verdim, böylece yüzümde gergin bir gülümseme tutabildim, kulağına yaklaştım ve dişlerimin arasından "Ne halt ediyorsun?" diye fısıldadım.

"Şu anda acil bir durum var, o yüzden et" diye fısıldarken gülümsemesinin de benzer olduğunu varsayıyorum.

"Acil bir durumum yok. Ve hiçbir şeyle gitmiyorum." "Sadece bana güven, tamam mı?" dedi Cole. "Ciddiyim."

"Sana güvenmiyorum. Ve ben senin kız arkadaşın *değilim*." "Bunu biliyorum. Her şeyi sonra açıklayacağım."

"Hemen şimdi açıkla," diye talep ettim.

Ama daha sonra, cevap veremeden arkamda bir kadın sesi duydum. "Bu o mu?" Sonra ses, "Birlikte çok tatlısınız." dedi.

Cole'dan uzaklaştım ve Sullivan'ı görmek için döndüm.

Patronumuz, Sullivan. Dişi kurt.

Teksas'ta, ofiste, iş kıyafetleri içinde değil. Ama burada, anahtarların üzerinde, Vitamin Sea'den aşırı olabileceği kadar parlak ve çiçekli bir pareo giyiyordu.

Tek yapabildiğim Cole ve ... Sullivan arasında ileri geri bakmaktı.

Sullivan, beni kovmak isteyen.

Sullivan. Burada Starlite'da duruyorum.

Cole anlatıyı geri almak için benim kafa karışıklığı anımı yakaladı.

Yakındaki bir masadan rastgele bir sangria bardağı aldı ve havaya kaldırdı. "Geri dönmek çok güzel," diye duyurdu Cole - sesi garip bir şekilde yüksekti, sanki sahnede bir rol oynuyormuş gibiydi.

Anons üzerine parti konukları sessizleşti ve dikkatlerini ona verdiler.

"Cole daha sonra, "Güzel teyzem Rue'yu ve kahraman ağabeyim Hutch'ı gördüğüm için çok mutluyum," dedi.

Tamam, bu *kahramanlık* kulağa alaycı geliyordu ama grup destek için içkilerini kaldırdı.

Bu arada Ginger'ın doğum günü partisini kaçırıyordu! Hiç hoş değil! Ama Ginger aldırıyor gibiydi.

Kalabalıkla birlikte alkışladı ve tezahürat yaptı.

Cole büyümeye devam etti. "Ginger'ın ve son zamanlarda doğum günü olan herkesin doğum günü kutlu olsun."

Bu Grup tutuldu Alkış,gibi ve Dünya yapmamıştı. sadece yanlara doğru gitti.

Cole'dan uzaklaşıp kalabalığa geri dönme fırsatını değerlendirdim. kuvvet doğar, değil mi?

Cole'u benim gibi izleyen diğer tek kişi olan Hutch'a baktım.

Ardından Cole, Sullivan'a döndü ve kadehini kaldırdı. "Hepiniz çalıştığım şirketin ABD Sahil Güvenliği için Hutch Hutcheson'ın başrolde olduğu bir tanıtım videosu hazırladığını biliyorsunuzdur ve sizi tüm bunları mümkün kılan kadınla, patronumuz Karen Sullivan'la tanıştıracacağım için çok heyecanlıyım."

Sullivan, Cole'un yanına geldi ve grup ilerleyerek onu da alkışladı.

Etrafıma bakındım. oluyordu?

"Birlikte daha fazla zaman geçirmeden önce..." Cole devam etti, yanında durduğum yere doğru döndü ama orada olmadığımı fark etti. Sonra beni görene kadar yüzleri aradı. "Katie, buraya gelebilir misin?"

Oh, kahretsin. Bu her neyse, kötüydü.

Başımı salladım, biraz daha geri çekildim.

"," dedi Cole, koluyla *buraya gel* işareti yaparak.

Tekrar titredim. "Ben burada iyiyim."

Şimdi Cole, emir verdiğini sandığı şeyi gizlemek için aşırı şakacı davranıyordu. "Katie," dedi şirin şirin, "buraya ."

Ne planladığından emin değildim. Ama öğrenmek istemediğimden emindim.

Onu takip etmeyi .

Bu oyun her , ben oynamıyordum.

Bütün kalabalık benim pes etmemi ve onlara katılmamı bekliyordu.

Ama onun yerine son bir kez kafa salladım. Sonra kalabalıktan ayrıldım ve kulübeme doğru yürüdüm.

Arkamda Cole'un sesini duydum: "Katie? Katie!"-kalabalık şaşkın bir mırıltıya dönüşürken. Sonra sanki bir tür sevgili kavgası yaşıyormuşuz gibi, "Kızma tatlım!" dediğini duydum.

Ardından, sadece Cole'un olabilecek ayaklar arkamda ve işte , adım atıyor ve kolunu omzuma koymaya çalışıyordu.

"Çekil üstümden," diyerek yanımdan uzaklaştım.

Müzikten bizi duyamayacakları kadar uzaktaydık ama Cole yine de sesini alçalttı. "Ne yapıyorsunuz siz? Sana bana güvenmeni söylemiştim!"

"Evet, böyle bir şey olmayacak," dedim, hâlâ kulübeme doğru ilerliyordum.

Cole gömleğimi çekiştirdi. "Sadece konuş benimle. Açıklamama izin ver." Ben de durdum ve döndüm. "Tamam," dedim.

"Açıkla."

Ama sonra Cole açıklama yapmak yerine partiye doğru baktı. "Sence dudak okuyabiliyor mudur?"

Bakmak için döndüm. Belli ki Hutch'tı. Cole ona bakıyordu ve Hutch Cole'a bakıyordu.

Bu arada Hutch'ın yanında Sullivan vardı. Onunla bir sarayın önündeki taş suratlı bir muhafızla konuşur gibi konuşuyordu.

"Cole!" *Odaklan* gibi dedim! " oluyor?"

"Peki," dedi Cole arkasını dönerek. "Geçen gün telefonda Hutch'a çıktığınızı söyledim."

"Ne?!"

"Yapmak zorundaydım."

"Ona bizim olduğumuzu söyledin, neden?!" "İşe yaradı, değil mi?"

Kendimi kaybetmiştim. "Ne işe yaradı?" diye sordum.

"Seninle 'Hayatta Bir Gün' programını yapmasını sağladı."

"Ama bunun sana zaten söylemiştim. Sana mesaj attım!"

"Sana hayır dedi," dedi Cole, "ama bana evet demesini sağlayabileceğimi biliyordum."

"Ama çoktan halledilmişti!"

"Bana borçlu," dedi Cole. "Bunu biliyor."

"*Senin böyle düşündüğünü* biliyor," diye düzeltiltim.

Cole omuz silkti. "Nükleer bir seçeneğim vardı ve onu kullandım. Bana teşekkür etmelisin."

"Yani düşününüzde olanlar yüzünden mi?" "Sana bundan bahsetti mi?"

"Yani Hutch'a senin için özel olduğumu söylersen benim için her şeyi yapacağını, çünkü senin için her şeyi yapacağını mı düşündün?"

Cole omuz silkti. "Hemen hemen. Ve haklıydım."

"Ama..." Şimdi her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Hutch'ın video ve benim hakkımdaki fikir değişikliği. Bir gece beni deliler gibi öperken ertesi gün bana zar zor tahammül etmesi. Ne kadar garip bir şekilde soğuk davranmaya başlamıştı. Beni yataktan atması. "Ama sen *ona yalan söyledin*. Bu büyük bir yalan Cole!"

"Bakın, ona Sullivan'dan bahsettiniz ve o yine de hayır dedi. Biz büyük bir yalana *ihtiyacı vardı*."

"Ona Sullivan'dan hiç bahsetmedim."

"Ona Sullivan'dan hiç bahsetmedin mi?" Başımı salladım.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bana neden ünlü olmak istemediğini söyledi." Cole bunu beklemiyordu. "Söyledi mi?"

"Evet. Ben de onun isteklerine saygı duyuyordum." "Neden ünlü olmak istemiyor?" "Bilmiyor musun?"

Belli ki bilmiyordu. "Sadece senin cevabınla benim cevabımın aynı olup olmadığını görmek istiyorum."

İçimi çektim. Cole'a ne kadarını söylemeliydim? "Eh," dedim sonunda, "onun da kendine göre sebepleri var."

"Bana söylemeyecek misin?" "Git kendin sor."

"O adama *bir bok* sormayacağım."

"Bak," dedim. "Hutch..." Sonra denedim, "Hutch değil..."

"Ne?" Cole talep etti.

"Durup yalan söyleyebileceğiniz biri değil."

"Oh, bir nedenim vardı."

"Neyin intikamı?"

"Neden olmasın?"

"O da bir insan Cole! O senin kardeşin ve seni seviyor."

"Üç haftadır buradasın. Her şeyi biliyormuş gibi davranma."

Ama başımı sallıyordum. "Bunu yapmayacağım. Ona gerçeği söylemelisin."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu adamı tanıımıyorsun bile!" Ama sonra Cole'un yüzü değişti. "Bekle, kardeşime karşı bir şeyler mi hissediyorsun? Buraya geldin ve ona aşık mı oldun?"

Yani.. yaptım. Benim vardı.

Ama Cole'a bunu söylemiyordum.

kapattım: "Bu nasıl bir soru böyle?"

Ama sanırım çok iyi örtmedim. Cole başını gökyüzüne doğru eğerek, "Aman Tanrım," dedi. "Sen yaptın. Şimdi benden iki kız çaldı."

"Ben çalmak için senin
değilim." "O bunu
bilmiyor."

Her şey çok şaşırtıcıydı. Buraya nasıl gelmiştik? "Bu bir karmaşa
Cole," dedim. "Aklından ne geçiyordu?"

"Sana yardım etmeye çalışıyordum!"

"Kendine yardım etmeye çalışıyordun."

"Tamam, bu doğru. Bu şekilde başladı. Aylarca kardeşimin ne
kadar kahraman olduğunu anlatan bir video hazırlamak zorunda
kalmak istemedim. Ama aynı zamanda gerçekten de kovulmaman için
sana yardım etmeye çalışıyordum."

"Neden?"

"Bu ailede insanları kurtarabilen tek kişi Hutch değil."

"Oh, *Tanrım*. Onunla yarışıyor musun?"

"Kimin umurunda? Ne olursa olsun senin
yararına." "Bunun *fayda* sağlayacağından
emin değilim."

"Kovulmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır! Ben sadece işler istedikleri gibi gitmediğinde oyuncu
olmayanlar ne yapıyorsa onu yapmak istiyorum."

"O zaman 'Hayatta Bir Gün'e veda etmek zorunda
kalacaksın." "Zaten başaramayacaktım."

Bu Cole'un dikkatini çekti. "İşini kaybetmek istemiyor musun?"

"Hutch'ı satarak değil."

Cole bunu düşündü. "Artık çok geç, her neyse." "Ne demek *çok
geç*?"

"Zaten şu anda gerçeği söyleyemem. İstesem bile." "Neden
söyleyemezsin?"

Cole tekrar partiye doğru baktı. "Çünkü Sullivan'a çıktığınızı da
söyledim."

Bunu doğru duymuş olamam. "Söyledin-?! Sullivan?! "Bu
yüzden burada."

Elimi alnıma götürdüm.

"Bu bir kazaydı. Panikledim. Ofisteki işten çıkarma listesinde senin
adını gördüm ve biliyorsun, bunu zaten

Hutch, yani tam kafamın içindeydi."

"Kontrolden çıkmışsın."

"Normalde yalan söylemem. Her şey kar topu gibi oldu."

"*Sullivan*'a çıktığımızı mı söyledin? *Sullivan*'a mı?" Hiç mantıklı değildi. "Neden?"

"Aklıma gelen tek şey buydu." "Bunun nasıl bir yardımı olabilir ki?"

Cole çoktan kaybettiğini biliyormuş gibi başını salladı ve ardından "İşinde kötü olsaydın seninle çıkmazdım diye mi?" diye sordu.

İçimi çektim.

"Ama sonra daha da kötüleşti," dedi Cole. "Çünkü bana inanmıyordu. Bu yüzden ben de işi büyütme zorunda kaldım."

"Hayır," dedim, tarihi yeniden yazmaya çalışarak, "onu yükseltmek zorunda değildin."

"Ben de ona bu hafta sonu Key West'e gelip sana evlenme teklif söyledim."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Hayır, , hayır."

"Bu arada bu doğrudu. Bu hafta sonu gerçekten buraya geliyordum. Evlenme teklif etmek için değil ama de."

Şimdi kafamı sallıyordum, sanki *bu olamazmış* gibi.

"Ama bil bakalım ne oldu?" Cole söyledi. "*Sullivan* dedi ki, 'Harika. Ben de seninle geleceğim' dedi. Buna iş gezisi diyebileceğini ve bunu yazabileceğini söyledi. Özel jeti olan bir adam tanıyormuş. Beni buraya bedava uçurdu. Bu yüzden biraz çakırkeyifim," diye ekledi omuz silkerek. "Açık bar."

Zihnim her şeyi anlamlı kılacak bir soru aradı. Ama öyle bir soru yokmuş gibi görünmeye başlamıştı.

Cole devam etti. "*Sullivan* da uçakta birkaç kadeh içti ve bana Hutch'la tanışmak istediğini söyledi."

Başımı salladım, onun ne demek istediğini anlamayı reddediyordum. "Bilirsin işte. Onunla *tanışmak* mı?"

Tekrar baktım. *Sullivan* Hutch'a kolyesini göstermeye çalışıyordu. Ona doğru tutuyor ve öne doğru eğiliyordu. Ama Hutch'ın gözleri hâlâ Cole ve benim üzerimdeydi.

Gözlerimi kapattım. "Sullivan'ı buraya seks görüşmesi için mi getirdin?" Ama Cole masummuş gibi ellerini kaldırdı. "Kendisi getirdi."

Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Feminist dayanışmanız nerede?" Cole daha sonra olumlu bir dönüş yaparak şöyle dedi. "Zor bir yıl geçirdi. Belki de Marvin Gaye tarzı bir iyileşmeyi hak ediyordur. Bu her şeyin cevabı olabilir. İşinizi kurtaracak şey bu olabilir. Videoya gerek yok!"

Ama ben sadece gözlerine baktım ve başımı salladım. "*Her şeyi daha* da kötüleştirmiş olman nasıl mümkün olabilir?"

Cole da bilmiyormuş gibi omuz silkti. "Yalan söylemeye başladıktan sonra nasıl duracağımı bilemedim."

"Sadece dur!"

"Ama sonra her şey dağılıyor."

"Yani parçalanıyor. Bu her neyse ondan daha iyi olmalı." "İtiraf etmemi mi istiyorsun? Her şey hakkında?"

"Evet," dedim, *Duh* gibi.

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Birçok sebepten dolayı. Diğer nedenlerin üzerine yığılmış nedenler için."

"Bana nedenlerini söyle," diye talepte bulundum.

"Eğer şimdi gerçeği söylersem, bir: kovulacaksın. Ve ben senin istemiyorum. Ve, iki: Ben kovulurum. Ve ben de kovulmak istemiyorum."

"Belki seni kovmaz. Belki de-"

"Ne? Boş mu ? Şirketindeki dangalak bir yönetici, bir astıyla işbirliği yaparak yüzüne karşı defalarca yalan söyledi ve o bunu umursamıyor mu?"

"Asla işbirliği içinde olmadık."

"Bu arada beni öylece kovmayacak. Beni *aşırı önyargıyla* kovacak. Sonra da beni gelecekteki tüm işverenlerin gözünden düşürecek. Sadece iş değiştirmek zorunda kalmayacağım. *Sektör* değiştirmek zorunda kalacağım."

"Bu aşırı görünüyor."

"Ve aynı şeyi sana da yapacak." "*Bana* mı? Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Ama en kötüsü bu değil." "Nasıl en kötüsü değil?"

"En kötüsünün Sullivan'la hiçbir ilgisi yok. İşimizle de bir ilgisi yok. En kötüsü burada olmamın gerçek sebebi."

İçimi çektim, *cidden mi*? Sonra talep ettim: "Hangisi?"

"Olmak istediğim için değil, bundan eminim. Çünkü *Rue öyle olmamı söyledi.*"

Rue ona öyle olmasını mı söyledi? "Neler oluyor Cole?"

Ama burada Cole'un ses tonu değişti. Bir an için gözlerini kaçırdı. "Yani..." dedi, sesi sakinleşerek. "Bunu henüz benden ve şimdi de senden başka kimse bilmiyor... bu yüzden bu konu hakkında başka kimseyle konuşma, tamam mı?"

Bu çok fazla birikim demekti. "Tamam," dedim.

"Rue..." Cole daha sonra çimenlere baktı ve kelimeleri söylemekte tereddüt ederken ensesini ovuşturarak "hasta" dedi.

İlk tepkim *sözünü geri almasını* istemek oldu. Rue hakkında bunu söylemeye nasıl cüret eder?

"Söylediğin onca yalanın arasında-" diye başladım. "*Yalan* söylediyimi mi düşünüyorsun? Rue hakkında mı?"

"Bütün gece yalan söyledin, bu yüzden kesinlikle markaya uygun." "Bu konuda asla yalan söylemem."

Tamam, bu yeterince doğru geldi.

Yolun karşısındaki partiye baktım. Rue havuzun yanındaki bir sandalyede dinleniyordu, elinde meyveli bir içecek vardı ve her dakikanın tadını çıkarmaya kararlı bir şekilde gülümsüyordu. Hasta gibi görünmüyordu. Ama Rue aynı zamanda hasta görünmeyecek türden bir insandı.

"Nesi var?" diye sormak için arkamı döndüğümde Cole'un onu izlediğini gördüm.

"Tedavisi olmayan bir şey."

"Sadece söyle Cole," dedim.

Cole, "Buna uzun süreli ölümcül hastalık diyorlar," dedi. "Bu ne anlama geliyor?"

Cole yere baktı ve sonra, "Kalp yetmezliği var demek," dedi.

Onunla tartışmak istedim. Ama yüz ifadesindeki bir şey beni durdurdu.

"Göğüs ağrıları ve nefes darlığı çekiyordu," diye devam etti Cole. "Yetmişli yıllarda sigara içtiği için akciğer kanseri olduğundan endişeleniyordu, bu yüzden sıradan kalp yetmezliğinin bir gelişme olduğunda ısrar ediyor. Rue bunun *onu öldürecek şey* olacağını söyledi *ama* hemen değil. Bir on yıl daha yaşayabileceğine inanıyor."

"Doktorlar ne diyor?"

"İyimserliğini seviyorlar."

Bir süre bu fikirle oturdum ve şüpheye yer vermedim. Sonra dedim ki, "Tamam, eğer *yalan* söylemiyorsan -eğer söylüyorsan- Rue'nun hasta olması neden tüm bunları kabul etmem gerektiği anlamına gelsin ki?"

Cole cevap verirken başını salladı. "Çünkü Cuma günü yıldönümü."

"Neyin yıldönümü?"

"Cole, "Kazanın yıldönümü," diye açıkladı.

★ ★ ★

Araba kazasının.

Cole anlayıp görmek için beni inceledi. Sonra başını salladı. "Ailemiz için büyük bir gün. Ve her yıl, nerede olursak olalım ya da ne yapıyor olursak olalım, üçümüz birlikte geçirmenin bir yolunu buluruz. Annemizin şerefine yabancılara çiçek dağıtırız, sonra Rue'nun kocasının şerefine bir İtalyan yemeği yeriz ve en sonunda da babamızın şerefine garsonumuza yüz dolar bahşiş veriz. Yemek boyunca onlarla ilgili hikayeler anlatıyor, onları hatırlıyor ve özlememize izin veriyoruz."

"Bu gerçekten çok hoş."

Cole başını salladı. "Hutch'ın nişanlımı çalması dışında-"

"O senin nişanlını çalmadı-"

"-Ben uzak durdum. Geçen yıl gitmedim. Bu yıl da gelmeyi planlamıyordum ta ki Rue beni arayıp teşhisinden bahsedinceye kadar. Bu yıl hiçbir saçmalığa katlanmayacağını söyledi. *Zaman kaybetmeyi bırakmanın zamanı* geldi, dedi." Cole omuz silkti. "İşte buradayım."

"Buradasın çünkü Rue gelmeni istedi."

Cole başını salladı. "Sadece birlikte güzel vakit geçirmek istiyor. Ve yıldönümünde olması gerektiği gibi birlikte olmak istiyor. Benden de, alıntı yapıyorum, *götlük yapmayı bırakmamı ve nişanlımı unutmamı* istiyor. Hutch'la barışmamızı istiyor. Buna son dileği dedi."

Bu Rue'nun sesine benziyordu.

"İyi bir plana benziyor." dedim.

Cole, "Buna katılmıyorum," dedi. "Ama şimdi hakkımızda her şeyi açıklarsak

."

"*Biz* diye bir şey yok!" İtiraz

ettim. "Eğer gerçeği

söylersek-"

"Eğer doğruyu söylersen," diye düzelttim. "Ben bunun bir parçası *değilim*."

"Mesele şu ki," dedi Cole, "eğer Hutch'a ona yalan söylediğimi söylersem

beni eşek sudan gelinceye kadar dövecek. . Beni gerçekten hastanelik edebilir."

Cole'un yüzünü inceledim.

"Rue'nun tek istediği," dedi Cole, "bir geceliğine iyi geçinmemiz. Çok kötü bir günde birlikte iyi vakit geçirmek. Ama garanti ederim: Hutch ona bulaştığımı öğrenirse, bu dileğini gerçekleştiremeyecek."

"Hutch seni hastaneye yatırmayacak," dedim *Come* gibi. *üzerinde*.

"Onu daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Tek , sen hayatımda gördüğüm en büyük yalancısın. Hatta sadece Şimdi, sen bütün gruba bir randevu durumu hakkında yalan söylerken" -ikimizin arasında işaret ettim- "*hiçbir şekilde* var olmayan bir durumdan keyif alıyor . Hem de çok."

Cole ciddiyle başını salladı. "Bu durumun benim için birkaç kişisel avantajı var."

"Gibi mi?"

"Bu gece boşanmış ve hayatımda iyi hiçbir şey olmadan üzgün bir şekilde ortaya çıkmak zorunda kalmamak gibi. Bunu anlıyorsun, değil mi? Terk edildin. *Kardeşim için terk .*"

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Gerçeği mi istiyorsun? İşte gerçek: O andan keyif aldım. Seni Hutch'ın elinden öylece almak hoşuma gitti. İntikamın tadına varmak hoşuma gitti. Bir kez olsun kazanmak istedim. Sahte olsa bile. Geçici olsa bile. Ve bunun için eninde sonunda beni dövecek olsa bile. Bir an için kendimi iyi hissettim. Bu yalan değil."

Partiye doğru baktım.

Müzik hâlâ çalıyordu ve Hutch hâlâ bir keskin nişancı gibi bizi izliyordu. Sullivan sanki onu dansa kaldırmaya çalışıyormuş gibi kollarını çekiştiriyordu. Rue ve The Gals da Sullivan'ı izliyorlardı.

Bu işin sonunun iyi bitmesine imkân yoktu.

Cole da o tarafa bakarak içini çekti. "Hutch'la akraba olmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

"Ne kadar zor?" Dedim ki. "O mükemmel biri." "Aynen öyle. O mükemmel."

Rue'yu ve bu kadar kısa sürede ona ne kadar düşkün olduğumu düşündüm; hayat dolu ve sıradan bir bilgeydi. Beni bir proje olarak kabul edişini. Sahil kenarında kurduğu bu küçük, tatlı kır evi topluluğunu. Dünyadaki sıcak ve renkli varlığı.

"Hutch'la barışmamı istiyor," dedi Cole, "ve bunu kesinlikle yapacağım. Ama ona şu anda gerçeği söylersen bu gerçekleşmeyecek. Hasta ve yaşlı bir kadının istediği tek şeyi ondan almak mı istiyorsun?"

İçimi çektim. Sonra da, "Yani sevdiğim Rue'nun hatırı için, *nefret ettiğim* bu saçma, gülünç, aşağılayıcı yalanı kabul etmem gerektiğini mi söylüyorsun?" dedim.

"Sadece Cuma gününe kadar," dedi Cole, sanki bu *sonsuz*a kadar sürmeyecekmiş gibi. "Üç gün. Sonra eve uçacağım ve Sullivan'a ayrıldığımızı söyleyeceğim. Sen de Hutch'a istediğin tüm gerçekleri anlatabilirsin. Cuma gününe kadar dayanırsan hepimiz zarar görmeden kurtulabiliriz."

İçimi çektim ve beynime bir şeyler araması için bir dakika verdim.
-Başka bir fikir.

Hiçbir bir şey yüzünden kovulmam ve karalanmam mı? Şu anda Hutch'a gerçeği söylemek için bunu kabul ederdim. Cole'un kovulup karalanması ve sonra da kardeşi tarafından dövülmesi mi? İyi. Zaten bunu hak etmişti.

Her şeyin bozulduğu yer Rue'ydu. Güzel Rue ve kaybettiği her şey, herkes için yaptığı her şey ve şimdi karşı karşıya olduğu her şey. Hiç bir karar vermek zorunda kalmamıştım. Nasıl düşünmeye başlayacağımı bilmiyordum. Bu çalkantılı, amansız aile karmaşasında tek bir şey açık görünüyordu: Rue'yu ne pahasına olursa olsun korumak.

Rue'nun kalbini kırmamak için gerçeği üç gün erteleyebilir miydim?

Rue için, yapabiliirdim.

Uzun, belirsiz bir iç çekiş yaptım.

"Sadece Cuma gününe kadar," dedim Cole'u göstererek. "*Cuma gününe kadar* seninle ters düşmeyeceğim. Ama yapmak istediklerimin tamamı bu kadar. katılmıyorum, desteklemiyorum ya da büyütüyorum. Sadece geçici olarak durmasına izin veriyorum. Ortak değiliz ve evcilik oynamıyoruz. Bana dokunmayın, beni süzmeyin ya da - Allah korusun- *bana teklif* etmeyin. Herhangi bir nedenle dizlerinden birini büktüğünü görürsem, seni uykunda öldürürüm."

On dokuz

YANI. : İş arkadaşım hem işimi kurtarmak hem de kendisinden objektif olarak daha havalı olan ağabeyinden intikam almak için herkese yalan söylemiş ve beni bilgim ya da rızam olmadan kendisiyle hayali bir ilişkiye zorlamıştı.

Sonra buraya geldi ve patronumuzu yanında getirdi.

Yalnız, terk edilmiş patronumuzun halletmesi gereken çok şey var ve Hutch'la ilgili planları da gün gibi ortada.

Dürüst olacağım ve en azından kardeşi her şeyi berbat edene kadar Hutch'ın benden hoşlandığını düşündüğümü söyleyeceğim. Öpüşme, açıkçası, başka hiçbir şey olmasa bile açık bir hediye gibi görünüyordu. İnternet bana kötü davrandığında ne kadar sinirlendiğinden bahsetmiyorum bile. Ve ben de dahil olmak üzere tarihte gözlerimin gerçek rengini fark eden ilk kişi olduğu gerçeği.

Kendime aşırı güvenim yoktur ama durumla en iyi tahminim birbirimizden hoşlandığımız yönündeydi. Karşılıklı olarak. Normal bir durumda, Cole tam bir deli gibi araya girmeseydi, birkaç randevuya çıkabilirdik.

Bunun yerine, bir şekilde -patronum!- ona asılmaya çalışırken Hutch'ın benden gerçekten nefret etmesini izlemek zorunda kaldığım bir durumdaydım.

Ve size bir şey daha söyleyeyim. Sullivan ikimizden de tam on yaş büyük olabilirdi ama son derece derli toplu, çok iyi giyinen ve harika bir tarzı olan bir kadındı.

Çok ateşliydi.

Demek : *Sullivan* korkmuyordu.

Elbette Rue ona Starlite'da bir oda kiralamıştı ve Sullivan iş gezisinin/tatilinin tadını çıkarmaya koyuldu, havuz kenarında Bain de Soleil modelleri gibi ipli bikinisi ve hasır şapkasıyla uzanıp durmadan tropik kokteyller içti.

Beni kovmak ve Hutch'ı baştan çıkarmak istiyordu, yani teknik olarak düşmandık.

Ama itiraf etmeliyim ki muhteşem görünüyordu.

Durum birdenbire ne kadar tuhaf bir hal alsada, Hutch gibi bir adamın durup dururken benim gibi birinden Sullivan gibi birine geçeceğini düşünmemiştim.

Ama gerçek şu ki, Hutch'ın kesinlikle kaynadığına şüphe yoktu. Her konuda. Ve küçük bir intikam sekside onun için tamamen söz konusu olmayabilirdi.

Sanırım kızlar da aynı şekilde hissetti. Hiçbirinin Cole'un hikayesine tam olarak inandığından emin değilim. Sonraki üç gün boyunca, Sullivan'ın Hutch'ı istediği gibi takip etmesine izin vermek yerine, Kızlar onunla arkadaş oldular.

Agresifçe.

Ve işe yaradı. Birlikten kuvvet doğar. Dördü etrafını sarmış, Vitamin Sea'den hediyeler yağdırmış, *seksi arkadaşları Mario*'yla şnorkelle yüzme dersleri aldirmış, alışveriş ve öğle yemeği için Big Pine Key'e götürmüş, meyveli içkiler içirmiş ve kısacası Sullivan'ı Cole, Hutch ve benim aramda olan saçmalıklardan uzak tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

Bugüne kadar hiçbiri bunu itiraf etmedi, ancak benim için parazit yaptıklarına ikna oldum. Ve neredeyse çok iyi çalıştı. Sullivan şnorkelle yüzerken o kadar çok güneş yanığı oldu ki tam yirmi dört saat boyunca kulübesinden çıkmadı. Kızlar ona sandviç ve dondurma getirdiler, sonra da kulübesinde kalıp ona eşlik ettiler.

Tanrı The Gals'ı korusun, Sullivan şehirde olduğu üç gecenin ilk ikisinde havuz başında akşam yemeğini bile kaçırdı.

Patronumun orada olmaması durumumu daha iyi hale getirmede. Sadece belki daha kötü olmasını engelledi.

★ ★ ★

Bu arada **COLE** bana *asla dokunmaması* gerektiğini hatırlamadı.

Aslında tam tersini yaptı, koluma dokunmaktan omuzlarımı sıkmaya, dizimi okşamaya kurallarımı çiğnemenin her türlü yolunu buldu.

Ona ters ters baktığımda, rol yapıyormuş gibi omuz silkiyordu.

Bu da Hutch'ın ertesi gece akşam yemeği için geri gelmesine ayrı bir acı katıyordu. Ve -Rue tekrar gelmesi için yalvardıktan sonra- ondan sonraki gece de.

O yemeklerde Hutch kaskatı ve gergin bir şekilde oturur, gözlerini her şeyden kaçırırdı, hatta Kızlar kaftanlarıyla etrafta dolanır ve Ginger'ın *beklenmedik bir çift* olarak adlandırdığı ben ve Cole'la dalga geçerlerdi.

Yani, tabii ki, birbirimizle hiçbir şekilde kimyamız uyuşmuyordu.

Ginger'a tebrikler. Tam isabet.

Benita, "Ama bazen beklenmedik çiftler en ," dedi.

Nadine de aynı fikirdeydi: "Ve bazen en mutlu görünen çiftler gizliden gizliye mutsuzdur."

Hutch gizlice mutsuz olmak hakkında bir şeyler biliyor gibi görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun, Hutch?" Ginger sordu.

Hutch ot yiyormuş gibi bir ifadeyle yemeğini çenesinde öğütüyordu. "Ne hakkında ne düşünüyorum?" diye sordu.

"Cole ve Katie hakkında - bir çift olarak?"

Hutch bütün gece boyunca ilk kez gözlerini kaldırıp bana . Sonra bakışlarını Cole'a kaydırıldı. "Umarım ona iyi davranır," dedi Hutch sonunda.

Onu düzeltmeyi o kadar çok istedim ki. Ama ne diyebilirdim ki? Tabii ki şu anda beni görmeye dayanamazdı. Düşündü ve

Şimdi bu beni gerçekten etkiledi - bunca zamandır hem kardeşiyle çıkıyordum hem de kendimi ona atıyordum.

Bunu düşünmesine izin vermek zorundaydım.

Cumaya kadar. Sadece cumaya kadar. Bir gün daha. "Bunu konuşmak zorunda değiliz," dedim.

Ama hanımlar bunun hakkında konuşmak *istiyordu*. Aslında, konuşmak istedikleri tek şey buydu. Biz onların kendi kişisel reality şovları gibiydik - tam burada, Starlite'da. Hayat, aşk ve mücadeleyle geçen bir ömür antenlerini o kadar iyi ayarlamıştı ki her şeyin görüldüğü gibi olmadığını hissediyorlardı. Onlar gizem okuyucularıydı, gece geç kadar sayfaları çeviriyor, cevabı bulmak için çaresizce çabalıyorlardı. Akşam yemeğinde ve sonrasında da konu buydu.

"Örneğin geçmişte," dedi Ginger sonra, "Cole hep Kewpie bebek tipli kızlarla çıkmıştır."

Cole'a kaşlarımı çattım. *Ciddi misin?*

Cole omuz silkti.

"Ama Hutch'ın tipinin ne olduğundan pek emin değilim," diye devam etti Ginger. "Senin tipin ne, Hutch?" diye sordu, ona doğru döndü ve çenesini elinin üzerine dayadı.

Hutch masanın etrafına bakındı. "Bilmiyorum," dedi sonra. "Sadece... herhangi biri."

"*Kimse yok mu?*" Benita söyledi. "Bu senin tipin mi?"

Hutch boş tabağına baktı. "Sanırım onu gördüğümde tanıyacağım."

Cole gönüllü oldu: "Tipinin Rum Shack'teki tilt makinesindeki Barbarella olduğuna eminim."

Hutch eğlenmemiş görünüyordu. "O da senin tipin."

"O yerin kapatılmadığına inanamıyorum," dedi Cole, orayı hatırlamış olmaktan memnun olduğu belliydi. "Gidip tilt oynamalıyız. Eski günlerdeki gibi."

"Harika bir fikir," dedi Rue, gözleri parlıyordu, kardeşlerin birlikte takılması fikrinden hoşlandığı belliydi.

Hutch başını salladı.

"Gidelim," dedi Cole. Ayağa kalktı ve sonra elini bana doğru uzattı. "Hadi gel."

Tereddüt ettim. Barbarella langırt oyunu oynamak için köhne bir bara gitmeye ya da Cole'la talep edilmeyen herhangi bir şey yapmaya olan ilgim *sıfırdı*.

Ama bir kız arkadaş ne yapar?

Giderdi. Gitmek *isterdi*.

kalktım.

Hutch bana neredeyse belli belirsiz bir kafa sallama hareketi yaparak, "Orası oldukça bakımsız bir yer," dedi.

Ama Rue bunun olmasını istiyordu. "O iyi olacak! Cole ona göz kulak olacak."

Hutch'ın yüzünden bir tepkiyi bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. Muhtemelen şöyle bir şeydi: "*Ama Cole kendine zar zor bakabiliyor*."

Onun yerine Hutch ayağa kalktı.

"Sen de mi geliyorsun?" Cole söyledi.

Hutch karanlık, sefil gözlerini bir saniyeden daha kısa bir süre bana diktikten sonra başka tarafa baktı. Sonra da "Sanırım öyleyim" dedi.

★ ★ ★

Gerçekten de berbat olan **barda** Cole ve Rue'nun Hutch'ı yem olarak kullandıkları çok açıktı. Ve benim yem olduğum da açıktı.

Cole bizi Barbarella'ya yönlendirmeye çalıştı ama onun yerine 9'dan 5'e *kadar* kovboy kıyafeti giyen Dolly Parton gelmişti.

"Tamam, Hutch," dedi Cole. "Hadi bir tilt yarışması yapalım."

"Hayır, teşekkürler," diye karşılık verdi Hutch.

"Bu *Dolly Parton*," diye kandırdı

Cole. "Ben iyiyim."

"ama dostum. Kaybeden bütün içkileri alır."

"Ben içki içmem," dedi Hutch.

Cole bunu zaten biliyordu. Ama "Hâlâ mı?" dedi.

Hutch bana baktı. "Hâlâ," dedi.

Cole, "Bence buna biraz ara vermelisin," dedi. Hutch başka tarafa baktı.

"Sen alkolik değilsin," diye etti Cole. "Bu *senin yapamayacağın bir şey* değil.

İçki. Sadece içmiyorsun."

"Bu doğru," dedi Hutch.

"Ama sen çok ciddisin. Her zaman," diye itiraz etti Cole. "Arada bir gevşemek istemiyor musun?"

Hutch ikimizin arasında bir ileri bir geri baktı ve sonra bir masaya oturdu. "Bu gece olmaz."

Ben de oturdum, dayanışmamı ifade etmeye çalıştım.

Ama sonra Cole sandalyesini benimkinin yanına çekti ve bana doğru eğilerek bir kolunu omzuma attı.

Bu olur olmaz, Hutch tekrar kalktı. "Hadi tilt oynayalım," dedi.

"Harika," dedi Cole. "Dolly Parton kazandı."

Ondan sonra, Cole langırt oyunlarından sonra langırt oyunlarını da kaybetti - her birini - daha fazla bira içtikçe giderek daha kötü oynamaya başladı. Ayrıca daha yüksek sesle ve kabalaşarak.

"Ne yapıyorsun?" Bir süre sonra Cole'a söyledim. "Senden başka kimse içmiyor."

"Bu gece sadece biraz eğlenmek istiyorum." Cole Hutch'a baktı. "*Eğlenceyi* hatırlıyor musun?"

Bu konuda hiçbir şey bana eğlenceli gelmedi. Ya da Hutch'a, görünüşe bakılırsa.

"Onu rahat bırak Cole," dedim.

"Pişman olacağın şeyler söylemekten mi korkuyorsun?" Cole, Hutch'a meydan okudu.

Hutch gözlerime baktı. "Her zaman."

Sonunda masamıza geri oturduğumuzda, Cole, zaten yarı sarhoş bir halde, "Hadi bir içki yarışması yapalım," dedi.

Hutch ona sadece başını salladı.

Cole, "Tiltte üst üste altı oyun kaybettim," dedi. "Bir galibiyete ihtiyacım var."

"Neden içki içmeyen bir adamla içki içme yarışması yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü bu şekilde onu yenebilirim," dedi Cole ve sonra geçirdi. Hutch, "Seninle içki içme yarışması yapmayacağım Cole," dedi.

"Kazanacağımdan mı korkuyorsun?"

"Kesinlikle kazanacaksın," dedi Hutch. "Bu zaten olmuş gibi davranalım."

Ama Cole başını salladı. "ama," dedi.

Hutch, açıkça bu konuyu çalışarak, "Neden ikimiz için de içmiyorsun?" dedi.

Ama bu hiçbir şeyi durdurmadı. Bunun yerine Cole ayağa kalktı. Bardaki diğer masalara doğru döndü. "Kim benimle bir içki yarışması yapmak ister?"

Hepsi erkek olan diğer müşteriler Cole'a doğru döndüler. Onların dikkatini çekmişti.

"Kardeşim benimle içmek istemiyor," diye etti Cole. "Bir alıcı bulabilir miyim?"

Kimse gönüllü olmadı.

İşte o zaman Cole iddiayı yükseltmeye karar verdi. "Kazanan," diye ilan etti, "kız arkadaşımından bir öpücük alacak" der gibi beni işaret ederek. Ne?!

Ben de Hutch gibi ayağa kalktım. "Cole!" Tısladım.

Ama şimdi biraz ilgi çekmeye başlamıştı.

Sandalyelerinden kalkan bir avuç adama elimi salladım. "Şaka yapıyor!" diye seslendim. *Ben onun kız arkadaşı bile değilim* diye eklemek istedim ama tabii ki yapamadım.

"Şaka yapmıyorum," dedi Cole. "Onu kim istiyor?"

Adamlar zombi kıyametinden kalma bir enerjiyle bize doğru yaklaşmaya başladılar.

üzerine Hutch onlarla benim arama girdi ve sanırım

-Tüm omuz kaslarını esnetti. "Cole!"

"Cole!" dedim. "Bu hiç komik değil!"

Cole, "Bu biraz komik," dedi.

"Şunu," dedim. "Beni sarhoş adamlarla dolu bir bara teklif edemezsin!"

"Sana teklifte bulunmuyorum. Seni kazanmaya çalışacaklar, adil ve dürüstçe. Her yarışmanın bir ödüle ihtiyacı vardır."

"Ben bir ödül değilim," dedim ona ters ters bakarak.

Cole, Hutch'a bakarak, "Sanırım aslında ," dedi.

Ve sonra anladım. Bunların hepsi Hutch'ı motive etmek içindi. Hutch'ın iyi kalpliliğini ona karşı kullanıyordu. Tekrar.

"Beni kimin öpüp kimin sen karar veremezsin," dedim prensip olarak, hatta dürüst olmam gerekirse, Hutch'ın devreye girmesi fikri göğsümde küçük bir titreşim hissetmeme rağmen. Hutch beni koruyordu. Bu tür şeyler her gün olan şeyler değildi.

"Ee?" Cole o sırada Hutch'ı izleyen odadakilere seslendi. "Kim olacak?"

Hutch, neyin peşinde olduğunu çok iyi gibi Cole'a döndü.

Şimdi Cole'un tarafında olmak çok garipti. Ama beni suçlayabilir misin? , *Hutch*.

Hutch odaya geri döndü. "Lütfen yerlerinize oturun beyler. Benden başka kimse kardeşime karşı içki içemez."

Nefesimi tuttum. Hutch bunu mu yapıyordu? *Ya kazanırsa?* Ya yarışmayı ezip geçtiyse ve *lanet olsun*, onu öpmek zorunda kaldıysam - çünkü kurallar böyleydi? Bu dünyadaki en kötü trajedi olur muydu?

Cole taktiğinin işe yaramasına biraz şaşırılmış görünüyordu.

"Gerçekten mi?" Hutch içini çekti. "Bunu gerçekten istiyor gibi görünüyorsun."

"" dedi Cole. "Kesinlikle istiyorum."

Hutch sandalyesini döndürdü ve kararlı bir şekilde üzerine oturdu - geriye doğru. Öne doğru eğildi ve "O zaman dileğin benim için emirdir" dedi.

Daha önce hiç içki yarışması görmemiştim. Gerçek hayatta olduğunu bile düşünmemiştim. İçki *oyunları*? Elbette. Ama yarışmalar? Ne anlamı vardı ki? Biri nasıl kazanabilirdi ki?

"Bu nasıl çalışıyor?" Ben sordum. "Birinin bayılması mı gerekiyor? Ya da kusması?"

"Hayır, hayır," dedi Cole. "Sadece ilk kim bozulacaksa o bozulur." "Peki bunu nasıl ölçüyorsunuz?"

Cole bana omuz silkti, *sanki biri bunu nasıl ölçebilir ki?*

"Saha ayıklık testleri."

"Polisin yaptığı gibi mi?"

"Evet."

Cole kuralları açıkladı, sanki bunu daha önce bir iki kez yapmış gibiydi. Her biri bir atış yapmak ve ardından masamızdan langırt makinesine kadar on adım boyunca karo zeminde düz bir harç çizgisi üzerinde yürümek zorundaydı. "Çizgiden ilk çıkan ya da düşen, yürümeyi bırakan ya da denge için kollarını açan..." Cole "kaybeden" dedi.

"Bu testi kim *yapıyor?*" Ona nasıl olduğunu göstermeye çalışarak İki sarhoşun birbirini test etmesi aptalca bir şeydi.

"Öylesin."

Oh.

"O yüzden dikkat edin. Çünkü kim kazanırsa onunla öpüşeceksin."

Cole'a ters ters baktım. "Böyle bir olmayacak."

"Asla asla deme."

O sırada barmen elinde bir tepsi viski shotıyla çıkageldi.

Ve böylece başladı. Cole için bir atış, Hutch için bir atış ve sonra ikisi de çizgide yürümek zorunda kaldı.

Dürüst olmak gerekirse, beklediğimden daha uzun sürdü. Çok fazla iniş çıkış, ileri geri oldu. Oturarak, birbirlerine bakarak içtiler ve sonra tekrar tekrar ayağa kalkarak çizgide yürüdüler.

Cole *eğlenmek* mi istiyordu? Çünkü ikisi de hiç yokmuş gibi görünüyordu. Hutch on kere ciddiydi ve Cole erken zafer kazanmıştı; Hutch'ın onu yenmek için yeterli toleransa sahip olamayacağından o kadar emindi ki.

Cole'un mükemmel ağabeyini her konuda yenmeyi ne kadar çok istediği psikolojik olarak çok açıktı. Hutch'ı destekliyordum.

Birçok nedenden dolayı, ama Cole'un zaten kazandığını düşünmesi kesinlikle bunlardan biriydi.

Cole'un hesaba katmadığı şey şuydu: tilt makinesinde çoktan birkaç bira içmişti. Bu fikir aklına gelmeden önce zaten yarı sarhoştı. Bu yüzden Cole'un testi geçememesi o kadar da şaşırtıcı değildi: çizgi boyunca ilerlemeye başladı, sonra denge için kollarını uzattı, sonra bir saniyeliğine durdu ve sonra ayağı takıldı, çizgiden düştü ve yere çarptı.

Sadece kaybetmedi. Büyük kaybetti.

Bu gerçekleştiğinde rahatlamaktan başka bir şey yapamadım. Hutch, kendi adına, hâlâ tamamen ayık görünüyordu.

Cole'a "Yarışma sona erdi," dedim. "Kaybettin."

"Öyle mi yaptım?" Cole gözlerini kısarak yerden bana baktı, sanki hızlı davranmaya çalışıyormuşum gibi.

"Yaptın," diye onayladım, Hutch kalkmasına yardım etmek için elini uzatırken bunun tadını çıkarmaya izin verdim.

Hutch çekerken Cole ayağa kalktı ama sonra bırakmak yerine Hutch'ın elini sıkmaya başladı.

"Çok teşekkürler dostum," dedi Cole. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum. Gerçekten minnettarım. Benim için eğlenceliydi. Sen çok iyi bir sporcusun."

Hutch ve ben baktık. Bu beklenmedik bir şeydi.

"Devam et," dedi Cole, sonra bıraktı ve geri adım attı. "Adil ve dürüst bir şekilde kazandın."

"Devam edelim mi?" Hutch sordu.

Cole bana eliyle işaret ederek, "Devam et ve ödülünü al," dedi.

Hutch kaşlarını çattı ve Cole'un söylediği şeyi kastetmiş olması mümkün değilmiş gibi bana baktı.

Ama Cole devam etti. "Gerçekten, dostum. Bunu gerçekleştir. Soru sormak yok. Kız senindir."

O neydi, feodal bir lord mu? "Cole," dedim başımı sallayarak. "Bu senin vereceğin bir izin değil."

"Hayır mı? Neden olmasın? O kazandı, adil ve dürüstçe." "Bu da ne?" Dedim ki. "Orta Çağ mı?"

Ama Şimdi Cole Hutch'a d6nuyordu. "Sadece yap," dedi. "Yapmak istediğini biliyorsun."

"İstemiyorum" dedi Hutch.

Cole, "Yüzde bin yaparsın," dedi.

Ama Hutch başını salladı. "Gerçekten bilmiyorum. Ne kadar olduğunu tahmin bile edemezsin."

Tamam, bu biraz vurgulu oldu. Ama tabii ki, değil mi? Hutch'ın bu durumda kim olduğunu anlaması tamamen yanlıştı. Ben de beni öpmek istemezdim.

"Beni kandıramazsın," dedi Cole.

"Son kız arkadaşınla , bununla da ilgilenmiyorum."

"Kendine bunu söylemeye devam et, dostum." "Eve gitmeliyiz," dedi Hutch.

"Kesinlikle," dedi Cole. "Kadınımı öper öpmez." "Kapa çeneni. Hadi gidelim."

"Ben ciddiym. Sana bunu veriyorum ve kabul etmelisin."

"İstemiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Bütün gece bana da onu öpmem. Yüzüme yumruk atsan da onu öpmem. Bana bin dolar da versen, yine de onu öpmem."

Ouch.

Sanırım işleri yoluna koymak içindi.

Ama bu işleri daha da kötüleştirdi. Çünkü o sırada, yakındaki bir kabinde oturan iğrenç yaşlı adamlardan biri "Onu bin dolara öperim" dedi.

Hepimiz ona doğru döndük. Kendisi de biraz bitkin bir halde kabinden çıktı. Ayakta çok daha iriydi.

Hutch sessizce beni korumak için pozisyon aldı.

Cole yaşlı adama yaklaşarak, "*Sen* değil," dedi. Eliyle Hutch'ı işaret etti. "Sadece o."

"Yapacağımı söyledim," dedi iğrenç yaşlı adam. "O kızı öpmesi için birine para mı vermek istiyorsun? Ben yaparım." Sonra bana . "Hassiktir,

Bedavaya yaparım."

"Kesinlikle olmaz," dedi Cole. "olmaz." "Neden olmasın?"

"bakın!" Cole söyledi. "O genç ve güzel! Sen ise bardaki yaşlı, üzgün, sarhoş bir adamsın!"

At Bu, olmadan Hatta Tereddüt ediyorum, ve Eski, Üzücü, sarhoş Adam yumruğunu ileri doğru fırlattı ve Cole'un suratına bir yumruk indirdi.

Cole yere düştü. Düşer düşmez de yaşlı adam onu tekmelemeye başladı.

İşte o zaman Hutch bana döndü. "Geri çekil," dedi.

Tartışmaya gerek yok.

Hutch onlara doğru ilerledi, Cole şimdi barın zemininde iki büküm olmuş öksürüyordu. Filmlerde gördüğüm her şey beni Hutch'ın bu yaşlı adamın ağzını burnunu kıracağını düşünmeye itmişti. Ama bunun yerine, şaşkınlığıma rağmen, Hutch içeri girdi ve onu arkadan yakaladı, onu suda kullandığı çapraz göğüs taşıma pozisyonuna oldukça benzeyen bir pozisyonda sıkıştırdı.

Çok yönlü.

Sanırım tek fark, yüzen kolunu yaşlı adamın yumruk atan kolunu bükerek bastırmak için kullanmasıydı.

Sonra Hutch, yaşlı adamın kulağına doğru, "Bunu yapmayacağız efendim," dedi.

Adam bu kadar ani bir şekilde hareketsiz kaldığı için şaşkın görünüyordu. "Değil miyiz?"

"Herkes içiyor ve herkes kavga arıyor. Ama bu gece biz öyle olmayacağız." Barmen kargaşayı incelemek için yanına gelmişti ve Hutch devam ederken talimat verir gibi gözlerini onun gözlerine dikti. "*Bir taksi çağıracağız*" -bunun üzerine barmen başıyla onayladı- "ve huzur içinde evimize gideceğiz."

"Ama kızı kim öpüyor?" diye itiraz etti yaşlı adam.

Hutch şaşırtıcı bir güçle, "*Kimse* kızı öpmüyor," dedi. "Biri onu öpmeli."

Bunun üzerine Hutch adamın kolunu biraz daha sıktı. Hutch, "Bu onun kararı, sadece onun kararı," dedi. Sonra, acıya dayalı bir PSA gibi, araya girdi: "Hayatımızdaki tüm kadınlar için bu böyledir." Hutch bir saniye düşündükten sonra, "Ve bu kadar," dedi.

★ ★ ★

Hutch adamı taksiye bindirdiğinde, barmen ve ben çok sarhoş ve artık yaralı olan Cole'u ön tarafa sürüklemiştik.

Hutch ve ben Cole'u Starlite'a doğru yürütmek için kollarını omuzlarımıza doladık. Cole'u yerine oturttuğumuzda Hutch'ın gözlerini kapatıp kendini dengelemesi bir dakika sürdü ve gerçekte olduğundan daha ayık *görünüp görünmediğini* merak ettim.

"İçki yarışması yaparken aklından ne geçiyordu?" Yürürken Hutch'a sordum.

"Seni kurtarıyordum," dedi Hutch. "Kalitesiz bir barda rastgele yaşlı bir adamı öpmek mi *istedin*?"

"Bu asla ." "Ayrıca, Cole gerçekten yapmamı istedi."

Bu daha iyi bir nedendi. "Sen iyi bir kardeşsin." Hutch başını salladı. "Deniyorum."

"İşini kolaylaştırmıyor."

Hutch'tan alaycı bir kafa sallama. "Öyle değil."

"Nasıl *kazandın*?" diye sordum.

Hutch kendisi de emin görünmüyordu. "Tamamen irade gücüyle mi?" "Bunu yapmana gerek yoktu. Ben iyiydim."

"Düşündüğünden daha az iyiydin. O herifler sürekli seni süzüyorlardı."

"Ben bakılacak türden bir kadın değilim." "Aynı fikirde değilim."

"Sanırım bilirdim."

"Yapacağından pek emin değilim."

"Kadınlar söyleyebilir."

"Görünüşe göre tüm kadınlar değil."

"Neden bunu tartışıyoruz?"

"Çünkü kendin hakkında yanılıyorsun ve bu beni rahatsız ediyor." "Belki de sensin," dedim, sırf tersini söylemek için.

"Fark edilmeyen, unutulabilir bir şey olduğunu düşünüyorsun. Ama değilsin."

"İyi," dedim. "Ben unutulabilir değilim."

"*Unutulmaz değilsin*," dedi Hutch o zaman, sanki ben kalın kafalıymışım gibi. "Sen *unutulmazsın*."

Bunun üzerine nefesimi tuttum.

Hutch devam etti. "Sen asla öğrenmek istemediğin ama silemediğin bir televizyon jingle'ısın. Çözülemeyen bir bulmaca, cevaplanamayan bir soru ya da uyandığında gerçekten yaşanmış gibi hissettiğin bir rüyasın. Ama olmadı. Ve olamaz da. Çünkü rüyalar böyle işlemez."

Bunun üzerine Cole, "Ondan hoşlandığını biliyordum," diyecek kadar kendine geldi. Hutch, "Ondan hoşlanmıyorum," dedi.

Cole, "Hâlâ koridor geçiş kartın var, dostum," dedi.

"söylemeyi kes," dedi Hutch, "yoksa hepimizi pişman ederim."

★ ★ ★

Starlite'a döndüğümüzde Rue ve Kızlar hâlâ masaların etrafında sohbet ediyorlardı. Cole'u görünce ayağa kalktılar.

"Ne oldu?" Rue bize doğru koşarak sordu. "İçki içme yarışması," dedi Hutch.

Rue, Cole'un kararan, şişen çenesine ve sarhoş ve bitkin enerjisine baktı. "O sen değildin, değil mi?" diye sordu Hutch'a.

"Ne zaman -bir kez bile- ben oldum ki?" diye cevap verdi.

Rue başını salladı.

"Ona bakabilir misin?" Hutch ona sordu. Sonra başını bana doğru eğdi. "Bir şoföre ihtiyacım olacak."

"İçki yarışması *seninle* miydi?" Rue söyledi. Hutch başını salladı.

"Kim kazandı?" diye sordu.

Hutch gözlerini kısarak ona . "kim?"

Rue iki çocuk arasında bir ileri bir geri baktı. Sonra başıyla onayladı.
"Benim arabamı al," dedi.

Yirmi

Rue'nun Mini Cooper'ına bindirmek için Hutch'ı origami gibi katlamak **zorunda kaldık.**

Sonra, emniyet kemerini bağlamak için çabaladığında, yardım etmek için eğildim ve kendimi onunla yüz yüze, beni izlerken buldum.

"Ne yapıyorsun?" Hutch sordu.

Gözleriyle buluşmak için durakladım. Yüzüm onunkinden on santim uzaktaydı. "Emniyet kemerini takmana yardım ediyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi Hutch, hareketsiz durarak.

Beni dinlemekten çok görüyor gibiydi - tam orada, çok yakındaydı - gözleri yakın mesafeden yüzümün her tarafına bakıyor, ağzımın üzerinde oyalanıyordu.

"Evet, ," dedim. "Tam iki dakika boyunca bu şeyle uğraşmanı izledim." Tokayı kapattım ve "Bir şey değil" dedim.

Bunun üzerine Hutch gözlerini kapattı ve kolunun omuzlarımın arkasına gelip beni kendisine doğru sıkıştırarak kucakladığını hissettim.

Olmasına izin verdim. Sonra bir an için başımı onun nefes alıp veren, gümbür gümbür atan göğsüne dayadım ve "Artık güvendesin" dediğini duyana kadar öylece yattım.

Ayağa kalktım. "Güvende mi? Neyden güvende?"

"Benden, aptal," dedi pencereye doğru dönerek. "Az önce ikimizi de o koridor geçişinden kurtardım."

Araba sürerken başını koltuk başlığına yasladı ve adem elmasını o kadar lüks bir şekilde sergiledi ki, bakmamaya çalışarak neredeyse birkaç kez kaldırırma çarpıyordum.

Hutch gözlerini kapalı tuttu.

"Sanırım alkol beni etkiliyor," dedi sonra. "Sadece şimdi mi?" diye sordum.

"Belki de adrenalin etkileri geciktirmiştir?" diye önerdi, *etkilere* fazladan bir *f* ekleyerek.

Belki de öyledir.

Her neyse, marinaya döndüğümde onu arabadan halat çekme yarışı gibi çekmek zorunda kaldım.

Sonra onu yönlendirmek için kolumu beline dolamak zorunda kaldım. "Ben iyiyim," dedi. "Sanırım geçiyor."

"Etkisi geçmiyor, daha yeni başladı."

Hutch elimden kurtulmaya çalışmadan önce *Rue the Day*'e giden yolu yarılamiştık.

"Buradan sonrasını ben hallederim,"

dedi. "Hayır, alamazsın."

"Beni bırakmalısın."

"Ve iskeleden ayrılmanıza izin mi vereyim?"

"Arabaya dönsen daha iyi olur diyorum." "Seni içeri soktuğumuzda, arabaya geri döneceğim." "İçeri gelmiyorsun."

"Peki. Kapıya o zaman. Bütün geceyi suya düşüp boğulduğun için endişelenerek geçirmeyeceğim."

"Yaşamak için ne yaptığımı biliyorsun, değil mi?" "Ama bunu yaparken sarhoş musun?"

Hutch iyi bir noktaya değinmiş gibi başını salladı. "Asla."

Kapıda Hutch'ın anahtarlarla başı biraz derde girdi. Kapı basit bir çengel ve asma kilitle kilitlenmişti ve Hutch kilidi açmadan bir süre uğraştı. Sonunda, "Ben yapsam nasıl olur?" dedim.

"Ben hallederim," dedi

Hutch. "Senin

anladığından emin

değilim."

"Bu roket bilimi değil," dedi Hutch.

"Dayak yemeye alışık değilsin." "Bu doğru."

Devralmak için yaklaştım ama Hutch yolumdan çekilmedi. Bunun yerine onu dürtmem gerekti ve sonunda kenara çekilip kapı çerçevesine yaslanmak için arkasını dönmeden önce bir dakika direndi. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Cole, ha?" diye sordu.

"Ne?" dedim. Sanki soruyu duymamışım gibi söyledim.

"On bin yıl geçse de seni Cole ile bir araya getirmezdim."

Öyle *olmadığımı* söylemeyi çok ama çok istedim. Ama bu gece bir şeyi netleştirdiyse, o da düşmanlıklarını daha da kötüleştiremeyeceğimdi. *Cuma*, dedim kendime. Sadece bir gün daha. Sonunda, "Ben de." dedim.

Bunun üzerine anahtarı çevirdim ve asma kilit açıldı.

"İşte," dedim.

Ama Hutch'ın gözleri kapalıydı ve başını arkaya yaslamıştı.

"Hutch?" Ben sordum. "İyi misin?"

Hutch gözlerini açmadan, "Ben iyiyim," dedi. "Kapı kilitli değil," dedim.

Başını salladı. "Tamam, anladım. . Gidebilirsin."

Elimi omzuna koyarak, "Seni içeride görmeliyim," dedim.

Ama Hutch elimi . "Ben böyle iyiyim," dedi. "İçeri gir o zaman," dedim geri çekilerek.

Gözlerini açtı ve bana doğru baktı. "Bakacağım. Sen gittikten sonra," dedi Hutch.

"Seni burada öylece bırakmak istemiyorum," dedim.

"Sen kadar yakındayken o kapıyı açmak istemiyorum."

"Ne? Neden?"

"Çünkü," dedi Hutch, gözlerini kaçırarak.

"Hey," dedim sonra, tekrar omzunu tutarak. "Oyalanmayalım."

Ama Hutch beni yine durdurdu. "geçmiyorum."

"Şu anda neler olduğunu anlamıyorum," dedim. Buraya gelmiştik. Kapı kilitli değildi. Hutch'ın tek yapması gereken güvenli bir şekilde içeri girmekti. Ama yine de . "Neden zorluk çıkarıyorsun?" diye sordum.

İşte o zaman Hutch derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Deniyorum," dedi sonra, "seni öpmemek için... gerçekten, gerçekten çok uğraşıyorum."

Vücudumda tuhaf bir neşe filizlendi. Bir adım daha yaklaştım. "Öyle misin?"

Hutch *Stop* gibi bir el uzattı. "Ben."

Sonra dedim ki, "Ama beni öpebilirsin. İçki yarışmasını sen kazandın."

"Bu, ödülü benim alacağım anlamına gelmez."

"Ama Cole'un iznini aldın," dedim. "Pek sayılmaz."

"Geçiş iznin var. Beni tamamen öpebilirsin -suçluluk duymadan. Cole asla bilmeyecek ya da umursamayacak."

"Bu gerçek değil."

"Elbette öyle," dedim. "Cole ısrar ediyordu."

Sonunda Hutch gözlerini açtı. "Cole ısrar etmiyordu. "Cole ısrar etmiyordu.

Cesur."

Şu anda Hutch'ın gerçek bile olmayan bir nedenle yanıma yaklaşmayı reddetmesi benim için sinir bozucu olmanın ötesindeydi. Elbette, *evet*, her koşulda kardeşinin kız arkadaşını öpmeyi reddetmesi mantıklıydı.

Sadece *kardeşinin kız arkadaşı değildim*.

"İznim var," dedim o zaman. "Öyle söyleme."

"Beni daha önce öpmüştün."

"Bu sen ve Cole'u öğrenmeden önceydi. Bu arada bunun olmasına asla izin vermemeliydin. Sen kötü bir insan mısın?"

"Hayır."

Hutch gözlerini tekrar kapattı. "O zaman neden erkek arkadaşının kardeşini öpüyordun?"

"Önce sen beni öptün."

"Ama sen beni öptün." "Bu garip bir şekilde karmaşık."

Hutch gözlerini açtı. "Ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Bak, sorun olmaması için bir nedenim vardı ama şu anda sana bunu söyleyemem."

Gözlerini tekrar kapattı. "Sözümü geri alıyorum. Bilmek istemiyorum." Ve sonra dayanamadım, "Aslında hala sorun yok." dedim. "Nasıl? Nasıl iyi olabilir ki?"

"Sana söyleyemem."

Sorun şuydu: Biz iki bekar, rızası olan yetişkindik. Ama Hutch bunu bilmiyordu. Ve gerçeği öğrendikten sonra benim için hâlâ aynı şeyleri hissedip hissetmeyeceğinden emin değildim. Cole'un yalanına ben de katılmışımdı. Her ne kadar seçimlerimi mantıklı bir şekilde gerekçelendirebileceğimi düşünsem de... mantık ve duygular pek de aynı şeyler değildi. Bir insanın başka bir insandan hoşlanmasında ne tür bir sihir olduğunu kim bilebilir? Bu kötü durumun daha da kötüleşmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu.

Bir daha öpücük alamayabilirim, demek istediğim bu.

Hutch gerçeği öğrenmeden önce beni asla öpmezdi. Ama gerçeği öğrendikten sonra, artık öpmek istemeyebilir.

Hutch kendimle boğuşmamı izledi. Sonra başını salladı. "Sanırım artık gitsen iyi olacak."

Başımı salladım. Ama kararsızlıktan donup kalmıştım. Başka bir şansım .

Hutch gözlerime baktı. "Ben ciddiylim," dedi.

"Biliyorum," dedim. Ama hareket etmedim.

"Katie-seni fiziksel olarak hareket ettirmek zorunda mıyım?" Başımı salladım ama yine de gitmedim.

O klasik, endişeli kaşlarını çatmıştı ama kimin için endişelendiği belli değildi. Derin derin nefes , ben de öyle. Zaman yavaşlıyor gibiydi.

Beni öpmek istiyordu. O kadarını söylemişti.

İstedi ama yapmadı. Sarhoşken bile yapamazdı. Bu savunduğu her şeye karşıydı. Onuruna aykırıydı. İyi adamlar kardeşlerinin kız arkadaşlarını öpmezdi. İzinli olsalar bile.

Ve Hutch iyi bir adam değilse hiçbir şey değildi.

Zihnim umutsuzca bir boşluk aradı. Sonra aklıma *onu* öpebileceğim geldi.

Eğer onu şimdi öpersem - sadece uzanıp onu kendime çekersem - onu şaşırtabilirdim. Bu işe yarayabilir miydi? Ya Hutch hiç beklemediği bir öpücüğün talihsiz kurbanı olduysa? Bundan sorumlu tutulamazdı, değil mi?

Geçmiş gitmişti ve gelecek belirsizdi, ama şu an kesinlikle açıktı: Bir daha asla başka bir şansım olmayabilirdi.

Diğer insanların ne düşündüğünü asla bilemezsiniz ama bakışlarımızın kilitlenmesinden Hutch'ın da aynı şeyden başka bir şey hissettiğini düşünemezdim.

Kimse onu suçlayamaz.

Derin bir nefes aldım. Belki de mükemmel cevap buydu.

... Ama kendini suçlayacaktı.

Nefesimi bıraktım.

Çoklu evrende bir yerlerde bu hikâyenin, Hutch'ı iki elimle kendime çektiğim ve evine, yatak odasına ve yatağına doğru tökezleyene kadar onu anlamsızca öptüğüm ve bütün gece yaptığımız her şeyin diğer her şeyi daha kötü değil, daha iyi yaptığı bir versiyonu vardı.

Ama burası o evren değildi.

Hiçbir boşluk yoktu.

Eğer Sarhoş Hutch beni kardeşinin kız arkadaşı olduğumu düşünerek öpmüşse, öyle olmasam bile, o zaman kötü bir insandı. Ve eğer bildiğim her şeyi bilerek onu öptüysem, o zaman ben de kötü .

Kendini tutmasının bir nedeni vardı.

Ve gerçek olmayan bir şey için, bu sebep yeterince gerçekti.

Fazla düşünüyordum. Belki de o içki yarışması için gönüllü olmalıydım.

Ama olan oldu. Bu gece ne öpüşme, ne tökezleme, *ne de başka bir şey* olacaktı.

Sanırım George Bailey de benim düşünceme katılmış olmalı. Çünkü tam Hutch'la göz göze geldiğim anda George Bailey pencereden bize doğru havlamaya başladı.

İkimiz de döndük ve Hutch uzun bir iç geçirdi.

"İçeri girmeliyim," dedi.

Ve tek yapabildiğim aynı fikirde olmaktı.

Yirmi Bir

Ertesi gün cumaydı. Nihayet.

Rol yaptığım son gün.

Kazanın yıldönümü olarak da bilinir.

Sullivan'ın güneş yanığı Cuma günü daha iyiydi ve o öğleden sonra gölgede oturup esintinin tadını çıkarmak için dışarı çıktı. Kızlar etrafını sarmış ve ona nasıl hissettiğini soruyorlardı. Hutch, Cole ve Rue'nun o akşam yemeğe çıkacağını duyunca kendini de davet ettirmeye çalıştı ama Kızlar sadece ailece gidileceğini söyleyerek onu vazgeçirdi.

Bu yüzden Rue tam önünde *beni* de davet ettiğinde yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi.

Rue, Cole'u çiçek alması için göndermişti ve o döndükten sonra havuz kenarındaki masaya oturup buketleri paylaştırdı.

"Dördüncüsü kimin için?" Ben sordum.

Rue gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "*Sen*, tatlım."

"Oh, hayır," dedim Sullivan'a doğru bakarak. "Bu bir aile günü." Rue tekrar çiçeklere döndü. "Yeterince yakınsın."

Hutch yürürken Cole'a baktım. GQ dergisinin sayfalarından fırlamış gibi duran tunç grisi bir elbise pantolonu giymişti. İçki yarışmasından dolayı akşamdan kalmaysa bile bunu bir savaşçı gibi saklıyordu. Yeni tıraş olmuş, dar kesim düğmeli bir gömlek giymiş bir savaşçı.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, standart endişeli kaşlarını da çatmıştı.

"Neye yeterince yakın?" Hutch, Rue'ya cevap olarak sordu. Rue ve Cole hep bir ağızdan, "Aile," dediler.

Hutch, Rue'nun buketlerini saymak için aşağı baktı. "Bizimle gelmiyor, değil mi?"

"Tabii ki öyle," dedi Rue, sanki adam bunu soracak kadar deliymiş gibi. "Ama bu bizim ilk kez bir araya geliğimiz," dedi Hutch. "Haklı," dedim, Hutch Takımı'na katılmaya çalışarak.

Ama Rue'nun saçmalıklara tahammülü yoktu. "O Cole için önemli, bu yüzden bizim için de önemli. Eğer bir kız arkadaş edinirsen, o da gelebilir."

Hutch, Rue'ya *çok teşekkürler* der gibi bir bakış attı.

Haksız değildi. Ben tam bir davetsiz misafirdim.

Ama bir çıkış yolu düşünemiyordum. Bir hastalık numarası yaparsam, Rue benim için endişelenebilirdi. Aniden "önemli bir toplantım" olursa, yaklaşan yeni ailemin önemli olmadığını düşünebilirdi. Starlite'da "bir şey unutursam", dönmemi bekleyebilirdi. Yapabileceğim tek gitmek ve elimden gelenin en iyisini yapmaktı.

Starlite, Key West'in ana caddelerinden biri olan Duval Caddesi'nin hemen dışındaydı, bu yüzden Sullivan ve The Gals'ı geride bıraktık, buketlerimizi topladık ve turistlere, alışveriş yapanlara ve yoldan geçenlere çiçek üstüne çiçek dağıtarak kalabalık kaldırım boyunca yürüdük.

Her şeye rağmen eğleneliydi.

Rue ve ben eşleştik, çocukları da aynı şeyi yapmaları için bıraktık. En azından uzaktan arkadaşça görünüyorlardı. Rue ve ben buketlerimizi, fiyonklarımızı almak üzere olan baş balerinlerimiz gibi kucakladık. Ciddi bir şekilde başlamadan önce, Rue çiçeklerin saplarından ikisini kısa kesip birini kulağının arkasına, diğerini de benimkinin arkasına sıkıştırdı.

"Sana verdiğim çiçekli saç tokasına ne oldu?" diye sordu.

"Kayboldum." Omuz silktim. Hutch'ın dolabının arkasında.

Başını salladı ve "Sana bir tane daha alırsın" dedi.

Ama başımı salladım. "Belki de en iyisi buydu. Çiçeklerin bana göre olduğundan emin değilim."

Ama Rue dehşetle baktı. "Çiçekler," dedi, "herkes içindir."

Sokağın karşısındaki Cole'un son çiçeğini dağıttıktan sonra zaferle kollarını kaldırdığını gördüğümüzde daha yeni başlamıştık.

"Bu bir yarış değil Cole," diye Rue.

"Şimdi ne yapacağım?" Cole cevapladı. "Ben !"

"Git biraz daha getir!" Rue geri seslendi. "bitene kadar bitirmiş sayılmayız!"

Eğer bu bir yarış olsaydı, Rue ve ben sonuncu olurduk.

Çiçekler çok beklenmedik ve çok güzeldi. İnsanlar önce gözlerini kırpıştırarak şaşırdılar, sonra şaşkınlıkla kabul ettiler, sonra da utangaç bir şekilde gülümsediler. Eğer bir öğleden sonrayı insanları neşelendirerek geçirmek istiyorsanız kesinlikle tavsiye ederim.

Hutch ve Cole verimliliği en üst düzeye çıkarmaya çalışırken, Rue ve ben neşeyi en üst düzeye çıkarmak istiyorduk. Rue, bebeği olan bir anneye "Bu bir yıldız çiçeği," derdi. "Aslında sebze olarak sınıflandırılmışlardı." Ya da, "Bu bir leylak. Zeytin ağaçlarıyla aynı ailedendir." Ya da, "Bu bir şakayık. Bitkiler yüz yıl yaşayabilir ve onları eken bahçıvanlardan daha uzun ömürlü olabilirler."

"Bugün benim için yılın en güzel günü," dedi Rue bana yolda yürürken. "Bu da bir şey değil mi? Yılın en kötü günü olarak başlamıştı. Çocuklar görmeden önce çiçek dağıtır, gözyaşlarımı silerdim. İnsanlar deli olduğumu düşünmüş olmalı. Ama şimdi, bunca zamandan sonra... bir eğlenceye dönüştü."

Rue kaykayla yanından geçen bir kıza leylak uzattı, da hızını kesmeden aldı ve arkasından "Teşekkürler!" diye seslendi.

"Eskiden korkardım," diye devam etti Rue, "ama şimdi dört gözle bekliyorum. Çiçekler, yemekler, sonunda garson için büyük, şaşırtıcı bir bahşiş. Her zaman Robert'ın en sevdiği cabernet şarabından bir ya da iki kadeh içerim. Bütün yıl kalbimin bir köşesinde, bütün bunları tekrar yapmanın ne kadar güzel olacağını onu bekliyorum. Öncesi de güzel, sırası da güzel, sonrası da güzel."

"Rue," dedim sonra. "Cole ilk bana senin hakkında bir şey söyledi." Ne söylediğimi anlayıp anlamadığını görmek için gözlerine baktım.

demek istedim. "Ve buna inanıp inanmadığımdan emin değilim. Ama belki de bunun tek nedeni inanmak istemememdir."

Bıraktım.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Sadece biraz kalp yetmezliği." "Kalp yetmezliği olabilir mi?"

"Bu sadece birinci aşama," dedi Rue. "Eğer kendime iyi bakarsam, uzun yıllar yaşayabilirim! Ama teknik olarak *tedavi edilebilir* değil. Beni öldürecek olan şey bu olacak, bu çok açık." Rue bana alaycı bir gülümseme verdi. "Tabii kaçak bir otobüs gelmezse."

"Cole'a söyledin ama Hutch'a söylemedin mi?" diye sordum.

Rue başını salladı. "Cole'un bir tekmeye ihtiyacı vardı. Her zaman kendi iyiliği için biraz fazla kendine odaklı olmuştur."

"Peki ya Hutch?" Ben sordum.

"Hutch'ın böyle bir sorunu yok. Aslında tam tersi. Görüldüğü kadar yenilmez biri değil." Rue iç çekti. "Annesini kaybettikten sonra çok zor zamanlar geçirdi. Gerçekten çok mücadele etti." Bana baktı. "Bu yüzden sürekli mırıldanıyor."

"Öyle mi?"

"Bunu yaptığını fark ettiniz mi?"

"Elbette. Bu tamamen bir şey."

"Bir terapist arkadaşım bana mırıldanmanın vagus sinirini rahatlatıldığını söylemişti."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilmişim gibi başımı salladım.

"Bu bir sinir," diye açıkladı Rue, "sisteminizi sakinleştiren ve düzenleyen bir sinir. Mırıldanmanın titreşimleri onu uyarır. Gülmek de öyle. Derin nefes almak da öyle. Ve gargara yapmak da . Hutch küçükken zor zamanlar geçirdiğinde ona tüm bu şeyleri öğrettim ama en olanı mırıldanmaktı."

"Bu yüzden mi mırıldanıyor? Daha iyi hissetmek için mi?"

"Bu artık öyle bir alışkanlık ki, bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim. Ama her şey orada başladı." Rue elimi okşadı.

"Peki 'Kalp ve Ruh'?" Ben sordum.

Rue omuz silkti. "Kocamın en sevdiğiydi." Bunu biraz düşündük.

"Her neyse," diye devam etti Rue sonunda, "Hutch'a kendimden bahsedeceğim elbette ama yılın bu zamanı onun için hep zor geçer. Biraz daha bekleyebilirim."

Çiçeklerimiz bitmişti, yüzden çocukları beklemek için bir park bankına oturduk.

Ardından Rue, "Az önce yaşlı insanların gençlerden daha mutlu olduğunu okudum. Nedenini bilmek ister misin?"

Başımı salladım.

"Çünkü yaşlı insanların," dedi Rue, "fazla zamanları kalmadı. Ve bunu bilirler. Buna zaman ufku deniyor - ne kadar zamanımız kaldığına dair bir his. Gençler için bu çok büyük. *Sonsuzdur*. Ancak yaşlandıkça bu süre kısalır, kısalır ve biz de bunu hissetmekten kendimizi alamayız. Küçüldükçe her şey daha değerli hale gelir. Günlerin kıymetini daha çok biliriz çünkü daha az gün vardır. Ve bu gerçekten doğru. Bugün bunu çok fazla hissettim. Her şey ne kadar hızlı geçiyor. Şükredecek ne kadar çok şeyimiz var. Her nefes ne büyük bir mucize."

İstemedenden de olsa başımı Rue'nun omzuna yasladım

"Sonsuza dek sürmeyiz, tatlım. Öyle olmamalıyız. Sorun değil. Bu da her şeyin bir parçası. Şimdilik iyiyim ve bu yeterli."

Caddenin karşısında çocuklar bize doğru geliyor, yaya geçidindeki ışığın değişmesini bekliyorlardı.

Bize doğru gelmeye başlamalarını izlerken Rue, "En sevdiğim çiçeğin ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

Başımı omzuna doğru salladım.

"Papatyalar," dedi. "Bulabileceğiniz en ucuz papatyalar. Böylece onlardan bir sürü, bir sürü, bir sürü dağıtabilirsiniz. Ne zaman istersen."

Yirmi İki

AKŞAM YEMEĞİ İYİ GEÇTİ. Akşam yemeği harikaydı.

Akşam yemeğinden *sonra* kıyamet .

Starlite'dan birkaç blok ötede beyaz masa örtüleri olan eski zamanlardan kalma İtalyan restoranına gittik. Ekmek yedik ve çoğumuz tereyağlı kırmızı şarap içtik ve Hutch, Cole ve Rue yıldönümü günlerinde her zaman yaptıkları şeyi yaptılar: hikayeler anlattılar.

Masadaki herkes sırayla oturdu. Robert'ın üniversitede bir sokak tabelası çaldığı ve bir Doberman tarafından kovalandığı zaman. Cole ve Hutch'ın babaları onlara parmaklarıyla basketbol topunu nasıl çevireceklerini öğretti.

-Ve anneleri çocukların baş harfleri şeklinde krepler yapıyordu. Plaj hikayeleri ve kamp hikayeleri vardı; doğum günleri ve sallanan dişler hakkında hikayeler; kaybolan ve bulunan evcil hayvanlar hakkında hikayeler. Yırtık pantolonlar ve unutulmuş anahtarlar hakkında hikayeler. Bazı hikayeler çok yıpranmış ve iyi anlatılmış gibi görünüyordu, ancak diğerleri sohbetin çalkantısı içinde ortaya çıktı. Her iki da, herkesi tanıyormuşum gibi hissettim.

-Geçmişteki ve şimdiki tüm aile biraz daha iyi.

Rue'nun özlediği şey buydu. Birlikte hatırlamanın, tutunmanın ve kısa bir süreliğine de olsa bugüne getirmenin bu güzel yolu.

Ve sonunda, garsona gerçekten yüz dolar bahşış verdiler. Sevinçle kükredi ve herkese sarıldı.

Ama sonra yemek bitti.

Starlite'a geri dönerken çocuklar tartışmaya başladı.

Yüzde yüz Cole'un hatasıydı. Sanki Hutch'ı kızdırmaya *çalışıyor* gibiydi. Sadece şikâyet ediyor, kışkırtıyor ve onu yemliyordu. Örneğin, hayatın Hutch'a değil ama kendisine haksızlık tüm yolları sıralayıp duruyordu.

Bir süre sonra Hutch geri adım atmaya başladı. "Neden skor tutuyorsun? Sanki kızgın olmak *istiyor gibisin*," dedi Hutch. "Sanki sebep arıyormuşsun gibi."

"Sebep aramıyorum," dedi Cole. "Sadece onları sunmaya devam ediyorsun."

"Ne gibi? Ben sadece hayatımı yaşıyorum."

"Her şey gibi," diye yanıtladı Cole. "Tasarruf hesabında iki kat fazla paran var. En havalı işe sahipsin. Daha uzunsun."

"*Daha uzun* olduğum için bana kızgın mısın?" Hutch talep etti.

"En iyi lakap da sende," diye devam etti Cole, yılmadan. "Senin Hutch'ın var, benimse hiçbir şeyim yok."

"Bu lakabı senden almadım. Birden oluverdi!"

"Demek istediğim de tam olarak bu. Havalı bir lakabım yok çünkü havalı bir lakabın var."

"Etrafta birden fazla havalı lakap var!" "Görünüşe göre yok!"

"Al şunu," dedi Hutch.

"Ne?"

"Takma adı al. Umurumda değil. Sen Hutch ol."

"Hutch olamam," dedi Cole. "Artık çok geç. *Sen Hutch'sın*."

"O zaman başka bir şey seç! Dünya takma isimlerle dolu." "Ne seçmem gerekiyor?" Cole talep etti.

"İl Yapma. Biliyorum!" Hutch dedi, atma şeyler dışarı. "Kedi balığı!"

Şimşek! Boots and Saddles!"

"Bana *as/a* Boots and Saddles deme."

"Bilmiyorum, dostum! Bir internet araştırması yap! Bir şey seç. Sana ne istersen onu söylerim."

"İnternette kendinize bir takma ad seçemezsiniz. Bu işler böyle yürümez."

Rue ve ben birbirimize baktık. Bu konuşma gerçekten lakaplar hakkında , değil mi?

Hutch şimdi *Fine* gibi Cole'a bir aşağı bir yukarı bakıyordu. "As," dedi Hutch o zaman.

"Ne?"

"Ace. Bu senin yeni takma adın."

"Hayır."

"Evet."

"Ben hiçbir şeyde as değilim!"

"Buna devam etsen iyi olur,
Ace."

"Şimdi de beni kızdırmaya
çalışıyorsun." "Hayır, Ace. Bu *senin*
olayın."

Starlite'a geri dönmüştük ve The Gals ve Sullivan havuzun kenarında, ellerinde şemsiyelerle küçük içkilerini yudumluyorlardı. Bizi selamlamaya başladılar ama sonra bir tartışma çıkacağını hissedip sessizleştiler. Rue ve ben, onlara katılmış gibi görünmek için The Gals'a yeterince yakın, ama kulak misafiri olmak için çocuklara yeterince yakın sandalyelere oturduk.

"Evet. İyi," diyordu Cole. "Belki de seni daha önce affetmeliydim. Ama beni buraya getirip ne kadar kahraman olduğunla ilgili bir video çekmeye zorlamamalıydın."

"Seni *görmeye* çalışıyordum," dedi

Hutch. "Beni görmenin pek çok yolu
var."

"Pek sayılmaz. Ama ne var biliyor musun? Sadece hayır diyebilirdin. Onun yerine, bana geleceğini düşündürdün. Bu arada Rue'yu da. Sonra da onun yerine bir astını gönderdin."

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bana emir eri denmesine içerledim.

Cole, "Katie bir ast değil," dedi. "O bir iş arkadaşı." Ben

Hutch takımındaydım ama.. *haklısın Cole*.

"Bir meslektaş," diye karşı çıktı Hutch, "onun *en son* şey."

"Patronumuz Sullivan, personelin yarısını işten çıkarıyor. Birileri için iyi bir şey yapmaya çalışıyordum. Senin bütün bu değil mi?"

Ama Hutch başını salladı. "Sen sadece istediğimi elde etmemi istemedin."

"Ne istiyordun?" "Seni görmek için!"

"Ama onun yerine Katie'yi gönderdim."

Hutch bana doğru baktı. "Evet, öyle yaptın."

Cole şimdi başını sallıyordu. "Ve sonra ona aşık oldun." İnkâr etmesini bekledim ama gelmedi.

Hutch onun yerine, "Bana kız arkadaşın olduğunu hiç söylemedin. konuda hiçbir şey bilmiyordum. Böyle bir kadını buraya gönderip her saniyesini beni takip ederek geçirmesini ve fırtınalı *havada* evimde *kalmasına* izin vermemi isteyemezsin ve buna tepki vermeyeceğimi düşünemezsin. Bu senin suçun. En başından beri senin olduğunu söylemeliydin! Ama sen yapmadın. Ve ben bunu bilmeden önce..." Hutch ensesini ovuşturdu. "Farkına bile varmadan çok geç olmuştu."

Kızların hepsi birbirlerinin şaşkın tepkilerini kontrol etmek için döndüler. Elbette kimse benden daha şaşkın değildi.

Ama o zaman Cole "Çok geç değil" dedi.

Hutch başını salladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Hutch etrafına bakındı. Hepimizi havuz başında gördü. Kızlar kadehlerini *şerefe* der gibi kaldırdılar.

Cole bana baktı. "Bunun ne anlama geldiğini ona söyleyeyim mi?" Ama hazırlıklı değildim. "Ne, tam burada mı?"

"Üç gün önce ona tam burada söylemek istedim." "Uzun bir üç gün oldu," dedim.

"Sanırım yeterince uzun zaman oldu," dedi

Cole. "Ama"-bir göz attım-"Rue ne olacak?"

"Rue için endişelenme!" Rue seslendi.

Sonra, daha fazla tartışmadan Cole Hutch'a döndü ve "Katie aslında benim kız arkadaşım değil" dedi.

Oh, Tanrım.

Hutch kıpırdamadan durdu. "O-ne değil?"

"Dürüst olmak gerekirse arkadaşım bile değil. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Sadece buraya gelip bu işi kabul edecek birine ihtiyacım vardı."

Hutch yüzünü okumaya çalışarak Cole'a baktı. "Birlikte değil misiniz?" Cole omuz silkti.

"Bana yalan mı söyledin?" Hutch söyledi. "Katie hakkında mı?"

Cole belki de vitesleri biraz fazla hızlı değiştirmeye çalışıyordu. "Ama bu iyi haber, değil mi?" Sanki yepyeni bir arabaymışım gibi bana doğru işaret etti. "Kız müsait!"

Hutch bunun iyi bir haber olduğunu düşündüyse de umurunda değildi. "Seni pislik!" diye bağırarak Cole'un üzerine yürüdü ve daha kelimeler ağzından çıkmadan çocuklar yere yığıldı.

Onları durdurmam gerektiğini düşünerek bir anda ayağa kalktım. Ama Rue beni tutmak için elini .

"Bir şeyler yapmamız gerekmez mi?" Rue'ya sordum. "Onlara bir dakika verelim."

"Özür dilerim," dedim. "Size güzel bir yıldönümü günü yaşatmak için çok uğraştık."

Rue, "Bu ondan daha önemli," dedi.

Onları çimlerin üzerinde izledik. Filmlerde görebileceğiniz gibi koreografisi yapılmış bir dövüş değildi. Dağınık ve yanlamasına bir dövüştü. Homurtular, dirsekler ve tekmelerle doluydu. Tatmin edici **ŞAK!** ses efektleri de yoktu. Sadece nefes alıp vermeler, küfürler, kelepçeler ve nefes alıp vermeler vardı.

"Polisleri arayalım mı?" Rue'ya sordum.

Başını iki yana salladı. "Yakında kendilerini yoracaklar." "Hutch'ın Cole'u gerçekten öldürebileceğini düşünüyorum."

"Yapabilirdi, ama yapmayacak."

Gerçek hayatta yetişkin erkeklerin dövüştüğünü hiç görmemiştim. Biri nasıl kazanabilirdi ki? Yorulana kadar çimlerde mi debeleniyorlardı?

Kazanan her ne olursa , bu kesin bir sonuç gibi görünüyordu.

-Sadece vücut kütlelerine göre. Yani, Cole zayıf biri değildi. Ama spor yapmak *Hutch'ın iş tanımının bir parçasıydı.*

Gerçekten dövüşüyorlardı. Paramı Hutch'a yatırmıştım elbette ama hepimiz Cole'un Hutch'ın gövdesine yumruk üstüne yumruk indirmesini izledik.

bir etkisi olmamış gibi görünüyordu.

"Bu onlar için iyi bir şey," dedi Rue. "Uzun zamandır birbirlerini görmezden geliyorlardı. Bağırıp çağırmaları, güreşmeleri ve aralarını düzeltmeleri gerekiyor."

"Onları durdurmayacak mısınız?"

"Birinin atardamarı patlamadığı sürece olmaz."

"Ama..." Müdahale etmemek çok tuhaf hissettirdi. "Hepimizin kelimelerimizi kullanması gerekmiyor mu?"

Rue başını salladı, çocukları izliyordu. "Bazen kelimeler yeterli olmaz."

★ ★ ★

ENİNDE kendilerini yordular.

Dövüşleri bittiğinde -nefessiz ve kanlar içinde, yırtık ve ot lekeli- Cole ve Hutch o kadar bitkin düşmüşlerdi ki, sırt uzanıp kollarını bacaklarını açarak yıldızlı gökyüzüne bakmaya başladılar.

Ve hepimiz -Rue, The Gals, Sullivan ve ben- kulak misafiri olmak için sessizleştik.

"Ne oluyor Cole?" Hutch söyledi. "Neden bana Katie hakkında yalan söyledin?"

"Bunu yaptığım anda pişman oldum," dedi Cole, "eğer yardımı olacaksa." "Yaramıyor."

"Hayatta Bir Gün' şeyine defalarca hayır dedin. Sana evet dedirtmek istedim. Düğünde olanlar yüzünden kendini çok suçlu hissettiğini ve ne istersem yapacağını biliyordum."

"İki şey var," dedi Hutch sonra. "Düğünde olanlardan dolayı kendimi hiç suçlu *hissetmedim*, çünkü *yanlış bir şey yapmadım*. Ve zaten her zaman istediğin her şeyi yapmaya hazırdım."

Cole başını salladı. "Belki bir intikam unsuru da vardı."

"Ondan hoşlandığımı bildiğin için mi? Ama nereden biliyordun? Konuşmuyorduk bile!"

"Rue biliyordu," dedi Cole. "Rue söyleyebilirdi."

Hutch avucunu çapaklı kesiğinin üzerinde gezdirdi ve Cole'a döndü. "Yani... Rue sana gönderdiğin iş arkadaşından hoşlandığımı düşündüğünü söyledi."

İşini yapmak için buraya geldin ve bana onunla çıktığın yalanını söylemeye mi karar "

Cole başını salladı. "Böyle söyleyince kulağa hıyar gibi geliyorum." "Benimle yarışmayı bırakmalısın dostum," dedi Hutch. "Son şampiyon olduğunda bunu söylemek kolay." "Ben hiçbir şeyin şampiyonu değilim."

"Bir şampiyon gibi konuştun."

"Benim tamamen dokunulmaz olduğumu düşünüyor olmalısın," dedi Hutch. "Beni böyle mi görüyorsun?"

Ama Cole bunu kabul etmeye hazırды. "Tabii ki. Evet. Sen busun işte. Sen Hutch'sın. Mükemmelsin. Ve istediğin her şeyi elde ediyorsun. Eğer A almak istiyorsan, alırsın. Maraton koşmaya karar verirsen, koşarsın. Kurtarma yüzücüsü olmak istiyorsan, AST okulunu bitiren toplam beş kişiden birisin. Sen bir makinesin. Durdurulamazsın. Tüm hayatımı seninle yarışarak geçireceğim ve asla kazanamayacağım."

Vay be. Bu çok fazla kendini ifşa etmektir.

Ama benimle bu şeylerin hiçbirinin seninle bir ilgisi yok," dedi Hutch.

"Her şeyin benimle ilgisi var," dedi Cole sonra. "Çünkü bir kahraman olman ve beni kurtarman gerekiyordu."

Bir an için her şey sessizleşti.

Sonra Hutch çimlerin üzerinde doğrulup oturdu. "Yani," diye sordu Cole'a bakmadan, "kaza gecesini mi kastediyorsun?"

Cole da doğrulup oturdu. Uzun bir aradan sonra, zorlukla duyulabilen bir sesle, "Onun yerine annemi kurtarmalıydın," dedi.

Hutch Cole'a sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Bu mu yani?"

Cole gözlerini çimenlerden ayırmadı.

Hutch bu açıklama karşısında başını sallıyordu. "Bu yüzden mi bu kadar kırgınsın? Bu yüzden mi hep kendini kanıtlamak istiyorsun?"

Cole cevap vermedi.

Hutch hâlâ parçaları birleştirmeye çalışarak başını salladı. "Hiç şaşırmadım. Onunla nasıl boy ölçüşebilirsin ki?"

"Neye?" Cole sordu.

"Kaybettiklerimize."

Cole başka tarafa baktı.

Hutch şimdi onu inceliyordu. "Bu muydu? Bunca zamandır böyle miydi? Burada olmamasının sebebinin sen olduğunu mu düşündün? Onun yerine seni kurtardığımı mı düşündün? Farklı bir seçim yapsaydım, annemin hâlâ hayatta olacağını mı?"

Cole bu soruyu hiç beklemiyormuş gibi gözlerini . "Çünkü Cole..."

Hutch devam etti. "Bu seçimi ben yapmadım." "Ne?"

Hutch yutkundu. "Annem seni getirmemi söyledi."

"O..."

"Ben dışarı çıkarken bile bana sesleniyordu. 'Cole'u getir! Hutch, git Cole'u getir!' O anda çok sersemlemiştim ama annem sesini o kadar yüksek ve kesin bir şekilde çıkarıyordu ki her şeyi kesip atıyordu. Tereddüt ettiğimde, 'Önce Cole'u al, sonra benim için geri gel' dedi. Ben de öyle yaptım. Arabaya geri tırmandım ve seni çözdüm. Sen de sersemlemiştin. Ve dedim ki, 'Hadi gidelim! Hadi gidelim!' dedim. Elimi tuttun ve beni takip ettin, ben de seni kalabalığın olduğu yere götürdüm. Güvenli bir yere."

"Beni annem söyledi mi götürdün?"

Hutch başını salladı. "Cole, onun yüzünü hatırlıyorum. Her bunu düşünüyorum. Geri dönmem için zaman olmadığını biliyordu."

Hutch şimdi ellerinin topuklarıyla gözlerini siliyordu. Tekrar konuştuğunda sesi sertti. "Seni ben kurtarmadım Cole. Annem kurtardı."

Cole'un yüzünde de gözyaşları vardı.

Ama Hutch devam etti. "*Ölmesinin sebebi* sen değildin. Sen onun son arzusuydun."

Yirmi Üç

O gece Hutch'la konuşma fırsatım **olmadı**.

Bunun yerine, her şeyin en yoğun olduğu anda, bütün gece hem aile yemeğine dahil edilmediği için surat asan hem de prosecco ile kendi kendini tedavi eden Sullivan kusmaya başladı.

Hemen yanımdaki çimenlere kustu ama Kızlar onu kulübesine götürmek için yardıma geldiklerinde onları durdurdu.

"Hayır," dedi sarhoş bir halde. "Tracy'yi istiyorum."

Sullivan beni işaret edene kadar hepimiz Tracy'nin kim olabileceğini anlamaya çalışarak etrafımıza bakındık.

Elimi göğsüme koydum. "Ben *Katie*," dedim.

"Her neyse," dedi Sullivan.

Kızların her biri o anın sorumluluğunu üstlenmeyi teklif etti ama Sullivan bunu kabul etmedi. "Sadece Tracy," diye ilan etti.

Ne ki? O benim patronumdu.

Çimenlerin üzerinden kulübesine doğru gitmesine yardım ederken, "Böyle içmen doğru mu? Güneş zehirlenmesinden daha yeni kurtuldun."

"Planım her gece içmekti," dedi Sullivan. "Bu yüzden programın gerisinde kaldım."

Zaten çok az, çok geç.

Onu bırakmayı, bir bardak su ve biraz Tylenol vermeyi ve çok daha ilginç olan, kardeşlerin uzun süredir devam eden kırgınlıklarını nihayet giderme gösterisine geri dönmeyi umuyordum. Ama içeri girer girmez Sullivan ağlamaya başladı.

Sadece çok fazla prosecco tüm çekingenliğinizi ortadan kaldırdığında sahip olduğunuz titreyen, her şey kaybolmuş gözyaşları.

Yüzünü yıkamasına ve dişlerini fırçalamasına yardım ederken Sullivan, "Hayatımdan nefret ediyorum," diye hıçkırdı. "Nasıl bu hale geldi?"

"Her şey daha iyi olacak," dedim, bavulunda bebek pijamalarını bulup giymesine yardım ederken. "Hayat düz bir çizgi değildir. Her zaman inişler ve çıkışlar olur. Bu işler böyle yürür."

"Aşağıları istemiyorum!" Sullivan itiraz etti, sesi çok daha ayık geliyordu. "Ben sadece yukarıları istiyorum!"

"Kimse aşağıları istemez," dedim ona. "Ama senin için iyidir."

Omzunun altından kalkıp onu yatağa doğru götürürken Sullivan şüpheyle gözlerini kısarak bana baktı. "Senin için söylemesi kolay orada, iyi gidiyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" Ona bir bardak su ve iki Tylenol uzatarak söyledim. "İyinin tam *tersini* yapıyorum."

Sanki kanıt bekliyormuş gibi bana baktı.

Ben de dedim ki, "Nişanlım beni bir pop yıldızıyla aldattı, işimi kaybetmek üzere , rüküş olduğum için internette alay konusu oldum, berbat bir yüzücüyüm, benden nefret eden birine aşığım ve hiçbirini söylemediğim bir yalan ağına hapsoldum. En azından son zamanlarda. Ama hepsi cezalandırılacağım!"

"Vay canına," dedi, yorgun görünmeye başlamıştı. "Senin hayatın benim."

"Muhtemelen."

"O zaman en iyi arkadaş olalım," dedi, onu yastığına yatırıp çekmesine yardım ederken.

"Beni kovmazsan en iyi arkadaşın olurum," dedim.

"Anlaştık," dedi.

Sonra elini yorganın altından çıkardı ve sıkmam için bana uzattı.

Ki -ne olacak ki- devam ettim ve yaptım. Nasıl olsa asla hatırlamayacaktı.

Dışarı çıktığımda Hutch gitmişti.

Sadece Cole tek başına kalmıştı. Bir havuz sandalyesinde. , şişmiş gözüne ve patlamış dudağına bakan kızlar tarafından sarılmıştı.

"Hutch nerede?" Ben sordum.

Ginger ilk yardım çantasını açarken Cole, "," dedi. "Gitti mi?

Nereye gitti?"

Ama Cole omuz silkti. "Söylemedi. Öylece çekip ."

Hutch gitti mi?

Yani, kabul ediyorum, birkaç saat olmuştu ama Hutch daha bu gece bekâr olduğumu öğrenmişti. İlk işinin -kavganın ortasında ve her şeyin ortasında- kardeşiyle uzun süredir devam eden kavgasını ele almak olabileceğini anladım. Ama bunca zamandır ikinci işinin...

Beni omzuna atıp yatağına götürüyordu. Ya da başka bir şey.

Artık resmen müsaittim.

Milyonlarca olasılık arasından *Hutch'ın veda bile etmeden eve gideceğini* asla tahmin edemezdim.

En azından bir kapanış anı beklerdim.

Ama sonra Hutch eve gidiyormuş gibi yapıp aslında beni kulübemde bekliyor olabilir mi diye düşündüm. Bir anlık kapanış için birden fazla yol vardı.

Son iki gecedir evimin zemininde uyuyan Cole'u işaret ettim. "Sen," dedim, "bu gece uyuyacak başka bir yer bul."

Değil mi? Ne olur ne olmaz.

"Ne?" Cole itiraz etti. "Nerede?"

"Eminim Rue Teyze seni içeri alır," dedim. "Ya da kızlardan biri."

"Ama bütün eşyalarım orada!"

"Verandaya koyacağım."

★ ★ ★

Kulübeme **döndüm**, ne yazık ki Hutch yok.

Mesaj ya da cevapsız arama da yok.

Cole'un eşyalarını koydum zaten.

Hutch'ı aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Bir mesaj gönderdim, sonra birkaç tane daha. Bir sürü sesli mesaj bıraktım. Sonunda Rue'nun arabasını ödünç alıp marinaya gittim ama ondan hiçbir iz yoktu. Ve fikirlerim tükendiğinde ...

Beanie'yi aradım.

"Temas kurmaya çalışmayı bırak," dedi Beanie. "Utanç verici olmaya başladı. Bunu duymaktan bile utanıyorum ve ben sen değilim."

"Ama veda etmedi ki!"

"Anladığım kadarıyla bu çok can sıkıcı-"

"Kapanışa ihtiyacım var!" Bana Sullivan'ı hatırlatan bir ses tonuyla feryat ettim.

"Ama beklemek zorundasınız."

"Ama her şey ortaya çıktı ve sonra da *çekip gitti!*"

Beanie mantığın sakın sesi gibi, "Belki de acil bir işi çıkmıştır," dedi. "Belki de kavgadan dolayı yaralanmıştır. Belki de her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardır."

Tamam. İşle ilgili acil bir durum düşünmemiştim. Bunun bir potansiyeli vardı. "Her neyse," dedi Beanie, "on sesli mesaj daha o."

"Beanieeeee," diye sızlandım. "Nerede senin savaşçı ruhun?"

"İki saat önce yattı. Ve sonra sen onu ." "Özür dilerim."

"Anlıyorum. İşlenecek çok şey var. Zavallı adama bir dakika ver- ve bir tane de kendin için al. Yüzünüzü yıkayın, en yumuşak pijamalarınızı giyin ve yatağa gidin. Sabahları her şey daha güzel olur."

★ ★ ★

Ama sabah her **şey** daha iyi **değildi**.

Hutch'a hâlâ ulaşamıyordu.

Ve diğer herkes de aniden ulaşamaz oldu.

Cole ve Sullivan'ı hiçbir yerde bulamadım ve akşamdan kalma olup olmadığını kontrol etmek için Sullivan'ın kapısını çaldığımda bile hiçbir cevap alamadım.

Cevap. Rue ve The Gals Sugarloaf Key'de antikacılık yapmak için erkenden ayrıldılar ve Beanie'nin sabah sekizde bir müşteri toplantısı vardı. İnternetin bana kötü davranmasının ardından teknolojiye ara vermeye karar verip tüm sosyal medyayı sildiğimden bahsetmiyorum bile.

Böylece bütün gün sadece ben, esinti ve Starlite yüzme havuzu baş başa kaldık.

Hutch'ın o günkü standart yüzme dersimize geleceğini umuyordum ama gelmedi. Otuz dakika bekledim ve sadece şöyle yazan umut dolu bir mesaj gönderdim: **Hâlâ yüzme dersi var mı?**

Sonra havuza tek başıma girdim.

Yalnız ve bilgisiz.

Anlaşılan, son birkaç gündür Atlantik'te bir tür fırtına kopuyormuş da benim haberim yokmuş.

Starlite o gün hayalet bir kasaba gibiydi ve bunun bir başka nedeni de buydu. Fırtınanın çok daha kuzeyde, Orlando'ya yakın bir yerde karaya çıkması beklense de, Rue'nun Vrbo misafirlerinin çoğu seyahatlerini iptal etmişti.

Bu yüzden ortalık çok sessizdi.

Gelecek kuşaklar için, Rafael Kasırgası'nın Atlantik'te benden habersiz güç topladığı o gün aklımdan geçenleri aktarıyorum:

Hutch'ın nasıl hissediyorsa öyle hissetmeye hakkı vardı. Kendimi çirkin bir kardeş rekabetinin içine sokmuştum. Üç gün boyunca -zorla da olsa- kardeşiyle çıkıyormuşum gibi davranmıştım... ki ondan neredeyse hiç hoşlanmıyordum bile. Gerçeği söylemeye gönüllü olmadığımı söyleyebilirsiniz ama onu kandırdığıma ve kardeşinin kafasını karıştırmasına yardım ettiğime şüphe yoktu.

Kendimce sebeplerim vardı elbette ama yine de.

Veda etmemek için her türlü hakka sahipti. Ve aramamakta. Ve şimdi benden nefret edebilir, adil ve dürüstçe.

Ama bu ona aşık olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Onu nasıl özlediğimi. Onu özlemekten kendimi . Düşüncelerimin, kalbimin ve tüm bedenimin az önce olan her şey tarafından alabora edilme şekli... orada

başka bir açıklaması yoktu. Sadece mutsuzluğa dayanarak, bunun aşk olması gerekiyordu.

★ ★ ★

Fazla zamanım olmadığını **biliyordum**. Ama düşündüğümde çok daha az zamanım vardı.

Ertesi gün, yaklaşan hava krizinden habersiz bir şekilde hava istasyonuna gittiğimde, her yerde iş vardı.

Rafael Kasırgası gecenin bir vakti kendini Kategori Dört kasırgasına dönüştürmüş ve rotasını değiştirerek Orlando'ya değil Miami'ye yönelmişti; beklenenden erken, daha hızlı ve daha öfkeli. Kasırganın otuz altı değil yirmi dört saat içinde karaya ulaşması bekleniyordu ve hava istasyonu ekipleri en kötü durum geçtikten sonra yardıma hazır olabilmek için mümkün olan tüm hazırlıkları .

Teknoloji molam buraya kadarmış.

Bunu söylediği için Beanie'ye puan veriyorum. Hutch'ın acil bir işi vardı.

Hutch devasa bir Amerikan şehrini büyük bir kasırgadan kurtarmaya hazırlanırken ben boş bir havuzda, aşk ve pişmanlık dolu bir şekilde sallanıyordum.

Merak ediyorsanız, Saffir-Simpson Ölçeği'nde tanımlandığı şekliyle Kategori Dört kasırgaları, saatte 157 mile kadar sürekli rüzgarlara sahiptir.

Googleda arattım, tabii ki.

Yani, evet: Hutch'ın benim için olduğu kadar aklımda değildim belki de.

Hava istasyonuna vardığımda oradaydı ama onu zar zor görebildim. Gördüğümde de beni görmedi ya da benimle konuşmadı. -Hatta orada olduğumu bile fark etmediler.

Sanki çoktan unutulmuşum gibi.

Anladım.

Tabii ki unutulmuştum. Hutch'ın gereken gerçek, ölüme meydan okuyan kahramanlıklar vardı. Ne kadar zor olduğunu bilecek kadar araştırma yapmıştım.

Sahil Güvenlik kasırgaların ardından çalışırdı. Fırtına geçer geçmez ilk müdahale eden onlardı.

Hasar durumuna bağlı olarak, Hutch hayat kurtarıyor, insanları çatılardan indiriyor, hastaları şehrin bir ucundan diğer ucuna taşıyor, teknedekileri kurtarıyor, tahliyelere yardımcı oluyor, su ve yiyecek getiriyor, aileleri ve evcil hayvanlarını - ve yapılması gereken diğer her şeyi - *haftalarca* kurtarıyor, vardiyalar arasında uyumak için gerekli saatleri ayırıyor ve sonra her gün yeniden yola çıkıyor olabilir.

Bu da şu soruyu akla getirdi: Benden nefret mi ediyordu? Yoksa sadece ...

Meşgul müsün?

Asla bilemeyebilirim.

Bu gerçekten acil bir durumdu.

Gerçekten yardım edemeyeceğim bir . Hem de hiç. Birçok nedenden dolayı. Bunlardan en önemlisi de - istasyondaki ilk sabah toplantımızda öğrendiğim üzere - Florida Keys'i tahliye ediyor olmalarıydı.

"Neden anahtarlar?" Arkada oturan Omar'a fısıldadım. "Bu şey Miami'ye gidiyor."

"Rotasını yine değiştirdi," fısıldadı Ömer.

Yeterince eminim. Şimdi Key Largo'ya doğru gidiyordu. Coğrafya konusunda biraz yardıma ihtiyacınız varsa, anakara ile tam aramızda duruyordu.

Toplantı devam ederken sessizce panikledim; üst düzey yetkililer tüm prosedürleri açıkladı ve herkes emirlerini aldı. Fırtınayı beklemek için tüm helikopterlerini Miami'ye taşıyacaklardı, bu ilk başta garip gelmişti. Ama mantıklı geldi: Ekipmanları hasar görürse, fırtına sonrasında yardım edemezlerdi.

★ ★ ★

Toplantı biter bitmez hangara doğru yürüdüm ve Hutch'ı aradım.

Onu göremeyince, açık kapıların yanında durdum ve Rue'yu aradım.

"Tahliye ediyoruz," dedim ona, içeriden almış gibi hissederek. "Oh, biz zaten yoldayız, tatlım," dedi. "Kızlar

Benita'nın Suburban'ıyla Phoenix'e gitmeye karar verdik. Hayır.

kasırgalar var."

"Harika," dedim.

"Muhtemelen eve dönüş uçuşunu değiştirmelisin. Miami dışındaki tüm uçuşlar iptal ediliyor."

"İyi bir noktaya değindin," dedim.

"Tampa'yı dene. Ya da Orlando'yu. Arabamı al. Kahretsin, eğer her şey çılgınca olursa, Teksas'a eve götür."

"Arabamı mı alayım?" Dedim.

"Eninde sonunda geri getir," dedi Rue. Sonra da şefkatle, "Sana güveniyorum," dedi.

"Yani bu kadar mı? Öylece gidiyor muyum? Bu çok ani oldu."

"Doğal afetler böyle olabiliyor."

"Sana veda bile edemedim."

"Birbirimizi tekrar göreceğiz," dedi Rue. Sonra ekledi, "Ama gitmelisin. Denizaşırı Otoyol şimdiden dolmaya başladı."

"Tamam," dedim. Sonra, "Rue?"

"Evet?"

"Her şey için teşekkür ederim." Sonra sesimde bir dalgalanma duydum. "Starlite'da yaşamayı seviyordum."

"Ne zaman istersen gel, tatlım."

Telefonu , döndüm ve Hutch'ı gördüm, tıpkı onun beni gördüğü gibi.

Uçuş kıyafetini giymiş, sırt çantasını omzuna atmış ve havacı gözlüklerini takmış, havaalanına doğru adım atmak üzereydi.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Hutch sordu. "Şimdiye kadar yola çıkmış olmalıydın."

"Gidiyor musun?" Ben sordum.

Hutch pistte bekleyen helikoptere baktı. "Evet."

"Peki ya George Bailey?" Ben sordum.

"Teğmen Alonso bütün hayvanları yukarı götürüyor. Bizimle kalacaklar."

"Evcil hayvan getirmek sorun olur mu?" diye sordum. Tam bir iş adamıydı. "Teknik olarak değil. Ama oradaki ikinci kaptan evcil hayvanları sever."

"İkinci kaptan mı?"

"İcra memuru."

"Ah."

Konuşarak yapabileceğimizin en iyisi bu muydu? Ele almamız gereken başka konular yok muydu? Neden şu anda askeri kısaltmaları tanımlıyorduk?

Hutch fırtına için endişelendiğimi düşündü. "Panik yapma," dedi, "ama şimdi gitmelisin. Starlite'a geri dön ve eşyalarını yükle, sonra da arabayla anakaraya git. Önce benzin alın. Gece için durmadan önce kıyıdan gidebildiğin kadar uzağa git."

"Ama..." Aptal gibi söyledim. "Bir hafta boyunca gitmemem gerekiyordu."

"Pekala," dedi Hutch, "şimdi herkes gidiyor."

"Evet."

Pistin karşısında helikopter ekibi bekliyor, Hutch'ı "Acele et" der gibi izliyorlardı. Hutch onlara baktı.

"Üzgün olduğumu söylemek istiyorum," diye ağızımdan kaçırdım. "Her şeyin nasıl hakkında."

Hutch sadece başını salladı. "Ben de." İkimiz de aynı şekilde üzgün müydük? O gözlüklerle yüzünü gerçekten okuyamıyordum. Uzanıp çıkarmayı düşündüm.

Herkes hâlâ onu bekliyordu. Helikoptere bir kez daha baktı ve sonra, "Bunun için ben de üzgünüm ama gerçekten gitmem gerekiyor," dedi.

Bakışlarımı bir saniye daha tuttu. Sonra ağır çekimde döndü ve uzaklaştı.

Gidişini izledim.

Bu mıydı? Hepsi bu muydu? Veda yok mu? Herhangi kapanış? Bana tahliye etmemi söyleyip Miami'ye mi uçacaktı?

Onun peşinden koşmak için bilinçli bir seçim yapmadım. Bunun olduğunu fark ettiğimde, tüm eşyalarımı bırakmış ve George Bailey tarzı dörtnala koşmaya başlamıştım.

"Hutch!" Seslendim ama kuşun gürültüsünden beni duymadı.

Yetişmek için daha hızlı koştum. "Hutch!" Tekrar seslendim ve bu sefer bileğini yakaladım.

Geri döndü ve bana baktı.

Onu orada rüzgârla savrulmuş ve göreve hazır bir şekilde görmek kalbimi durdurdu.

"Hutch!" Bıçakların uğultusu arasında bağırdım. "Bana bir iyilik yap, tamam mı?"

Dinliyordu.

şimdi anlatırken bile ne yapmak üzere olduğuma inanamıyorum. Tek anlayabildiğim, koşulların önüme geçtiği ve mantıklı düşünme yeteneğimin beni yakalayamadığı. Söylediklerimi ancak bu şekilde söylemiş olabilirim:

"Gitmeden önce bana veda öpücüğü verebilir misin?" "Ne?"

Bir kez daha, daha yüksek sesle. "Bana elveda öpücüğü ver!" diye bağırdım. Ömer şimdi Hutch'ın acele etmesi için kollarını sallıyordu.

Hutch önce o tarafa sonra da bana baktı. Sırt antası hâlâ bir omzunun üzerinde, kaskı da kolunun altındaydı. Herkes bekliyordu. Bir kasırga yaklaşıyordu. Hutch'ı pistte kovalarken ne düşünüyordum ki?

Aptalcaydı. Hiçbir şey hakkında konuşmamış ya da hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmamıştık. Etrafımız yarı gerçekler ve rastgele açıklamalardan oluşan bir kaosla çevriliydi. Bana karşı ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama evi boşaltmam, Teksas'a dönmem ve Hutch'ı bir daha grmemem olası görünüyordu. Ve eğer işler böyle gidecekse... Son bir öpücük istiyordum.

Gerçeği öğrenmeden önce isteyemediğim şeyi. Hutch'ın başını sallaması için hazırlandım.

Tabii ki yapardı.

Ama sonra, bunun yerine, bir adım daha yaklaştı ve boştaki koluyla beni belimden kendine doğru çekti, beni kendisine öyle sıkıca kenetledi ki geriye doğru eğildim. Ve sonra bana zaman, yer ya da sebep olan tek öpücüğü verdi. Çene çalmaya zaman bırakmayan türden bir pck. İstediğin için aldığın bir pck. Bir şeylerle çalkalanan bir öpücük

söylenmemiş. Yoğun. Eritici. Sadece beni sıkıca kavrayan kolu, tüm düşüncelerimi gölgede bırakan ağzı, fırtına ve gelecek... tüm zamanımız çoktan ödünç alınmıştı. Ne kadar sürmüştü? En fazla üç saniye? Ama duygusal şimşek gibiydi - sanki ikimizden de büyük bir şeyin akıntısına kapılmıştık. Uçsuz bucaksız, hayranlık uyandıran ve gerçekleştiği anda bile asla unutamayacağımı bildiğim bir şey.

Ve sonra bitti.

Bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Ona bir an göz kırptım; nefesim kesilmişti, dizlerimin bağı çözülmüştü, kalbim kaburgalarımın çarpıp duruyordu.

"İşte öpücüğün," dedi Hutch başını sallayarak ve bir adım daha geri çekildi. "Şimdi defol git buradan."

Yirmi Dört

BEN DE ÖYLE YAPTIM.

Toparlandım, Rue'nun arabasını aldım ve Denizaşırı Otoyol'a çıktım. Ama Rue aradığında daha anakaraya varmamıştım bile -ya da o öpücüğü düşünmeyi bir an bile bırakmamıştım-.

"gitmedin mi?" Rue sordu.

Islamorada'daydım. "Yoldayım," dedim. "Neler oluyor?"

Rue tereddüt etti, sanki bana söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibiydi. "Rue?" diye sordum. "Ne oldu?"

Rue iç geçirdi. "Az önce Teğmen Alonso'dan bir telefon aldım." İlk aklıma gelen Hutch oldu. "Her şey yolunda mı?"

"Görünüşe göre George Bailey ile biraz sorun yaşamış."

George Bailey. Değil Hutch. Tamam. "Ne yok o ortalama-

sorun mu var?"

"Hutch'ın evine gittiğinde, George Bailey'nin kendisiyle gelmesini sağlayamadı."

"Yani-"

"Görünüşe göre yağmur çoktan başlamıştı ve gök gürültüsü..."

Oh, Tanrım.

"Ve Teğmen Alonso'nun minibüsünde altı evcil hayvan daha vardı, ayrıca karısı ve çocukları da vardı."

"Yani *onu* öylece *bıraktı* mı?"

"Fazla seçenekleri olduğunu sanmıyorum. Bu köpek 60 kilo ağırlığında. Onu istemediği bir yere gitmeye zorlayamazsınız.

istiyorum."

"Yani diyorsunuz ki... George Bailey şu anda *Rue the Day*'de yalnız mı?"

"Hala şehirde olan birini tanıyor musun?"

Ben yapmadım. Zihnim çalkalanıyordu. "Hutch'ın bir yerlerde gizli bir anahtarı var mı?"

"Teğmen kapıyı açık bırakmış."

Sonra ne düşündüğümü sezmiş gibiydi. "Ama sen değil," dedi Rue. "Sen kendin gitmiyorsun. Geri dönmek için zaman yok. Trafik daha da kötüleşecek ve bir kasırga vurduğunda olmak isteyeceğin son yer, okyanusun üzerindeki yedi millik bir köprüdür. Sadece anakaraya git. Ben birini bulurum."

"Tamam," dedim. "Seni anlıyorum. Birini bulacağımızdan eminim."

Ama biz yapmazdık. Değil mi? Kimseyi bulamazdık. Herkes ya gitmişti ya da gidiyordu. Omzunda Poseidon dövmesi olan çivi gibi sert Teğmen Alonso, George Bailey'i gemiden çıkaramadıysa, sıradan bir ölümlünün ne şansı olabilirdi ki?

O köpek zorlanamazdı.

Sadece *kandırılabilirdi*.

Hutch dışında George Bailey'i kandırabilecek tek kişi bendim.

George Bailey'i bir tekne de, bir kasırga sırasında, durmaksızın titreyerek ve yapayalnız düşündüm... ve sonra hiç şüphesiz, hayatımda yaptığım en aptalca şeyi yaptım. Otoyolun kalabalık kuzey tarafından tamamen ıssız güney tarafına fren yapmadan U dönüşü yaptım. Bir çığlık la.

Sonra da Key West'e geri döndüm.

Bir Danua Mini Cooper'a sığar mı? Bunu öğrenmek üzereydik.

★ ★ ★

Key West'e bir saat on beş dakikada döndüm ki bu Google'ın mümkün olduğunu düşündüğünden otuz dakika daha hızlıydı. Bu da

Sanırım toplu tahliyeye karşı çıkmanın iyi tarafı bu. Otoyolun benim tarafımdaki kısmı tamamen boştu ve polislerin yapacak başka işleri vardı.

Hızlandım, kırmızı ışıktaki geçtim ve dürüst olmak gerekirse Cole'u aradım. "Ace Hutcheson," dedi cevap verdiğinde.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sen olduğunu biliyordum. Ama ."

"Bence Boots and Saddles ile gitmelisin." "Kulak misafiri oluyordun!"

"Elbette . Hepimiz öyleydik."

"Sana Hutch'ın beni döveceğini *söylemiştim*."

"Seni dövmesini *istedin*."

Cole bunu düşündü. "Belki de bu doğrudur."

"Umarım bunu aklından çıkarmışsındır."

"Sanırım, aslında, belki de yaptım."

Marinaya yaklaşıyordum. Sadede gelmem gerekiyordu. "Dinle," dedim. "O gece Hutch'a tuhaf bir şey mi söyledin?"

"*Garipliği* tanımla."

"Onunla benim hakkımda konuştun mu?"

"Kulak misafiri olduğunuzu söylediğinizi sanıyordum."

"Sonunu kaçırdım çünkü Sullivan'ın kusmasına yardım ediyordum."

Cole durakladı. "Evet. Sonunda bana seni sordu. Tüm yalanlarıma rağmen ne düşünmüş olabileceğini bilmek istedi."

Göbeğimin hissettim. "Ona ne söyledin?"

"Ona Rue'nun hatırı için olduğunu söyleyemedim, çünkü hâlâ Rue'dan haberi yok."

"Tekrar ediyorum: Ona ne söyledin?"

"Ona her şeyin senin işini kurtarmak için olduğunu söyledim." "*İşimi* mi?"

"Evet. Böylece 'Hayatta Bir Gün' programını yapabilir, Sullivan'ı etkileyebilir ve kovulmayabilirsiniz."

"Ama o zamana kadar çekimleri çoktan tamamlamıştık!"

"Ona iznini iptal etmesinden korktuğunu söyledim." "Sen-ne?"

"Yapabileceğimin en iyisi buydu. Hızlı düşünüyordum, tamam mı?" "Ama zaten yüklemeyecektim bile."

"O bunu bilmiyor."

"Yani Hutch, senin ve benim, tüm bunları en başından beri kovulmamaktan daha önemli bir şey için *planladığımızı* mı düşünüyor?"

Diğer Cole'un omuz silktiğini hissedebiliyordum. "Belki mi?"

Telefonlarıma neden çıkmadığını merak ettiğim için mi? Sanırım bunu hallettik.

"Cole! Ona yalan söyledin! Artık benden *nefret ediyor*. Yüzüme bile bakmıyor. Onu böyle düşünerek bırakamazsın!"

"Rue'yu ifşa edemem. Ona hasta olduğunu bile söylemedi."

"Rue ona şimdi gerçeği söylemeli! İkiniz de söylemelisiniz! Her şey hakkında!"

"Katılıyorum. Sadece bir sorun var: telefonuna cevap vermiyor. Ve muhtemelen şu anda biraz meşguldür. Ama denemeye devam edeceğim, tamam mı? Onu bulacağım, Rue da bulacak ve tüm kayıtları düzelteceğiz, tamam mı?"

Söyleyecek başka ne vardı ki? "Tamam."

"Bu arada," dedi Cole. "Sullivan'la aramız artık iyi." "Ne demek her şey yolunda?"

"Yani, seninle çıkmadığımızı biliyor ve o."

"Neden bununla bir sorunu olsun ki? Ben onun gideceğini sanıyordum. ve kariyerini mahveder."

"Bu geceyi birlikte geçirmeden önceydi." "Ne!"

"Beni zamanı hatırlıyor musun?" "Öyle mi?"

"Beni etti. Hevesle."

"Lütfen bana o gece patronumuzdan faydalanmadığını söyle! O kadar sarhoştun ki! İki şişe prosecco kustu!"

Cole, "O gece Sullivan'dan faydalanmadım," dedi. "Teşekkür ederim."

"Ertesi sabahtı."

"Aman Tanrım, Cole. Neden her zaman her şeyi daha da kötüleştirmek zorundasın?"

"İşleri çok daha iyi hale getirdiğime eminim."

"*Sullivan* ile mi *yattın*?"

"Evet. Ama artık ona Sully diyorum."

"Şimdi seni gerçekten kovacak."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Çünkü aşık olduk." "Bu çok hızlı oldu."

"Doğru olduğunda, ."

"Şimdi de Sullivan'la mı çıkıyorsun? Bu oluyor mu?"

"Evet," dedi Cole. "Ve bil bakalım beni kimden çok seviyor?"

"Hutch?" Cole aynı anda cevap verince ben de sordum: "Hutch."

"Bu senin için çok iyileştirici olmalı," dedim.

"İkimiz için de çok iyileştirici."

"Tebrikler," dedim. "Şimdi git kardeşini ara ve itiraf et."

★ ★ ★

Marinaya park ettiğimde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Öğleden sonra saat dört olmasına rağmen gökyüzü karanlık ve dalgındı. Park yerindeki tüm lambalar ve marinadaki tüm teknelerin ışıkları kapalıydı ve elektriklerin kesilip kesilmediğini merak ettim.

El fenerine ihtiyacım olabileceğini düşünerek telefonum dışında her şeyi Rue'nun arabasında bıraktım ve sonra ahşap rıhtımdan tekneye doğru koştum, spor ayakkabılarım sıırılsıklam tahtaya çarpıyordu. Ama teknenin kapısından içeri tökezleyerek girdiğimde, sanırım George Bailey'nin her zamanki gibi beni yere sermesini bekliyordum... onu hiçbir yerde bulamadım.

"George Bailey?" Ben aradım.

Hiçbir şey yoktu. Tekne karanlık ve sessizdi.

Carlos onun için mi geri gelmişti? Yoksa Rue başka birini mi işe almıştı?

"George Bailey!" Telefonumun ışığını etrafa tutarak tekrar seslendim.

Bir dizi ışık düğmesine ulaştığımda hepsini çevirdim ama hiçbir şey yoktu.

Tekne bir mezar kadar sessizdi, suyun üzerinde yükselip alçalıyor ve rıhtıma çarpıyordu. Etrafıma bakınırken, *kesinlikle burada değil*, diye düşündüm. Nereye gitmiş olabilir?

Sonra, tam Hutch'ın yatağının yanındaki dolaba yaklaşmıştım ki, bir inilti duydum.

"George Bailey?" Dolabın içine bakarak sordum.

Orada, sarkan gömlek ve pantolonların altında, parlayan iki göz gördüm.

"Hey, dostum!" Çömelerek ve sesimle ikimizi de sadece keyifli bir buluşma yaşadığımıza ikna etmeye çalışarak söyledim. "Seni buldum!"

George Bailey'nin nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. Elimi dolabın zeminine onun yanına koydum, ne kadar korkacağından emin değildim. Yanına yaklaşan her şeyi ısırarak o paniklemiş hayvanlardan biri gibi mi olacaktı?

Hayır. Isırılmadım. Özünde nazik bir devdi.

Elimi ona yaklaştırdığım anda *bileğimden* dirseğime kadar *yalandım*.

Bu iyiye işaret gibiydi. "Merhaba dostum," dedim, sırtını okşamak için daha uzağa uzandım ve tüm vücudunun onun için geri döndüğüme çok memnun olmamı sağlayacak şekilde titrediğini hissettim.

Haber spikeri gibi hoş sohbetler yaptım. "Gök gürültüsünü pek sevmediğini biliyorum," dedim. "Sen gök gürültüsünden hoşlanmıyorsun, ben de elektrik kesintilerinden, karanlık teknelerden ya da kasırgalardan hoşlanmıyorum. Peki.. buradan gitme fikrine ne diyorsun?"

Sonra, geçmiş en güvenilir insan gibi, dolabın kapısını sonuna kadar açtım, kot pantolonumun baldırlarını okşadım ve "Hadi. Hadi dostum. Gidip Rue'nun Mini Cooper'ına atlayalım ve şu dondurma standını patlatalım."

Rue'nun adını duyunca, George Bailey öne doğru atıldı. İşte o zaman biraz İngilizce bildiğini hatırladım.

"Hey, George Bailey," dedim. "*Hutch* bana *yürüyüşe* çıkmak isteyebileceğini söyledi."

Yürü deyince kulakları öne doğru kaydı ve kuyruğu dolabın içine vurmaya başladı.

"*Yürüyüşe* çıkmak ister misin?" Ayağa kalkarak tekrar sordum.

Ben ayağa kalktığımda George Bailey de ayağa kalktı.

"Bir *yürüyüş*!" Dedim. "*Tasman* nerede?"

Tasmayla dışarı çıktı ve beni takip etti. Telefonun ışığını söndürerek etrafta dolaştık. "Hutch *tasmanı* nerede tutuyor?" Sohbeti devam ettirmek için tekrar tekrar sordum.

Sonra kapının yanındaki bir kancada asılı olduğunu gördüm.

Bu kolay olacak mı? Merak ettim.

Ama düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. George Bailey'i bağlarken tamamen ... ta ki yağmura karşı kapıyı açana kadar. İşte o zaman gökyüzünün ne kadar karardığını ve marinadaki suyun ne kadar çalkalandığını fark ettim.

Ve işte o zaman gök gürültüsü yapmaya karar verdi.

Ses üzerine George Bailey dört ayağını da yere dikti ve oturdu.

Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Hadi dostum," dedim, kendimden emin bir şekilde kapıya doğru yürürken. Ama eşiğe ulaştığımda tasma ipinin ucuna takıldım.

George Bailey yerinden kıınıldamıyordu.

Eğlenceliymiş gibi yağın yağmuru işaret ettim. "*Yürüyüşe* çıkmak istemiyor musun?"

Görünüşe göre o kadar da değil.

"Hey, dostum," dedim, belki ona mantıklı bir açıklama yapabilirim umuduyla. "Bir kasırga geliyor. Büyük bir kasırga. Buradan gitmemiz gerek."

George Bailey, kelimenin tam anlamıyla, etkilenmemişti.

Daha sonra, onu atıştırmalıklarla cezbetmekten, armadillo gıcırtilı oyuncağını kapıdan dışarı atmaya, Hutch'ın onu Miami'deki büyük bir köpek partisinde beklediğini açıklamaya ve *gerçek kaba kuvvete* başvurmaya bir dizi başka taktik denedim ve bunların hiçbiri onu bir santim bile kımıldatmadı.

Sadece ıslak giriş zemininde iki kez kaymayı başardım... ve her ikisinde de kuyruk sokumumun üzerine düştüm.

Zaman geçtikçe, *bir şeyleri açıklamaya* çalışmak için daha fazla başvurdum.

Nefes nefese ve ıslak bir halde, George Bailey'nin tamamen görmezden geldiği bir monoloğa devam ettim, etrafından dolanırken arkadan ittim, sonra önden çektim, umutsuzca onu harekete geçirmeye çalıştım: "Bak, dışarıdaki havayla ilgili endişelerin olduğunu biliyorum ve anlıyorum. Dışarısının şu anda içeriden daha korkutucu görüldüğünü biliyorum... ama elimizde hayati tehlike arz eden bir fırtına var. Bunu size daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama bir yüzen ev, kasırga sırasında dünyada olmak isteyeceğiniz en son yerdir. Bu arada, Saffir-Simpson ölçeğine göre *Kategori Dört* kasırgası! Bu Saffir-Simpson denen adam şaka yapmıyor. Gerçekten ölebiliriz. Anahtarlardaki her bir insan -ve *köpek!*- şu anda tahliye ediliyor. Tüm Denizaşırı Otoyol uzun bir arka lambalar dizisi gibi. Hadi dostum! Buradan defolup gidelim."

Tüm bunlar olurken George Bailey, sınıfta kalacağımdan emin olan yorgun bir hukuk fakültesi profesörü gibi beni izliyordu -İkna edici bir şey söylememi bekliyorlar.

Her şey kötü bir fikrin tanımını gibiydi.

Gök gürültüsü arttıkça, yağmur şiddetlendikçe ve yüzen ev dalgalar üzerinde giderek daha fazla sallanıp cılız iskeleye çarptıkça, telefonumdan *büyük bir köpek nasıl hareket ettirilir* diye Google'da aradım ve şu arama sonuçlarını taradım: *inatçı bir aygır nasıl motive edilir, develer için ikna ritüelleri* ve *bir kuyruklu piyano nasıl hareket ettirilir*.

göre, bu özel durum kitle kaynak kullanımı için zor bir durum.

Bahşış için Hutch'ı aramaya çalıştım ama telefon çaldığında yatak odasından gelen belli belirsiz bir ses duydum.

Bir telefon alıyor.

Sesi takip ettim, George Bailey de aynı merakla arkamdan geliyordu, ta ki Hutch'yatağının arkasına ve yatak ıtalarının arasına düşmüş olan telefonunu bulana kadar.

Oh, kahretsin. *Bu* yüzden mi bana mesaj atmamıştı?

Onu almaya çalıştım ama yatak yere bağlı bir üzerindeydi ve ıtalalar kolumu geçiremeyeceğim kadar dardı.

Oh, pekala. Bu daha sonra çözülecek bir şey.

Kapıda, George Bailey'e cesaretin nasıl işlediğini açıklıyordum - şimdi şeytanlarıyla yüzleşmesinin nihayetinde kişisel olarak en iyisine ulaşmasına yardımcı olacağını ısrarla vurguluyordum- o sırada havada ürkütücü bir elektrik dalgasının dalgalandığını hissettim.

Sonra arkamda bir tıslama sesi duydum ve ardından hayatımda duyduğum her şeyden daha yüksek bir çatırtı, tam o sırada oda bir anda aydınlandı ve sonra tekrar karardı. Ses son sesin ötesindeydi: o kadar yüksekti ki, havayı kumaş gibi yırtıyor gibiydi. O kadar yüksekti ki, söz dinlemez arkadaşım George Bailey bir anda ortadan kayboldu ve tasmaıyla birlikte Hutch'ın dolabına geri döndü. Işık o kadar parlaktı ki gözlerimde yeşil bir görüntü bıraktı. Pencerelerden biri kırıldı. Sonra yakıcı ses geri çekildi, ardından patlamalar ve çatlamalar geldi, tüm gökyüzü aydınlandı ve ardından gök gürledi.

Bir yıldırım arpması.

Teknede değil ama çok uzakta da değil. *Bir metre kadar.*

Bir yelkenli direğine mi çarpmıştı? Baz mı? Bir antene mi?

Her ne olduysa, yıldırımın ardından, az önce kırılan pencerenin olduğu delikten, *bağlı olduğumuz* ahşap rıhtımın yıldırım çarpmasına ağır çekimde suya çökerek tepki vermesini dehşet içinde izledim.

Sanki tüm rıhtım *bayılmış* gibiydi. Ve sonra yok oldu.

Ve artık hiçbir şeye bağlı değildik.

"Oh, kahretsin," dedim yüksek sesle - sanki şimdi *gerçekten* buradan çıkmak zorundaydım.

Ama tabii ki artık gidecek hiçbir yer yoktu.
Sonra, Hutch'ı tekrar aramak için bir dürtü hissettim. Ama bunu yapmanın da bir yolu yoktu.
Görünüşe göre tamamen .
Anlamlandırmaya çalışarak pencereden dışarı baktım.
Az önce George Bailey'i ikna çalıştığım rıhtım gitmişti.
"George Bailey," dedim yüksek sesle, eğer bu zaten çok açık değilse. "Bir sorunumuz var."

★ ★ ★

Bakin, ben tekne insanı **değilim**. Denizcilikle büyümedim. *Dallas, Texas*'lıyım! Olabildiğince karayla iç içeyiz. *Bir kasırga sırasında demirlenmemiş bir yüzen ev teknesine kaptanlık* yapmak için seçeceğiniz dünyadaki son kişiydim. Deniz telsizini nasıl kullanacağımı bilmiyordum, tekne güvenliği hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve üç hafta öncesine kadar yüzme bile bilmiyordum.

Muhtemelen bu durumda telsizle yardım istemenin bir yolu vardı.

Ama normal bir günde, güneşli bir havada bile bir tekne telsizini çalıştıramazdım.

Kendime *düşünmemi* emrettim. Ama sonra düşündüm ki *düşünmek* yardımcı olmadı.

Ben hızlı karar veren biri değilim. Herhangi bir büyük karar için kırk sekiz saat kadar düşünüp taşınmayı, artıların ve eksilerin listesini yapmayı ve Beanieyi arayıp tartışmayı tercih ederim. Aslında birkaç saat önce, başka bir yaşamda yaptığım gibi.

Isıtmalı koltukları olan bir Mini Cooper'la karada yol alırken, Beanie'ye Hutch'la veda öpücüğünün aynı anda hem ne kadar tutkulu hem de ne kadar umursamaz anlatıp duruyordum. Ne kadar erkeksi ama kırılğan, ne kadar öfkeli ama şefkatli, ne kadar kayıp ama bulunmuş. Şaşırtıcı bir şekilde aynı anda hem bir başlangıç hem de bir son gibi hissettirmişti.

Bugünkü tahliye yolculuğumun tamamı buydu: Denizaşırı Otoyol'da bir kasırgadan kaçarken hayatımı mahveden o öpücüğün titreşimlerini yakalamaya çalışmak için zıt sözcük çiftlerini bir araya getirdim; binlerce mil ötede çamaşır katlayan Beanie ise tüm yorumlarımı daha da vurgulu *Mmmm-hmmm*'larla onayladı.

Belki de radyo dinlemeliydim.

Biraz hava durumu bilgisi işe yarayabilirdi.

Ve şimdi . George Bailey ile birlikte, hiçbir bağlı olmayan el yapımı bir dubalı yüzen evde, bir kasırga sırasında okyanusta sürükleniyorduk.

Fuuuuuuuuck.

Beanie'yi arayayım mı?

Ama acil durumlarda benden daha kötüydü. Paniğe kapılır, sonra ağlar ve ben de onu teselli etmek zorunda kalırdım. Tüm bunlar zaman kaybettirirdi.

Onun yerine cep telefonumu çıkardım ve 911'i aradım.

Bir santral memuru hemen telefonu açtı. "911. Acil durumunuz nedir?"

"Merhaba!" Dedim ki. "Çok üzgünüm ama Key West'teki Sunshine Marina'da *Rue the Day* adlı bir yüzen ev ve bağlı olduğumuz iskeleye yıldırım düştü ve iskele suya gömüldü."

Evet, teknenin adı birdenbire yeni bir ironi kazandı.

"Bulunduğunuz yer Sunshine Marina mı?"

"Evet ama uzun sürmeyecek. Akıntıya kapılmış durumdayız."

"İmdat çağrınızı ve bulunduğunuz yeri not ediyorum," dedi santral görevlisi.

Bekle, ne? Neden yardıma gelmesi için birini göndermiyordu? "Um," dedim sonra. "Gelip beni alabilir misiniz?" diye sordum.

Sonraki. Sonra, sanki işime yarayacakmış gibi, "Yanımda gök gürültüsünden korkan büyük bir köpek var" ekledim.

Alaycı olabilecek bir duraklama. Sonra: "Özür dilerim hanımefendi. Aktif bir kasırganın ortasındayız."

"Evet! Biliyorum! sürüklenip gidiyorum!"

"Şu anda herhangi bir kurtarma çalışması yapılmamaktadır. Tüm personel yerinde barınıyor."

Sesi biraz sinirli mi geliyordu? "Beni burada öylece bırakacağını mı söylüyorsun?" diye sordum. Okyanusta mı? Dördüncü kategori bir kasırga sırasında?"

"Kasırga Kategori 2'ye düşürüldü." "Ne fark eder ki?"

"Cat Twos için rüzgar hızı saatte doksan beş mil." "Bu neden rahatlatıcı değil?"

"Özür dilerim hanımefendi. Ancak tahliye emrini görmezden gelen herkes bu seferkini atlatmak zorunda kalacak."

Dur . Tahliye emrini *çığnediğimi* mi düşündü?

Tabii ki biliyordu. Muhtemelen her zaman böyle insanlarla uğraşıyordu.

"Görmezden gelmedim!" Dedim. "Köpeğim yaptı! Ve o benim köpeğim bile değil! Sadece ona yardım etmeye çalışıyordum çünkü o bir yavru köpek çiftliğinden kurtarılmış bir köpek ve gök gürültüsü fobisi ya da her ne deniyorsa, hayatı yeterince zordu." Ardından, *okyanusta ölmemeyi* hak eden iyi bir insan olduğumu vurgulamak için ekledim: "Tahliye ediyordum! Çoktan İslamorada'ya varmıştım! Ama sonra geri döndüm! Çok korkmuş bir köpeği kurtarmak için! Ama sonra onu tekmeden indiremedim! Gerçekten daha ağırdı!"

Diğer uçta sessizlik. Instagram'ını mı kontrol ediyordu?

"Alo?" Devam ettim. "Ben *tahliyecisi* değilim! *Köpek* öyle!" Sesim farklı bir oktava kayarak söyledim.

Sesi hiç değişmemişti. "Özür dilerim hanımefendi. Tüm personele ulaşamıyorum."

"Bakın," dedim, belki genel bir ilk müdahale yoldaşlığı duygusuna erişebileceğimi umarak. "Bu yüzen ev bir ABD Sahil Güvenlik kurtarma yüzücüsüne ait ve köpek de öyle! Fırtınayı beklemek için Miami'ye gönderilmiş."

Sevk görevlisi, "O zaman eminim uçmak güvenli olduğunda sizi kurtarmak için olay yerine ilk gelen o olacaktır," dedi.

"Ama-" İtiraz sesim panikle yükselirken *o zamana kadar çoktan ölmüş olabileceğimizi* aklımdan çıkardım ve onun yerine şöyle dedim: "Bana ne yapacağımı söyle! Bu gece nasıl hayatta kalacağım?"

Görevli iç çekti. "Eğer bindiğiniz tekne gerçekten bir kurtarma yüzücüsüne aitse, güvenlik ekipmanlarıyla iyi bir şekilde donatılmış olacaktır. Bir can yeleği bul ve giy. Güç tasarrufu için telefonunuzu kapatın, plastik bir torbaya koyun ve yanınızda bulundurun. Güvenli bir yer bulun ve saklanın. Peki ya köpekle aranızda bir seçim yapmak zorunda kalırsanız? Bu sefer önce kendinizi kurtarın."

★ ★ ★

THE RUE the Day güvenlik ekipmanlarıyla iyi donatılmış mıydı?

Bu sorunun cevabını fenerlerle dolu saklama kabına bırakacağım.

Hutch'ın birkaç ilk yardım çantası, taze içme suyu, birden fazla yangın söndürücü ve kendisinden daha eski olan pilli bir radyosu olduğu ortaya çıktı. Şnorkel, palet ve maskeden bahsetmiyorum bile. Ve bir işaret fişeği tabancası.

Bekle! *Onlara palet deme.*

Bir şnorkel, *yüzgeçler* ve bir maske.

Buna bir de içinde can yelekleri olan koca bir dolabı ekleyin.

-Tanrı Hutch'ı korusun, George Bailey için köpek şeklinde bir tane de dahil.

Uysal ve belki de korkudan hafifçe katatonik bir halde, içine sokmama izin verdi. Sonra ben de aynısını kendim için yaptım.

Sonra, mini mutfakta telefonumu su geçirmez hale getirmek için bir dondurucu poşeti buldum.

Sonra pille çalışan bir fener yaktım.

Sonra işaret fişeği tabancasını kot pantolonumun kemerine sokmaya başladım ve onunla kendimi vurma olasılığımın bir işe yaramaktan daha yüksek olduğuna karar verip tabancayı çantasına geri koydum.

Sırada ne var?

Telsizi çözmeye mi çalışacaksın? Tekneyi çalıştırmayı ve bir şekilde yönlendirmeyi dene? 911'i tekrar aramak mı? Ağlayacak mısın?

Evet. evet. Aynı anda.

Ne kadar paniklediğimi itiraf etmekten utanıyorum. Ama ben bir kriz insanı değildim. Aksiyon kadını değildim. Hikayenin atılgan kahramanı değildim. Ticari bir video prodüksiyon şirketinde orta düzey bir çalışandım!

Macera yaşamak istemiyordum: Arka planda *macera yaşayan kişiyi filme alan kişi* olmak istiyordum - *ya da* iyisi, bir denekten *uzun geçmiş maceralarını anımsamasını* isteyen bir kişi.

Yeniden yapmak için kime başvurabilirim?

Bir kasırga sırasında gök gürültüsü fobisi olan bir köpekle yüzen bir evde sürüklenmek herkes için kötü bir durum olabilir ama benim için tam anlamıyla en kötüsüydü.

Bu sırada George Bailey sanki yetkili benmişim gibi bana bakıyordu.

Yayınlar ve karşılıklı konuşmaları duyana kadar radyodaki bazı düğmeleri çevirdim, ama dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla jargonda. İnsanlar *düğüm*lerden, *enlem ve boylamlardan* bahsediyor ve rastgele sayılar söylüyorlardı. Çoğunlukla arka plan gürültüsü için uygun. Sesler için açık bırakmaya çalıştım ama sonra çılgınca Mayıs günleri gelmeye başlayınca kapattım.

Kıyı çekiliyordu ve bunu sadece marinanın bir kısmının yanıyor olmasından anlayabiliyordum. Bir tekne miydi? Kayıkthane mi? Bunu anlayacak kadar iyi göremiyordum. Ama alevler uzaklara doğru çekilirken bile bir referans noktasıydı ya da biz öyleydik.

Birden daha soğuk hissettim.

Ve dalgalar daha büyük ve daha keskin görünüyordu.

İlk mide bulantımı hissettim, ama bunun deniz tutması mı yoksa korku mu olduğundan emin değildim.

Bu noktada George Bailey'nin yaptığı seçimlerden pişmanlık duymaya başlamış olması mümkün. Kulübenin içinde çılgınca *bir şeyler yapmaya* çalışırken, o da cırt cırt gibi yanımdan ayrılmıyordu.

Teknenin camı kırılmış olan ucunda şimdi ıslak bir zemin vardı - cam parçalarına ek olarak - dalgalarla bir yandan diğer yana kayan bir inç su.

Biz diğer uçta kaldık.

Belki de yapmamalıydım ama George Bailey'i biraz azarladım.

"Bütün bunların senin suçun olduğunu söylemekten nefret ediyorum," dedim, "ama kesinlikle öyle. Eğer Teğmen Alonso ile gitseydin, şu anda Miami'de, kuru, sıcak ve gece için yatmış olurdun. Ben de öyle! Ama şimdi ikimiz de sulu bir mezarda öleceğiz. Bunun için teşekkürler."

Sonra, sanki George Bailey cevap vermiş gibi, "*Sen benim için geri dönmeye karar verdiğinde*", devam ettim: "Başka ne vardı ki? Dürüst olmak gerekirse. Seni burada yalnız bırakamazdım. Yaşadığın onca şeyden sonra olmaz. Keşke bana biraz daha güvenebilseydin, anlıyor musun? Asla korkuyu seçme, tamam mı? Sevgiyi seç. Güveni seç! İyi bir insan seni kurtarmak için ortaya çıktığında, o kişiyi seç!"

Şimdi ne diyordum ki?

Bu noktada kendimi bile dinlemiyordum.

Bu arada, beynim nazikçe, çılginca, biraz umut üretmeye çalıştı.

Belki iyi olurduk. Belki rüzgârlar bizi fırtınanın en kötüsünden uzaklaştırırdı. Ya da belki görüş alanımızın hemen dışında yumuşak, kumlu bir kıyı vardı. Ya da belki Robert'ın eski, el yapımı duba ev teknesi bütün gece dalgaların üzerinde hoş bir şekilde sallanarak hepimizi şaşırtacaktı, lastik-ducky tarzı.

Yine de mümkündü.

Dünya kötü şansla doluydu ama aynı zamanda iyi şansla da doluydu. Belki de o gün için tüm kötü şansımızı tüketmiştik.

Ya da yıl.

Hutch bu durumda ne yapardı? Saldırıdan hemen sonra George Bailey ile birlikte denize atlar ve yüzerek karaya çıkmaya çalışır mıydı? Bunu yapmalı mıydım? Sağlam bir iskelenin bu köpek için zor bir satış olduğunu boş verin - soğuk ve siyah bir okyanus imkansız olurdu. Ya da belki de teknede kalmamız daha iyiydi. Belki de o yıldırım sonrası su elektrik doluydu? Fizik nasıl işliyordu ki?

Lanet olsun.

Onca yıl okula gittim ve hayatımı kurtarabilecek hiçbir şey bilmiyordum.

Kimse bizim için gelmiyordu. En azından ben bu kadarını biliyordum.

Hutch *helikopter çalıp* kasırgada bizi almaya gelmeyecekti.

Kendi başımızaydık. Fırtınayı atlatmaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu.

Yirmi Beş

Fırtınayı bunu yakalayamaz.

Deniz tutması için ne derler? Önce öleceğinden korkarsın, sonra öleceğini *umarsın*, hayatta kaldıktan sonra da ölmüş gibi hissedersin?

Bu hemen hemen her şeyi özetliyor.

Fırtına şiddetlendikçe kıyıdan uzaklaştığımızı varsayıyorum, ancak gerçekten emin değilim. Yağmur ve karanlık yüzünden yönümü hiç bulamıyordum. Tek anladığım gökyüzünde çakan şimşeklerin parlak parıltılarıydı. Sonra deniz belirdi, her yanımızı sarmıştı, dalgalar kanyonlar gibiydi, o kadar korkutucuydu ki bakmak bile istemedim. Kısa süre sonra pencereler deniz köpüğü spreyiyle o kadar kaplanmıştı ki, kırılmış olan hariç, pencerelerden dışarıyı görmek zordu. O da her dalga çarpışında daha fazla su alıyordu.

Yerler ıslaktı. Her şey ıslaktı. Ve soğuktu.

İlk başta tetikteydim; her yönden gelen görüntülere, seslere ve gök gürültüsü çatırtılarına dikkat ediyordum. Bir şekilde bilgi kaydetmeyi deneyebileceğimi düşünerek bir kâğıt bile buldum. Çakan şimşeklerin sayısı? Aralıklarla çakan gök gürültüsü? Kusma seansları?

Ya da belki bir şeyler yazabilirim, belki bir vasiyetname? Bazı son derin düşünceler? Kimsenin görmeyeceği bir veda mektubu?

Çok fazla seçenek var.

Ama asla karar veremedim. Çok geçmeden, hiçbir şey yazamayacak kadar deniz tutmuştu beni.

Sürekli hareket çok yorucuydu. Suyun çalkantısı, açların kayması. Saniyeler içinde bir yöne yatarken diğer yöne tamamen yatıyorduk - tekrar tekrar. Neredeyse dikey gibi hissettiren dalgaların üzerine çıktık ve sonra aralarındaki kanala geri çöktük. Oturma odasındaki sandalyeler ve kanepe ileri geri kayarak duvarlara çarptı ve birbirlerinin üzerine yığıldı. Buzdolabı yerinden çıktı ve tüm yiyecekler döküldü.

Bir aşağı bir yukarı ve bir o yana bir bu yana - rastgele ve hiçbir düzen ya da ritim olmadan. En tuhafı, dalgalar tekneyi yukarı savururken bir dakikalığına ağırlıksız kalmaktı - sonra tekrar aşağı çarparken yerçekimini iki kat hissetmek. Bazen dalgalarda bir durgunluk oluyordu, ama diğer zamanlarda bir grup aynı anda vuruyordu. Tekne titriyor, tangırıyor ve gıcırıyordu. Deniz suyu tekrar tekrar üstümüze geliyordu. Ve sudan gelen her darbe tekneyi parçalamak istiyordu; ani araba frenleri gibi bir güçle bizi çarpıyordu.

Ben, en azından, neler olduğuna dair bir çerçeveye sahiptim ama George Bailey kendini tutamadı ve yerde sıçramaya devam etti, çekiş için pençeleriyle çılgınca pençeledi. Keskin bir eğim sırasında, uzak köşeye kadar kaydı, seramik bir lambayı parçaladı ve bu sırada pençesini kesti.

İnledi, sızlandı ve patisini yere değdirmeyi bile reddederek topallaya topallaya bana doğru gelirken kan izi bıraktı.

Kanla ilgili bir şey beni umutsuz hissettirdi. Ya da belki de iniltiydi.

"Çok üzgünüm dostum," dedim George Bailey'e, bir yastığı kılıfından çıkarıp kumaşını patisinin etrafına çok kötü oturan bir bandaj olarak bağladım.

Bir başka durgunluk sırasında George Bailey'nin barınabileceği daha iyi bir yer bulmaya çalıştım. Hutch'ın dolabı iyi bir yer gibi görünüyordu. Yastık ve battaniyelerle doldurabilirdim. Ve tabii ki kapının altında su olup olmadığına bakabilirdim.

Hutch'ın asılı kıyafetlerini çıkardım, onları kollarımda topladım ve Hutch'ın kokusunu içime çektim.

midem bulandı ve onları bir yığın halinde banyoya atıp kapıyı kapattım. Sonra aynı şeyi en alttaki saklama kutularına yaparken, ebegümeçi saç tokamı hatırladım. Acaba hâlâ orada mıydı, Hutch'ın düzenli saklama küvetlerinin arkasındaki köşeye mi saklanmıştı? Bakmadan önce bir an için içimde batıl inançlarla ilgili bir his belirdi: *Eğer çiçek , her şey yolunda demektir.*

Ama orada değildi.

Arka köşe boştu.

Bir an için Hutch'ın beni mantıksızca hayal kırıklığına uğrattığını hissettim. Bana *küçücük bir umut ışığı* gönderseydi ölür müydü? Gerçekten bu kadarını istememiştim.

Ve yine de, işte .

O an yerini bir sonrakine bıraktı ve kendimi çiçeğin nereye gittiğini ciddi ciddi merak ederken buldum. Korkunç bir insan olduğum ortaya çıktıktan sonra hayal kırıklığına uğramış bir öfkeyle onu atmış ? Ya da belki denize mi atmıştı? Ya da yakmış ve küllerinin rüzgârla suyun üzerinde süzülmesini mi izlemişti?

Ya da belki bundan daha kötüydü. Belki de onu diğer önemsiz çöpleriyle birlikte faraşın içine süpürmüş ve farkına bile varmadan çöpe atmıştı.

Hayatıma hükmeden daha büyük sorular karşısında... "*Deniz tutmasından susuzluktan ölebilir misiniz?*" gibi sorular. Ve *balinalar insan yer mi? Ve denizanası sokmaları tam olarak ne kadar ölümcüldür?* Tüm bunların ortasında, *ebegümeçi saç tokama ne oldu? sorusunun* belki de en önemsiz soru iddia edebilirsiniz.

Ama en çok bu soruyu sevdim.

Dolabın zeminini yastıklarla doldurup George Bailey'e içeri girmesini işaret ederken, bu bana Hutch'a yakın bir şeyi zihnimde evirip çevirme fırsatı verdi.

George Bailey, kasırga sırasında bizi yüzen bir evde hiç bırakmamış mükemmel bir melek gibi, kolayca içeri girdi. Sonra yastıkların üzerinde aslan pozisyonuna yerleşti ve bir sonraki adımı beklemek için sargılı patisini nazikçe indirdi.

Sırada ne var?

Boğulma mı? Parçalanma mı? Köpekbalıkları tarafından parçalanmak? Hutch'ın köpekbalıklarının her zaman her yerde olduğunu söylediğini düşündüm.

Sonra evrene hararetili bir ricada bulundum. Ölmek üzere olabileceğim onca yol varken... lütfen *köpekbalıkları* bunlardan biri olmasın?

Elbette, evren benim isteklerimi umursamıyordu. Onları kendim önemsemek zorundaydım.

George Bailey içerideyken dolabın kapısını kapattım, öyle kalması için arkama yaslandım ve Hutch'ın gömme karyola iskeletine dayandım. Tekne batmaya başlarsa elbette George Bailey'i dışarı çıkaracaktım. Ama şimdilik orada daha güvende görünüyordu.

Gerçi *daha güvenli* ne anlama geliyordu ki?

Duyularım allak bullak olmuştu. Hareket en kötüsüydü ama rüzgârın çılgılığı ve uğultusu, teknenin öfkeli gıcirtısı ve gök gürültüsünün yuvarlanması... aralıksız bir işitsel kaostu. Tangirtılar, feryatlar, çarpışmalar, uğultular - hepsi o kadar gürültülüydü ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum. Ve dolabın içinden George Bailey hala inliyordu, sanki ben kötü biriymişim gibi.

Çok geçmeden hayatım boyunca yediğim her şeyi kustum ve ardından prensip olarak kuru kismaya devam ettim. Tüm dengemi kaybetmişim. Kafamın içindeki oda, çalkantılı denizden daha kötü dönüyordu. Sükunet sırasında yerde yatıyor, nefes nefese kalıyor ve ölmeyi arzuluyordum.

Ama ben ölmedim.

George Bailey de öyle. Hayatta kaldık.

Fırtına kaç saat bilmiyorum. Tüm zaman ve diğer her şeyi kaybettim. Ama bir noktada, hava hala karanlıkken, neredeyse ben farkına varmadan, çalkalanan sular yavaşladı. Sonra ortalık sessizleşti. Kafamın içindeki hareket olmasa da suyun kendisi sakinleşti.

George Bailey hâlâ inliyordu.

Kapıyı açtım ve George Bailey dışarı çıktı, patisi hala yastık kılıfına sarılıydı, şimdi lekeli ve kanlıydı, kesik yeniden açılmıştı.

"Nasılsın?" diye sordum. "İyi misin?"

Buna karşılık, üç patisi üzerinde topallayarak yanıma geldi, yanıma yerleşti ve bir süre yüzümü yaladı. Bu şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı ve ikimizi de daha iyi hissettirdi.

Ve işte böyle uyuyakaldık, yerde.

★ ★ ★

Tekrar **uyandığımızda** gün ağarmıştı. Güneş çıkmıştı, gökyüzü bulutsuzdu ve okyanus yüzeyi bir gölet kadar sakindi.

Sanki deniz de yorulmuş gibiydi. Ya da belki de öfke nöbetinden utanıyordu.

Ben uyandığımda George Bailey de uyandı. Patisini kontrol ettim ve sonra kısmen daha normal hissetme umuduyla, kısmen de gelebilecek herhangi bir kurtarıcıya şık görünmek için kendimi biraz temizlemeye çalışmamı izledi. Yüzümü yıkadım ve şişelenmiş suyla dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı taradım. Kot pantolonum ıslaktı, ayakkabılarım da öyle, ama daha iyi bir seçeneğim yoktu. Yine de görünürlük için Hutch'ın güvenlik turuncusu tişörtünü giydim.

Parçalanmış pencereden dışarı baktım. Etrafımızda yüzen enkaz dışında -bira soğutucusu, yan yatmış bir mini buzdolabı, yarısı dolu üç litrelik bir soda şişesi- her şey garip bir şekilde normaldi.

Araştırmak için oturma odasına doğru yürüdüm, hayatımın en kötü akşamdan kalmasını yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Son yirmi dört saat içinde o kadar çok kusmuştum ki sayısını unutmuştum. Her yer benim hissettiğim gibi görünüyordu - her yerde yiyecekler, kırık mobilyalar, kırılan pencerenin . Garip bir dürtüsü hissettim.

George Bailey'nin patilerinin iyiliği için camları süpürmem gerekiyordu. Süpürge aramak için mutfak dolabını ve tahmin edin ne buldum? Hutch'ın kuruş kavanozu. Kırılmamış, kapağı açık ve annesinin bütün bozuk paraları. Yarısı doluydu. Belki kırk ya da elli peni? Kavanozu aldım ve süpürgeyle dışarı çıkardım.

George Bailey yatak odasının kapısından beni izliyordu.

"Ne?" I dedi. "Bunlar vardır geliyor ile Biz ne zaman Biz kurtarılmak."

Kendimi paniğe kapılmış bir hayvan sürüsü tarafından ezilmiş gibi hissetsem de, çok sevinçli bir gerçeği de inkâr edemezdim.

Hayatta kalmıştık.

Ayrıca: her şey bitmişti!

Belki her şey hariç.

Süpürdüğüm için zemin garip bir açıda görünüyordu.

Yukarı.

Etrafıma bakındım. Teknenin bir tarafı kesinlikle diğerini.

Arka güverteye doğru ilerledim ve orada peş peşe iki gerçeğe yüzleştım. Bir: kesinlikle denizin çok ama çok . Ve iki: dubalardan biri alttan kısmen ayrılmıştı. Üzerinde su alması gereken bir yarık vardı.

Batıyor muyduk?

Ufukta kara parçası var mı diye baktım. Orada fazla toprak yoktu.

Neden ilk aklıma *işaret fişegi tabancası* geldi bilmiyorum. Hayatımda hiç işaret fişegi atmamıştım. Ama ilk yardım dolabına gittim, onu çıkardım ve cep telefonumu denemek aklıma gelmeden önce gökyüzüne doğrulttum.

Küçük plastik torbasının içinde hâlâ kuruydu. Sevk memuru için bir tebeşir.

Ama sinyal alabilecek miydi? Şimdiye kadar Antarktika yolunu yarılarnış olabilirdik.

Açtım... ve EVET. 911'i

tekrar aradım.

Bir kadın memur cevap verdi. "911. Acil durumunuz nedir?"

Dürüst olmak gerekirse, bir insan sesi duyduğum için o kadar duygulandım, sevindim ve şaşırdım ki gözyaşlarına boğuldum. Sonra da özür diledim.

"Çok üzgünüm," dedim, tam olarak ne için üzgün olduğumdan kendim bile emin değildim. Bir sorun yaşadığınız için mi? Sevk memurunun konuşmasını böldüğüm için mi?

gün? George Bailey'i tekneden indirmeyi başaramadığınız için mi? Görgü kurallarını bir kenara bırakıp arka arkaya iki kez aradığı için mi?

Her şey mümkündü.

"Dün aradım," dedim, "Key West yakınlarında bir yüzen evde denize sürüklenirken mi?" diye bitirirken ne kadar gülünç görüldüğümü fark ettim.

Sesim garip bir şekilde umutluydu. Sanki beni hatırlayabilirmiş gibi. Hatırlamadı. Aynı kişi bile değildi.

"Konumunuz nedir?" diye sordu.

" de bu," dedim. "Gerçekten denize sürüklendim. Bu bir metafor ya da başka bir şey değildi. *Gerçekten* denize sürüklendim. Bütün gece kasırganın içinde ev yapımı bir yüzen evdeydim... ama yaşadım. Aslında arkadaşımın köpeği de ben de hayatta kaldık - patisini kırık bir lambaya kaptırmasına rağmen. Şimdi akıntıya mı kapıldık? Ve yakınlarda pek kara parçası göremiyorum? Bir diğer sorun da," diye devam ettim, kötü haber vermeyi hiç sevmem, "şu anda içinde bulunduğumuz tekne batıyor gibi görünüyor?"

Sanki tüm hayatım sorulardan ibaretmiş gibi sesim sonuna kadar yükseldi.

Sevk memurundan sağlam bir duraklama. Bu iyi bir şey olamaz.

Umutsuz olduğuma karar vermesin diye biraz daha bilgi vermek için acele ettim. "Bu yüzen ev Tom Hutcheson'a ait, kendisi ABD Sahil Güvenliği'nde kurtarma yüzücüsü. Hutch adını kullanması dışında. Bu hayatında duyduğun en seksi isim değil mi?" Bu hiç yardımcı olmuyordu. Beynim karmakarışık. *Odaklan!* "Teknede bizimle değil. Batı yakasındaki Sunshine Marina'ya yanaşmıştı ama yıldırım, bağlı olduğu rıhtımı yıktı ve tekne sürüklendi. Üzerinde biz varken. Ben ve köpek, ben ve Hutch değil." Etrafıma bakındım. "Ama ne kadar zaman geçtiğini gerçekten bilmiyorum. Ya da ne kadar sürüklendiğimizi." Etrafıma bir kez daha baktım. "Ve etrafımızda -bildiğiniz gibi- yüzen çöpler ve okyanus dışında pek bir şey göremiyorum."

Bir duraklama daha. Umutsuz muydu?

Hadi ama! Aya insan gönderebildik ama Florida kıyılarında üstü başı perişan bir kadın ve inatçı bir Danua bulamadık mı?

"Alo?" Ben sordum.

"Bir arama kurtarma çalışması başlatıyorum." "Aman Tanrım, seni seviyorum," dedim.

"Kilon kaç?" diye sordu sonra.

Ciddi misin?

Bir sayı uydurdum ve kişisel bakım jesti olarak 10 pound çıkardım. Sonra yanımda getireceğim bozuk paralar için iki daha ekledim.

"Yanınızda bir hayvan var mı?"

"Evet," diye onayladım. "Bir Danua. Patisi yaralı."

"Hayvanın ağırlığı nedir?"

"Yüz yetmiş," dedim ve George Bailey'e kayıp on poundumu verdim.

"Zanaatınızı tarif edebilir misiniz?"

mi? "Tekneyi mi

kastediyorsunuz?" "Evet,

hanımefendi."

"*Rue the Day*" adında bir yüzen ev. Küçük ama rahat mı? Eskiden arka güvertesinde sarkan ampuller ve Adirondack sandalyeler vardı.

-Ama artık çoktan gittiler."

Sözümü kesti. "Hanımefendi. Tanımlayıcı bir şey demek istemiştin. Arama için. Renk?"

"Oh. Anladım. Bir çeşit Cape Cod grisi mi?" "Ve geminin battığını mı söylediniz?"

Ah. "Evet. Sanırım öyle. Bu bir duba tekne ve sanırım dubalardan biri fırtınada hasar gördü. Su alıyor gibi görünüyor. Kesinlikle... yatıyoruz."

Size bir şey söyleyeyim. Bu bayan herhangi bir kişilik ödülü kazanmayacaktı.

Ama onu *sevdim*.

Bir telefon konuşması için hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim. Evet, tamamen işle ilgiliydi ve konuşkanlığın tam tersiydi ve hiçbir noktada

nezaketen gülmeyi bile teklif etmişti. Ama o vardı! Ve *benim var olduğumu* biliyordu! Nerede olduğum hakkında hiçbir fikri olmayabilirdi ve ilgilenmesi gereken bir sürü başka acil durum olabilirdi ama beni duyabiliyordu. Okyanusta batmakta olan bir teknede hl yapayalnzdim ama en azından bir arkadaşım vardı. Bir şeşit.

Gitmek zorunda kalana kadar.

Bunu takip eden garip sknet içinde mideme sğıdırabildiğim kadar şişe suyu içtim ve George Bailey . Kendim için biraz ekmek ve onun için de sğır eti aromalı mama buldum. Ayrıca güneş kremi de sürdüm, ki bu gemi enkazında olmanın olmazsa olmazı gibi görünüyordu.

Sonra George Bailey ve ben çatı katına çıktık. Kuruş kavanozunu, işaret fişeği tabancasını ve cep telefonumu yanımda getirdim.

Ve kurtarılmayı bekledik.

Ama tahmin edin ne oldu? Kurtarılmayı beklemek zordur. Sıkıntı ve dehşetin acı verici bir karışımı.

Yaklaşık üç dakika sonra, Beanie'yi arama isteğimle savaşıyordum - cep telefonumun şarjını korumam gerektiğini bilsem de. Beni kurtarabilecek gibi değildi.

Ama bana arkadaşlık edebilirdi. Bu hiçbir şey değildi.

Yani, eğer beni hiç bulamazlarsa... bu o olabilir. Hayatımın büyük finali.

Gerçekten *Beanie*'yi *aramadan* geçirmek istiyor muydum?

Oje renklerinden kötü rüyalara kadar her şeyi birlikte değerlendirdiğim kişiydi. Bir kez olsun ilginç bir şeyim vardı! *Gemi kazası mı?* Hadi ama! Onu nasıl aramayabilirdim?

Tam günaha teslim olmak üzereydim ki şatıda bizimle birlikte şaşırtıcı bir şey gördüm.

Bir kurbağa.

Her nasılsa, bir kurbağa fırtına sırasında yüzen evimizin şatısına uçmuş, canını kurtarmak için tutunmuş, tüm olasılıklara meydan okumuş ve hayatta kalmıştı.

Bize doğru zıplamasını ve sonra George Bailey ile benim aramda durmasını izledim, sanki arkadaş olmak istiyor gibiydi - bir tür türler arası bağ kurma senaryosu.

Ama bekle! Ne tür bir kurbağa? Eğer bu zehirli bir türse, onu denize atmam gerekecekti. Hutch'ın el feneriyle sonuncuyu kontrol ettiğini hatırladım ve daha da yaklaştım: kafasında topuz ya da çıkıntı yoktu. Yani bu zehirsiz türdendi, değil mi?

George Bailey kurbağayı ağzına attığında yüzde 99 emindim ama hâlâ karar veremiyordum.

"Gerçekten mi?" Dedim. "Böyle mi ?"

George Bailey bana yan gözle baktı, "*Sen kendi işine bak*" der gibiydi.

"Peki," dedim. "Ondan şüphe duymayacağız. Ama ikinizden biri ölürse çok kızarım."

George Bailey ufka baktı.

"Ve ona Lucky adını veriyoruz," diye devam ettim, "ve seni onun bu şekilde kalmasını sağlamakla görevlendiriyorum."

Tam o sırada telefonum çaldı. Beanie.

Pil ömrümü kontrol ettim: yüzde 60. Ama altı olsaydı da cevap verirdim.

Beanie'ydi.

"Hey," dedi, ben cevap verirken.

"Hey," dedim.

"Ne ?"

Saptırdım. "Neyin var *senin*?"

"Çok değil," dedi Beanie ve şaka yapmıyordu. Ayrıntılara girip kahvaltıda yaptığı avokadolu tost, en sevdiği gömleğinden çıkaramadığı marinara lekesini ve lisedeki erkek arkadaşıyla ilgili gördüğü çılgın rüyayı anlatırken, göğsümde neredeyse acı veren bir minnettarlık parıltısıyla onu dinledim.

"O herif hakkında hayal kurmayı bırakmalısın," dedim.

"Biliyorum, değil mi?"

Ne kadar harika bir arkadaşım/kuzenim/neredeyse kız kardeşim vardı. Hayat bana gezegendeki en harika anneyi bahşetmemişt i ve üvey anne piyangosunu da kazandığımı söyleyemem... ama o anda fark ettim ki, Beanie'ye sahip olduğum için her şey telafi edilmişti.

Her zaman telefonu açan Beanie. Her zaman sohbet etmek için zaman ayıran Beanie. Bütün sırlarımı bilen Beanie.

Ve sonra onun büyük bir özelliğini bilmediğimi hatırladım.

"Bana güzellik listeni söylemeni istiyorum," dedim sonra.

"Ne? Neden?"

Merak ettiğim için mi? Beanie hakkında bir şeyler bilmemekten nefret ettiğim için mi? Ölmek üzere olabileceğim için mi?

"Sanırım yeterince bekledim," dedim. "Bu muhtemelen doğru."

"Yani?" Ben talep ettim.

"Pekala," dedi Beanie sonra. "Tamam. Sadece... *her şey*." "Her şey mi?" Meydan okudum.

"Biliyorsun," dedi Beanie. "Sadece... ."

Şimdi bu dikkat dağıtıcıydı. "Vücudunla ilgili her şeyi seviyor musun? *Her şeyi mi?* Kendini ne sanıyorsun? Mükemmel mi?"

"*Mükemmel* olduğumu düşünmüyorum," dedi Beanie, sanki bu fikir çok mantıksızmış gibi. "Sadece kendime senin baktığın gibi bakmıyorum."

"Kendime nasıl bakarım?"

"Sanki kafanızda her şeyin nasıl görünmesi gerektiğine dair bir şablon varmış gibi, en küçük ayrıntılara kadar ve her parçanız hakkında hissettikleriniz, şablondan ne kadar farklı olduğuna göre notlandırılıyor."

Bunu düşünmenin başka bir yolu var mıydı? "Herkesin yaptığı bu değil mi?"

"Sanırım bilmiyorum."

"Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sadece, bilirsiniz işte... her şey benim olduğu için geçiriliyor."

"Her şeye mi var?"

"Evet. Süper modelin ne olduğunu biliyorum.. ve öyle görünmediğimi de biliyorum. Ama her şeyimi seviyorum.. her şeyimi... çünkü o benim."

Her şeyini seviyordu çünkü her şey .

Bu o kadar şaşırtıcı bir fikirdi ki ne diyeceğimi bilemedim.

"Alo?" Beanie söyledi.

"Bu yüzden mi bana güzellik listenden bahsetmiyorsun? Kendine karşı aşağılayıcı derecede iyi olduğun için mi? Hayatımın geri kalanını bu konuda sana kızarak geçirmek zorunda mıyım?"

"Yani, sanırım yapabilirsin," dedi Beanie. "Ya da sen de aynı şeyi yapabilirsin."

Ben de aynı şeyi yapar mıydım? Pek olası değil.

Ama o anda tavan boyasından bahsediyor olabilirdi ve ben bunu umursamazdım. Bir an için her şeyin normal hissettirmesi muhteşem bir şekilde iyi geldi. Ona kazazede olduğumu söylemem gerektiğini biliyordum. İçinde bulunduğum vahim durum hakkında onunla açık konuşmam gerektiğini biliyordum. Ama saniye saniye ertelemeye devam ettim.

Rue the Day'de de tam olarak bunu yapıyordum.

komik bir inleme sesi çıkardı ve sonra *biraz* daha eğildi, *birazdan* tam 45 derecelik bir açığa kadar.

Çatının bir tarafı yukarı kaymış. Diğer tarafı aşağı kaydı. Ve yanımdaki çatı güvertesinde duran cep telefonum sıçrayarak korkulukları aştı ve okyanusa düştü.

George Bailey ve ben de kaydık ama kendimizi korkuluklara tutunduk.

Bir an için Beanie'nin az önce ne olduğunu anlayıp anlamayacağını merak ettim. Ama tabii ki pilimin bittiğini düşünecekti. Medeniyetle olan son bağlantımı da kaybettiğimde, içimi büyük bir yalnızlık kapladı. Ve panik de.

George Bailey ve ben birbirimize bakarak nefes nefese kaldık.

Ama o zaman yere baktığımda George Bailey'nin pençeleri arasına sıkışmış Hutch'ın bozuk para kavanozunu gördüm. Hâlâ duruyordu.

"İyi yakaladın," dedim.

Uzandım, kavanozu aldım, vidasını açtım ve tüm bozuklukları kot pantolonumun cebine aktardım. Her birini.

★ ★ ★

Cep telefonumun zamansız ölümünün ardından hayatımın karanlık bir dönemine girdim diyebiliriz.

Öleceğim oldukça inkar edilemez görünüyordu. Er ya da geç.

Medeniyetle hiçbir bağlantısı kalmamış, batmakta olan bir yüzen evde 45 derecelik bir açıyla çatı korkuluğuna yaslanmış, sadece sargılı, kanlar içindeki bir köpek ve onun evcil kurbağasına eşlik ederken, belki de hayatımda ilk kez gerçek bir umutsuzluk hissettim.

Sanırım sessizlikti. Ya da muhtemelen boş gökyüzü.

Ya da bu anın köpeğin, kurbağanın ve benim hayatta kaldığımız bir versiyonunu hayal etmenin gittikçe zorlaşması.

Zaman aynı anda hem sıkışmış hem de uzamıştır.

Boğulduğunuzda ne olur? Nasıl bir his? Huzurlu mu yoksa çırpınışlarla mı dolu? Su ciğerlerinize dolduğunda canınız acır mı? Yıllar önce, çocukken büyükannemin yakılmasını istemediğimi hatırlıyorum çünkü canımın yanmayacağını kabullenemiyordum. Ama şimdi, okyanusun derinliklerinde beni bekleyen şeyle kıyaslandığında yakılmak İsveç masajı gibi görünüyordu. Bir piranha sürüsü, belki de - bir şarküteri tahtası gibi beni yiyerek?

Uzaklaştıramadığım bir görüntü zihnimin film perdesini ele geçirdi: beni *ben* yapan her bir şeyi kemiren küçük balıklar. Kulak memeleri mi? Yenmiş. Gözler mi? Tüketilmiş. Öpülesi ağız? Yendi.

O eski şarkı ne diyor? "Elinden gidene kadar neye sahip olduğunu bilemezsin"?

Bedenimin, yani bunca yıl boyunca didiklediğim, şikayet ettiğim ve küçümsediğim bedenimin birdenbire... *orada olmayışı*... çok gerçek, çok ani bir olasılıktı.

Beni o kadar derin, o kadar *hücrese* bir hüzne boğdu ki, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Keder.

Meğer başından beri sevdiğim bir beden için kederleniyormuşum.

Bunca yıldır onu, bu yumuşak, şefkatli, iddiasız benliği hafife almıştım. Onu eleştirdim, görmezden geldim, küçümsedim ve reddettim. Ve o bunlara katlandı. Benimle kaldı ve her şeye katlandı çünkü başka seçeneği yoktu.

Ve şimdi bu bir aşk hikayesiydi - ama trajik bir hikaye. Çünkü artık çok geçti.

Gökyüzünü seyrederken gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Ne kadar kötü davrandığım için pişmanlık duydum. Kendime nezaket göstermeyi ne kadar acımasızca reddettiğime pişman oldum. En mahkum ve umutsuz korumacılığı hissettim. Onu kurtarabilmeyi her şeyden çok diledim.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Özür dilemekten başka.

Hayatta bizi inciten insanlar neredeyse hiç özür dilemezler. Ama o bunu hak etmişti. Ve hiçbir şey olmasa bile, ortadan kaybolmadan önce bunu bilmesini istedim.

Her şeyimi sevmeliydim. Çünkü o benimdi.

Tavan yüzeyi birkaç derece daha eğilirken, her zaman daha düz olmasını dilediğim karnımı okşadım ve yüksek sesle şöyle dedim: "Yumuşaksın, misafirperversin ve sevimlisin. Bunu daha önce görememiştim. Özür dilerim."

Devam ettim, kalçalarıma doğru ilerledim, teselliye ihtiyacı olan bir çocuğa yaptığınız gibi onları okşadım. "Kadifemsi ve yumuşaksınız," dedim yine yüksek sesle, "ve birbirinize dokunmanızı asla yasaklamamalıydim."

Sırtıma doğru dönmeye çalıştım. "Bütün bir sabahı Hutch'la geçirdin," dedim, "ve tadını bile izin vermedim."

Ve devam, ve devam. Göğüslerimden, onları içine soktuğum tüm mekanizmalar için özür diledim. Bunca yıl boyunca yanlış şekilde oldukları konusunda ısrar eden baldırlarıma. Hayatım boyunca, her gün

Başından beri mükemmel bir yuvarlaklığa sahipken, *çok* yuvarlak olduğuna dair değerlendirmeler. Turta parçama ve genel olarak irislerime, onları gerçekten görmeden defalarca baktığım için.

Kemiklerden köprücük kemiklerine kadar her santimi dolaştım, içtenlikle özür diledim.

"Bunu söylemek için son şansım," dedim, "ve yeterli olmadığını biliyorum. Ama sana zorbalık ettim. Dünyadaki en acımasız kız gibi sana sataştım. Kendinden nefret etmeni sağladım. Sokakta yürürken, BLT yerken ya da güneşin altında otururken her şeyin keyfini kaçırdım. Seni yüzmeye götürmeli ve suda yüzmene izin vermeliydim. Rahatlamana izin vermeliydim. Senin için ayağa kalkmalıyım. Sana hayranlık duymalı, senden keyif almalı, sana eşlik etmeli ve seni kutlamalıyım. Çok geç olduğunu biliyorum" dedim. "Ama inanılmaz derecede üzgünüm."

★ ★ ★

Sonunda duyduğumda **tamamen** ağlamıştım.

Uzak ve belli belirsiz, ama kesin. Kesilen havanın sesi.

Ve birden umudun nasıl bir his hatırladım.

Sesle birlikte başımı kaldırdım ve sonra yukarı doğru eğilerek gökyüzünü taramaya başladım. Helikopter ilk başta siyah görünüyordu - güneş tarafından aydınlatılmıştı- ve belki de Sahil Güvenlik değildi diye bir endişe hissettim. Belki de sadece rastgele bir helikopterdi. Felaketin tadını çıkarmak için gezintiye çıkmış sinir bozucu bir milyarder.

Ama sonra yaklaştı ve ışık değişti: turuncu. Turuncu!

Kromofobi tedavi edildi.

Şu andan itibaren sonsuza kadar yeni favori rengim. Hayatımın geri kalanında turuncu yastıklardan başka bir şey almayacağım.

"Bunlar onlar," dedim George Bailey'e, biraz doğrulup oturarak. "Kesinlikle onlar. Yüzde yüz, kesinlikle, kahretsin *ki kurtarıldık*."

onları!"

Sonra, tam da söylediğim gibi, sanki teyit edercesine... yavaş yavaş suyla dolan yarığın bulunduğu su dolu duba su üstünde kalma mücadelesini . *Rue the Day*'ın bir tarafı tamamen battı ve tekne tamamen yan yatana kadar kaydı.

George Bailey ve ben güverteden kayarak suya düştük. İşaret fişeği tabancası da bir daha görülmemek üzere kayıp gitti.

Bu adamların işaret fişeğine ihtiyacı olmadığını hatırlamadan önce bir an paniğe kapıldım. Ne arayacaklarını biliyorlardı. Teknenin büyük kısmı olsa bile, suyun altını görebiliyorlardı. Bunu bana Hutch söylemişti. Keys'in berrak sularında bazen okyanus tabanını görebiliyorlardı.

Bizi bulurlar. Bulacaklardı.

Yüzen ev kaymayı bitirdikten sonra, bizi tutan tek şey ikinci ve son dubaydı. O da tüm işi tek başına yapacak şekilde inşa edilmemişti. Suyun ağırlığının tüm tekneyi altına çekmesi an meselesiydi ama şimdilik bir tarafı buzdağı gibi suyun üzerinde dimdik duruyordu. Tutunacak bir küpeşte parçası buldum ve George Bailey'i yanıma sabitlemek için bir bacağımı batık gövdeye dayadım.

Sanki bir bankmış gibi kibarca kalçama oturdu ama düşme sonucu kesiği açılmıştı ve şimdi yine kanıyordu.

Helikopter yaklaştığında, iyi bir nedenden çok bir refleks olarak el sallamaya ve bağırmaya başladım. Sonra üzerimizde gezinmek için yerlerine geçtiklerinde, aklıma bir sürü çılgınca düşünce aynı anda geldi: Ya kurtarma yüzücüsü Hutch çıkarsa? Yani, o olamazdı. O *olamazdı* tabii.

Ama ya öyleyse?

Trajik bir *yalan ağına* ortak olduğum için benden hâlâ nefret ediyor olsa bile, yine de beni kurtarmak zorunda kalacaktı, değil mi? Sahil Güvenlik sadece sevdiği insanları seçerek kurtaramazdı. Ve sonuçta bu Hutch'tı. Ne kadar kızgın olursa olsun, okyanusta boğulmama izin vermezdi. O adil bir kahraman değildi.

Ayrıca köpeği de bendeydi. Bu noktada bir paket anlaşma gibiydik.

O zaman bile iç monoloğumun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark ettim.

Susuzluktan mı?

Hutch olamaz. Teksas'tan Maine'e kadar her yüzücü muhtemelen bu işe yardım etmek için görevlendirilmişti. Bu noktada hesap yapamayacak kadar yorgundum ama sanırım hepimiz dün bana *hayatımın en güzel öpücüğünü* veren adam tarafından kurtarılma ihtimalimin -daha dün müydü- düşük olduğu konusunda hemfikiriz.

İmkansız, hatta.

Önemli olan kimin umurunda olduğuydu! O . Herhangi biri. Helikopteri olan ve beni, en sevdiğim köpeğimi ve evcil kurbağasını helikoptere bindirebilecek beceriye sahip .

Hayatımın aşkına ihtiyacım olmadığını kendime hatırlattım. Açgözlü olmayalım.

Herhangi bir kurtarma yüzücüsü yapabilir.

İşte o zaman helikopter yaklaştı, alçaldı ve kanatlardan gelen rüzgâr suyu yüzeyin her tarafına püskürtmeye başladı. Spreye karşı gözlerimi kırmak zorunda ama bir yüzücü aşağıda bekleyen okyanusa serbest düşüşe geçmeden önce açık taraftan sarkan birkaç bacak -ve birkaç yüzgeç- gördüm.

Çok uzakta değildi ama okyanusta su seviyesindeki birini gözden kaybetmek için fazla bir şey gerekmez. Bir kabarma George Bailey ve beni birkaç santim yukarı kaldırır ve yüzücünün bize doğru serbest bir şekilde koştuğunu görürdük, sonra kabarma azalırdı ve onu tekrar gözden kaybederdik.

Yüzücünün standart bir kask taktığını ve onu sadece dalgaların arasında görebildiğimi unutmayın. Ama yemin ederim, onu gökyüzünden düşerken gördüğüm anda, gerçekliğe burun kıvıran bir coşku hissettim.

Bu Hutch, diye düşündüm.

bir şey olamazdı. Bu imkansızdı.

Ama George Bailey'nin kuyruğunun teknenin gövdesine ne kadar vurduğuna bakılırsa, o da öyle düşünmüş olmalı.

İkimiz de halüsinasyon görüyor olmalıyız, dedim kendi kendime. Ben susuz kalmıştım, travma geçiriyordum ve kendi ölümlülüğümle daha yeni yüzleşmiştim. Böyle koşullar altında herkes kendi favori ABD Sahil Güvenlik çalışanını halüsinasyon görebilirdi.

Yüzücü yaklaştıkça gerçek yüzünün ortaya bekliyordum ve ortaya da hayal kırıklığına uğramamaya kararlıyım. Ama olay şuydu ki, Hutch gibi görünmeye devam ediyordu.

Sonunda bize ulaştı - ve beklentim dakikalardır o kadar yoğunlu ki, beni kurtarmaya gelen bir Sahil Güvenlik yüzücüsü olduğuna dair normal konuşmasını bile yapamadan, silahı atladım ve bağırdım: "Özür dilerim, ama bir halüsinasyon görüyorum" -burada kafamın yan tarafına birkaç kez vurdum, sanki onu sallamak için- "sen benim işkenceyle aşık olduğum farklı bir kurtarma . Sana Hutch deyip duruyorsam merak etme. Hepsi benim yüzümden. Susuzluktan konuşuyorum. Sen sadece zihinsel çölümdeki bir serapsın. Kafamı toparlayamıyorum."

Kurtarma yüzücüsü "Halüsinasyon görmüyorsun," dedi.

"Sana öyle olduğumu söylüyorum."

"Sen değilsin."

"Şu bunu tartışacak vaktimiz var mı?"

"Katie," dedi yüzücü. "Halüsinasyon görmüyorsun. Bu Hutch."

Sonra, sanki onaylamak istercesine, George Bailey inledi ve sallanan kuyruğunun gövdeye vuruşunu iki katına çıkardı. Ve bu gerçek bir teyitti: George Bailey'nin heyecanı. Bu bir halüsinasyon değildi. Bu imkansız adamın ta kendisi olmalıydı.

Ve öyle de oldu.

Tüm anahtar sulardaki tüm gemi enkazları arasında Hutch benimkine doğru yüzdü.

★ ★ ★

HUTCH TAM BİR İŞ ADAMIYDI.

Esprili bir şaka beklemiyordum. Ama işte tüm
Merhaba: "Hanginiz suda balık avlıyor?"

Etrafıma bakındım ve suyun pembemsi olduğunu gördüm. "Bu George Bailey," dedim. "Patisini kırık bir lambanın üzerinde kesti."

George Bailey dikkatle Hutch'a bakıyor ama havlamıyordu. Onun yerine, kuyruğunu vurmaya devam etti.

Hutch, "Bunu yapmasına izin veremem," diyerek George Bailey'i tekneden uzaklaştırdı ve daha uzakta tutmam için konumlandırdı.

"Ne yapmak?"

"Kuyruğunu gövdeye vur."

Hutch'a *bunun ne önemi var ki* der gibi bir bakış attım.

O da devam etti: "Sualtında tekrarlayan vurma sesleri yırtıcıları çağırabilir."

Oh, kahretsin. Etrafıma bakındım.

Hutch başını salladı, sepeti işaret etmek için kolunu kaldırdı ve sonra, "Önce George Bailey'i alacağım," dedi.

Bekle, ne? Önce köpeği mi alıyordu?

Daha sakın olsaydım, beni bekletmenin neden bu kadar mantıklı olduğuna dair pek çok neden bulabilirdim. George Bailey yaralıydı, kanaması vardı ve muhtemelen yırtıcı hayvanları çağırıyordu. Ayrıca o bir köpekti. Ona tam olarak talimat veremezsiniz. Ona bir sal atıp tırmanmasını bekleyemezsiniz. Ben -teknik olarak- işleyen bir yetişkin insandım.

Teorik olarak, biraz dayanabilirim.

Ama o zaman Hutch'ın çatık kaşlı gözleri benimkilerle buluştu. "Bingo'ya ulaştık," dedi.

"Bingo'ya mı ulaştık?" Bunun ne anlama geldiğini yanlış hatırladığımı umarak sordum. "mı bastık? *Yakıtın* bitmesi gibi mi?"

"Doğru," dedi Hutch, gözlerini alçalan sepetten ayırmadan. "Çoktan gitmiş olmalıydık. Sizin için bir sal bırakıp geri dönmek isteyeceklerdir."

"Geri dönmek mi?" Boğuldum. "Beni burada mı bırakmak istiyorlar?"

Tek başıma mı?" "*Bir salla* yalnız."

Bu ne biçim bir yarım yamalak kurtarmaydı böyle? "Bunu yapamazlar!"

"Yakıtınız bittiğinde, bitmiştir." "Ama ben-" İtiraz ettim. "Zar zor yüzebiliyorum!"

Şimdi sepetin suyla buluşmasını izliyordu. "O tartışmayı ben yaptım."

"Lütfen beni burada bırakma!" George Bailey'nin yakasından tutup onu sepete doğru götürürken arkasından seslendim.

"Geri dönmek için elimden geleni yapacağım," dedi Hutch. "Ama bu pilotların kararı."

Kendisini George Bailey ile birlikte potaya yerleştirdi.

Sepet yükselmeye başladığında Hutch bana, "İyi olacaksın," diye seslendi. "Sadece tekneyle kal! Ve bir şeyler mırıldan!"

"Bir şey mi mırıldanayım?!" Ne korkunç bir tavsiye. "Neyi mırıldanayım?!" "Herhangi bir şey. Bir şarkı seç ve mırıldan!"

Kulağa garip gelebilir ama o anda, okyanustaki tek iki arkadaşım olan Hutch ve George Bailey'nin havalanıp kurtarma helikopterine doğru uzaklaşmalarını izlerken...

Gerçekten kişisel olarak reddedilmiş hissettim.

Koşulların olduğunu anlıyorum. Hutch'ın doğal bir felaketin ardından profesyonel işini yapmak üzere görevde olduğunu anlıyorum. Saatlerdir görevde olduğunu, köpeğinin kanaması olduğunu ve helikopterinin yakıtının bittiğini anlıyorum.

Ama beni gördüğü için pek heyecanlı görünmüyordu. Anlarsın ya?

Kendimi kurtarılmadan önceki halimden daha kötü hissetmeme neden oldu. Aşağıdan kaldırma işlemini izlerken, gerçekten uçup gitmeye karar verirlerse kendimi nasıl toparlayacağımı merak ettim.

Onları suçlayabilir miyim?

Sahil Güvenlik uçuş ekibinin tamamından, Florida'ya hiç gelmemesi gereken bir kadın için hayatlarını tehlikeye atmalarını istemek herhangi bir şekilde makul müydü?

Ciddiyim. Okyanusta yarı batmış bir tekneye tutunarak burada ne yapıyordum ki?

Bir şey mırıldan, demişti Hutch.

Güzeldi. Ama aklıma gelen tek şarkı Hutch'ın her zaman mırıldandığı şarkıydı. "Heart and Soul." İyi ki bana şarkı söylememi emretmemişti, çünkü sözleri bilmiyordum.

Su dolu teknenin batmasının ve çalışan son dubasını da beraberinde sürüklemesinin an meselesi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz?

Sonra, *Rue the Day Titanik* gibi tısladı ve sonra beni bırakmam için korkutacak kadar yüksek sesle inledi.

Bu bebek gerçekten batıyordu.

İçgüdüsel olarak yüzmeye başladım.

Ve sonra, birkaç metre öteden, *Rue the Day*'in iç çekişini dehşet içinde izlemek için geri döndüm... ve sonra dalgaların altında battı.

Battı battı gibi.

yüzeyin altında kaybolmuş gibiydim. Ve sonra gerçekten yalnızdım.

Lucky'yi düşündüm - gemiyle birlikte batan, zehirli olmayan küçük cesur arkadaşımızı. Birkaç dakika boyunca kabarcıkların yüzeyi çalkalamasını izledim, belki su yüzüne çıkar da onu kurtarmak için yüzerim diye umut ettim.

Ama görünürde hiç kurbağa yoktu.

Zavallı küçük adam. Tüm bunlardan sonunda boğulmak için kurtulmuştu.

Daha sonra olanlardan önce onun için küçük bir dua ettim: Hasar görmemiş duba teknenin gövdesinden aşağıya doğru koptu - ve okyanusun yüzeyine geri tokat atmadan önce bir balinanın kırılması gibi yakınlarda havaya fırladı.

Sonra tek yapabildiğim can yeleğimle suda ilerleyerek beklemek oldu.

Bu şekilde uçsuz bucaksız bir okyanusta tek başına kalmanın keskin yalnızlığını anlatacak kelime yok. Mars'ta da olabilirdim. Önceden de kötüydü ama en azından o zaman tutunacak bir tekne ve bir köpeğim vardı. Şimdi ise hiç kimse ve hiçbir şey yoktu.

Hutch'ın "suyu bulandırmak" yorumunun anısından başka bir şey yok.

Ayrıca gümbür gümbür seslerin *yırtıcıları çağırdığına* dair yorumu.

Bir sonraki endişem gerçekten bu muydu? *Köpekbalıkları tarafından yenmek mi?* Hutch köpekbalıklarının bizi av olarak görmediğini söylemişti ama bu daha önceydi.

suda gerçek anlamda kan vardı. Sonra hipotermiyi ve sıcak iklimlerde bile bu hastalığa yakalanabileceğimi hatırladım. Bu tam olarak ne kadar sürerdi? Hangisinin daha kötü olduğunu düşünmek *için* biraz zaman harcadım: *köpekbalıkları tarafından yenmek* mi yoksa *paradoksal soyunmak* mı? Her iki durumda da öldürdünüz elbette. Ama uzuvlarınızdan koparılmanın ıstırabı, çıplak keşfedilmenin aşığılanmasından daha mı iyiydi?

Zor karar.

Her zaman evrenin size yasal olarak ne kadar kötü şey gönderebileceğinin bir üst sınırı olduğunu düşünmüşümdür... ama belki de yoktur.

Helikoptere baktım. Henüz uçup gitmemişlerdi ama geri dönmemişlerdi.

George Bailey iyi miydi? *Hutch* iyi miydi?

Sahil Güvenlik beni burada bırakmaz, değil mi?

Sonra, bir cevap gibi, helikopter geri gitmeye başladı - daha alçak ve daha yakın.

Okyanus serpintisi tekrar yükseldi.

Tekrar sallanan bacakları gördüm, artık *Hutch*'a ait olduklarından emindim, tabii gerçekliğe dair tüm kavrayışımı gerçekten kaybetmediysem, ve paletleri - lanet olsun, yüzgeçleri - ve serbest düşüşü.

O bana doğru koşarken ben de *Hutch*'a doğru yüzmeye başladım.

Bana ulaştığında, bir askı için işaret verdi.

"Sepet yok mu?" Ben sordum.

"Zaman yok," dedi *Hutch*. "RTB yapmalıyız."

Bu terimi biliyordum: üsse dönüş.

Sapan indi ama rüzgâr onu savurdu ve *Hutch*'ın onu yakalaması bir dakika sürdü. "Haydi," dedi, beni içine yerleştirdi ve gergin bir şekilde çekti. Üzerinde bir koşum takımı da vardı ve yüz yüze olmamız için onu kabloya tutturdu ve sonra uçuş teknisyenine *hazır* olduğunu işaret etti.

Bununla birlikte sudan çıktık -yukarıdaki helikopter çoktan ileri doğru hareket etmeye başlamıştı- ve havada sürüklenerek arkasından sarktık.

Bu, George Bailey'nin aldığı nazik ve sevgi dolu kaldırma değildi diyebiliriz. Ve size bir şey daha söyleyeyim, o kayışlar kollarınızın altını sıkıca sarıyor.

"Ne oluyor be?" Hutch'a sordum.

"Sana söylemiştim," dedi o yarı . "Gitmemiz gerek."

Ve böylece helikopter gökyüzüne yükseldi, kaldırma halatı bizi havada çekerken, helikopterin arkasında ve altında, rüzgar etrafımızda savrulurken ikimiz göğüs göğüse kaldık.

Bunu kıyaslayabileceğim en yakın şey, karnavallardaki sandalye gezintileri, sizi tutan sadece dayanıksız bir kucak zinciriyle havada gevşek bir şekilde döndüğünüz.

Başka bir ortamda, bu heyecan verici olabilirdi.

Ama bir gün için yeterince heyecan yaşamıştım.

Etrafıma bakmadım, manzarayı ya da daha sonra hayret edeceğim bir anı biriktirmedim.

Onun yerine öne doğru eğilerek başımı Hutch'ın göğsüne yasladım.

Yüzümü yukarı eğmek için çenemi buldu.

"İyisin," dedi rüzgârın üzerinden, gözleriyle buluştuğumda. "Artık her yolunda."

Komik olan da şu: Her şeye rağmen ona inandım. "*Rue the Day* için çok üzgünüm," dedim.

Hutch suya baktı.

Devam ettim. "*Her şey için çok özür dilerim. Sana asla yalan istemedim. Ama sana bir şey söylemek zorundayım. Coleun sana yalan söylediğini bilmiyordum, ta ki konga sırasının olduğu gece buraya gelene kadar. Ve sonra sana gerçeği söyleyemedim çünkü Rue'yu korumak zorundaydım. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum ve nedenini açıklayamam ama-*"

"Biliyorum," dedi

Hutch. "Biliyor

musun?"

"Cole Miami'deki hava istasyonunu aradı. Rue da öyle. Ve ikisi de her şeyi açıkladı. İki kez."

Tamam, bu daha iyiydi. "Yani, evet, sana yalan ama yemin ederim asla öyle bir niyetim yoktu."

"Bana yalan söylemedin," dedi

Hutch. "Yalan söylemedim mi?"

"Cole'un yalanına yakalandın. Bu farklı bir şey."

"Ama ben düzeltmedim."

"Rue'ya göz kulak oluyordun."

"Bu bana kızgın olmadığın anlamına mı geliyor?"

Şimdi Hutch o ikonik kaşlarını çattı. "Bu gerçek bir soru mu?"

"Elbette!"

Ama şimdi kolundaki cebin fermuarını açıyordu. Ve sonra parmaklarıyla içeri uzanıyordu. Ve sonra benim hibiskus saç tokamı çıkardı.

Ona baktım. Sonra ona baktım. "Bu benim ," dedim. "Artık benim çiçeğim," dedi Hutch.

"Sen mi

aldın?"

"Çaldım."

"O gün mü? Havuzda mı?"

Hutch başını salladı.

"Ama... neden?"

"Çünkü," dedi Hutch, gözlerimin içine bakarak, "bunu ben istedim." Her ne söylüyorsa, söylediğinden daha fazlasını hissettiriyordu.

"Birlikte yüzdüğümüz ilk gün mü istemiştin?" "Uh-huh."

"Ama Cole dedi ki-"

"Cole çok şey söylüyor."

"Cole senin aşktan nefret ettiğini söyledi."

Hutch gözlerini kıstı ve düşündü. "Sanırım bu gerçekten doğru."

Belki rüzgârdan, belki aşağıdaki *okyanustan*, belki de *havada uçmaktan*. Ama ayak uyduramadığımı hissediyordum. "Öyle mi?"

Hutch başını salladı. "Aşk en kötüsüdür." Ama bana gülümsüyordu. "İnsanı kıskanç yapar. Ve sahiplenici. Ve çaresiz. Düzenli hayatınızı altüst eder. Seni rahatsız eder, endişelendirir ve kardeşinle birlikte sarhoş eder. Sizi baştan çıkarır. Hayır demeniz gerekirken evet demenize neden olur ve evet demenizi engeller."

yapmak istiyorsunuz. Sizi bütün gece endişeyle uyanık tutar ve sonra yakıtınızın bitmesine neden olur çünkü batan bir yüzen evde bir kadını aramayı bırakamazsınız."

Şimdi gülümsüyordum. "Bir kadın ve bir köpek," diye düzelttim. "Bir kadın ve bir köpek," diye kabul etti Hutch.

"Demek aşktan gerçekten nefret ediyorsun," dedim daha büyük bir gülümsemeyle. Hutch başını salladı.

"Hem de çok. Hem de çok."

Onun kara gözlerine baktım. "Ben de nefret ediyorum."

"İyi seçim," dedi Hutch. "Hadi birlikte nefret edelim."

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedim sonra.

Gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Köpeğimi kurtardığın için teşekkür ederim." "Tahmin et başka neyi kurtardım?"

"Cep telefonum mu?"

Burnumu kırıştırdım. "Hayır, üzgünüm. O da gemiyle birlikte battı." İyi tarafı: Ona gönderdiğim tüm o çılgın mesajlar da öyle.

"Ama biriktirdim," diye devam ettim, kot pantolonumun cebini yoklayarak, "annenin kuruşlarını."

Hutch şişkin cebimi kontrol , sonra dönüp yüzen evin battığı noktaya, sonra tekrar cebime baktı. "Hepsi mi?"

Omuz silktim. "Eğer gerçekten boğulmaya başlarsam ceplerimi boşaltabilirim diye düşündüm. Ama o zamana kadar onları senin için saklarım."

"Bunu neden yaptın?"

"Özür dilemek istedim."

"Özür dilemek için mi?"

"Ve istemesen de beni asfaltta öptüğün için sana teşekkür etmek için."

"İstemediğimi mi sanıyorsun?"

"Benden gerçekten nefret edeceğini düşünmüştüm."

Hutch şimdi başını salladı. "Dünkü öpücüğün *nefret* öpücüğü olduğunu mu sanıyordun?"

"Emin değil misin?" Dedim. "Senin bir halüsinasyon olmadığından şu anda yüzde yüz bile emin değilim."

Hutch, "Bu bir nefret öpücüğü değildi," dedi.

"Hayır mı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Hutch. "Ne tür bir öpücük olduğunu bilmek ister misin?" "Ne tür?"

"Bu tür" dedi. Ve sonra, tam orada, ikimiz gökyüzünün ortasındaki bir kablonun üzerinde tek başımıza, az önce olan her şeyle henüz olacak her şey arasındaki huzurlu mucize sırasında, *hayatının geri kalanında bu konuda onunla kesinlikle dalga geçecek* olan Coasties'in tüm uçuş ekibinin önünde beni kendine çekti ve öptü.

Ne istediği hakkında hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde. Ya da birbirimiz için kim olduğumuzu.

Ya da aşk hakkında gerçekten ne hissettiğini.

Ve sonra Hutch uzaklaşarak şöyle dedi: "Nefret öpücüğü değildi. Aşk öpücüğüydü. Eğer anlayamadıysan diye söylüyorum."

Ve sonra bir tane daha için geri daldı.

Sonsöz

Tanıtım **nasıl** sonuçlandı?

Dürüst olmak gerekirse, daha iyiydi. *Şefin öpücüğü*.

Cole'un yakalamamı istediği tüm o şeyler mi? Onları ve daha fazlasını yakaladım. Heyecanı. Adrenalini. Güzelliği. Tehlikeyi. Cesaret ve fedakârlık.

Hepsi orada ve daha fazlası.

Çekimlerin arasını okuduğunuzda, kameramanın konuya delicesine aşık olduğunu da anlayabilirsiniz. Ancak, her şeyde olduğu gibi, tüm bu aşk onu daha iyi hale getiriyor.

Peki ya 'Hayatta Bir Gün'?

Onu da bitirdim. Resmi videoda aşkı görebildiğinizi düşünüyorsanız, Hutch'ın gün batımında George Bailey ile su kenarında yürürken çekilmiş görüntülerini izleyene kadar bekleyin. Ve ip atlama-boksör atlama hareketini üstsüz yaparken. Ve güverteyi yıkaması gerekirken kameramanına havluyla vuruyor.

Küçük bir zaman kapsülü olduğu kesin - *Rue the Day*'den önce Hutch ve benim kim olduğumu bilmeden önceki halimizi, yeni başlamanın keyfini.

Bittiğinde, üç gün boyunca herkese açık olarak ayarlanmış YouTube kanalında yayınladım. Bunun nedeni Sullivan'ın bunu izleyebilmesi, ihtiyaç kişilere gösterebilmesi ve bana baltayı verip vermeme konusunda bir karar .

Plan, Sullivan kararını verir vermez dosyayı "özel "e çevirmekti ama sonra Hutch dosyayı görmek istedi.

Ona -açıkça- neredeyse hiç abonem olmadığını ve Sullivan ve yandaşları dışında neredeyse hiç kimsenin bunu görmeyeceğini açıkladım. Kararını verdiğinde sonsuza dek sileceğimi söyledim. Ama Cole Hutch'a orijinal planının tüm detaylarını anlatmıştı - viral bir video beni kovulamayacak kadar büyük yapabilirdi. Şu anki ve gelecekteki işimde. Ve tahmin edin bakalım Hutch video yayındayken linki kime göndermiş?

Jennifer Aniston.

Köpeğinin durumu hakkında ara sıra ona bilgi gönderdiği ortaya çıktı. Ve Hutch'ın deyimiyle *dostça, ara sıra yazışmaya* devam etmişler.

Vücudundaki kendini beğenmiş her hücreye acı vermiş olması gereken bir hareketle klibi gönderdi ve paylaşıp paylaşmayacağını sordu. O da Instagram'ında bir klip yayınladı ve kırk beş milyon takipçisini bunu izlemeye teşvik etti. *Alt* yazısında şöyle yazdığına eminim: *Gidin ve Puppy Love'ımın üstsüz ip atlayışını izleyin!*

Ve öyle de yaptılar.

İşimi kurtardı mı?

İnanamazsın.

★ ★ ★

Ama uzun süre benim işim **olmadı**.

Sullivan'ın Key West'e yaptığı gezinin ardından, beni küçültme konusundaki fikrini değiştirdi. Belki de sarhoşken onunla ilgilendiğim içindi. Ya da Cole ile olan ani aşkı ve aşık olmanın insanı nasıl daha az huysuz yapabildiği.

Belki de hepsi Jennifer Aniston'dı.

Ama sadece beni kovmakla kalmadı. Bana terfi teklif etti. Ama ben kabul etmedim.

Onun yerine başka bir yöne gittim.

Key West'e taşındım.

Bir erkek için değil tabii ki. Tanrı korusun.

Rue için.

Teşhisinin ardından yarı emekli olmaya karar veren Rue'nun benim için bir işi vardı. Starlite için bir yöneticiye ihtiyacı vardı; bu iş, seçtiğim Starlite kulübesinde kira ödemededen ikamet etmeyi, havuz başında yiyebileceğim tüm akşam yemeklerini ve sınırsız konga hattı fırsatlarını içeriyordu.

Ne diyebilirim ki?

Sadece almadım. İki elimle kavradım ve göğsüme bastırdım.

Rue'nun muhteşem, renkli kır evlerinden birinde yaşamak varken neden Dallas'taki hüznü, gri daireme geri döneyim ki? Kızlarla yaşamak varken neden yalnız yaşayayım? Ve tamam: Hutch'a çok daha yakın yaşamak varken neden ondan binlerce mil uzakta yaşayayım ki?

Gitmeden önce tüm gri mobilyalarımı Craigslist'te sattım. Ama bil bakalım yanımda ne götürdüm?

Beanie's Coast-Guard-turuncu yastıklar.

Belki bir çeşit haberciydi, belki de değildi. Ama her iki durumda da, Beanie tüm övgüyü alıyor.

★ ★ ★

Günlük işlere bakılırsa, Rue için çalışmak olabildiğince iyi. *İş için iyi bir kafam* olduğunu düşünüyor, bu yüzden bana emlak imparatorluğunun iplerini gösteriyor. Havuz kenarında dinlenmediğimiz zamanlarda.

Ama video çekmekten vazgeçmedim.

Sanırım Jennifer Aniston'ın sonsuz takipçileri arasında pek çok sektör insanı var, çünkü onun paylaşımının ardından o kadar çok işbirliği ve proje teklifi aldım ki bir menajer tutmam gerekti. Her şey bir yana.

Şu anda HBO için gemi enkazlarıyla ilgili bir belgesel üzerinde çalışıyorum.

Tabii ki dalış derslerimi yapmadığım zamanlarda.

★ ★ ★

RUE'un bir sağlık ekibinin rüyası olduğu **ortaya çıktı**.

Önerdikleri her şeyi yaptı, on kere.

Nefesini tutmasını gerektiren hiçbir egzersiz yapmamasını söylediler, o da yüzmek yerine havuzda tur atmaya başladı. Üzerinde "Su *içme zamanı!*", "Yolun *yarısı!*" ve "Su iç!" gibi teşvik edici ifadeler bulunan motivasyon şişelerinden satın aldı. Tüm alkolü kesti ve bakire sangrialara geçti. The Gals ile *bir* sabah yürüyüş grubuna başladı, sodyum oranını düşürdü, *Yüz Salata* adlı bir yemek kitabı aldı ve çift haneli rakamlardan önce yatmaya başladı.

Ve hepsi işe yarıyor gibi görünüyor.

Gerçekten, özetlemek gerekirse: harika gidiyor. Bu teşhisten en iyi şekilde yararlandı ve minnettar olmayı hatırlattığı için de minnettar.

Sanırım hepimizin arada bunlara ihtiyacı oluyor.

Ama gördüğüm kadarıyla Rue ve kadın arkadaşları hayatlarının kıymetini bilme konusunda tanıdığım herkesten daha iyi bir iş çıkarıyorlar. Günleri herkesinki gibi yoğun geçebilir ama neredeyse her akşam gün batımında akşam yemeği için bir araya geliyorlar; yemek pişiriyorlar, sonra da yatma vakti gelene kadar esintide yemek yiyip sohbet ediyorlar. Birbirlerine göz kulak oluyorlar, birbirlerine arkadaşlık ediyorlar ve dalga dalga birbirlerini güldürüyorlar. Arkadaşlık anlayışımı yepyeni bir seviyeye taşıdılar.

★ ★ ★

COLE'un durumu **da** iyi, olsun.

O ve Sully gerçekten çıkmaya başladılar. On yaş daha yaşlı ve en az yirmi yaş daha bilge, ama çılgın bir nedenden dolayı, işe yarıyor. Ve bunun bir tesadüf olup olmadığını asla bilemeyeceğiz, ancak Sullivan'ın anahtarlara yaptığı yolculuğun ardından kurumsal yeniden yapılanmasının yoğunluğu ve hızı azalmış gibi görünüyordu. Belki de başından beri plan buydu. Ya da belki Sully ve Cole birbirlerinde aradıkları bir şeyi buldular.

Hutch ile kavga etmek Cole için her şeyi çözdü mü?

Hayır.

Öncesinde de kendine odaklı ve rekabetçiydi, sonrasında da öyle.

Ama o gece bir şeyler değişti, buna şüphe yok. Artık kardeşinden *sadece dış görünüşü* olarak bahsetmiyor, *içi de yok*. Artık onunla kavga etmiyor ya da kızmak için sebep aramıyor. Belki de artık kendine karşı daha yumuşak davranıyor. Hepimizin geçmişinde tekrar tekrar yüzleşmeye devam ettiğimiz parçalar vardır.

Zamanın kendisinin nasıl bir şekil olduğunu bilmiyorum, ama zihnimizin onun içinde spiraller çizerek hareket ettiğini biliyorum - bizi bağlayan gizemlere, asla cevaplayamadığımız sorulara, tam olarak uymayan parçalara tekrar tekrar dönerek. Aynı sorular, tekrar tekrar -Ve farklı olan tek şey biziz.

Cole o gece hayatı hakkında yeni bir şey öğrendi. Eski sorunun yeni bir cevabı vardı. Bu onun kişiliğini değiştirmede ama kendi hayat hikayesini değiştirdi.

Şimdi daha iyi. Bu doğru.

Ve iyi olmanın pek çok avantajı vardır.

Şimdi Cole Key West'i ziyarette geldiğinde Sully'yi de getiriyor ve oğlanlar balık tutmaya giderken kızlar bir cennet kuşu sürüsü gibi onun etrafında toplanıyor. Ya da tilt oynamaya. Bazen Cole sabah sporu için Hutch'a katılmaya çalışıyor, ta ki yarı yolda pes edip çimlere yayılarak kendine gelene kadar.

Cole ve Hutch çoğunlukla Starlite havuzunda çocuk gibi oynarlar. Bir su topu ağı kuruyorlar ve Kızları takım kurmaya ikna ediyorlar. Ayrıca, suya atlamanın çılgınca yollarından oluşan bir derleme üzerinde çalışıyorlar. Gülle, jackknif ve ileri takla gibi eski standartların yanı sıra sustalı bıçak, Hammer Time, tirbuşon, Air Jordan, uçan sincap, break-dancer ve hallelujah gibi uydurma hareketler de listede yer alıyor.

Cole hâlâ Hutch'ın fazla mükemmel olmasından şikâyet ediyor ama artık şakacı bir şekilde.

Çoğunlukla.

Önceleri kardeşini sadece dışarıdan, iki boyutlu bir düşman olarak görebiliyordu. Ama sıkı bir konuşma, bir bakış

Hutch'ın bakış açısı, bir daha asla kapanmayacak bir empati düğmesini açmaya yetti.

Yani, evet, Hutch hala mükemmel. Ama ilişkilendirilebilir bir şekilde. İnsani bir şekilde. *Hayatı elimizden geldiğince en iyi şekilde yaşamaya çalışıyoruz*. Cole artık onu basite indirgeyemez. Ve bununla ilgili bir şey tüm öfkesini balondan çıkan hava gibi söndürdü.

Bence yalan söylemeye de bir son verdi - en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla.

Büyük konuşmadan önce Cole gerçekten de yetişkin bir insan için rahatsız edici sayıda yalan söylemişti. Bu beni uzun bir süre ona karşı temkinli olmaya itti; bu adam *sadece bir yalancı* mıydı? Hayatını böyle mi yaşıyordu?

Ama belki de durumsaldı.

Belki Cole hayat hikayesini gözden geçirdiğinde, Hutch hakkındaki hikayesini de gözden geçirmişti. Sanırım, ağabeyinizin size kızdığını düşünüyorsanız ve her zaman varlığınızı haklı çıkarmak zorunda olduğunuzu ve ağabeyiniz yenilmez bir şekilde mükemmel olmaya devam ediyorsa, sizinle alay ettiğini hissedebilirsiniz.

Ama bir kez onun sizin *için* mükemmel olmaya çalıştığını anladığınızda ...

Bu her şeyi değiştiriyor.

Ve yarışmak zorunda değilsiniz.

Bunun yerine, ikiniz de rahatlayabilir ve diyelim ki kız arkadaşlarınıza aynı anda yaklaşıp ikisini de havuza atabilirsiniz.

★ ★ ★

GEORGE BAILEY pençesindeki yara için sekiz dikiş attırdı ama gayet iyi iyileşti.

Ve işte travma sonrası bağımızla ilgili gerçek bir şey: George Bailey bundan sonra beni bir daha asla yere sermedi. Hâlâ bana doğru dörtnala koşuyordu -dudaklarını çırpıyor ve kulaklarını dalgalandırıyordu- ama oraya varır varmaz ciyaklayarak duruyor ve bana yaslanıyordu.

Çok daha iyi.

Rue the Day'in batmasından sonra Hutch ve George Bailey'nin elbette yaşayacak yeni bir yere ihtiyaçları vardı. Onlar da Rue'da, benimkinin yanındaki kulübede yaşamaya başladılar. George Bailey zamanını iki ev arasında dostça paylaştırdı. Hutch dışarıda çalışırken benimle kalıyor, kendini evindeymiş gibi hissediyor ve yatağımın çaprazında öyle bir güvenle uyuyordu ki ben de küçük bir top gibi kıvrılmış uyuyordum.

Kapı komşusu olmak teoride güzeldi ama Hutch onun evinde pek kalmıyordu.

Bütün eğlenceli insanların yan olduğunu söyleyip duruyordu.

★ ★ ★

Kurtarma ekibinden **bir** güncelleme **daha**. Belki de tüm bu şok edici hikayedeki en büyük şok edici şey: Şanslı kurbağa yaşadı.

Ne de gemiyle birlikte batmadı.

George Bailey onu *sürekli* ağzında tutuyordu ve helikoptere bineli henüz beş saniye olmamıştı ki ağzını açtı, kurbağayı çapraz pençelerinin arasına bıraktı ve ardından uçuşun geri kalanında yeni küçük dostuyla birlikte korumacı bir şekilde oturdu.

Bazen aşk için risk almaya değer olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

★ ★ ★

Atlantik Okyanusu üzerinde Tom Cruise tarzı bir kurtarma helikopterinden iz sürerken **ÖPÜLMEK** hayatınızdaki her soruya cevap verir mi?

Garip bir şekilde, hayır.

Kurtarma operasyonundan sonra Hutch'ın işe dönmesi gerekiyordu, benim de Teksas'a dönmem gerekiyordu.

Sohbet edecek zamanımız yoktu.

Yapmam gereken bir uçuş vardı. Ve havaalanına giderken değiştirmem gereken bir cep telefonu.

Ve Beanie'den özür dilemek için.

Beanie elbette hayattaki her şey için ana ve bu yüzden Teksas'a iner inmez ve uçak modunu kapatmam için izin verilir verilmez, bagaj alımına doğru yürürken onu aradım.

İlk olarak, bana ilaç kullandığım *söylenmediği* için öfkesini kontrol altına *almamız* gerekti.

Benimle telefonda konuşurken batan gemiyi.

"Bunun önemli bir ayrıntı olduğunu düşünmedin mi?" diye sordu.

"Bahsetmeye değmez miydi?"

"Ben de ona ulaşıyordum," dedim.

"Nasıl?" diye sordu. "Geriye doğru mu?"

"Sana panikleyeceğini biliyordum-" "Makul bir şekilde!"

"-ve sonra, bilirsiniz, konuşmanın tüm havasını değiştirdi."

"Evet!" Beanie dedi ki. "İyi bir sebepten dolayı!"

"Ama bu seninle son konuşmamsa, iyi bir konuşma olmasını istedim."

"Ama bu son konuşmamız olmak zorunda değildi! Seni kurtarmama yardım !"

"Ben de sana söyleyecektim," dedim. "Ama sonra telefonum okyanusa düştü."

"İşte bu yüzden bana daha önce söylemeliydin!"

"Ne yapacaktın?" diye sordum. "Sahil Güvenliği mi arayacaktın?"

"Evet! Yeni başlayanlar için!"

"Onları zaten aramıştım. Bu arada meşguldüler." "Bir yolunu bulurdum!"

"Eminim . Ama işte harika haber. Yine de kurtarıldım."

"Zar zor."

"Bu sayılır."

"Mesele şu ki, eğer hayatında büyük bir haber varsa, bana söylemen gerekiyor. Ve batan bir teknede denizde sürükleniyor olmak büyük bir haber!"

"Peki, tamam. Bir dahaki sefere batan bir yüzen evde olduğumda, telefonum okyanusa kaymadan önce sana söyleyeceğim."

"Tamam."

Bana kızgın ve hayatta olduğum için mutlu olmanın komik bir karışımıydı. Bunların hepsi adildi.

"Sıradaki soru," dedim sonra. "Şu anda bana kızgın için paylaşmadığım başka büyük haberlerim varsa, devam edip paylaşmalı mıyım yoksa kızgınlığın geçene kadar beklemeli miyim?"

"Başka ne gibi büyük haberlerin olabilir ki?" Beanie, sanki hayat sınırlı bir kaynağa sahipmiş gibi sordu.

"Kurtarma yüzücüleriyle ilgili."

Beanie'nin nefesi kesildi. "Anlat bana."

"ABD Sahil Güvenliği'ndeki tüm kurtarma yüzücüleri arasında beni ölümün pençesinden son anda kurtarmak için ortaya çıkan kişinin Hutch olduğunu söylesem bana inanır mıydınız?" diye sordum.

"Hayır," dedi Beanie.

"Çünkü bu olduğundan oldukça eminim." "Seni kurtaran *Hutch* mıydı?"

"Halüsinasyon görmüş olma ihtimalim var ama evet. Hutch beni kurtardı. Sonra beni okyanusla helikopter arasında havada öptü."

"Şimdi onunla evlenmelisin," dedi Beanie, "böylece düğünde bu hikayeyi anlatabilirsin."

★ ★ ★

Artık Starlite'da yaşıyorum. Şehirde dolaşmak için bir Hollanda bisikleti aldım. Ve akşamları The Gals ile takılıyorum, yemek pişirmeye yardım ediyorum ve yeni fethettiğim mayo fobimin özgürlüğünün tadını çıkarıyorum.

Bunun da ötesinde, Vitamin Sea temelli bir gardırobun rengarenk neşesine tamamen teslim oldum. Tüm o renkleri, baskıları ve dalgalı kumaşları ilk gördüğümde hissettiğim dehşeti? Zar zor hatırlıyorum

Şimdi. Arkadaş ve aile indirimim var ve her gün esintide dalgalanan renkli sundress ve eteklerle dolaşıyorum.

Kromofobi de fethedildi.

Resifimde yüzen tropikal bir balık gibiyim.

Tüm siyah kot pantolonları ve tişörtleri, ihtiyacı olur diye alt çekmecesinde düzgünce katlanmış tropik bir balık, ama yine de.

Arada sırada radyoda benim daha genç bir versiyonumla ilgili bir şarkı çalıyor ve o zaman ile şimdi arasındaki zıtlığı takdir etmek için bir saniyemi ayırıyorum.

Tüm bu zor şeylerin sonunda benim için iyi olduğu ortaya çıktı.

Beni çatlattı. Çatlaklarla ilgili o eski deyişi bilirsiniz: Deniz meltemleri böyle geçer.

★ ★ ★

BEANIE'nin benimle dalga geçip "Mayodan korkuyorsun." dediğini **hatırlıyor** musun?

Ne biliyordu.

Bana sandığımdan çok daha fazla güce sahip olduğumu hatırlatmaya çalışıyordu.

Kendimi farklı görmemi çalışıyordu.

Yüzmek sadece yüzmekle ilgili değildi. Sadece renkleri sevmeme izin vermek, suda sıçrama hakkımı geri almak ya da dünyada unapologetically canlı olmayı öğrenmekle de ilgili değildi.

Bu, hayatınıza tam olarak olduğu gibi ve tam olarak nasıl geliştiğine bakmanın ve onu gerçekten görmenin derin ve kalıcı rahatlıkla ilgiliydi. Geçmiş artık size o zaman olduğu gibi zarar veremez. Hayatınızın hikayesi her zaman gizemle doludur. Onu bir harita gibi masanın üzerine açabilir, inceleyebilir ve yeni şekillerde anlayabilirsiniz.

Farklı değil, ama siz .

Beanie'nin "*Korktuğun şeyi yapmalısın*" dediğini hâlâ duyabiliyorum.

Kendi kendine yardım seven kalbini kutsa. Bu konuda da haklıydı.

Kimsenin size söylemediği şey budur. Etrafınıza kendi gözlerinizle bakabilirsiniz. Kendi ayrıntılarınızı bulabilirsiniz. Kendiniz için neyi fark edebilirsiniz?

ve bunun ne anlama geldiğine karar
verin. Hayat değiştirici olduğu
kadar gerçek de.

Ama yapmanın tek yolu yapmaktır.

Ve şimdi yaptım.

Hayatta kalmak için buradayız. Devam etmek için. Yine de gelişmenin
her türlü yolunu bulmak . Her şeyi hissetmek için buradayız. Sevmek,
ağlamak ve biraz daha sevmek için.

Elimizden gelen her şekilde kendimizi ve diğer herkesi kurtarmak için
buradayız.

Rue cesaret hakkında ne demişti? Kimse korkusuz doğmaz mı?

Bu doğru.

LUCAS BANKS'IN ESKİ NİŞANLISI KENDİNİ GERÇEKTEN ,
Dediler ki.

Son derece hatalıydılar ama kazara da olsa haklıydılar.

Gerçek bu, ve ben bunu alabildiğim her yerde alacağım.

Gerçekten kendini .

Ve Rue'nun dediği gibi: Ne kadar görkemli.

Yazarın Notu

Hikayelerin benzersiz bir büyüü vardır.

Gerçek hayat değiller ama bir sonraki en iyi şey sayılırlar.

Özellikle de iyi hikayeler. Eğer bir hikâye gerçekten işe yarıyorsa, yazar gerçekten başarılıysa, o hikâyenin içine girip karakterleri uzaktan izleyemezsiniz.

En iyi hikayelerde, siz onun içindesinizdir. Onun bir parçasısınız. Her şey etrafınızda ve sizin üzerinizde gerçekleşiyor. Sadece karakterlere tanıklık etmiyorsunuz.

-Karakterler *sizsiniz*. Onlarla son derece derin bir şekilde bütünleşiyor, onların derisine giriyor ve gerçekmiş gibi deneyimliyorsunuz

-Gördüklerini görmek ve duyduklarını duymak, ama aynı zamanda duygularını onlarla birlikte ve onlar gibi hissetmek: ummak, sevdiklerini sevmek, istediklerini istemek.

Sanki senin hayatınmış gibi. Sanki senmişsin gibi.

İnsan hayal gücünün şaşırtıcı bir başarısı. Çok büyük bir sihir.

Araştırmacılar, hikayelerin içinde kaybolduğumuzda beynimize neler olduğuna dair her türlü çalışmayı yaptılar. Ayna nöronlarımız parlıyor. Beynimiz sanki okuduğumuz şey gerçekten oluyormuş gibi aydınlanıyor.

Kurgu olduğunu biliyoruz. Gerçek olmadığını biliyoruz. Ama yine de inanıyoruz.

Ve bu yüzden hikayeler, insan hayatındaki başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde bizim için yankı uyandırma gücüne sahiptir. Bize öğrenmemiz gereken şeyleri öğretirler, yeni anlayış yolları gösterirler ve sormamız gerektiğini bile bilmediğimiz soruları yanıtlarlar.

Hikayeler derinlere iner. Etrafta dolanmazlar. Tutumlarımızı, önyargılarımızı ya da ne düşünmemiz gerektiğini umursamazlar.

Kafayı atlarlar ve doğrudan kalbe giderler.

Tüm hayatımı hikayelere takıntılı bir şekilde geçirdim. Nasıl çalıştıklarını.

Neden önemli olduklarını. Bu gücün geldiğini.

Onları iyilik için nasıl kullanabileceğimi anlamak istedim. Sayfaları çeviren, ilgi çekici ama aynı zamanda bilge ve faydalı hikâyeler nasıl anlatılır? Kendim de dahil olmak üzere hepimizi nasıl ayağa kaldıracığımı ve sahip olduğumuz her dakikayı en iyi şekilde değerlendirmemize nasıl yardımcı olacağımı.

Yazdığım karakterler genellikle benim mücadele ettiğim şeylerle mücadele ediyor. Çünkü ben onlarla birlikte -ve onlar *gibi*- bu hikayelerin içinden geçtikçe, onlar affetme, kırılganlık ya da dayanıklılıkla mücadele etme konusunda daha iyi hale geliyorlar... ve ben de daha iyi hale geliyorum.

İyileşme hakkında hikayeler okumak iyileştiricidir. Beslenmeyi bulan insanların hikayelerini okumak besleyicidir. Hayatlarını değiştiren insanların hikayelerini okumak hayat değiştirir.

Aşktan Nefret Edenler'de Katie ve Hutch arasında çok lezzetli, romantik bir aşk hikayesi olduğunu umuyorum; bunun yanı sıra arkadaşlar, kardeşler ve ebeveynler arasında da bir sürü ekstra aşk hikayesi var. Ama aynı zamanda başka türden bir aşk hikâyesi de var.

Biri Katie ve kendisi arasında.

Özellikle: Katie ve onun bedeni - bir tür düşmandan sevgiliye kinayesi.

İnsanlar başkalarını sevebilmek için önce kendinizi sevmeniz gerektiğini söyler. Ama ben bunun o kadar da doğrusal olduğunu düşünmüyorum. Kendinizi sevmeyi öğrenmek bir süreçtir ve bu süreç döngüseldir.

Büyük bir projeden bahsetmiyorum bile.

Hepimiz dünyada görülmenin ne anlama geldiğiyle mücadele ediyoruz. Dünyanın bizi nasıl görmeyi seçtiği üzerinde pek fazla kontrolümüz olmasa da, bunu yapabiliriz - ve bu, bu dünyada geçirdiğim onca yıl boyunca bulduğum en akıllıca şey olabilir ...

Kendimizi için görebiliriz.

Demek istediğim, kendi gözlerimizi nezaketle bakmak, güzel olana dikkat etmek ve güzel olana odaklanmak için eğitebiliriz.

yanlış olan yerine doğru olan.

Kendiniz de dahil olmak üzere herhangi birine bu şekilde aşık olur ve aşık kalırsınız: o kişinin en iyi yönlerini görün ve olabildiğince sık tadını çıkarın.

Aşk hikayelerinin neden dünyayı kurtarabileceğine dair sonsuz serimin bir başka bölümüne hoş geldiniz.

Nora Ephron bir keresinde benim de her zaman düşündüğüm bir şey söylemişti: "Okumak kaçıştır ve kaçışın tam tersidir."

O çok haklı.

Hikayeler bizi kendimizden çıkarır ve aynı zamanda kendimizin derinliklerine götürür. Özel ve evrenseldirler. Büyük ve küçük. Bir şey ve her şey.

En iyi aşk hikayeleri asla sadece romantik aşkla ilgili değildir. Her zaman bundan çok daha fazlasıyla ilgilidirler: nezaket, neşe, aidiyet ve güvenlik - büyümek, değişmek ve geçmişten iyileşmekten bahsetmiyorum bile. Her zaman birbirimizde ve dolayısıyla kendimizde en iyiyi nasıl bulacağımıza dair ustalık dersleridir.

Bir keresinde bir arkadaşım bana, büyük bir güvenle, gördüğün herhangi bir rüyadaki her kişinin *sen* olduğunu söylemişti. Rüyalarınızdaki tüm "karakterler" sizin parçalarınızdır. Eğer bir rüyada ölürseniz, bu sizin bir parçanızın ölümüdür. Rüyanızda birini kaybederseniz, bu sizin bir parçanızı anlamına gelir. *Bunların hepsi metafor*, dedi.

Doğru olup olmadığını kim bilebilir? Ama aklıma takıldı.

Bilim insanı değilim ama çok fazla aşk hikayesi okudum. Ve bu fikrin onlar için de geçerli olduğunu hissediyorum. Belki de karakterler birbirlerine aşık olurken, biz de kendi parçalarımıza aşık oluyoruzdur.

Keşke bu konuda bir doktora tezi yazabilseydim - ama şekilde ele geçirildiğinizde ruhunuzda derinden besleyici bir şeyler olduğunu bilmek için doktora ihtiyacım yok.

Bir romantizm yolculuğu boyunca, o karakterler haline geliriz - ve sonra her türlü iyileştirici şeyi yaparız. Varsayımları yeniden düşünür, önyargıların üstesinden gelir ve daha net görmeyi öğreniriz. Yumuşatır, empati kurar ve besleriz. Kendimizin derinliklerine ineriz ve

Hepimizin hayatımız boyunca yaşadığımız acılar, kayıplar ve hayal kırıklıklarından taşıdığımız duygusal yara dokusunu temizlemek.

Bu gerçek hayat değil ama biz yine de inanıyoruz. Ve bu bizi iyileştiriyor ve başka hiçbir yerde bulamayacağımız şekilde besliyor.

Benim bu ve buna sadık kalacağım.

Aşk hikayeleri okumak anlamsız değildir. Derindir. Kaçış değil, tam tersidir.

Bana ve kendinize güvenin: aşk hikayeleri en iyi terapi türüdür. Sığ değildir, derindirler. Aramaya başlayın, siz de göreceksiniz.

Aşk hikayeleri bizi aşkta daha iyi yapar. Her yönden. Ve aşkta daha iyi olmak, elbette hayatta daha iyi olmak anlamına gelir.

Teşekkür

Dikkat! Florida Keys'teki Stock Adası'nda gerçek bir ABD Sahil Güvenlik hava istasyonu yoktur! Gerçek bir istasyonda hayali şeyler olmasını istemedim!

Aşktan Nefret Edenler, Birleşik Devletler Sahil Güvenliği'nin cömert yardımını olmadan asla var olamazdı.

Bu kitap için yaptığım araştırmanın çoğunu, röportaj yapmayı nazikçe kabul eden ve beni Ellington Field'daki Houston Hava İstasyonu'nun iyi insanlarıyla buluşturan Komutan Matthew Kroll'un yardımıyla ABD Sahil Güvenlik Sinema ve Televizyon İrtibat Bürosu aracılığıyla gerçekleştirdim. Hava istasyonunda birkaç gün geçirdim ve havacılıkta hayatta kalma teknisyenleri, pilotlar, uçuş teknisyenleri ve diğer personelle konuştum ve tanıştığım herkese sıcak karşılamaları ve başlangıç seviyesindeki tüm sorularıma gösterdikleri sabır için . Havacılıkta Hayatta Kalma Teknisyeni Şefi Matthew O'Dell ve AST'ler Omar Alba, Vincent Neiman, Ashworth Reed-Kraus, Benjamin Sobels ve James Housely ile havacı Luke Eidem'e kurtarma yüzücüsü yaşamı hakkında her türlü harika hikayeyi ve içgörüyü paylaşmanın yanı sıra sabırla bana temel bilgileri aktardıkları, ekipman gösterdikleri, el işaretlerini gösterdikleri ve senaryolar üzerinden konuştukları için çok teşekkürler. Pilotlar Jordyn Tolefree, Miranda Fay, Ryan Vandehei, Conner Marek ve Sophia Quick bana hangarın ve helikopterlerin giriş ve çıkışlarını gösterdiler, hava istasyonunu gezdirdiler ve birçok sorumu nazikçe yanıtladılar. Miranda, Conner ve

Temel hava ekibi Nacole Nader beni herhangi bir helikopterle ilk uçuşuma götürdü ve hepsini iş başında görmek benim için büyük bir onurdu. Ayrıca görevli Gabriel Castro Santiago ile konuştuğum için de minnettarım. Hava istasyonundaki ana irtibat kişim olarak çok misafirperver ve yardımcı olduğu için Sophia'ya ve bu hikayenin sonunu düşünmeme yardımcı olduğu için Omar'a özel teşekkürler - "köpekbalkıları her yerde" diyerek, kurtarmanın nasıl yapılacağını bana adım adım anlatarak ve Hutch'ın gerçekten önce köpeği kaldıracığını açıklayarak. Hava istasyonundaki günlerimi ne kadar sevdiğimi, herkesin bana yardım etmek için ayırdığı zaman için ne kadar müteşekkir olduğumu ve böylesine cesur insanların gerçek hayatta ve yakından böylesine iyi işler yaptıklarına tanık olmanın beni ne kadar şaşırttığını anlatamam.

Ayrıca aile dostumuz, eski ABD Donanması Patlayıcı Mühimmat İmha dalgıcı Chris Seger'e ilk başlarda bana kaynak olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Oğlu (ve benim çocukluk arkadaşım) içerik yapımcısı Hunter Seger'a da benimle gerçekten harika videolar yapma sanatı ve stratejisi hakkında konuştuğu için teşekkürler. Emmy Ödüllü belgesel film yapımcısı Anthony Penta'ya da mesleğinin detayları hakkında kendisiyle uzun bir röportaj yapmama izin verdiği için çok teşekkür ederim. Film yapımcısı Vicky Wight (*The Lost Husband* ve *Happiness for Beginners* adlı romanlarımın uzun metrajlı uyarlamalarını yapan kişi) da belgesel çalışmaları hakkında her şeyi sormama izin verdi.

Ablam Shelley Stein'a, heterokromi ve mavi-gri iris rengini (bunca zaman hepimiz yanlışlıkla ela olarak adlandırdık) bu hikayede kullanmama izin verdiği için teşekkür ederim. Sevgili çocukluk arkadaşım Julie Alonso'ya da bir karaktere kardeşi Carlos'un adını vermeme izin verdiği için çok teşekkür ederim - geçmiş en iyi ağabey. O çok erken gitti ve ben onu ve Julie'nin güzel annesi Amalia'yı her zaman kalbimde saklıyorum.

Hutch'ın doğa bilgilerinin çoğu Ed Yong'un *An Muazzam Dünya: Hayvanların Duyuları Çevremizdeki Gizli Diyarları Nasıl Ortaya Çıkıyor?* Katie'nin referans verdiği favori filminden alıntı, Carrie Fisher klasiği *Postcards from the Edge*'den geliyor. "Takdir kültürü" fikri ise gerçek bir araştırmadan geliyor

Psikologlar John ve Julie Gottman'dan - her ne kadar benim yıllar boyunca uyguladığım tüm aykırı yöntemlerle uygulanmasını tavsiye edip etmediklerinden yüzde 100 emin olmasam da. (Yine de işe yaradığı kesin!) Kromofobiye zeki Ingrid Fetell Lee'den, zaman ufkunu ise psikolog Laura L. Carstensen ile yaptığım bir röportajdan öğrendim. Ayrıca, Blue Willow Bookshop'tan Christina Coward'a oğlunun adını Hutch için ödünç almama izin verdiği için çok teşekkür ederim.

Bu özel kitabı yaratmama yardımcı olan insanlara ek olarak, genel olarak kitap yazmamı destekleyen ve bu kitapların onları sevecek mümkün olduğunca çok sayıda okuyucu bulmasına yardımcı olan insanlara da teşekkür etmem gerekiyor. Bunca zaman bana inatla inanan uzun yıllardır menajerim Helen Breitwieser'a ve kitaplarımı çok büyük ve güzel şekillerde destekleyen St. Martin's Press/Macmillan/Macmillan Audio'nun iyi insanlarına yürekten teşekkürler. Muhteşem editörüm Jen Enderlin'e ve tüm harika SMP ekibine sonsuz teşekkürler: Katie Bassel, Erica Martirano, Brant Janeway, Kejana Ayala, Lisa Senz, Olga Grlic, Christina Lopez, Anne Marie Tallberg, Ginny Perrin, Lena Shekhter, Lizz Blaise, Erik Platt, Katy Robitzki, Emily Dyer, Matt DeMazza, Devan Norman, Alexis Neuville ve Tom Thompson ve çok daha fazlası. Patti Murin ve Ellie Kemper'a da son zamanlardaki harika sesli kitap yorumları için teşekkürler.

Aileme de teşekkürler, benim için her zaman çok neşelendiler. Kitaplar: Babam. Kız kardeşlerim, Lizzie Fletcher ve Shelley Stein. Çoğunlukla yetişkin olan çocuklarım Anna ve Thomas. Mümkün olan her şekilde taptığım ve benimle Key West'e bir araştırma gezisine çıkan harika annem Deborah Detering. Ve muhtemelen geçmiş en destekleyici, en hevesli takım oyuncusu olan kocam Gordon. Kesinlikle en iyisi.

Ve gitmeden önce, elbette... teşekkür ederim. Eğer bunu okuyorsanız, Lütfen siz ve sizin gibi okuyucular sayesinde kitap yazmaya devam edebildiğimi bilin. Okuyan, seven ve okuyan her bir kişi

Kitaplarımı tavsiye etmeniz, daha fazlasının gelmesini sağlayacaktır.
Size çok minnettarım. Gerçekten, gerçekten.

AYRICA KATHERINE CENTER TARAFINDAN

Rom-Commers

Merhaba Yabancı

The Bodyguard

Ne Dilersen

Yangında Sakladığınız

Şeyler Nasıl Uzaklaşırsınız

Yeni Başlayanlar Mutluluk

- Kayıp Koca

Şanslı Ol

Herkes Güzeldir

Felaketin Aydınlık Yüzü

Yazar Hakkında

Skylar Reeves Photography

Katherine Center, aralarında *The Bodyguard*, *Things You Save in a Fire* ve *The Rom-Commers*'in de bulunduğu on iki romanın *New York Times* çoksatan yazarıdır. 2025 tarihli kitabı *Aşktan Nefret Edenler*'dir. Katherine "derin romantik komediler" yazıyor - hayatın bizi nasıl yere serdiğini ve nasıl ayağa kalktığımızı anlatan güldüren ve ağlatan kitaplar. Katherine'in *Happiness for Beginners* adlı romanının film uyarlaması 2023'te Netflix filmi oldu ve dünya çapında seksen bir ülkede Global Top 10'a girdi ve *The Lost Husband* adlı romanının film uyarlaması 2020'de Netflix'te 1 numaraya yükseldi. Katherine, memleketi Houston, Teksas'ta kocası, neredeyse büyümüş iki çocuğu ve kabarık ama vahşi köpekleriyle birlikte yaşıyor. KatherineCenter.com adresindeki e-posta listesine katılın! Ya da e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolun.

**Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için

[buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press, an imprint of St. Martin's Publishing Group tarafından yayımlanmıştır.

AŞKTAN NEFRET EDENLER. Telif Hakkı© 2025 Katherine Center tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120

Broadway, New York, NY 10271. www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Olga Grlic Kapak

illüstrasyonu: Katie Smith

eISBN 9781250283832

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir amaçla kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez.

yapay zeka teknolojilerinin veya sistemlerinin eğitilmesi. Bu
Bu kitabın yayıncısı, 2019/790 sayılı Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar
Direktifi Madde 4(3) uyarınca bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği
istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı

ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan
veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta
yoluyla iletişime geçin.

İlk ABD Baskısı: 2025

Birinci Uluslararası Baskı: 2025

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı Bildirimi İthafı](#)

[Bir İki](#)
[Üç](#)
[Dört](#)
[Beş](#)
[Altı](#)
[Yedi](#)
[Sekiz](#)
[Dokuz](#)
[On](#)
[On bir](#)
[On iki](#)
[On üç](#)
[On Dört On Beş](#)
[On Altı](#)
[On yedi On](#)
[sekiz On](#)
[dokuz Yirmi](#)

Yirmi Bir Yirmi
İki Yirmi Yirmi
ÜçDört Yirmi
Beş

Sonsöz
Yazarın Notu
Teşekkür Katherine
Center tarafından da
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

